DỊCH GIẢ: HOÀNG ANH
LÀM EBOOK: DẬU LÊ

teen

The *New York Times* Bestseller

JAMES DASHNER

Nằm trong danh sách 100
tác phẩm văn học xuất sắc
cho tuổi teen

GIẢI MÃ MÊ CUNG

Phần 1 series
THE MAZE RUNNER

Mục lục

Bảng chú giải

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4

Chương 5 Chương 6 Chương 7 Chương 8

Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12

Chương 13 Chương 14 Chương 15 Chương 16

Chương 17 Chương 18 Chương 19 Chương 20

Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24

Chương 25 Chương 26 Chương 27 Chương 28

Chương 29 Chương 30 Chương 31 Chương 32

Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36

Chương 37 Chương 38 Chương 39 Chương 40

Chương 41 Chương 42 Chương 43 Chương 44

Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48

Chương 49 Chương 50 Chương 51 Chương 52

Chương 53 Chương 54 Chương 55 Chương 56

Chương 57 Chương 58 Chương 59 Chương 60

Chương 61 Chương 62

Phần kết

Lời cảm ơn

Tặng Lynette. Cuốn sách này là một cuộc hành trình kéo dài ba năm, vậy mà em chưa bao giờ ngã lòng.

Bảng chú giải

Bagger: Trảng binh, có nhiệm vụ như cảnh sát, đồng thời phụ trách việc dọn dẹp các thi thể

Beetle blades: Bọ dao

Blood House: Trang trại, nơi nuôi và giết mổ gia súc

Bloody: Chết bằm

Box: Hộp, thang máy đưa bọn trẻ và đồ tiếp tế đến Trảng

Bricknick: Chụp gạch

Builder: Thợ dựng

Cliff: Vực

Creator: Hóa công, những người đã xây dựng mê cung

Deadheads: Nghĩa trang

Gardens: Trang viên, khu vực trồng rau xanh và cây ăn trái trong Trảng.

Glade: Trảng

Glader: Trảng viên, chỉ những đứa trẻ sống trong Trảng

Greenbean: Đầu xanh, chỉ những người mới đến Trảng

Greenie: Rút gọn của Greenbean

Grievers: Nhím sầu, quái vật nửa người nửa máy, di chuyển trong mê cung vào ban đêm

Hole: Lỗ sầu

Homestead: Trang ấp. Nơi ăn ngủ của các Trảng viên

Keepers: Trang chủ, chịu trách nhiệm về một ngành nghề.

Klunk: Tởm (tõm)

Runners: Tầm đạo sinh, có nhiệm vụ vẽ lại sơ đồ mê cung

Serum: Huyết thanh sầu (huyết sầu), dùng để cứu những đứa trẻ bị Nhím sầu chích, đồng thời làm chúng trải qua quá trình Biến đổi

Shank: Huynh / sư huynh, Trảng ngữ mang ý nghĩa đùa cợt do các Trảng viên tự chế ra

Shuck-face: Mặt dẹp, Trảng ngữ mang nghĩa giễu cợt

Slammer: Trang thất, nơi giam giữ những đứa trẻ bị phạt

Slicers: Thợ cứa, phụ trách việc giết mổ gia súc

Slinthead: Đầu bã

Sloopers: Trảng vụ, chuyên đi dọn vệ sinh. Vị trí thấp nhất tại Trảng

Track-hoe: Thợ cuốc

Chương 1

Cuộc sống mới của nó bắt đầu khi nó đứng dậy trong bóng tối lạnh lẽo và bầu không khí đầy bụi bặm hôi hám.

Kim loại chạm vào kim loại, một cú giật làm mặt sàn chao đảo. Nó ngã nhào và lồm cồm lùi lại, mồ hôi túa ra trên trán dù không khí lạnh tê người. Lưng nó chạm phải một tấm vách kim loại cứng ngắt. Nó lần mò dọc theo đó cho đến khi đụng phải góc tường. Buông mình xuống sàn, nó thu gối ngồi co ro, thầm mong mắt mình sớm quen với bóng tối.

Lại một cú dằn xóc nữa, rồi căn buồng thình lình di chuyển lên trên tựa như một cái thang máy hầm mỏ già cỗi.

Tiếng xích và ròng rọc loảng xoảng vang dội trên các tấm vách kim loại, nghe như tiếng ồn trong một nhà máy thép cổ lỗ. Buồng thang máy tối tăm lắc lư tới lui trong lúc đi chuyển lên trên làm thằng bé muốn ói. Mùi dầu khét xộc vào các giác quan của nó chỉ càng làm tình hình tồi tệ thêm. Muốn khóc mà không ra nước mắt, nó chỉ có thể ngồi đó trong đơn độc và chờ đợi.

Tên mình là Thomas - nó nghĩ bụng.

Điều đó … là thứ duy nhất mà nó có thể nhớ được về cuộc đời của mình.

Nó không thể hiểu được làm thế nào chuyện này lại xảy ra. Bộ óc của nó hoạt động không có chút sai sót nào trong khi nó cố gắng hiểu tình thế khó khăn hiện tại và những thứ quanh mình. Trong đầu nó đang chồng chéo hàng đống ý tưởng, sự việc và hình ảnh, ký ức và chi tiết của cuộc sống, cùng với cách thức hoạt động của chúng. Nó hình dung ra cảnh tuyết đọng trên cây, cảnh nó chạy trên một con đường trải đầy lá, ăn một cái hamburger, ánh trăng phủ một quầng sáng tai tái trên một đồng cỏ, cảnh nó bơi lặn trong một

cái hồ, tiếp nối bằng hình ảnh của một quảng trường đông đúc với hàng trăm con người hối hả với công việc.

Thế nhưng nó vẫn không tài nào nhớ được mình từ đâu đến, làm thế nào mà nó đã rơi vào trong cái thang máy tối như hũ nút này, cha mẹ nó là ai. Thậm chí nó còn chẳng nhớ nổi họ của mình nữa. Những hình ảnh con người lướt nhanh qua tâm trí nó nhưng nó không nhận ra ai, khuôn mặt họ bị thay bằng những vệt màu mờ ảo ma quái. Nó không tài nào nghĩ ra một người mà nó từng biết, không thể nhớ được dù chỉ một mẩu đối thoại.

Buồng thang máy tiếp tục khệnh khạng đi lên. Thomas dần quen với những tiếng cành cạch không ngừng của những sợi xích đang kéo mình đi lên. Một quãng thời gian dài đã trôi qua. Nhiều phút, thậm chí nhiều giờ, mặc dù nó không thể biết chắc khi mà mỗi giây dường như dài vô tận. Không. Nó thông minh hơn thế này kia mà. Tin chắc vào bản năng của mình, nó biết mình đã di chuyển được khoảng nửa giờ đồng hồ là cùng.

Lạ một điều, nó cảm thấy nỗi sợ hãi tan dần như làn sương trước gió, thay thế bởi một sự tò mò dữ dội. Nó rất muốn biết xem mình đang ở đâu và chuyện gì đang xảy ra.

Sau khi nghiến kèn kẹt rồi kêu thình một tiếng, căn buồng đứng lại. Cú ngừng đột ngột làm Thomas giật nảy người và lăn quay ra sàn. Trong khi lồm cồm bò dậy, Thomas cảm thấy thang máy lắc lư ít dần rồi ngưng hẳn. Bốn bề im lặng như tờ.

Một phút trôi qua. Rồi hai phút. Nó nhìn quanh nhưng chỉ thấy bóng tối. Nó lại lần mò dọc theo các bức vách tìm lối ra, nhưng không có gì ngoài lớp kim loại lạnh lẽo. Nó rên lên thất vọng. Âm thanh vang dội chung quanh nó, tựa như những tiếng rên rỉ ma quái của tử thần, nhỏ dần, nhỏ dần rồi tắt ngấm. Nó hét lên cầu cứu, tay đấm thình thình vào vách kim loại.

Vẫn không có gì.

Thomas lại lùi vào trong góc, khoanh tay run rẩy, cảm thấy sợ hãi trở lại.

Nó thấy lồng ngực mình đang run bần bật một cách đáng ngại, như thể quả tim của nó chỉ chực nhảy vọt ra khỏi cơ thể.

- *Ai đó ... cứu ... tôi*! - Thomas gào lên, mỗi tiếng kêu như cào xé cái cổ họng rát buốt của nó.

Một tiếng kịch vang lên ở trên đầu khiến nó nín thở và ngước mắt nhìn lên. Thomas trông thấy một lằn sáng mảnh thẳng băng cắt ngang qua trần căn buồng và mở rộng dần. Tiếng rít kèn kẹt cho thấy cánh cửa trượt đang bị mở ra. Do ở quá lâu trong bóng tối, ánh sáng làm nó nhức nhối. Nó đưa hai tay bưng mặt, quay đi chỗ khác.

Nó nghe thấy những tiếng ồn ào bên trên - những giọng nói - và nỗi sợ làm lồng ngực nó thắt lại.

- Nhìn *huynh* ta kìa.

- Nó mấy tuổi vậy ta?

- Coi nó mặc cái áo thun tởm chưa!

- Có mày mới tởm, cái đồ mặt dẹp.

- Ê nhóc, dưới đó hôi hám ghê há!

- Này *đầu xanh*, hy vọng cậu thích thú với chuyến đi.

- Không có vé về đâu nha bồ.

Sự bối rối xen lẫn kinh sợ trùm lên Thomas. Các giọng nói thật kỳ quái và đầy âm vang. Một vài chữ nghe hoàn toàn lạ lẫm với nó, trong khi những chữ khác lại khá quen thuộc. Nó nheo mắt nhìn về phía ánh sáng và những

giọng nói. Lúc đầu nó chỉ thấy những hình bóng mờ ảo, nhưng chúng nhanh chóng trở thành những hình người - người ta đang cúi xuống qua cái lỗ trên trần, nhìn ngó và chỉ trỏ nó.

Thế rồi, giống như khi thấu kính của một chiếc máy chụp hình đã lấy được nét, các khuôn mặt trở nên rõ rệt. Toàn là những thằng bé - lớn có nhỏ có. Thomas không biết nó đang đợi chờ cái gì, nhưng nhìn thấy những khuôn mặt này nó càng hoang mang tợn. Chúng chỉ là những đứa nhóc tuổi teen. Một bọn nhóc con. Nỗi sợ của nó tan đi phần nào, nhưng chừng ấy chưa đủ để làm cho nhịp tim nó trở về bình thường.

Ai đó thả một sơi dây thừng xuống, đầu dây đã thắt sẵn một nút thong lọng. Thomas ngập ngừng, rồi đặt bàn chân phải vào đó và tóm lấy sợi thừng trong lúc được kéo lên. Những bàn tay với xuống, kéo áo quần nó, lôi nó lên. Thế giới như quay cuồng quanh Thomas. Những khuôn mặt và sắc màu hòa lẫn với ánh sáng. Những giọng nói đã ngừng lại, ngoại trừ một đứa nào đó cất tiếng trong lúc nó được kéo qua khỏi cạnh của chiếc hộp tối tăm. Và Thomas hiểu nó sẽ không bao giờ quên câu nói này.

- Chào sư huynh, rất vui được gặp cậu. - Thằng bé nói. - Mừng cậu đến Trảng.

Chương 2

Những bàn tay giúp đỡ hăng hái vây lấy Thomas cho đến khi nó đứng thẳng dậy và quần áo đã được phủi sạch. Vẫn còn hoa mắt vì ánh sáng nên nó hơi loạng choạng. Sự hiếu kỳ xâm chiếm lấy Thomas, nhưng nó vẫn còn quá mệt nên không thể nhìn kỹ những đứa trẻ xung quanh. Chúng không nói gì trong lúc nó lắc đầu, cố gắng ghi nhận mọi thứ.

Khi Thomas chầm chậm quay một vòng, bọn trẻ vừa cười hắc hắc vừa

quan sát nó, vài đứa còn thò ngón tay ra đụng người nó. Ít nhất cũng phải có đến năm chục đứa trẻ trong những bộ đồ lấm lem, ướt đẫm mồ hôi như thể vừa lao động cật lực. Bọn trẻ thuộc nhiều chủng tộc khác nhau, với tầm vóc và tóc tai dài ngắn đủ kiểu. Thomas đột nhiên thấy chóng mặt, nó hấp háy mắt hết ngó đám trẻ lại nhìn cái nơi kỳ lạ mà nó đang đứng.

Chúng đang ở trong một khoảng sân rộng gấp nhiều lần sân bóng đá, bao quanh bởi bốn bức tường vĩ đại xây bằng đá xám, bao phủ đôi chỗ bởi những đám dây thường xuân rậm rạp. Những bức tường này dễ phải cao đến cả trăm mét, tạo thành một hình vuông đều đặng, và tại trung điểm của mỗi cạnh, tường thành tách ra tạo thành một khoảng trống, cho thấy những khúc quanh và lối đi dài hút mắt phía đằng sau, theo những gì mà mắt Thomas có thể nhìn thấy được.

- Coi cái thằng Đầu xanh kìa. - Một giọng khan khan cất lên, Thomas không thể nhìn ra người vừa nói. - Chắc nó đang lo đến vỡ mật đây.

Nhiều đứa ré lên cười.

- Ngậm miệng lại, Gally. - Một giọng trầm hơn nạt.

Thomas hướng sự chú ý trở lại đám trẻ đang vây quanh. Nó biết lúc này mình đang thảm hết sức - nó cảm thấy như bị đánh thuốc vậy. Một thằng cao người, tóc vàng hoe, cằm bạnh đang khụt khịt mũi nhìn nó, mặt lạnh tanh. Một thằng nhỏ mập lùn đang bồn chồn đảo chân, giương cặp mắt to cộ nhìn Thomas. Một thằng người châu Á, thân hình cuồn cuộn cơ bắp, đang khoanh tay xem xét Thomas, hai ống tay chật căng được xắn lên, phô bày các bắp thịt. Một thằng bé da đen đang nhíu mày - chính là người đã chào đón Thomas. Còn rất nhiều những đứa khác thì chỉ đứng ngó.

- Tôi đang ở đâu đây? - Thomas hỏi, ngạc nhiên khi lần đầu tiên nghe thấy giọng nói của chính nó vang lên trong mảng ký ức còn khôi phục được của mình. Giọng nói có vẻ không khớp lắm, và thanh hơn là nó tưởng.

- Chẳng phải nơi tốt đẹp gì đâu. - Thằng bé da đen nói. - Biết khôn thì cậu nên cư xử cho tốt và đúng mực.

- Nó về tay Trang chủ nào đây? - Một ai đó la lên từ trong đám trẻ phía sau.

- Đã nói rồi mà. - Một giọng nhức óc đáp trả. - Cái thằng tởm này sẽ là một *trang vụ*, chắc cú luôn đó. - Thằng bé cười rúc rích, như thể vừa nói một câu pha trò tức cười nhất thiên hạ.

Thomas một lần nữa cảm thấy lẫn lộn. Nó nghe thấy nhiều từ ngữ chẳng có ý nghĩa gì cả. *Sư huynh. Mặt dẹp. Trang chủ. Trang vụ*. Những chữ này thốt ra từ miệng của đám trẻ một cách rất tự nhiên, nên nó cảm thấy lạ khi mình không hiểu. Cứ như thể là tình trạng mất trí nhớ của nó đã xóa mất một phần ngôn ngữ vậy. Thiệt là rắc rối.

Những cảm xúc khác nhau chen lấn trong đầu óc và tâm trí nó. Bối rối. Tò mò. Kinh hãi. Khiếp sợ. Nhưng xuyên suốt là cảm giác tối tăm tuyệt vọng, như thể đối với nó thế giới đã sụp đổ, bị xóa khỏi trí nhớ và thay thế bằng một thứ gì đó rất quái gở. Nó chỉ muốn bỏ chạy khỏi đám nhóc này.

Thằng bé có chất giọng nhức óc nói tiếp:

- … mà còn phải cố gắng lắm mới được làm trang vụ, tao cá luôn đó. - Thomas vẫn chưa nhìn ra được khuôn mặt của thằng bé vừa nói.

- Đã bảo ngậm miệng lại! - Thằng bé da đen nạt nộ. - Còn nói bá láp nữa là giờ giải lao tới sẽ bị cắt một nửa.

Chắc đây là thằng cầm đầu, Thomas nghĩ bụng. Thây kệ đám trẻ đang nhìn ngó mình lom lom, Thomas tập trung vào việc nghiên cứu cái nơi được chúng gọi là Trảng.

Nền của khu đất trông như được lát đá hộc, nhiều chỗ nứt nẻ và bị cỏ dại mọc chen vào. Một căn nhà gỗ xập xệ phát sợ nằm về một góc của vuông đất, tương phản rõ rệt với màu đá xám.

Xung quanh đó mọc vài cái cây với bộ rễ trông như những bàn tay xương xẩu thọc qua lớp đá tìm nguồn dinh dưỡng. Trong một góc khác là một mảnh vườn. Từ chỗ mình đứng Thomas có thể nhận ra cây bắp, cà chua và nhiều cây ăn trái khác.

Phía đầu bên kia khu đất mọc lên một bãi cọc rào nhốt cừu, heo và bò sữa. Bầu trời trên đầu xanh trong không một gợn mây, nhưng Thomas không nhìn thấy mặt trời dù đang là ban ngày. Những cái bóng ma quái của các vách tường không cho phép đoán thời gian hay phương hướng chính xác được - có lẽ đang là buổi sáng sớm hoặc chiều muộn. Trong lúc nó đang thở sâu để cố gắng bình tâm lại thì một hỗn hợp mùi xộc thẳng vào mũi nó. Rác mới, phân bón, thứ gì đó thối rữa và ngòn ngọt. Tự dưng nó nhận ra đó là mùi nông trại.

Thoams lại nhìn những kẻ bắt được mình và cảm thấy lúng túng, nhưng rất muốn liều mạng thử hỏi mấy câu. *Những kẻ bắt giữ*, nó nghĩ. Mà, *tại sao chữ đó lại bật lên trong đầu mình nhỉ* ? Nó diễm qua các khuôn mặt, nhìn vào các thái độ và đánh giá đám trẻ. Cặp mắt của một thằng đầy lửa căm thù làm nó lạnh lưng. Thằng này có mái tóc đen, vẻ mặt rất hung hãn, làm Thomas nghĩ nếu thằng này lận dao tới gặp nó hỏi chuyện thì chắc cũng không có gì phải ngạc nhiên. Ngay khi mắt chúng giao nhau, thằng bé kia lắc đầu rồi quay đi, bước về phía mọt cái cọc sắt nhờn mỡ cạnh một băng ghế gỗ. Trên đỉnh cọc có một lá cờ nhiều màu ủ rũ, chẳng có chút gió nào để làm nó tung bay khoe ra hình vẽ trang trí.

Ngỡ ngàng, Thomas nhìn chòng chọc vào lưng thằng bé kia cho tới lúc nó quay mặt lại và ngồi xuống. Thomas vội vàng ngó lơ chỗ khác.

Đột nhiên, thằng cầm đầu đám trẻ trạc mười bảy tuổi tiến lên trước một bước. Thằng bé ăn mặc khá tầm thường: áo thun đen, quần jean, chân đi giày thể thao, tay đeo đồng hồ điện tử. Không hiểu sao trang phục của đám trẻ ở đây khiến Thomas ngạc nhiên. Nó tưởng đâu mọi người phải mặc thứ gì

đáng sợ hơn - quần áo tù chẳng hạn. Nhưng ngoài cái cau mày thường trực, coi bộ nó không đáng ngại lắm.

- Chuyện dài dòng lắm, huynh à. - Thằng bé da đen nói. - Từ từ rồi cậu sẽ biết … Mai tôi sẽ đưa cậu đi môt vòng. Từ bây giờ cho tới lúc đó … đừng có phá hư cái gì nha. - Nó chìa một bàn tay ra. - Tôi tên Alby. - Thằng bé chờ đợi, rõ ràng là để nhận một cái bắt tay.

Thomas từ chối. Bản năng nào đó đã chi phối hành động của nó, và chẳng nói chẳng rằng nó quay đi, tiến lại một cái cây gần đó rồi ngồi bệt xuống, lưng dựa vào lớp vỏ cây sần sùi. Nỗi sợ hãi lại dâng lên trong lòng Thomas, tới mức gần như không thể chịu đựng nổi. Nhưng rồi nó hít một hơi thật sâu và cố gắng ép mình chấp nhận hoàn cảnh. *Đành chấp nhận thôi*, nó nghĩ thầm. *Mình sẽ chẳng hiểu ra chuyện gì nếu để cho nỗi sợ hãi chế ngự.*

- Vậy cậu kể đi. - Thomas lên tiếng, cố giữ giọng bình thản. - Kể tôi nghe xem chuyện dài tới mức nào.

Alby liếc mấy đứa đứng sát bên cạnh và đảo tròn mắt. Thomas lại quan sát đám trẻ lần nữa. Ước tính ban đầu của nó khá sát - có khoảng năm mươi đến sáu mươi thằng nhóc, tuổi từ khoảng mười hai cho đến gần trưởng thành như Alby, đứa có vẻ là lớn nhất trong đám. Đến lúc này Thomas mới kinh ngạc nhận ra nó không hề biết mình bao nhiêu tuổi. Tim nó nặng trĩu khi nghĩ tới điều đó - nó đã lú lẫn tới mức không còn nhớ tuổi của mình nữa sao?

- Thực sự thì, - Thomas nói, chẳng buồn tỏ ra can đảm nữa, - tôi đang ở đâu đây?

Alby tiến lại chỗ nó rồi ngồi xuống, chân bắt chéo. Đám trẻ tò mò đi theo, túm tụm lại sau lưng thằng cầm đầu. Những cái đầu ló ra theo đủ hướng để nhìn cho rõ.

- Nếu không thấy sợ, - Alby nói, - thì cậu không phải là người. Cậu mà có thái độ khác là tôi ném cậu xuống Vực liền, vì điều đó đồng nghĩa cậu là một thằng điên.

- Vực nào? - Thomas hỏi, mặt cắt không còn hột máu.

- Ngậm miệng lại! - Alby nói, tay giụi mắt. - Tôi không biết phải bắt đầu như thế nào, cậu hiểu không? Ở đây tụi này không giết mấy huynh giống như cậu đâu, tôi hứa. Cố gắng đừng để *bị giết*, hãy sống sót, sao cũng được.

Alby ngừng lời, và Thomas cảm thấy khuôn mặt mình càng tái hơn khi nghe tới câu nói vừa rồi.

- Trời đất, - Alby nói, tay vuốt mái tóc ngắn trong lúc buột miệng thở dài, - tôi không có khéo ăn khéo nói gì hết trơn hà … Cậu là Đầu xanh đầu tiên tới đây kể từ khi Nick bị giết.

Mắt Thomas mở to bàng hoàng trong lúc một thằng bé khác bước tới bợp nhẹ vào đầu Alby và nói với giọng nặng âm sắc:

- Alby, đợi đến cái chuyến tham quan chết bằm kia đã. Chưa gì mà cậu chàng muốn vỡ tim rồi kìa. - Nó cúi xuống chìa tay về phía Thomas. - Mình tên Newt, Đầu xanh ạ, và mọi chuyện sẽ ổn cả nếu như cậu bỏ quá cho anh chàng thủ lĩnh trong đầu nhồi toàn thứ gì đâu này.

Thomas giơ tay ra bắt tay thằng bé - nó tỏ ra dễ thương hơn Alby nhiều. Newt cũng cao hơn Alby, nhưng trông có vẻ nhỏ hơn một hai tuổi. Thằng bé có mái tóc vàng dài thượt, chờm qua cổ áo thun. Cánh tay cơ bắp của nó nổi đầy gân xanh.

- Đừng có láu cá, mặt dẹp. - Alby càu nhàu, kéo Newt ngồi xuống bên cạnh mình. - Ít nhất huynh này cũng hiểu được *một nửa* lời tôi nói mà.

Vài tiếng cười lác đác bật ra, rồi mọi người càng túm tụm sát nhau hơn phía sau Alby và Newt, chờ nghe những gì hai thằng bé sắp nói.

Alby xòe hai bàn tay ra.

- Chỗ này được gọi là Trảng, cậu hiểu chưa? Đây là nơi tụi này sống, ăn uống, ngủ nghỉ. Tụi này tự gọi nhau là Trảng viên. Đó là tất cả những gì mà cậu …

- Ai đã đưa tôi đến đây? - Thomas hỏi, nỗi sợ cuối cùng đã nhường chỗ cho sự bực tức. - Làm thế nào …

Nhưng trước khi Thomas kịp nói xong thì bàn tay của Alby đã vươn ra túm lấy áo nó. Thằng bé cúi xuống nó quát:

- Ê huynh, đứng dậy, đứng dậy mau!

Alby đứng dậy, kéo Thomas đứng lên theo.

Rốt cục Thomas cũng đứng được trên đôi chân run rẩy của mình, nỗi sợ lại trùm lên nó. Nó dựa người vào cái cây, cố vùng ra khỏi Alby lúc này đang nhìn thẳng vào mặt mình.

- Không được ngắt lời! - Alby lớn tiếng nạt. - Nghe này, nếu tụi này kể hết, câu sẽ chết giấc sau khi bĩnh ra quần. Các Trảng binh sẽ kéo cậu ra ngoài, và lúc đó thì cậu sẽ chẳng giúp gì được tụi này nữa, nghe chưa?

- Thậm chí tôi còn không hiểu mọi người đang nói cái quái gì ở đây. - Thomas chậm rãi nói, nó kinh ngạc khi nghe thấy giọng mình cứng cỏi đến thế.

Newt vươn tới chụp lấy vai Alby.

- Alby, nhẹ nhẹ nhàng thôi. Cậu đang làm đau người ta thay vì giúp đỡ đấy, cậu biết không?

Alby buông áo sơ mi của Thomas ra, rồi lùi lại, ngực phập phồng.

- Không có thời gian để mà nhẹ nhàng với cậu, Đầu xanh à. Cuộc sống cũ đã chấm hết, cuộc sống mới đã bắt đầu. Cố mà hiểu luật cho nhanh, dỏng tai lên mà học hỏi thay vì mở miệng. Cậu hiểu chưa?

Thomas ngó qua phía Newt cầu cứu. Ruột gan nó quặn lại, nước mắt chực trào ra.

Newt gục gặt đầu nói:

- Đầu xanh, cậu hiểu ý của Alby chưa? - Thằng bé gật đầu thêm cái nữa.

Thomas phát cáu tới mức chỉ muốn thoi cho ai đó một cú, nhưng nó đáp gọn bâng:

- Hiểu rồi.

- Vậy là tốt. - Alby nói. - Xong ngày đầu tiên. Ngày hôm nay của cậu chỉ có nhiêu đó thôi, huynh à. Trời sắp tối rồi, nhóm Tầm đạo sinh sắp về tới. Hôm nay Hộp đến muộn, nên không có thì giờ đi thăm thú nữa. Để sáng mai, ngay sau khi tỉnh dậy. - Alby quay sang nói với Newt. - Tìm một cái giường cho huynh này ngủ nha.

- Ổn rồi. - Newt đáp.

Alby nheo mắt nhìn Thomas rồi nói:

- Vài tuần thôi, rồi cậu cũng sẽ vui trở lại. Cậu sẽ sống hạnh phúc và có ích. Không ai trong số tụi này biết ất giáp gì ngay bữa đầu, nên cậu cũng vậy thôi à. Ngày mai cuộc sống mới sẽ bắt đầu.

Nói đoạn thằng bé da đen quay gót, vạch lối len qua đám trẻ và tiến về căn nhà gỗ lụp xụp nằm trong góc của khu đất. Hầu hết bọn trẻ cũng tản đi, sau khi đã dòm ngó chán chê người mới.

Thomas khoanh tay, nhắm mắt, hít một hơi thật sâu. Sự trống rỗng bên trong nó nhường chỗ cho nỗi buồn thấu tim gan. Tất cả chuyện này thật quá mức. Nó đang ở đâu? Chỗ này là chỗ nào? Đây có phải là một dạng nhà tù không? Nếu phải thì, tại sao nó bị đưa tới đây, và nó còn ở đây đến bao giờ? Ngôn ngữ gì đâu kỳ quặc, còn bọn trẻ thì giống như chẳng thèm quan tâm xem nó sống hay chết. Nước mắt chỉ chực dâng lên, nhưng nó kiên quyết không khóc.

-Tôi đã làm gì đây? - Nó thì thầm, không có ý để cho người khác nghe thấy. - Tôi đã làm gì … tại sao người ta đưa tôi tới đây?

Newt vỗ vai nó an ủi:

- Đầu xanh này, những gì cậu đang cảm thấy, tất cả chúng tôi đều từng trải qua. Ai cũng bỡ ngỡ trong cái ngày bước ra khỏi chiếc hộp tối tăm đó. Đúng là mọi chuyện thật tệ hại, và sắp tới đây sẽ càng kinh khủng hơn đối với cậu. Nhưng sớm muộn gì cậu cũng sẽ vượt qua được. Tôi chắc cậu không phải là một thằng bé mít ướt chết bằm.

- Đây có phải là một nhà tù không? - Thomas hỏi, cố lục lọi trong đầu hòng tìm một chút manh mối về quá khứ của mình.

- Hỏi hết bốn câu rồi nhé. - Newt đáp. - Không biết phải trả lời cậu thế nào, mà dù sao thì cũng chưa có câu trả lời. Tốt nhất là bây giờ cứ bình tĩnh chấp nhận sự thay đổi. Ngày mai trời lại sáng.

Thomas gục đầu không nói, chỉ cụp mắt nhìn mặt đất lát đá nứt nẻ. Một lằn cỏ chỉ mọc men theo rìa của một viên đá hộc, những bông hoa vàng bé tẹo vươn lên như muốn tìm kiếm mặt trời lúc này đã khuất dạng sau những bức tường thành vĩ đại của Trảng.

- Chuck chắc sẽ hợp với cậu đấy. - Newt nói. - Cậu này hơi bị tròn, nhưng xét cho cùng cũng tốt tính lắm. Cậu ở đây nhé. Tôi sẽ quay lại ngay.

Newt vừa dứt lời thì một tiếng thét xé ruột vẳng tới. Lanh lảnh và nhức óc, tiếng kêu như không phải của con người vang dội khắp khoảng sân lát đá, làm mọi đứa trẻ đều quay nhìn về phía phát ra âm thanh. Thoams cảm thấy máu trong người đông lại khi nhận ra âm thanh kinh dị đó phát ra từ căn nhà gỗ.

Ngay cả Newt cũng giật nảy người, trán nhăn tít lo lắng.

- Cái thứ gì đâu. - Thằng bé thốt lên. - Không lẽ mấy đứa y tờ chất bằm không thể giữ nổi thằng kia trong vài phút mà không có mình sao? - Newt lắc đầu, đá nhẹ vào chân Thomas. - Cậu đi tìm Chuckie rồi nói nó lo chỗ ngủ cho cậu nha.

Nói đoạn Newt quay lưng chạy bổ về phía căn nhà gỗ.

Thomas trượt dần theo lớp vỏ cây xù xì cho đến khi ngồi bệt hẳn xuống đất, lưng dựa vào gốc cây. Nó nhắm nghiền mắt lại, thầm ước sao mình mình có thể tỉnh giấc và ra khỏi cơn ác mộng khủng khiếp này.

Chương 3

Vì quá bải hoải nên Thomas ngồi thần người một lúc lâu không nhúc nhích. Nhưng rốt cuộc nó cũng bắt mình phóng tầm mắt quan sát coi có gì trong căn nhà gỗ. Một nhóm mấy thằng bé đang tụ tập bên ngoài nhà, lo lắng dòm lên mấy cái cửa sổ phía trên như thể một con quái vật gớm ghiếc sắp sửa lao ra cùng với một vụ nổ đầy mảnh kính và dằm gỗ.

Một tiếng lách chách xuất phát từ mấy cành cây trên đầu thu hút sự chú ý của Thomas, khiến thằng bé ngước nhìn lên, vừa kịp thấy một tia lấp lánh bạc pha đỏ trước khi nó kịp biến sang phía bên kia của thân cây. Thomas loạng choạng đứng dậy rồi đi vòng qua bên kia cái cây, nghển cổ kiếm thứ vừa gây ra tiếng động, nhưng nó chỉ nhìn thấy toàn những cành cây màu nâu xám chĩa ra tựa như những ngón tay xương xẩu giống như đang cử động.

- Đó là một con bọ dao. - Có ai đó lên tiếng.

Thomas quay sang bên phải và bắt gặp một thằng nhóc mập lùn đang nhìn nó. Nó còn nhỏ - có lẽ là đứa nhỏ nhất trong số những đứa trẻ mà Thomas đã gặp. Mái tóc nâu của nó chờm xuống dưới vai. Cặp mắt xanh rực sáng trên khuôn mặt đỏ ửng, tồi tội và yếu đuối. Thomas hất đầu hỏi thằng nhóc:

- Bọ gì chứ?

- Bọ dao. - Thằng nhóc đáp, chỉ tay lên ngọn cây. - Không làm anh đau trừ phi anh ngu ngốc chạm vào chúng, - nó ngập ngừng, - huynh à. - Hình như thằng nhóc cảm thấy không thoải mái lắm khi chêm vào hai từ cuối. Chắc là nó chưa tiêu hóa được cái thứ Trảng ngữ này.

Thêm một tiếng thét nữa xé toang bầu trời, lần này còn kéo dài và nhức óc hơn, làm Thomas muốn rụng tim. Nỗi sợ như cục băng chạm vào da thịt nó.

- Đằng kia xảy ra chuyện gì vậy? - Thomas hỏi, tay trỏ về phía căn nhà gỗ.

- Không biết nữa. - Thằng nhóc mập tròn đáp, giọng nó vẫn còn chưa bể tiếng. - Ben đang bệnh nằm trong đó. *Chúng* đã tóm được cậu ấy.

- Chúng? - Thomas không ưa cái cách thằng bé phát âm từ đó.

- Ờ.

- *Chúng* là ai?

- Anh nên hy vọng là mình không bao giờ đụng độ với chúng. - Thằng bé trả lời, nó thoải mái chìa tay ra. - Tên em là Chuck. Em là Đầu xanh trước khi anh xuất hiện.

Đây là người hướng dẫn của mình đêm nay sao? Thomas thầm nghĩ. Nỗi lo lắng trong lòng nó còn chưa vơi bớt thì bây giờ lại có thêm sự chán ngán len lỏi vào. Chuyện này thật vớ vẩn. Nhức đầu quá.

- Sao ai cũng gọi tôi là Đầu xanh vậy? - Nó hỏi, bắt tay Chuck rồi nhanh chóng buông ra.

- Tại vì anh là người mới nhất. - Chuck ngó Thomas lom lom rồi bật cười.

Lại thêm một tiếng hét phát ra từ căn nhà, nghe như một con thú bị tra tấn.

- Sao cậu lại cười? - Thomas hỏi, kinh hãi vì tiếng hét. - Nghe như trong đó có người sắp chết á.

- Cậu ta sẽ ổn thôi. Không ai chết nếu kịp quay về để nhận Huyết thanh. Được ăn cả ngã về không. Một sống hai chết. Nhưng đau lắm đấy.

Câu này làm Thomas ngập ngừng.

- Cái gì đau?

Chuck đảo tròn mắt, có vẻ không biết phải nói thế nào.

- Ờ thì, bị chích bởi tụi Nhím sầu ấy.

- Nhím sầu? - Thomas càng lúc càng hoang mang. *Chích. Nhím sầu*. Những từ hàm chứa sức nặng chết người, nhưng nó thì lại không hoàn toàn chắc chắn là mình hiểu hết được điều Chuck đang nói.

Chuck nhún vai, rồi nhìn lảng đi, mắt đảo tròn.

Thomas thở hắt ra, tựa lưng vào cái cây.

- Có vẻ cậu cũng chẳng biết gì nhiều hơn tôi. - Nó nói, mặc dù nó biết không phải vậy. Sự mất trí nhớ của nó thật lạ lùng. Nó còn nhớ được đường lối vận hành của sự vật, nhưng hoàn toàn quên các khuôn mặt, tên tuổi và chi tiết đặc biệt. Giống như một quyển sách còn nguyên vẹn nhưng cứ khoảng vài chục chữ lại khuyết mất một chữ, làm cho việc đọc nó trở nên nhọc nhằn và rối rắm. Ngay đến tuổi của mình mà Thomas cũng còn không nhớ nổi nữa là.

- Chuck này, cậu … cậu nghĩ tôi bao nhiêu tuổi?

Thằng bé quét mắt nhìn Thomas từ đầu đến chân.

- Em đoán anh khoảng mười sáu tuổi. Và nếu anh còn thắc mắc, xin nói thêm là anh cao khoảng một mét tám, tóc nâu. À, và xấu như con gấu nữa. - Thằng nhóc cười hềnh hệch.

Thomas ngạc nhiên đến độ nó không nghe câu cuối. Mười sáu à? Nó mới *mười sáu* thôi sao? Nó cảm thấy mình già hơn tuổi đó rất nhiều.

- Cậu nói thật chứ? - Nó ngập ngừng, tìm lời để nói. - Làm thế nào … - Thậm chí nó còn không biết phải hỏi gì.

- Đừng lo. Anh sẽ lớ ngớ mất vài ngày, rồi sau đó anh sẽ quen dần với

chỗ này thôi. Tụi mình sống ở đây. Vậy đó. Còn hơn là sống trong một cái đống tởm lợm. - Nó nheo mắt, có lẽ đã lường trước câu hỏi của Thomas. - *Tởm* là một từ thay thế cho từ diễn tả chất thải rắn của con người. Đó là tiếng động nó gây ra khi rơi chạm vào mặt nước.

Thomas nhìn Chuck, không tin nổi là mình đang nói về chuyện rởm rít này. "Cũng hay!" là tất cả những gì nó có thể thốt ra được. Nó đứng dậy, bước qua mặt Chuck để đi về phía căn nhà gỗ. *Chòi* có lẽ là từ thích hợp hơn cho nới đó. Căn chòi cao khoảng ba hay bốn tầng gì đó, và có vẻ như sắp sụm bà chè đến nới. Đó là một mớ toàn gỗ súc, ván ép, dây chão và cửa sổ trộn lẫn vào nhau chẳng theo tỉ lệ nào. Bức tường đá phủ dây thường xuân cao nghệu mọc lên ngay phía sau căn chòi.

Trong lúc băng qua sân, mùi khói bếp và thịt nấu làm dạ dày nó kêu òng ọc. Biết được tiếng thét chỉ là của một thằng bé bệnh tật làm nó cảm thấy đỡ hơn nhiều. Nhưng đến khi nó nghĩ tới nguyên nhân của căn bệnh …

- Tên anh là gì vậy? - Chuck hỏi với từ phía sau trong lúc chạy đuổi theo Thomas.

- Cái gì?

- *Tên* của anh. Anh vẫn chưa nói cho ai biết. Em chắc anh vẫn còn nhớ được mà.

- Thomas. - Nó loáng thoáng nghe thấy mình đáp lại. Tâm trí nó hiện thời đang để vào chuyện khác. Nếu như Chuck nói đúng, thì nó vừa phát hiện ra môt điểm chung giữa nó và đám trẻ. Tụi nó đều bị mất trí nhớ, nhưng vẫn biết tên của mình. Vậy tại sao lại không nhớ ra tên của cha mẹ? Hoặc tên của bạn bè? Tại sao không nhớ nổi *họ* của mình?

- Rất vui được gặp anh, Thomas. - Chuck nói. - Đừng ngại, em sẽ lo cho anh. Em đã ở đây được một tháng, và cũng biết nhiều về chỗ này rồi. Anh có thể trông cậy ở Chuck này, OK?

Thomas đã gần như đến được cửa lán và đám trẻ đứng đó bỗng nổi xung lên. Nó quay lại, đấu mắt với Chuck.

- Cậu thậm chí còn không thể nói cho tôi biết bất cứ chuyện gì. Như thế không thể gọi là "lo cho tôi" được. - Nói rồi Thomas quay về phía cửa lán, định bụng sẽ vào đó để hỏi cho ra lẽ. Nó chẳng biết từ đâu mà mình lại có đủ can đảm để làm điều đó.

Chuck nhún vai.

- Những điều em nói chẳng giúp gì nhiều cho anh được. Về căn bản em vẫn là một đứa mới tới. Nhưng tụi mình có thể làm bạn với nhau mà …

- Tôi cóc cần bạn bè. - Thomas sẵng giọng cắt ngang.

Nó với tay đến cánh cửa, đúng hơn là một miếng gỗ bạc phếch vì mưa nắng, rồi giựt nó mở ra. Thomas nhìn thấy nhiều thằng bé với khuôn mặt dàu dàu đang đứng ở chân một cái cầu thang cong queo, các bậc và thanh chắn cong vẹo đủ kiểu. Bốn vách tường đều được dán giấy màu tối và bong tróc gần nửa. Những vật trang trí ít ỏi nằm trong tầm nhìn chỉ bao gồm một cái bình đầy bụi được đặt trên một chiếc bàn ba chân, cùng với bức chân dung đen trắng của một người phụ nữ lớn tuổi bận chiếc váy trắng kiểu xưa. Căn nhà này khiến cho Thomas nhớ đến một ngôi nhà ma trong phim kinh dị hay đại loại như thế. Ván sàn thậm chí còn bị khuyết đôi chỗ.

Trong nhà nồng nặc mùi mốc và bụi bặm, một sự tương phản rõ rệt so với thứ mùi dễ chịu ở bên ngoài. Ánh đèn huỳnh quang leo lét hắt xuống từ trên trần. Nó chưa nghĩ tới, nhưng cũng phải tự hỏi điện ở đâu mà ra tại một nơi như thế này. Nó nhòn vào người phụ nữ trong hình. Bà ta đã từng ở đây à? Để chăm sóc cho lũ trẻ hay sao?

- Ê, coi nè, thằng Đầu xanh đó. - Một trong số những thằng lớn nói to. Thomas nhận ra đó chính là thằng bé tóc đen mà lúc nãy đã nhìn nó đầy thù địch. Nó tầm khoảng mười lăm tuổi, người cao gầy. Mũi nó có kích thước của một nắm tay và giống với hình thù của một củ khoai lang méo mó. - Sư

huynh này chắc là phải bĩnh ra quần khi nghe thấy Benny ré lên như bọn con gái ấy. Tìm tã hả, mặt dẹp?

- Tên tôi là Thomas.

Nó cần phải tránh xa thằng bé này. Không nói thêm lời nào, Thomas bước đến cầu thang, cũng tại vì nó ở ngay gần đó, và vì lúc này nó chẳng biết nói hay làm gì. Nhưng thằng nhóc đầu gấu đã bước tới trước mặt nó, giơ tay cản đường.

- Gượm đã nào, Đầu xanh. - Thằng bé trỏ ngón tay cái lên phía trên lầu. - Người mới tới không được phép nhìn thấy người bị … *dính chấu*. Newt và Alby không chấp nhận chuyện đó.

- Cậu thấy có vấn đề gì à? - Thomas hỏi, cố gắng không để nỗi sợ hãi biểu hiện ra giọng nói, và cố không nghĩ đến điều mà thằng bé kia muốn ám chỉ khi dùng từ *dính chấu*. - Tôi không biết mình đang ở chỗ nào. Tất cả những gì tôi muốn chỉ là vài sự giúp đỡ thôi mà.

- Nghe nè, Đầu xanh. - Thằng bé kia nhếch mép, tay khoanh lại. - Trước đây tao đã thấy mày. Có cái gì đó bốc mùi trong việc mày đến đây, và tao sẽ tìm cho ra.

Máu nóng dồn lên các tĩnh mạch của Thomas.

- Tôi chưa bao giờ gặp cậu trước đây. Tôi chẳng hề biết cậu là ai, mà tôi cũng không cần biết. - Nó gằn giọng. Mà quả thực, làm sao nó biết được? Làm thế nào thằng bé kia nhớ ra nó được?

Thằng đầu gấu cười khùng khục. Rồi mặt nó trở thoắt nghiêm trọng hơn, cặp lông mày nhướng cao.

- Nè sư huynh, tao đã … từng thấy mày. Ít ai trong số mấy đứa này dám

nói rằng chúng từng bị chích. - Nó chỉ tay lên lầu. - Tao thì có. Tao biết Benny già đầu đang trải qua chuyện gì. Tao đã từng ở trên đó. Và tao đã thấy mày trong lúc bị *biến đổi*. - Nó ấn tay vào ngực Thomas. - Và tao dám cá trên bữa ăn đầu tiên mà Chảo chiên dành cho mày rằng Benny cũng sẽ khẳng định là nó đã nhìn thấy mày luôn.

Thomas không nhượng bộ trước cái nhìn của địch thủ, nhưng nó quyết định không nói gì cả. Nỗi sợ hãi lại tiếp tục chiếm lấy nó. Chẳng lẽ mọi chuyện cứ tiếp tục tồi tệ thêm hay sao?

- Nhím sầu làm mày vãi ra quần rồi chứ gì? - Thằng bé vừa nói vừa nhếch mép cười khinh bỉ. - Giờ thì hơi bị sợ rồi hả? Mày đâu có muốn bị *chích*, phải không?

Lại là cái chữ đó. *Chích*. Thomas cố không nghĩ tới điều đó và chỉ tay lên trên cầu thang, nơi tiếng rên rỉ của thằng bé ốm phát ra, vang dội khắp căn nhà.

- Nếu Newt đã đi lên đó thì, tôi muốn nói chuyện với cậu ấy.

Thằng bé kia không đáp, chỉ nhìn Thomas trong vài giây. Rồi nó lắc đầu nói:

- Mày biết không? Mày nói đúng, Tommy à. Tao không nên gây khó dễ quá mức cho những đứa mới đến. Lên lầu đi, và tao chắc là Alby và Newt sẽ xạc cho mày một mẻ ra trò. Thiệt đó, mày cứ việc lên đi. Xin lỗi nha.

Thằng đầu gấu vỗ vai Thomas rồi lùi lại, khoát tay chỉ lên cầu thang. Nhưng Thomas biết thằng này đang cài mình. Mất trí đâu có làm cho bạn trở nên khờ khạo.

- Mày tên gì? - Thomas hỏi, cố tình câu giờ trong lúc quyết định xem có nên lên lầu hay không.

- Gally. Và đừng có để ai lòe bịp mày. Ở đây tao mới thực sự là người lãnh đạo, chứ không phải hai sư huynh già đầu trên lầu kia. Tao. Mày có thể gọi tao là Gally trang trưởng, nếu mày muốn. - Nó cười, hàm răng cũng sánh bằng cái mũi về mức độ xấu.

Chẳng những bị khuyết mất hai ba chiếc, nó còn chẳng có chiếc nào mon men đến gần mức trắng cho được. Hơi thở của thằng bé phả ra làm Thomas nhớ lại một kỷ niệm kinh khủng nào đấy không rõ. Bụng nó quặn lại.

- Thôi được, - Thomas nói, ngán ngẩm thằng Gally tới mức chỉ muốn hét lên và thoi một cái vào giữa mặt nó, - thưa trang trưởng Gally. - Nó kéo dài giọng giễu cợt, cảm thấy máu nóng đang chảy dồn dập vì nó biết mình vừa băng qua vạch giới hạn.

Vài tiếng cười bật ra trong đám trẻ khiến Gally ngó xung quanh, mặt đỏ lên. Nó quay lại dòm Thomas, sự thù nghịch làm cho trán nó nhăn tít và mũi nó dúm dó lại.

- Cút lên lầu đi, - Gally nói, - và tránh xa tao ra, đồ đầu bã. - Nó lại chỉ tay lên trên lầu, nhưng mắt không rời Thomas.

- Tốt thôi. - Thomas nhìn quanh lần nữa, vừa bối rối khó chịu lại vừa tức. Nó thấy mặt mình nóng ran. Không đứa nào nhúc nhích để ngăn nó không cho làm theo lời Gally bảo, ngoại trừ Chuck, lúc này đang đứng lắc đầu ở cửa.

- Anh không nên làm vậy. - Thằng nhóc nói. - Anh là người mới … anh không thể lên trên đó được.

- Đi đi. - Gally nhếch mép cười. - Cứ lên đi.

Thomas thấy hối tiếc vì đã vào đây, nhưng nó rất muốn nói chuyện với Newt.

Nó bắt đầu đi lên. Các bậc thang oằn mình kêu ken két dưới trọng lượng của nó. Nếu không phải để tránh tình cảnh rối beng bên dưới thì chắc nó đã sợ hãi ngừng lại. Nó tiếp tục đi lên, mặt nhăn lại khi nghe thấy từng tiếng động nhỏ. Cầu thang lên đến một chiếu nghỉ, ngoặt sang trái, rồi nối tiếp bằng một hành lang dẫn tới nhiều căn phòng. Chỉ duy nhất một cánh cửa có ánh sáng lọt ra ngoài qua khe bên dưới.

- Biến đổi! - Gally nói vọng lên. - Nhòm cho kỹ vào, mặt dẹp!

Như thể được tiếp thêm sự can đảm nhờ câu nói đó, Thomas bước tới cánh cửa có ánh sáng, mặc kệ tiếng kẽo kẹt của ván sàn và những tiếng cười bên dưới lầu, bỏ ngoài tai lời công kích với những từ ngữ mà nó không hiểu, cố đè nén cảm giác bực mình mà chúng gây ra. Nó đến bên cánh cửa, vặn tay nắm bằng đồng rồi mở cửa ra.

Trong phòng, Newt và Alby đang cúi xuống ai đó nằm trên giường.

Thomas nhoài người lại gần hơn để tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra, nhưng nó lạnh gáy khi nhìn thấy tình trạng của người bệnh. Nó phải cố lắm mới nén được chỗ mật đang chực trào lên họng. Một cái nhìn rất nhanh, chỉ có vài giây, nhưng cũng đủ để ám ảnh nó suốt đời. Một thân hình tái xanh quằn quại, vặn vẹo trong đau đớn, bộ ngực trần gớm guốc. Những đường gân xanh ngoằn ngèo đan chằng chịt bên dưới lớp da. Khắp người nó bị bao phủ bởi những vết thâm tím, ban đỏ và những lằn xước rướm máu. Cặp mắt của thằng bé lồi ra, đầy tia máu và sáng quắc lên, liên tục đảo tới đảo lui. Cảnh tượng đã kịp in sâu vào trong đầu Thomas trước khi Alby kịp nhảy dựng lên, chắn ngang tầm nhìn của nó, dù không ngăn được những tiếng kêu rên và la hét kia. Thằng bé đẩy Thomas ra khỏi phòng, rồi sập cửa lại sau lưng hai đứa.

- Câu đang làm gì ở đây hả Đầu xanh? - Alby la lên, miệng méo xệch vì tức giận, mắt nháng lửa.

Thomas cảm thấy yếu thế hẳn.

- Tôi … ơ … muốn có vài lời giải thích. - Nó lí nhí, không thể thêm chút sức nặng nào vào câu nói của mình và thầm buông xuôi ở trong đầu. Thằng bé kia bị làm sao vậy? Thomas tựa người vào hàng lang can hành lang, mặt cắm xuống đất, không biết phải làm gì tiếp theo.

- Vác cái mặt cậu xuống lầu ngay. - Alby ra lệnh. - Chuck sẽ lo liệu cho cậu. Nếu từ giờ tới sáng mai tôi còn thấy cái bản mặt cậu, thì cậu sẽ không còn sống để có lần khác đâu. Tôi sẽ tự mình ném cậu xuống Vực, rõ chưa?

Thomas cảm thấy vừa xấu hổ vừa sợ hãi. Nó thấy mình thu người lại như một con chuột. Không nói không rằng, nó bước qua Alby và đi một lèo thật nhanh xuống những bậc thang kêu ken két.

Mặc kệ những cái nhìn chằm chằm của mọi người ở dưới nhà, đặc biệt là Gally, Thomas đi một hơi ra cửa, tóm lấy cánh tay Chuck lôi thằng nhóc theo.

Nó ghét những đứa bé kia, tất cả mọi thằng. Ngoại trừ Chuck.

- Làm ơn dẫn tôi tránh xa mấy đứa này. - Thomas nói. Nó nhận ra Chuck có lẽ là người bạn duy nhất trên đời của nó.

- Được thôi. - Chuck đáp, giọng họa bát hẳn lên, như thể vui mừng vì mình đã trở nên cần thiết. - Nhưng trước tiên chúng ta cần phải kiếm cho anh một ít thức ăn của Chảo chiên.

- Tôi không biết liệu mình có còn ăn nổi nữa hay không.

Nhất là sau những gì nó vừa chứng kiến.

Chuck gục gặc đầu.

- Có chứ. Anh sẽ ăn. Gặp anh ở cái cây lúc nãy nha. Hẹn mười phút nữa.

Thomas thấy mừng vì tránh xa được cái lán và lập tức đi về phía cái cây. Chỉ vừa mới biết cuộc sống ở đây như thế nào là nó đã muốn chấm dứt ngay chuyện này. Nó ao ước bằng mọi giá có thể nhớ lại cuộc sống trước đây của mình. Bất cứ điều gì. Ba mẹ, bạn bè, trường học, sở thích. Một cô gái.

Nó chớp mắt liên tục, cố gắng gạt hình ảnh nó vừa trông thấy trong căn lán ra khỏi đầu.

Biến đổi. Gally gọi đó là sự biến đổi.

Trời không lạnh, nhưng Thomas bất giác rùng mình.

Chương 4

Thomas dựa người vào cái cây trong lúc đợi Chuck. Nó quét mắt quanh Trảng, cái nơi ác mộng mà có vẻ như nó bị bắt phải ở lại. Bóng của các bức tường đã dài ra thấy rõ và bắt đầu chờm lên những mặt đá phủ dây thường xuân ở tường thành phía bên đối diện.

Ít nhất thì chuyện này cũng khiến nó xác định được phương hướng. Cái lán gỗ nằm náu mình trong góc Tây Bắc, chìm khuất trong bóng chiều tà. Góc Tây Nam có nhiều lùm cây rậm rạp. Khu vực nông trại, nơi có một vài đứa vẫn còn đang lúi húitrên mấy cánh đồng, trải rộng trên toàn bộ góc Đông Bắc của Trảng. Còn gia súc thì đang kêu rống ở góc Đông Nam.

Ngay chính giữa khoảng đất, cái lỗ đen ngòm của chiếc Hộp vẫn đang mở toang, như thể muốn mời gọi nó chui xuống và quay về nhà. Gần đó, cách chừng sáu mét về hướng nam, có một căn nhà thấp lè tè xây bởi những khối

bê tông thô. Cánh cửa sắt đầy đe dọa là lối ra duy nhất của nó, ngoài ra thì không hề có cái cửa sổ nào cả. Tay nắm bằng kim loại to hình tròn trông giống như bánh lái là thứ duy nhất để mở cửa, tựa như ở dưới tàu ngầm.

Mặc cho những điều vừa chứng kiến, Thomas vẫn cảm thấy phân vân giữa sự tò mò muốn tìm hiểu coi bên trong đó có gì và nỗi lo sợ về thứ mình sẽ tìm ra.

Nó chỉ vừa chuyển sự chú ý sang bốn khoảng trống ở chính giữa của các bức tường thành thì Chuck quay lại, trong tay là một cặp bánh mì kẹp thịt bốc khói cùng với mấy trái táo và hai ca nước. Thomas ngạc nhiên thấy cảm giác nhẹ nhõm dâng lên trong lòng mình. Nó không hoàn toàn cô độc ở nơi này.

- Chảo chiên không vui lắm khi em đột kích vào trong bếp trước giờ ăn tối. - Chuck nói, rồi ngồi xuống cạnh cái cây và ra hiệu cho Thomas làm theo.

Thomas ngồi xuống, cầm lấy bánh mì, ngập ngừng. Hình ảnh gớm ghiếc trong lán gỗ lại hiện lên trong đầu nó. Nhưng cái đói nhanh chóng giành ưu thế và Thomas cắn một miếng thật to. Mùi vị tuyệt vời của thịt băm, phô mai và sốt trứng lan tỏa trong miệng nó.

- Trời ơi, - Thomas lúng búng nói, miệng đầy thức ăn, - tớ đói muốn chết luôn.

- Đã nói rồi mà. - Chuck nhai rào rạo chỗ bánh mì của mình.

Sau khi cắn thêm vài miếng nữa, cuối cùng Thomas cũng hỏi vài câu đã làm phiền nó nãy giờ:

- Thực sự *chuyện gì* đã xảy ra cho cái cậu Ben đó vậy? Nhìn cậu ta chẳng còn ra hồn người nữa.

Chuck liếc nhìn về phía căn nhà.

- Em không biết. - Nó lơ đãng đáp. - Em có thấy được Ben đâu.

Thomas cảm thấy thằng bé không thực sự thành thật, nhưng nó quyết định không ép nữa.

- Ừ, mà cậu cũng không muốn nhìn thấy cậu ta đâu, tin tớ đi.

Thomas tiếp tục bữa ăn, nhai nhóp nhép mấy quả táo trong lúc nhìn ngó các khoảng trống vĩ đại của bốn bức tường thành. Từ chỗ nó ngồi thì không thuận tiện để phân biệt rõ, nhưng có điều gì đó bất thường trên gờ của những lỗ trống đó. Nó thấy chóng mặt khi nhìn những bức tường thành cao vời vợi, cảm giác như thể nó đang lơ lửng bên trên chúng thay vì ngồi dưới chân chúng.

- Ngoài đó là cái gì vậy? - Cuối cùng Thomas lên tiếng, phá vỡ sự im lặng. - Có phải đây là một phần của một tòa lâu đài khổng lồ hay gì đó không?

Chuck ngần ngừ, có vẻ không mấy thoải mái.

- Ơ, em chưa bao giờ ra khỏi Trảng.

Thomas ngưng một chút.

- Cậu đang che giấu điều gì đó. - Cuối cùng nó đáp, sau khi ăn nốt miếng cuối cùng và uống một ngụm nước. Sự bực tức vì không ai trả lời các câu hỏi của nó bắt đầu làm căng các dây thần kinh của Thomas. Càng tồi tệ hơn khi ngay cả những câu trả lời ít ỏi nó *nhận* được cũng không bảo đảm cung cấp sự thực. - Tại sao mọi người cứ úp úp mở mở vậy?

- Thì tại vì nó là như thế mà. Mọi thứ quanh đây rất là kỳ quặc, phần lớn

tụi em không biết được hết mọi điều mà chỉ biết được khoảng *một nửa* sự thật.

Thomas bực ghê gớm khi thấy Chuck chẳng tỏ ra quan tâm mấy về những gì vừa nói và bàng quan với việc cuộc đời của mình đang bị đánh cắp. Những đứa trẻ ở đây bị làm sao thế nhỉ? Thomas đứng dậy và bắt đầu bước về phía khoảng trống trên bức tường phía Đông.

- Xem nào, đâu có ai bảo tớ không được đi thăm thú một chút. - Nó cần biết chút gì đó, nếu không thì loạn óc mất thôi.

- Ê, đợi đã! - Chuck hét lên, chạy vội theo Thomas. - Cẩn thận nào, chúng sắp đóng lại rồi. - Chưa gì mà thằng nhóc múp míp đã muốn hụt hơi.

- Đóng cái gì? - Thomas hỏi lại. - Cậu đang nói về cái gì vậy?

- Mấy cái cổng, huynh à.

- Cổng nào? Tớ có thấy cánh cổng nào đâu? - Thomas biết là Chuck không dựng chuyện, nó biết mình đã bỏ sót một thứ gì đó rất hiển nhiên. Điều đó làm nó băn khoăn bước chậm lại, không xăm xăm tiến tới chỗ bức tường nữa.

- Vậy chứ anh gọi mấy cái khoảng trống này là gì? - Chuck chỉ tay về phía những chỗ bức tường bị gián đoạn. Chờ hai đứa chỉ còn cách đó khoảng chín mét.

- Là … *khoảng trống*, chứ còn là gì nữa? - Thomas nói, cố dùng lời lẽ mỉa mai để chống lại sự lúng túng của mình, nhưng nó thấy thất vọng vì chuyện đó không hiệu quả.

- Thật ra, chúng là các *cổng thành*. Mỗi đêm chúng đều được đóng lại.

Thomas dừng bước, nghĩ bụng chắc là Chuck nói nhảm. Nó ngước lên, nhìn hết bên nọ tới bên kia, xem xét những khối đá to tướng, trong lúc nỗi băn khoăn của nó nổ bùng thành sự sợ hãi.

- Ý cậu là sao, đêm nào chúng cũng *đóng* à?

- Anh sẽ được tận mắt chứng kiến, chỉ trong một phút nữa thôi. Các Tầm đạo sinh sắp trở về rồi. Sau đó những bức tường khổng lồ này sẽ *di chuyển* và đóng khoảng trống lại.

- Cậu này dở hơi à? - Thomas lẩm bẩm. Nó không sao tưởng tượng được làm thế nào các bức tường đồ sộ kia lại có thể di động được. Chắc cú về chuyện này, Thomas cảm thấy hơi thoải mái một chút. Có lẽ Chuck chỉ đang gài nó mà thôi.

Hai đứa đã đến khoảng trống rộng lớn mở ra những lối đi lát đá. Thomas há hốc mồm, mọi ý nghĩ bay biến đi đâu hết, khi cuối cùng nó cũng được nhìn thấy tận mắt.

- Đây được gọi là Cửa Đông. - Chuck nói với một chút tự hào như thể đang giới thiệu một tác phẩm nghệ thuật.

Thomas không chú ý nghe cho lắm, nó còn đang bị sốc trước tầm vóc vĩ đại của cái cổng. Rộng ít nhất sáu mét, lỗ hổng của tường thành kéo dài lên đếnlẹn đén tận đỉnh, ở tít trên cao. Hai bờ của lỗ hổng bằng phẳng ngoại trừ một mô típ kỳ quặc ăn khớp với nhau ở mỗi bên. Trên gờ trái có những lỗ hổng ăn sâu vào đá với đường kính nhiều xen-ti-mét, cách nhau chừng ba tấc, nằm trải đều từ gần mặt đất cho đến tuốt phía trên cao.

Trên gờ phải của cổng, những cái cọc dài khoảng ba tấc mọc ra từ trong mép tường, đường kính cũng bằng với những cái lỗ nằm đối diện với chúng ở gờ tường bên kia. Lý do của chúng thì quá rõ rồi.

- Cậu có đang đùa không vậy? -Thomas hỏi, bụng quặn lại vì kinh hãi. -

Cậu không đùa tớ chứ hả? Bức tường *di chuyển* thật à?

- Chứ anh tưởng em định nói sao?

Thomas khó khăn lắm mới chấp nhận nổi khả năng này.

- Tớ cũng không biết nữa. Cứ tưởng là có một cái cánh cửa mở ra đóng vào hoặc là một vách tường nhỏ trượt ra từ bức tường lớn. Làm sao mà những bức tường này di chuyển được kia chứ? Chúng to lớn thế này, lại trông như là đã đứng đây từ hàng ngàn năm rồi chứ chẳng ít. - Ý tưởng những bức tường này đóng lại nhốt nó bên trong chỗ này làm Thomas càng thêm lo ngại.

Chuck giơ hai tay lên trời, vẻ chán nản trông thấy.

- Em không biết. Chúng cứ vậy mà chuyển động thôi. Và gây ra những tiếng ồn kinh khủng. Điều tương tự cũng xảy ra ở mê cung ngoài kia. Những vách ngăn của nó cũng đổi chỗ hàng đêm.

Sự tập trung của Thomas lập tức bị cắt ngang bởi chi tiết mới mẻ này. Nó quay sang đối mặt với thằng bé.

- Cậu vừa bảo sao?

- Hả?

- Cậu vừa nhắc đến mê cung. Cậu chẳng vừa nói là "Điều tương tự cũng xảy ra ở *mê cung* ngoài kia" đấy sao?

Mặt Chuck đỏ lựng.

- Em thật bó tay với anh. Thôi kệ anh. -Nó quay gót, bước về chỗ cái cây

mà hai đứa vừa rời đi.

Thomas phớt lờ thằng bé, lúc này nó đang chú ý đến phía bên ngoài của Trảng. Một cái *mê cung* à? Phía trước mặt mình, thông qua Cửa Đông, Thomas có thể nhìn thấy các lối đi rẽ sang trái, sang phải và đi thẳng.

Những vách tường của các lối đi tương tự như bốn bức tường bao quanh Trảng, còn mặt đất thì cũng được lát những phiến đá lớn, giống như ở trong sân. Mớ dây thường xuân trông có vẻ mọc dày hơn. Xa xa, vách tường hai bên lối đi bị gián đoạn nhiều chỗ để tạo các nhánh rẽ, xa hơn nữa, có lẽ xa đến khoảng một trăm mét, lối đi thẳng bị chặn đứng.

- Nhìn giống mê cung thật. - Thomas thì thầm, suýt nữa thì tự cười với mình, làm như thể mọi chuyện không thể kỳ quái hơn thế này nữa. Người ta đã xóa bộ nhớ của nó rồi tống nó vào trong lòng một cái mê cung khổng lồ. Chuyện này điên rồ đến nực cười.

Tim nó giật thót khi một thằng bé chạy vào lối đi chính từ một đường nhánh bên phải, rồi chạy bổ về phía Thomas. Mình mẩy đầm đìa mồ hôi, mặt đỏ gay gắt, áo quần dính bết vào người, thằng bé không giảm tốc độ cũng chẳng buồn nhìn kỹ Thomas khi nó chạy ngang qua. Nó lao bổ tới cái tòa nhà thấp xây bằng bê tông nằm gần chiếc Hộp.

Lúc thằng bé hổn hển băng qua chỗ mình, Thomas quay sang nhìn, không rõ tại sao chuyện mới mẻ này tự dưng khiến nó kinh ngạc đến như vậy. Tại sao mọi người *không* ra ngoài và tìm đường đi trong mê cung? Thomas nhận thấy những đứa trẻ khác đang chạy vào Trảng qua ba cái cổng còn lại, bộ dạng cũng tả tơi y như thằng bé vừa rồi. Phải có điều gì đó không ổn với ái mê cung này, khi những đứa trẻ từ đó quay về đều trong tình trạng mệt mỏi và kiệt sức.

Nó tò mò quan sát những đứa trẻ kia tụ tập trước cánh cửa sắt to của ngôi nhà bê tông. Một đứa quay cái tay nắm cửa tròn han gỉ, miệng buột kêu lên vì nỗ lực cao độ. Chuck đã nói điều gì đó về những đứa bé lúc nãy. Chúng làm gì ở ngoài kia nhỉ?

Cuối cùng cánh cửa nặng nề cũng nghiến ken két và mở ra. Bọn trẻ hè nhau mở toang cửa, rồi chúng biến vào bên trong và đóng sầm cửa lại. Thomas nhìn trân trối, trong đầu quay cuồng với hàng đống khả năng lý giải những gì nó vừa chứng kiến. Không có khả năng nào thắng thế, nhưng có gì đó ở ngôi nhà cũ kỹ kia khiến nó rùng mình ớn lạnh.

Ai đó kéo ống tay áo Thomas, lôi nó ra khỏi những luồng suy nghĩ. Chuck đã quay lại.

Trước khi Thomas kịp suy nghĩ thì hàng loạt câu hỏi đã tuôn ra từ miệng nó:

- Mấy đứa đó là ai? Chúng đang làm gì vậy? Trong đó có gì? - Rồi nó quay ra chỉ về Cửa Đông. - Tại sao các cậu lại phải sống giữa một cái mê cung quái dị như thế này? - Thomas cảm thấy áp lực của sự mơ hồ đang làm cho đầu nó muốn vỡ toang đau đớn.

- Em sẽ không nói thêm gì hết. - Chuck đáp, một uy quyền mới mẻ thể hiện rõ trong giọng nói. - Em nghĩ anh nên đi ngủ ngay. Anh cần phải ngủ. À … - Nó ngừng lại, giơ một ngón tay lên, tai phải vểnh ra. - chuyện đó sắp sửa diễn ra rồi.

- Chuyện gì? - Thomas hỏi, lấy làm lạ khi đột nhiên Chuck hành xử như người lớn, chứ không còn như một đứa trẻ háo hức kết bạn trước đó vài phút.

Một tiếng ầm vang rền trong không trung, làm Thomas nhảy dựng. Ngay sau đó là những tiếng rít ken két rợn người. Nó loạng choạng lùi lại, ngã lăn ra đất. Mặt đất dường như đang run lên. Thomas hoảng hồn nhìn dáo dác xung quanh. Các bức tường thành đang đóng lại. Chúng đang *thật sự* đóng lại, nhốt nó bên trong Trảng. Cảm giác sợ bị nhốt kín giống như nước đang tràn vào tận trong các phế nang, bóp nghẹt hai lá phổi của Thomas, làm nó không thở nổi.

- Bình tĩnh nào, Đầu xanh. - Chuck hét lên để át tiếng ồn. - Chỉ là mấy bức tường thôi mà!

Thomas không buồn nghe vì còn đang bị mê hoặc trước cảnh tượng những cái cổng đóng lại. Nó lồm cồm bò dậy, run rẩy lùi lại vài bước để có được góc nhìn rộng hơn. Nó khó khăn lắm mới tin được vào điều mà mắt mình đang chứng kiến.

Bức tường đá vĩ đại phía bên phải của hai đứa dường như đang thách thức mọi định luật vật lý để trượt trên mặt đất, làm bắn ra những tia lửa điện và tung bụi mịt mù khi hai bề mặt đá ma sát mạnh với nhau. Tiếng đá nghiến ken két làm Thomas nhức buốt tới tận xương tủy. Nó nhận ra không chỉ có bức tường *trước mặt* đang trượt sang bên trái để đưa những cái cọc nhọn vào khớp với các lỗ tròn trên bức tường đối diện và đóng cổng lại. Nó quay nhìn sang các cổng thành khác, cảm thấy như đầu mình đang xoay nhanh hơn thân thể và dạ dày nó nháo nhào lên vì chóng mặt. Ở tất cả bốn bức tường thành của Trảng Đất, những bức tường bên phải đều đang chuyển dịch sang trái để đóng các cổng thành lại.

Không thể nào, nó nghĩ. *Làm sao chúng làm được điều đó* ? Nó cố gắng chống lại ý muốn chạy qua khe hở giữa hai bức tường và thoát ra khỏi Trảng. Lý trí thông thường cuối cùng đã thắng - mê cung chứa nhiều bí ẩn hơn là tình thế của nó ở trong khu đất này.

Nó cố hình dung ra cơ cấu hoạt động của các cổng thành. Những bức tường đá khổng lồ, cao cả trăm mét, chuyển động cứ như những cánh cửa trượt bằng kính - lại một hình ảnh từ trong cuộc sống trước đây xẹt qua đầu nó. Thomas cố níu kéo lấy mẩu ký ức này, tìm cách bổ khuyết vào đó các gương mặt, những cái tên, một nới chốn cụ thể, nhưng khung cảnh trong đầu nó đã lại tối sầm đi. Một nỗi buồn đau nhói bồi thêm vào mớ cảm xúc hỗn độn hiện tại trong lòng nó.

Nó quan sát bức tường bên phải kết thúc quá trình di chuyển, khi những cái cọc được tra ngọt xớt vào trong các lỗ. Một tiếng nổ ầm rền vang khắp Trảng Đất khi đồng loạt bốn cổng thành khép chặt lại. Thomas cảm thấy một đợt sợ hãi sau chót rùng rùng chạy xuyên qua cơ thể của nó, rồi biến mất.

Một cảm giác bình yên lạ thường làm các dây thần kinh của nó chùng xuống. Thomas thở phào nhẹ nhõm.

- Ôi trời! - Nó thốt lên, không nói nổi thành lời trước cảnh tượng hoành tráng mà nó vừa chứng kiến.

- "Có gì đâu", như lời Alby nói, - Chuck lầm bầm, - rồi anh sẽ quen với chuyện này nhanh thôi mà.

Thomas lại nhìn quanh một lần nữa với *cảm giác* hoàn toàn khác về nới nó đang đứng, khi mà giờ đây tất cả các bức tường đã đóng kín, không chừa lại bất kỳ lối thoát nào.

Nó cố tìm hiểu mục đích của sự việc, nhưng không biết suy đoán nào là tồi tệ hơn - chúng bị nhốt ở *bên trong*, hay là đang được bảo vệ khỏi một thứ gì đó ở *ngoài kia*. Ý nghĩ đó làm cho cảm giác yên bình của Thomas biến mất và khuấy đảo tâm trí nó với cả triệu hình dung ghê rợn về những thứ tồn tại ngoài mê cung. Nỗi sợ lại bao trùm lên nó.

- Đi thôi. - Chuck kéo ống tay áo của Thomas và nói. - Tin em đi. Khi trời đã tối, anh sẽ chỉ muốn nằm trong giường mà thôi.

Thomas biết mình chẳng còn chọn lựa nào khác. Nó cố hết sức để đè nén các cảm giác hiện tại và đi theo thằng nhỏ.

Chương 5

Hai đứa dừng lại ở chỗ gần mặt lưng của Trang ấp - đó là từ mà Chuck

dùng để gọi cái lán gỗ xiêu vẹo. Chúng đang đứng trong khu vực tối tăm nằm giữa cái lán và bức tường đá phía sau.

- Chúng ta đi đâu đâu? - Thomas hỏi, vẫn còn đang bị ấn tượng về cánh cổng thành đóng lại, cùng với những ý nghĩ về cái mê cung, sự hoang mang và nỗi sợ hãi. Nó tự bảo mình phải dừng lại nếu không muốn phát điên. Cố để tỏ ra bình thản, nó thử pha trò một cách nhạt nhẽo. - Nếu cậu định tìm một cái hôn chúc ngủ ngon thì quên đi nhé.

Chuck không hề nao núng.

- Chỉ cần anh im lặng và ở gần em.

Thomas thở hắt ra, rồi nhún vai đi theo thằng nhóc vào phía sau của căn lán. Chúng nhón gót đi đến gần một cái cửa sổ nhỏ bám đầy bụi bặm, từ trong đó có một luồng sáng yếu ớt hắt ra, chiếu lên đám cây thường xuân mọc trên tường thành. Thomas nghe thấy có ai đó di chuyển ở phía bên trong.

- Phòng tắm đấy. - Chuck thì thầm.

- Thì sao? - Sự băn khoăn làm Thomas ngứa ngáy.

- Em thích làm trò này lắm.

- Trò gì? - Có điều gì đó mách bảo Thomas là thằng nhóc đang tính làm chuyện mờ ám. - Có lẽ tớ nên … ?

- Im lặng mà coi nè.

Chuck leo lên một cái thùng gỗ nằm ngay dưới cửa sổ. Nó cúi thấp đầu xuống để cho người bên trong không trông thấy, rồi thò tay gõ vào lớp kính cửa sổ.

- Dớ dẩn thật. - Thomas thì thào. Lúc này thật không phải trêu chọc. Newt hoặc Alby có thể đang ở trong đó. - Tớ không muốn gặp rắc rối đâu. Tớ chỉ vừa đến đây!

Chuck đưa tay bụm miệng để khỏi bật cười. Phớt lờ Thomas, nó đưa tay lên gõ cửa sổ lần nữa.

Một bóng xuất hiện che khuất luồng ánh sáng, rồi cửa sổ bật mở ra. Thomas vội nép sát người vào vách tường nhà để núp. Nó không thể tin rằng mình đang bị cuốn vào một trò chọc phá người khác như thế này. Góc nhìn từ bên trong cửa sổ giúp hai đứa không bị phát hiện. Nhưng nó biết chúng sẽ bị trông thấy nếu như người kia thò đầu ra ngoài để nhìn cho kỹ hơn.

- Ai đó? - Thằng bé trong phòng tắm la lớn, giọng khàn khàn đầy bực tức. Thomas suýt buột miệng kêu lên khi nhận ra đó là thằng Gally. Nó *biết* giọng nói này.

Bất ngờ Chuck thò đầu lên cửa sổ và hét to hết cỡ. Tiếng đổ vỡ bên trong cho thấy trò quậy phá của tah82ng nhóc đã thành công, và một tràng tiếng chửi rủa theo sau cho chúng biết là Gally hoàn toàn không thích thú gì chuyện đó. Thomas cảm thấy pha lẫn giữa sợ hãi và bối rối.

- Tao sẽ giết mày, đồ mặt dẹp! - Gally gào lên, nhưng Chuck đã nhảy phóc khỏi cái thùng và chạy ra ngoài Trảng. Thomas cứng người khi nghe thấy ở bên trong Gally cũng mở cửa phòng tắm lao ra ngoài. Cuối cùng nó cũng sực tỉnh và chạy bổ theo đứa bạn mới quen và duy nhất của mình. Nó chỉ vừa chạy vòng quanh góc nhà thì Gally đã xuất hiện, mặt thằng bé như con thú dữ vừa được tháo xích.

Gally chỉ thẳng vào Thomas, hét lên:

- Mày, lại đây!

Tim Thomas rớt thịch xuống, đầu hàng. Mọi thứ đều cho thấy khả năng nó sẽ lãnh nguyên cú đấm vào mặt.

- Không phải tôi, tôi thề đấy. - Nó nói, mặc dù trong lúc đánh giá đối thủ, nó nhận ra mình không có gì phải sợ hết. Gally không to con lắm, nó có thể hạ gục thằng bé nếu cần.

- Không phải mày sao? - Gally quát, rồi thong thả bước lại gần đứng đối mặt với Thomas. - Vậy làm sao mày biết mày chẳng làm chuyện gì?

Thomas không nói gì hết. Nó cảm thấy lúng túng, nhưng không còn sợ như vừa nãy.

- Tao không phải là thằng ngu. - Gally gằn giọng. - Tao đã trông thấy cái mặt của thằng Chuck mập ngoài cửa sổ. - Nó chỉ tay vào ngực Thomas. - Nhưng tốt hơn là ngay lúc này mày phải quyết định rạch ròi ai là bạn ai là thù, nghe tao nói không? Chỉ thêm một lần nữa như thế này, tao cóc cần biết đó có phải là ý của mày hay không, thì sẽ có máu đổ đấy. Thủng chưa hả Đầu xanh?

Trước khi Thomas kịp trả lời Gally đã quay bước. Thomas chỉ muốn chuyện này kết thúc cho nhanh.

- Xin lỗi. - Nó lí nhí, ngượng ngùng vì nghe câu đó thật ngớ ngẩn.

- Tao biết mày. - Gally nói thêm, không quay lưng lại. - Tao đã thấy mày trong khi Biến đổi, và tao sẽ tìm cho ra mày là ai.

Thomas nhìn thằng đầu gấu biến vào trong Trang ấp. Nó không thể nhớ ra, nhưng có gì đó mách bảo nó rằng nó chưa bao giờ ghét ai nhiều như vậy. Nó thấy ngạc nhiên vì mình thực sự căm thù thằng Gally. Cực kỳ căm ghét. Nó quay lại và nhìn thấy Chuck đang đứng đó, lúng túng đưa mắt nhìn xuống đất.

- Cám ơn nhiều nhé bạn. - Thomas nói.

- Xin lỗi, nếu em biết đó là Gally thì em sẽ không bao giờ làm trò đó, thề luôn đó.

Thomas ngạc nhiên thấy mình bật cười. Chỉ một giờ trước đấy thôi, nó đã tưởng sẽ không bao giờ nghe thấy âm thanh đó phát ra từ miệng mình lần nữa.

Chuck quan sát Thomas thật kỹ, nhăn mặt bối rối.

- Chuyện gì vậy?

Thomas lắc đầu.

- Lỗi phải gì. Cái thằng … sư huynh đó đáng bị như thế. Mà tớ thậm chí còn không biết chữ đó là gì nữa. Lạ thật! - Thomas cảm thấy vui hẳn lên.

Vài giờ sau, Thomas đã nằm trong một chiếc túi ngủ êm ái bên cạnh Chuck trên một thảm cỏ gần mấy mảnh vườn. Đó là một bãi cỏ rộng mà nó đã không nhận ra trước đó. Vài đứa trẻ trong nhóm chọn đó làm chỗ ngủ. Thomas thấy chuyện này hơi khác thường nhưng có vẻ như bên trong Trang ấp không có đủ phòng ngủ cho mọi người. May mà trời không lạnh. Điều đó lại gợi lên thắc mắc lần thứ một triệu của nó về nơi này. Thomas cố moi móc trong đầu những cái tên của các địa điểm, các đất nước hoặc những nhà lãnh đạo và trật tự của thế giới. Không đứa trẻ nào ở Trảng tỏ ra biết được chút gì, hoặc nếu biết chúng cũng không chia sẻ.

Nó im lặng nằm một lúc lâu nhìn các ngôi sao và lắng nghe tiếng trò chuyện rì rầm trong Trảng Đất. Cơn buồn ngủ chưa tới, trong khi nó không thể rũ bỏ sự tuyệt vọng đang tràn ngập cơ thể và đầu óc. Niềm vui ngắn ngủi mà Chuck đem lại khi chọc phá Gally đã tan biến từ lâu. Đây là một ngày dài vô tận, và cũng hết sức lạ lùng.

Mọi chuyện thật … lạ lùng. Nó nhớ ra hàng đống thứ về cuộc sống trước đây - ăn chơi, quần áo, học hành, nhiều hình ảnh về thế giới của mình. Nhưng những chi tiết cần thiết để biến những hình ảnh về thế giới của mình. Nhưng những chi tiết cần thiết để biến những hình ảnh đó thành một ký ức xác thực và đầy đủ thì làm thế nào đó lại bị xóa mất. Cứ như là ta đang nhìn vào một thứ gì đó xuyên qua một làn nước đục. Và trên hết, nó cảm thấy … buồn.

Chuck lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của Thomas:

- Đầu xanh à, thế là anh đã sống sót qua Ngày đầu tiên rồi.

- Gần như vậy. - *Không phải bây giờ, Chuck à*, nó muốn nói như thế. *Tôi không có tâm trạng*.

Chuck chống cùi chỏ nhỏm dậy nhìn Thomas.

- Trong vài ngày tới đây anh sẽ học được nhiều điều và bắt đầu quen dần. Như vậy có được không?

- Ờ, cũng được. Mà này, mấy chữ dở hơi đó học ở đâu vậy? - Có vẻ như chúng được bọn trẻ mượn từ một thứ ngôn ngữ khác và đem trộn vào ngôn ngữ của mình.

Chuck buông thịch người xuống.

- Em không biết nữa. Em cũng chỉ mới ở đây được một tháng, anh quên rồi à?

Thomas suy nghĩ về Chuck, không hiểu liệu nó có biết nhiều hơn là nó nói không. Nó là một thằng nhóc khôn lanh, hoạt bát, lại có vẻ ngây thơ, nhưng ai mà biết được? Thật sự nó cũng bí ẩn như tất cả mọi thứ trong Trảng.

Một vài phút trôi qua và Thomas bắt đầu cảm thấy ảnh hưởng của cả một ngày dài đằng đẵng. Cơn buồn ngủ bắt đầu mon men đến gần nó. Nhưng - như một cú đấm giáng thẳng vào óc - một ý nghĩ chợt nảy lên trong đầu Thomas. Một ý nghĩ mà nó không hề mong đợi, và nó cũng chẳng biết từ đâu mọc lên.

Đột nhiên Trảng, các bức tường thành, cái Mê cung - tất cả bỗng trở nên … quen thuộc. Dễ chịu. Một cảm giác ấm áp nhẹ nhàng lan tỏa bên trong nó, và lần đầu tiên kể từ khi đến đây Thomas cảm thấy Trảng không phải là nơi tệ hại nhất trên thế giới. Nó nín thở, căng mắt ra một lúc lâu. *Chuyện gì đã xảy ra* ? Nó nghĩ bụng. *Cái gì đã thay đổi* ? Mỉa mai thay, chính cái sự thư thái này lại khiến nó cảm thấy hơi khó chịu.

Dù hiện tại chưa thật sự thông hiểu, Thomas bỗng hiểu ra mình cần phải làm gì. Cái cảm giác đó - như một kiểu bừng tỉnh - thật kỳ quặc, vừa quen lại vừa lạ. Nhưng có vẻ như nó … chính xác.

- Tớ muốn trở thành một trong những đứa chạy ra ngoài đó. - Thomas nói to, không biết là Chuck có còn thức hay không. - Chạy vào trong Mê cung.

- Hả? - Chuck đáp. Thomas có thể cảm thấy một chút lúng túng trong giọng nói của thằng nhóc.

- Tầm đạo sinh. - Thomas nói, ước gì biết được tư tưởng này ở đâu hiện ra. - Bất kể tụi nó làm chuyện gì ở ngoài đó, tớ cũng tham gia.

- Anh còn không biết mình đang nói về cái gì đâu. - Chuck càu nhàu, rồi xoay lưng. - Thôi ngủ đi.

Thomas nhận thấy một đợt sóng tự tin mới, mặc dù đúng là nó *chẳng hiểu* mình đang nói về chuyện gì thật.

- Tớ muốn trở thành một Tầm đạo sinh.

Chuck xoay người lãi, chống cùi chỏ nhổm dậy.

- Ngay từ lúc này anh có thể quên cái ý nghĩ đó đi được rồi đấy.

Thomas thắc mắc vì phản ứng của Chuck, nhưng cố nói thêm:

- Đừng có cố …

- Thomas. Quên nó đi.

- Ngày mai tớ sẽ nói với Alby.

Một tầm đạo sinh, Thomas thầm nghĩ. *Mình còn chẳng biết cái đó nghĩa là gì nữa. Mình đang mất trí hay sao?*

Chuck bật cười rồi nằm xuống trở lại.

- Anh đúng là tởm thiệt. Thôi ngủ đi.

Nhưng Thomas không bỏ cuộc.

- Có cái gì đó ở ngoài kia … quen quen.

- Ngủ đi mà.

Thế rồi Thomas chợt tỉnh ra - cảm giác như nhiều mảnh ghép hình đã được xếp đúng vào vị trí. Nó không biết bức tranh cuối cùng sẽ như thế nào, nhưng câu nói tiếp theo cứ thế tuôn ra như từ miệng của một ai khác:

- Chuck này, tớ nghĩ … tớ nghĩ là lúc trước tớ đã *từng* ở đây rồi.

Nó nghe thấy tiếng thằng nhóc ngồi dậy và hít hà một cái rõ to. Nhưng Thomas xoay lưng lại, và không muốn nói gì thêm nữa, sợ rằng nó sẽ lại phá hỏng cái cảm giác mới mẻ ấy và xóa đi sự thanh thản đang tràn ngập trong tim mình.

Giấc ngủ đến dễ hơn là nó tưởng.

Chương 6

Ai đó lay Thomas dậy. Nó mở bừng mắt và nhìn thấy một khuôn mặt đang ghé sát mặt mình. Mọi thứ xung quanh vẫn còn đang chìm trong ánh sáng nhá nhem tối của hừng đông. Miệng Thomas vừa mở ra định nói thì một bàn tay lạnh ngắt đã bịt miệng nó lại. Sự hoảng loạn lại dâng lên cho đến khi nó nhận ra người kia là ai.

- Khẽ nào, Đầu xanh. Ta không nên đánh thức Chuckie dậy.

Đó chính là Newt, thằng bé có vẻ như là người lãnh đạo thứ hai của nhóm. Khí lạnh buổi sáng như bốc khói trên miệng nó.

Dù bị bất ngờ nhưng mọi cảm giác báo động của Thomas đã lập tức tan biến.

Nó không thể không tò mò về điều mà thằng bé này muốn làm với nó. Thomas gật đầu, cố gắng nói đồng ý bằng ánh mắt cho tới khi Newt gỡ tay ra, rồi quỳ lên.

- Đi thôi, Đầu xanh. - Thằng bé cao lớn thì thào rồi đứng dậy. Nó cúi xuống kéo Thomas dứng lên theo. - Tay nó khỏe đến mức nó có thể kéo rách

cánh tay của Thomas. - Có lẽ cần phải cho cậu nhìn thấy một thứ trước khi mọi người thức dậy.

Mọi cảm giác ngái ngủ đã bốc hơi hoàn toàn khỏi tâm trí Thomas.

- Được thôi. - Nó nói ngắn ngọn, sẵn sàng đi theo thằng bé kia. Nó biết mình cần giữa một chút nghi ngờ, chẳng việc gì phải vội tin ai, nhưng sự tò mò đã chiến thắng. Nó nhanh chóng cúi xuống xỏ giày. - Chúng ta đi đâu đây?

- Cứ đi theo tôi. Theo sát nhé.

Chúng luồn lách đi qua những đứa trẻ đang ngủ. Thomas suýt vấp mấy lần, giẫm phải bàn tay của một thằng bé làm nó kêu lên đau đớn rồi đập một cú vào bắp chân Thomas.

- Xin lỗi. - Nó thì thầm, lờ đi cái liếc mắt của Newt.

Sau khi đã rời khỏi bãi cỏ và đặt chân lên nền đá cứng của mặt sân, Newt bắt đầu chạy về phía bức tường phía tây. Lúc đầu Thomas còn chần chừ tự hỏi có cần phải chạy không, nhưng rồi nó nhanh chóng bám theo Newt với cùng tốc độ.

Trời vẫn còn đang tối, nhưng những vật cản còn tối hơn, nên Thomas có thể dễ dàng tránh được. Nó ngừng lại khi Newt cũng làm như vậy. Chúng đang ở sát bên cạnh bức tường khổng lồ vươn thẳng lên cao như những tòa nhà chọc trời - lại một hình ảnh ngẫu nhiên lướt qua cái bể ký ức tối đen của nó. Thomas để ý thấy có những chấm sáng đỏ lập lòe trên vách tường, lúc chuyển động, lúc ngừng lại, khi bật khi tắt.

- Chúng là gì thế? - Thomas thì thầm to hết mức nó dám, tự hỏi không biết giọng nói của nó có run rẩy như nó cảm thấy hay không. Những chấm đỏ nhấp nháy ngấm ngầm cho thấy một sự cảnh báo.

Newt đứng cách tấm thảm dây thường xuân phủ trên tường thành có vài xen-ti-met.

- Khi cậu cần biết thì cậu sẽ biết thôi, Đầu xanh ạ.

- Nghe này, thật ngu ngốc khi đưa tôi đến một nơi chỉ toàn những chuyện ngớ ngẩn và không có câu trả lời cho những thắc mắc của tôi, - Thomas dừng lời, tự thấy ngạc nhiên với chính mình, - huynh ạ! - Nó nói thêm, uốn giọng sao cho thật mỉa mai.

Newt phá lên cười, nhưng ngưng ngay lập tức.

- Tôi thích cậu rồi đấy, Đầu xanh ạ. Bây giờ thì im lặng và để tôi cho cậu xem một thứ.

Newt tiến đến thò tay vào lớp dây thường xuân dày, vạch chúng ra cho thấy một ô cửa sổ đọng sương trên tường thành. Nó là một ô vuông rộng chừng sáu tấc. Lúc này trời còn tối nên trông nó như được sơn đen.

- Ta đang tìm gì đây? - Thomas thì thào hỏi.

- Bụm chặt cái đũng quần của cậu nhé. Một thứ sẽ xuất hiện ngay thôi.

Một phút trôi qua, rồi hai phút. Thêm nhiều phút nữa. Thomas sốt ruột đảo chân, tự hỏi làm thế nào Newt lại có thể đứng đó hoàn toàn bất động và kiên nhẫn nhìn vào bóng tối.

Bỗng có một sự thay đổi.

Những ánh sáng chập chờn kỳ quái lọ qua ô cửa sổ, chiếu những dải màu chập chờn lên khuôn mặt và thân mình của Newt, tựa như thằng bé đang đứng ở cạnh một cái bể bơi có chiếu sáng. Thomas sững người, cố gắng tìm hiểu xem điều gì đang diễn ra ở bên ngoài. Cổ họng nó nghẹn lại. *Chuyện gì*

vậy ? Nó thầm nghĩ.

- Bên ngoài kia là Mê cung. - Newt thì thầm, mắt mở to như bị thôi miên. - Tất cả mọi thứ tụi này làm, tất cả cuộc đời của tụi này, Đầu xanh ạ, đều xoay quanh cái Mê cung này. Mỗi một giây quý báu của từng ngày vàng bạc tụi tôi đều dành cho Mê cung, tìm lời giải cho một thứ trong khi nó hoàn toàn không cho tụi này biết đáp án có tồn tại hay không. Cậu hiểu chứ hả? Và tụi tôi muốn chỉ cho cậu thấy vì sao không nên đùa với nó. Cho cậu thấy vì sao những bức tường này lại đóng chặt hàng đêm. Cho cậu biết vì sao cậu không bao giờ, không bao giờ được thò cái mông của cậu ra ngoài kia.

Newt lùi lại, tay vẫn giữ mớ dây thường xuân. Nó ra hiệu cho Thomas thế chỗ nó tại vị trí quan sát trước ô cửa sổ.

Thomas làm theo và nghiêng đầu tới trước cho đến khi mũi nó chạm vào mặt kính lạnh giá. Mặt nó phải mất một giây mới nhìn xuyên qua được lớp bụi bẩn bám trên kính và tập trung vào những vật đang chuyển động ở bên ngoài. Khi đã làm được rồi, nó thấy hơi thở của mình tắc nghẽn lại trong họng, như thể một luồn gió lạnh tê tái đã thổi vào trong phổi của nó và làm cho không khí ở đó bị đóng băng.

Một sinh vật đồ sộ với kích thước của một con bò và hình thù không rõ rệt đang vặn vẹo di chuyển dọc theo một hành lang ở bên kia tường thành. Nó trèo lên bức tường đối diện, rồi lao vào ô cửa sổ lắp kính đánh thịt một cái. Thomas hét lên trước khi kịp kìm lại và lùi ra xa khỏi cái cửa sổ. Nhưng sinh vật kia đã nảy ngược trở ra, để lại lớp kính không hề suy suyển.

Thomas hít hai hơi thật sâu và ghé mắt quan sát tiếp. Trời quá tối nên nó không thể thấy thật rõ, nhưng những ánh sáng kỳ quái phát ra từ đâu đó giúp nó nhìn thấy loáng thoáng những chiếc gai bạc và lớp da lấp lánh. Những phụ tùng ghê rợn mọc ra từ cơ thể của con quái vật giống như tay của nó: Một lưỡi cưa, một bộ kéo, và những cái cần dài không rõ để dùng vào mục đích gì.

Con vật là một sự pha trộn rùng rợn giữa thú và máy. Dường như nó đã

nhận ra mình đang bị quan sát, biết được kẻ đang đứng phía bên trong tường thành và muốn nhảy vào trong đó để ăn thịt con mồi. Thomas cảm thấy nỗi sợ đang làm ngực mình lạnh toát càng lúc càng phình dần ra như một khối u, khiến nó khó mà thở nổi. Ngay cả với một ký ức đã bị bôi xóa, nó cũng dám cá là mình chưa bao giờ nhìn thấy thứ nào ghê rợn như vậy.

Nó lùi lại, sự quả quyết mà nó cảm thấy đêm hôm trước đã tan thành mây khói.

- Cái đó là cái gì vậy? - Thomas hỏi. Ruột gan quặn lại. Nó tự hỏi liệu mình có còn khả năng ăn uống gì được nữa hay không.

- Nhím sầu, chúng tôi gọi chúng như vậy. Quỷ quái, hả? Mừng là bọn Nhím sầu chỉ *ra ngoài* vào ban đêm. Cậu nên biết ơn mấy bức tường này.

Thomas nuốt nước bọt đánh ực, bụng bảo dạ làm sao nó dám ra ngoài kia. Mong muốn làm một Tầm đạo sinh của nó đã bị giáng một đòn chí tử, nhưng nó vẫn buộc phải thực hiện việc đó. Không hiểu sao Thomas *biết* mình phải trở thành một Tầm đạo sinh. Cảm giác đó thật khác thường, nhất là sau những gì nó vừa chứng kiến.

Newt lơ đãng nhìn ô cửa sổ.

- Bây giờ cậu đã biết thứ quỷ quái nào lớn vởn trong Mê cung. Cậu đã biết chuyện này không đùa được. Cậu đã được gửi tới Trảng, Đầu xanh ạ, và chúng tôi mong rằng cậu sẽ sống sót để giúp chúng tôi làm điều mà chúng tôi phải làm ở đây.

- Điều gì vậy? - Thomas hỏi, mặc dù nó đang rất sợ phải nghe câu trả lời.

Newt quay lại nhìn xoáy vào mắt Thomas. Những tia sáng của bình minh đang chiếu lên người cả hai. Thomas có thể nhìn thấy mọi chi tiết trên gương mặt của Newt, làn da căng, cái trán nhăn.

- Tìm lối ra, Đầu xanh à. - Newt nói. - Giải cái Mê cung chết tiệt này và tìm đường đưa chúng tôi trở về nhà.

Vài giờ sau đó, các cổng thành lại mở, làm mặt đất rung chuyển với những tiếng ồn dữ dội cho tới khi chúng hoàn tất. Thomas ngồi tại một cái bàn mòn vẹt và bị nghiêng qua một bên ở bên ngoài Trang ấp. Mọi suy nghĩ của nó tập trung vào lũ Nhím sầu, những mục đích của chúng, hành động của chúng ở ngoài kia hàng đêm. Và sẽ như thế nào nếu như bị tấn công bởi một thứ kinh dị như vậy.

Nó cố gạt hình ảnh đó ra khỏi đầu, để nghĩ về những chuyện khác. Các Tầm đạo sinh. Bọn trẻ đã ra đi mà không nói một lời nào, tất cả lao hết tốc lực vào Mê cung và biến mất sau các khúc quanh. Nó hình dung ra những đứa trẻ đó trong khi dùng nĩa xiên vào quả trứng và mấy miếng thịt muối, không nói gì kể cả với Chuck. Thằng nhóc đang im lặng ngồi ăn bên cạnh Thomas. Tội nghiệp, thằng nhỏ cứ ra sức bắt chuyện trong khi nó thì không buồn đáp lại. Nó chỉ muốn được yên thân.

Nhưng nào nó có được yên. Đầu óc nó đang qáu tải vì phải tính toán trong một tình thế vô phương cứu chữa. Làm thế nào một mê cung, với những vách tường đồ sộ và cao vút như thế, lại có thể rộng lớn đến độ mấy chục đứa bé không giải nổi sau cả quãng thời gian chẳng biết dài tới mức nào? Làm thế nào, và quan trọng hơn là, *tại sao* lại tồn tại một công trình như thế? Mục đích của nó là gì? Tại sao tất cả bọn chúng lại ở đây? Chúng đã ở đây *bao lâu* rồi?

Cố gắng tránh những thắc mắc này, tâm trí Thomas lại quay về với hình ảnh của con Nhím sầu nguy hiểm. Bóng ma của con vật cứ chực lao vào Thomas mỗi khi nó nhắm mắt lại.

Thomas biết nó là một đứa trẻ thông minh - không hiểu sao nó cảm nhận được như vậy.

Nhưng những thứ ở quanh đây thật vô nghĩa. Ngoại trừ một điều. Nó dường như được định hướng để làm một Tầm đạo sinh. Tại sao nó lại cảm

thấy điều đó mạnh mẽ như vậy? Ngay cả bây giờ, sau những gì nó đã chứng kiến ngoài Mê cung.

Một cái vỗ vai lôi nó ra khỏi dòng suy tưởng. Thomas nhìn lên và trông thấy Alby đang khoanh tay đứng bên cạnh.

- Nhìn cậu khỏe khoắn ghê ta? - Alby nói. - Sáng nay nhìn qua cửa sổ thấy đã mắt không?

Thomas đứng dậy, hy vọng rằng thời khắc của những lời giải đáp đã tới, hay có lẽ chỉ là hy vọng về một sự giải vây cho những suy nghĩ u ám của mình.

- Đừng tưởng tôi thèm để mắt nhìn cái chỗ này. - Nó nói cứng, mong là mình sẽ làm cho thằng bé thủ lĩnh nổi cáu như ngày hôm trước.

Alby gật đầu.

- Cậu với tôi, huynh à. Chuyến tham quan bắt đầu ngay bây giờ. - Thằng bé dợm bước nhưng ngừng ngay lại, dứ dứ ngón tay. - Không đặt câu hỏi nào, cho tới khi chuyến đi kết thúc, hiểu chưa? Không có thời gian mà ba hoa chích chòe suốt ngày với cậu.

- Nhưng … - Thomas nín bặt khi lông mày Alby nhướng lên. Sao cái thằng bé này cứ làm ra vẻ thế nhỉ? - Nhưng phải nói cho tôi biết mọi thứ. Tôi muốn biết tất cả mọi chuyện.

Từ đêm hôm trước Thomas đã quyết định sẽ ngông nói với ai về sự quen thuộc lạ lùng của nơi này đối với nó, về cái cảm giác rằng nó đã từng ở đây trước kia, và việc nó có thể *nhớ lại* điều đó. Chia sẻ những điều đó có vẻ không phải là một ý tưởng hay.

- Tôi sẽ nói những gì mà tôi muốn nói, Đầu xanh ạ. Đi thôi.

- Cho em đi với được không? - Chuck hỏi.

Alby cúi xuống vặn tai thằng nhóc.

- Ối! - Chuck kêu ré lên.

- Cậu có việc phải làm mà, phải không hả đầu bã? - Alby hỏi. - Có cả đống việc ấy chứ?

Chuck đảo con mắt một vòng rồi nhìn Thomas nói:

- Đi vui nha.

- Tớ sẽ cố. - Bỗng dưng Thomas cảm thấy tiếc cho Chuck. Nó ước gì mọi người đối xử với thằng nhóc tốt hơn. Nhưng chuyện này thì nó không làm gì được. Giờ là lúc phải đi rồi.

Nó ra đi cùng với Alby, với hy vọng là chuyến thị sát đã chính thức được bắt đầu.

Chương 7

Chúng bắt đầu từ chiếc Hộp, lúc này đã đóng lại - hai cánh cửa kim loại nằm sát mặt đất với lớp sơn trắng ngả màu và nứt nhiều chỗ. Trời đã sáng lên thấy rõ, những cái bóng đổ dài theo hướng ngược lại so với chiều hôm qua. Tuy vẫn chưa có mặt trời, nhưng có vẻ như nó sắp sửa trồi lên khỏi bức tường phía Đông vào bất cứ lúc nào.

Alby trỏ vào cánh cửa.

- Đây là chiếc Hộp. Cứ mỗi tháng một lần, tụi mình nhận được một người mới giống như cậu, không bao giờ sai hẹn. Mỗi tuần đều được nhận đồ tiếp tế, quần áo, ít thức ăn. Cũng không cần nhiều lắm vì nhiều thứ tụi mình có thể tự cung tự cấp ở Trảng Đất.

Thomas gật đầu, ngứa miệng muốn hỏi ghê gớm. *Mình cần ít băng keo để dán cái miệng này lại*, nó nghĩ bụng.

- Tụi này không hiểu gì về chiếc Hộp, cậu hiểu không? - Alby nói tiếp. - Nó từ đâu đến, làm sao nó đến được đây, ai là người phụ trách nó. Những sư huynh đã đưa tụi này tới đây không cho tụi này biết gì hết. Tụi mình có lượng điện cần dùng, trồng trọt và chăn nuôi để tự cung cấp phần lớn thức ăn, rồi đều đặn được nhận quần áo và nhu yếu phẩm. Từng cố thử nhét một thằng đầu đất mới đến trở lại vào trong chiếc Hộp, nhưng nó không buồn chạy cho đến khi lôi thằng bé ra trở lại.

Thomas tự hỏi cái gì nằm dưới đất khi cái Hộp không có ở đó, nhưng nó ngậm miệng. Trong đầu nó là cả một mớ hỗn độn các cảm xúc - tò mò, thất vọng, thắc mắc - tất cả pha trộn với sự kinh hãi khi nhìn thấy con Nhím sầu ban sáng.

Alby vẫn tiếp tục nói, không buồn nhìn vào mắt Thomas.

- Trảng được chia làm bốn khu vực. - Thằng bé giơ ngón tay lên đếm. - Trảng viên, Trang trại, Trang ấp và Nghĩa trang, cậu nắm được chưa?

Thomas ngần ngừ, rồi lắc đầu, bối rối.

Mắt Alby chớp nhanh. Trông thằng bé như thể đang nghĩ đến hàng ngàn việc khác mà đáng lẽ nó có thể làm ngay vào lúc ày. Nó chỉ tay về góc Đông Bắc, nơi có những cánh đồng và nhiều cây ăn quả:

- Trang viên, nơi tụi mình trồng lương thực. Nước được bơm vào qua các đường ống nằm dưới đất. Lúc nào cũng có nước, nếu không mọi người chắc đã chết từ lâu. Ở đây không bao giờ có mưa. Không bao giờ.

Rồi Alby chỉ tay về góc Đông Nam, về phía bãi quây gia súc và nhà kho, tiếp lời:

- Đó là Trang trại, nơi tụi này chăn nuôi và giết mổ gia súc. - Thằng bé tiếp tục giơ tay về phía nơi ăn ngủ xập xệ. - Trang ấp, chỗ đó đã phình to lên gấp đôi so với lần đầu tụi này đến đây, vì cứ phải tiếp tục cơi nới thêm mỗi khi họ gửi gỗ tới. Chẳng đẹp đẽ gì, nhưng coi nó còn đứng được. Dù sao thì phần lớn trong số tụi này chọn ngủ ngoài trời.

Thomas cảm thấy hoa mắt. Quá nhiều câu hỏi chộn rộn trong đầu làm cho nó không thể giữ cho đầu mình không quay cuồng.

Alby chỉ tay về hướng Tây Nam, phía khu rừng nhỏ, với nhiều cái cây cằn cỗi và vài băng ghế nằm chỏng chơ phía ngoài:

- Chỗ đó được gọi là Nghĩa trang. Các ngôi mộ nằm trong khu vực cây lá rậm rạp đó. Cũng chẳng nhiều cho lắm. Cậu có thể tới đó ngồi nghỉ, hay làm những chuyện khác. - Nó tằng hắng, như thể muốn thay đổi chủ đề. - Trong hai tuần tới, mỗi ngày cậu sẽ làm một việc với một Trang chủ khác nhau, cho đến khi chúng tôi biết được cậu thông thạo lãnh vực nào nhất. Trảng vụ, Chụp gạch, Trảng binh, Thợ cuốc. Sẽ có một công việc hợp với cậu, luôn luôn là như thế. Đi nào.

Alby đi về phía cửa Nam nằm giữa nơi mà nó gọi là Nghĩa trang và Trang trại. Thomas theo sau, nó nhăn mũi vì mùi chất thải và mùi phân phát ra từ các bãi quây gia súc. *Nghĩa trang à* ? Nó nghĩ. *Tại sao chúng lại cần đến một cái nghĩa trang trong một nơi toàn là trẻ con như thế này* ? Điều này làm vướng bận tâm trí Thomas nhiều hơn là việc nó không hiểu một vài từ mà Alby hay nói, chẳng hạn như *Trảng vụ* hoặc *Trảng binh*, mà coi bộ chẳng mấy hay ho. Mấy lần nó sắp sửa ngắt lời Alby, nhưng ngậm miệng kịp thời.

Thất vọng, Thomas quay sự chú ý sang các bãi quây trong khu Trang trại.

Nhiều con bò đang gặm cỏ trong một cái máng đầy cỏ khô màu xanh xanh. Mấy con heo nằm giữa một bãi bùn, cái đuôi thỉnh thoảng ngó ngoáy là dấu hiệu duy nhất cho biết chúng còn sống. Một bãi rào khác nhốt cừu, ngoài ra còn có mấy cái bu gà và chuồng nuôi gà tây. Nhiều đứa trẻ đang làm lụng hăng say trong Trang trại, cứ như là chúng đã sống cả đời ở nông trại vậy.

Sao mình lại nhớ ra được mấy con vật này nhỉ ? Thomas tự hỏi. Chúng chẳng có gì hấp dẫn hay mới mẻ - nó biết chúng được gọi tên là gì, thức ăn thông thường của chúng, hình dạng của chúng. Tại sao những thứ như vậy vẫn còn nằm lại trong ký ức của nó mà không phải là nới nó đã nhìn thấy chúng trước đây, và người cùng đi với chúng? Chứng mất trí nhớ của Thomas thật đỏng đảnh khó ưa.

Alby chỉ tay về phía cái nhà kho lớn nằm trong góc với cái mái sơn đỏ đã ngả sang màu gỉ sét nhờ nhờ, nói:

- Mấy Thợ cứa làm việc trong đó. Công việc của tụi nó dơ dáy lắm. Nếu cậu thích máu, cậu có thể trở thành Thợ cứa.

Thomas lắc đầu. Nghề thợ cứa xem chừng không hấp dẫn chút nào. Trong khi tiếp tục đi, nó hướng sự chú ý của mình vào phía bên kia Trảng, nơi Alby đã gọi là Nghĩa trang. Càng ở sâu trong góc tường thành thì cây cối càng rậm rạp và tươi tốt hơn. Bóng tối phủ lên khu vực bên trong của cánh rừng, mặc dù đang là ban ngày. Thomas nhìn lên và nhận ra mặt trời cuối cùng cũng đã ló dạng, mặc dù trông khá kỳ cục - nó có màu hơi cam hơi quá so với bình thường. Nó nhận ra đó lại là một ví dụ nữa của những ký ức chọn lọc trong đầu mình.

Thomas quay lại nhìn Nghĩa trang, trong mắt vẫn còn đọng lại hình ảnh của một cái đĩa sáng lòa. Khi chớp chớp mắt để xóa nó đi, Thomas đột nhiên bắt gặp những ánh sáng đỏ lần nữa. Chúng đang nhấp nháy ở sâu trong bóng tối của cánh rừng. *Chúng là cái gì vậy*? Nó thầm hỏi, cảm thấy khó chịu khi

Alby không trả lời nó lúc nãy. Sự kín miệng của thằng bé làm nó phát bực.

Alby ngừng bước, và Thomas ngạc nhiên nhận ra chúng đã đến Cửa Nam. Hai bức tường mọc lên sừng sững trước mặt chúng. Những tảng đá xám dày được bao phủ bởi dây thường xuân trông cực kỳ cổ kính. Thomas ngóc đầu lên nhìn đỉnh của các bức tường ở tít phía trên cao, đầu óc nó cứ quẩn quanh một cảm tưởng lạ lùng là mình đang quan sát từ trên xuống, chứ không phải nhìn từ dưới lên. Nó loạng choạng lùi lại một bước, thán phục trước cấu trúc của nơi này, nhưng cuối cùng cũng chuyển sự chú ý sang Alby, lúc này đang quay lưng về phía cổng.

- Ngoài kia là mê cung. - Alby trỏ một ngón cái qua vai về phía sau lưng.

Thomas nhìn theo hướng chỉ, qua khoảng trống đóng vai trò là cổng thành phía Nam của Trảng. Các hành lang ở đây trông giống y như những cái mà nó đã nhìn thấy qua cửa sổ ban sáng. Nó lại rùng mình tự hỏi có con Nhím sầu nào có thể thình lình tấn công chúng không. Bất giác Thomas lùi lại thêm một bước nữa. *Bình tĩnh nào*, nó ngượng ngùng tự trách mình.

Alby nói tiếp:

- Tôi ở đây đã hai năm rồi. Không có đứa nào ở đây lâu bằng. Số ít ỏi những đứa có thâm niên hơn đều đã chết sạch. - Thomas cảm thấy mắt mình mở to, tim đập thình thịch. - Đã hai năm nay tụi này tìm cách giải cái trò này, nhưng không gặp may. Các vách tường chết tiệt ngoài kia cũng di chuyển hàng đêm, giống như bốn cái cổng. Việc lập bản đồ thật ra không dễ, không dễ chút nào. - Nó hất đầu về phía tòa nhà xây bằng bê tông mà các Tầm đạo sinh đã chui vào tối qua.

Lại một cơn đau chạy xuyên qua đầu Thomas - có quá nhiều thứ để suy luận trong cùng một lúc. Chúng đã ở đây được hai năm rồi sao? Các vách Mê cung đều dịch chuyển à? Bao nhiêu đứa trẻ đã chết? Nó bước tới, muốn được tận mắt nhìn Mê cung, cứ như thể các câu trả lời được in trên các vách đá ngoài đó vậy.

Alby giơ một tay lên đẩy vào ngực Thomas làm nó loạng choạng lùi lại.

- Không được ra ngoài đó, huynh à.

Thomas phải cố lắm mới không tỏ ra tự ái.

- Tại sao không chứ?

- Cậu tưởng tôi kêu Newt tới gặp cậu sáng nay là để giỡn chơi thôi sao? Đó chính là nguyên tắc số một, điều duy nhất mà cậu sẽ không bao giờ được tha thứ nếu vi phạm. Không ai, *không ai* được phép vào trong Mê cung ngoại trừ các Tầm đạo sinh. Nếu vi phạm nguyên tắc này, thì nếu cậu không bị lũ Nhím sầu giết chết, cậu cũng sẽ bị chính tụi này loại bỏ, cậu hiểu chưa?

Thomas gật đầu nhưng trong bụng ngầm phản đối, chắc mẩm rằng Alby chỉ nói quá mà thôi, hoặc hy vọng là như thế. Nhưng dù là thế nào đi nữa thì nó cũng không còn chút nghi ngờ gì về những điều nó đã nói với Chuck đêm hôm trước. Nó muốn được là Tầm đạo sinh. Nó sẽ là một Tầm đạo sinh. Trong thâm tâm Thomas biết là nó phải ra ngoài đó, đi vào trong Mê cung. Mặc cho những gì đã biết và chứng kiến, Mê cung kia vẫn mời gọi nó như là cái đói và cái khát vậy.

Một chuyển động trên bức tường bên trái của Cửa Nam làm Thomas chú ý. Giật mình, nó mau lẹ đưa mắt nhìn vừa kịp để thấy một tia sáng bạc. Một đám dây thường xuân lay động khi vật kia biến vào trong đó. Thomas chỉ tay lên tường thành.

- Cái gì thế? - Nó hỏi trước khi kịp kìm mình lại.

Alby không buồn nhìn.

- Không đặt câu hỏi cho đến cuối chuyến đi. Tôi còn phải nói câu này với cậu bao nhiêu lần nữa đây? - Nó ngừng lời, rồi thở dài. - Bọ dao. Đó là cách

mà các Hóa công dùng để theo dõi tụi mình. Tốt hơn cậu không nên …

Câu nói của Alby bị cắt ngang bởi một hồi chuông báo động réo vang từ tất cả mọi hướng. Thomas đưa hai tay lên bịt tai, mắt nhìn nhớn nhác xung quanh trong khi chuông báo động vẫn kêu om sòm. Tim nó như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Nhưng khi hướng sự tập trung vào Alby, nó bình tĩnh lại ngay.

Alby không sợ hãi, mà có vẻ … lúng túng. Và ngạc nhiên.

Chuông báo động vẫn khua inh ỏi.

- Có chuyện gì vậy? - Thomas hỏi, nhẹ cả người khi Alby chẳng hề tỏ thái độ như sắp đến hồi tận thế, nhưng ngay cả như vậy, Thomas vẫn cảm thấy mình bắt đầu mỏi mệt với các đợt kinh hãi.

- Quái lạ! - Alby chỉ nói có vậy trong lúc quét mắt nhìn quanh Trảng.

Thomas nhận thấy những đứa làm việc trong các bãi rào của Trang trại cũng đang nhìn quanh quất, rõ ràng là rất bối rối. Một đứa gọi Alby. Đó là một thằng bé gầy gò nhỏ thó, người sũng bùn.

- Có chuyện gì với nó vậy? - Thằng bé hỏi, mắt nhìn Thomas tìm nguyên nhân.

- Không biết. - Alby lơ đãng trả lời.

Nhưng Thomas không thể chịu đựng được nữa. Nó hỏi:

- Alby! Chuyện gì đang xảy ra vậy?

- Chiếc Hộp, mặt dẹp, chiếc Hộp!

Đó là tất cả những gì Alby nói trước khi thằng bé bắt đầu chạy về phía trung tâm của Trảng Đất, với một tốc độ mà Thomas thấy gần như là bấn loạn.

- Cái Hộp làm sao? - Thomas hỏi, guồng chân đuổi theo Alby. *Nói cho tôi biết đi*! Nó muốn gào lên như vậy với thằng bé.

Nhưng Alby không trả lời, cũng chẳng giảm tốc độ. Khi chúng tới gần cái Hộp hơn, Thomas nhìn thấy hàng chục thằng bé cũng đang chạy băng qua sân. Nó thấy Newt và cất tiếng gọi thằng bé, cố gắng đè nén nỗi sợ hãi đang dâng lên, tự bảo mình rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn, rằng phải có một sự giải thích hợp lý.

- Newt, có chuyện gì vậy? - Thomas hét lên.

Newt liếc nhìn sang Thomas, rồi gật đầu và tiếp tục bước, bình tĩnh một cách lạ lùng giữa quang cảnh hỗn loạn. Thằng bé vỗ mạnh vào lưng của Thomas.

- Có một người mới đến trong cái Hộp. - Nó ngừng lại, như thể chờ xem Thomas bị ấn tượng thế nào. - Ngay bây giờ.

- Thì sao chứ? - Khi Thomas nhìn Newt kỹ hơn, nó nhận ra rằng mình đã nhầm khi tưởng là Newt đang bình thản, thằng bé thậm chí còn rất kích động là đằng khác.

-*Thì sao à* ? - Newt đáp lại, quai hàm hơi trễ xuống. - Đầu xanh này, chúng tôi chưa bao giờ có hai người mới trong cùng một tháng, chứ đừng nói tới trong hai ngày liên tiếp.

Nói xong câu ấy, Newt co chân chạy về phía Trang ấp.

Chương 8

Cuối cùng chuông báo động cũng chấm dứt sau khi ré lên suốt hai phút. Một đám đông đã tụ tập lại giữa sân, xung quanh hai cánh cửa thép mà qua đó Thomas đã tới hồi hôm qua. *Hôm qua*? Nó nghĩ bụng. *Thật sự là chỉ mới hôm qua thôi sao*? Có ai đó đập vào cùi chỏ của Thomas. Nó quay sang và nhận ra Chuck đang đứng bên cạnh.

- Thế nào rồi, Đầu xanh? - Chuck hỏi.

- Ổn. - Thomas đáp, mặc dù chẳng còn gì kinh khủng hơn hiện tại. Nó chỉ tay về phía cửa Hộp. - Tại sao mọi người lại ngạc nhiên? Chẳng phải đó là cách mà tất cả các cậu đến đây hay sao?

Chuck nhún vai.

- Em không biết. Em đoán là vì nó vẫn luôn giao hàng đều đặn. Một lần mỗi tháng. Tháng nào cũng đúng vào ngày đó. Có lẽ người phụ trách nhận ra anh là một sự nhầm lẫn, nên họ gửi ai đó đến để thay thế. - Nó khúc khích cười, thúc cùi chỏ vào sườn Thomas. Giọng cười trong trẻo khiến cho Thomas thấy có thêm thiện cảm với thằng nhỏ.

Thomas làm bộ quắc mắc nhìn Chuck:

- Cậu đang gặp rắc rối đấy. Rắc rối to.

- Ừ, nhưng giờ ta là bạn rồi, phải không? - Lần này thì Chuck cười khục khặc một cách sảng khoái.

- Có vẻ như cậu không cho tôi nhiều lựa chọn trong chuyện này. - Nhưng thật sự là nó cần có bạn, và Chuck rất phù hợp với vị trí đó.

Thằng nhóc khoanh tay tỏ vẻ hài lòng:

- Mừng là chuyện này đã được giải quyết, Đầu xanh ạ. Ai cũng cần phải có một người bạn ở nới này.

Thomas túm lấy cổ áo Chuck, trêu chọc:

- Được rồi, anh bạn, bây giờ gọi tôi bằng tên nhé. Thomas ấy. Nếu không tôi sẽ ném anh qua cái lỗ đó sau khi chiếc Hộp đã giao hàng đấy. - Câu đùa làm nó nảy ra một ý trong đầu lúc buông Chuck ra. - Gượm đã nào, đã bao giờ các cậu …

- Thử làm chuyện đó? - Chuck chen vào trước khi Thomas kịp nói hết.

- Thử cái gì?

- Chui xuống cái Hộp sau khi nó đã giao hàng. - Chuck đáp.

- Nó sẽ không nhúc nhích. Nó sẽ không đi xuống trừ phi đã hoàn toàn trống rỗng. - Thomas nhớ lại lời Alby đã nói. - Tớ biết điều đó rồi, nhưng nếu …

- Ta thử chuyện đó.

Thomas cố nén tiếng rên. Chuyện này bắt đầu làm nó cáu sườn.

- Này, nói chuyện với cậu mệt quá đi. Thử cái gì?

- Chui qua lỗ *sau* khi cái Hộp đã đi xuống ấy. Không thể được đâu. Cửa thì mở được, nhưng trong đó trống rỗng, tối đen. Chẳng có gì cả. Không có dây dợ gì sất. Không thể làm chuyện đó được.

Sao lại thế nhỉ? Thomas nói:

- Các cậu đã …

- Từng thử làm chuyện đó.

Lần này thì Thomas gầm lên:

- Ừ. Rồi thế nào?

- Bọn em đã ném một thứ gì đó vào trong lỗ. Không bao giờ nghe thấy tiếng nó chạm đất. Nó cứ thế rơi một thời gian rất lâu.

Thomas ngừng lại trước khi nói tiếp, không muốn bị cắt ngang thêm một lần nữa:

- Cậu là cái quái gì vậy, một kẻ biết đọc ý nghĩ hay sao? - Nó buông một câu bình luận đầy mỉa mai.

- Chỉ là sáng dạ thôi. - Chuck nháy mắt.

- Này Chuck, đừng có đá lông nheo với tớ nữa nhé. - Thomas vừa nói vừa cười.

Chuck có hơi rầy rà thật, nhưng có điều gì đó ở thằng nhóc này làm cho mọi thứ trở nên đỡ nặng nề hơn. Thomas hít một hơi thật sâu rồi quan sát đám đông đang túm tụm xung quanh cái lỗ:

- Vậy, mất bao lâu thì chuyến hàng mới đến được đây?

- Thường là khoảng nửa giờ sau tiếng chuông báo động.

Thomas ngẫm nghĩ một chút. Phải có điều gì đó mà họ chưa thử.

- Cậu chắc về chuyện cái lỗ chứ? Các cậu có từng … - Thomas dừng lại, chờ đợi bạ cắt ngang, nhưng lần này thì không có gì. - Các cậu có bao giờ thử làm một sợi dây hay không?

- Có, họ đã làm rồi. Bằng dây thường xuân. Một sợi dây dài hết mức có thể. Nhưng mà thử nghiệm đó không được thành công cho lắm.

- Ý cậu là sao? - *Lại gì nữa đây*? Thomas thầm nghĩ.

- Hồi đó em chưa tới đây, nhưng nghe nói thằng bé tình nguyện chỉ leo xuống được khoảng ba mét thì có cái gì đó kêu vút một tiếng, xẻ đôi người nó ra.

- Hả? - Thomas bật cười. - Tớ không tin một chữ nào trong chuyện đó.

- Anh thì biết gì? Em đã nhìn thấy bộ xương của thằng bé xâu số đó ấy rồi. Cắt ngọt như con dao xắn cục bơ vậy. Mọi người giữ nó trong một cái hộp để nhắc nhở những đứa sau này không nên dại dột.

Thomas chờ xem Chuck có cười hay không, chắc mẩm đây chỉ là một trò đùa - đâu ai từng nghe chuyện có người bị cắt đôi bao giờ? Nhưng không có tiếng cười nào cả.

- Cậu nói thật đấy à?

Chuck nhìn trừng trừng vào Thomas.

- Em không nói láo đâu, Đầu … ơ, Thomas. Thôi, bỏ qua chuyện này để đi coi ai tới nào. Em không thể tin là anh chỉ làm Đầu xanh có mỗi một ngày. Đầu bọ thật.

Trong lúc hai đứa đi tiếp, Thomas hỏi một câu mà nó chưa từng hỏi:

- Làm sao cậu biết đó không phải là nhu yếu phẩm hay đại loại thế?

- Nếu vậy thì chuông báo động sẽ không tắt. - Chuck trả lời một cách đơn giản. - Đồ tiếp tế được giao vào một ngày cố định hàng tuần. Ê, nhìn kìa! - Chuck dừng chân và chỉ vào một đứa trong đám đông. Đó là Gally, thằng bé đang nhìn Thomas và Chuck đầy thù nghịch.

- Chết bằm! - Chuck nói. - Thằng này thực sự *không* ưa anh rồi.

- Ừ. - Thomas lầm bầm. - Biết rồi.

Và sự thù địch này là từ cả hai phía.

Chuck thúc cùi chỏ vào Thomas, hai đứa tiếp tục bước tới cạnh đám đông, rồi yên lặng chờ đợi. Thomas đã quên sạch mọi câu hỏi trong đầu. Nó hết hứng nói chuyện sau khi trông thấy Gally.

Có vẻ như Chuck thì không.

- Sao anh không đi hỏi thằng nó xem vấn đề là gì? - Thằng nhóc hỏi, làm ra vẻ cứng rắn.

Thomas cố thuyết phục bản thân rằng nó đủ can đảm, nhưng chuyện đó có vẻ như là một ý tưởng tệ nhất trước giờ.

- Ờ thì, trước tiên, thằng đó có nhiều đồng minh hơn tớ. Không phải là đứa để ta gây chiến.

- Ừ, nhưng anh khôn. Và em cá là anh cũng nhanh nhẹn hơn. Anh có thể hạ gục cả băng tụi nó.

Một thằng bé đứng phía trước chúng hơi xoay đầu ngoái nhìn qua vai, vẻ mặt bực bội thấy rõ.

Chắc là đồng bọn của Gally, Thomas nghĩ bụng.

- Cậu có im đi không? - Nó rít khẽ bảo Chuck.

Phía sau chúng có tiếng đóng cửa. Thomas quay lại, trông thấy Alby và Newt đang từ Trang ấp đi tới. Cả hai có vẻ mệt mỏi. Nhìn thấy hai người đó, hình ảnh của Ben quằn quại trên giường lại xuất hiện trong đầu Thomas.

- Này Chuck, cậu phải nói cho tớ biết cái vụ Biến đổi đó là gì. Bọn họ đang làm gì với Ben trong đó vậy?

Chuck nhún vai.

- Em không biết rõ từng chi tiết đâu. Lũ Nhím sầu làm hại anh, khiến cho toàn bộ cơ thể của anh phải trải qua một thứ gì đó kinh khủng. Sau khi chuyện đó kết thúc, anh … khác hẳn.

Thomas nhận ra đây là cơ hội chắc cú để nêu thắc mắc:

- Khác thế nào? Ý cậu là sao? Mà lũ Nhím sầu kia có liên quan gì? Có phải đó là điều thằng Gally muốn nhắc tới khi nó dùng chữ "chích"?

- Suỵt - Chuck đưa một ngón tay lên miệng.

Thomas muốn hét lên vì tức tối, nhưng nó im lặng. Nó tự nhủ sau này sẽ buộc Chuck phải giải đáp, cho dù thằng nhóc có muốn hay không.

Alby và Newt đã đi đến chỗ đám đông và len ra đầu hàng, đứng ngay cạnh hai cánh cửa Hộp. Mọi người lặng đi, làm Thomas nhận ra tiếng kêu cành cạnh của buồng thang máy đang đi lên. Nỗi buồn lại phủ bóng lên nó, như thể nó đang sống lại những giây phút kinh hoàng khi thức dậy trong bóng tối với ký ức bị tẩy xóa. Thomas cảm thấy thương thay cho đứa bé mới này, dù cho nó là ai, vì nó cũng đang phải trải qua quá trình tương tự.

Một tiếng thình trầm đục cho biết buồng thang máy kỳ quái kia đã lên đến nới.

ass="calibre51">

Thomas cảnh giác quan sát trong lúc Newt và Alby đứng hai bên cửa. Với một tiếng xịch, hai tấm kim loại tách rời nhau ở chính giữa cửa. Mỗi bên đều có gắn một tay cầm, nên hai đứa hè nhau kéo cho cửa mở ra. Hai cánh cửa nghiến ken két và làm một đám bụi bay tung lên từ những phiến đá lát quanh đó.

Sự yên lặng tuyệt đối bao trùm lên các trảng viên. Khi Newt cúi người nhìn vào trong cái hộp, tiếng một con dê kêu be be bỗng vang vọng khắp cả sân. Thomas thò cổ ra xa hết mức có thể, cố gắng nhìn xem người mới tới mặt mũi ra làm sao.

Bỗng Newt giật mình, thẳng người lại, mặt nhăn nhó đầy ngạc nhiên.

- Quái … - Thằng bé thốt lên, đưa mắt nhìn quanh.

Cùng lúc đó, Alby đã quan sát thấy, và tỏ thái độ tương tự.

- Không thể nào. - Thằng bé lẩm bẩm, gần như bị thôi miên.

Hàng loạt câu hỏi đồng loạt vang lên trong khi mọi người chen nhau lên phía trước để thử nhìn vào trong cái lỗ. *Tụi nó thấy gì ở dưới đó* ? Thomas tự hỏi. *Chúng nhìn thấy gì* ? Nó cảm thấy một nỗi sợ hãi câm lặng, giống như lúc sáng, khi nó tiến lại gần ô cửa sổ để quan sát con Nhím sầu.

- Yên nào! - Alby la lên, buộc mọi người im lặng. - Tất cả bình tĩnh!

- Này, có chuyện gì không ổn hả? - Một đứa hét hỏi.

Alby đứng dậy.

- Hai người mới trong vòng hai ngày. - Thằng bé nói, gần như thì thào. - Bây giờ lại có chuyện này. Hai năm không có gì bất thường. Bây giờ lại xảy ra chuyện này. - Rồi, vì một lý do nào đó, nó nhìn thẳng vào Thomas. - Chuyện gì đang diễn ra vậy, hả Đầu xanh?

Thomas giương mắt nhìn lại, lúng túng, mặt đỏ bừng, ruột gan bấn xúc xích.

- Làm sao tôi biết được?

- Sao cậu không cho tụi này biết cái con bọ nào đang ở dưới đó, hả Alby? - Gally la lên. Trong đám đông vang lên tiếng rì rầm và mọi người lại chen tới.

- Mấy sư huynh này im lặng cái coi! - Alby quát. - Newt, cậu thông báo cho bọn họ đi.

Newt lại nhìn xuống cái Hộp một lần nữa, rồi đối diện với đám đông, mặt nghiêm trang.

- Đó là một đứa con gái. - Thằng bé nói.

Mọi người xôn xao. Thomas chỉ có thể nghe thấy một ít chỗ này, một ít chỗ khác.

- Một *con bé* ?

- Trúng mánh rồi!

- Coi nó ra sao mày?

- Nó mấy tuổi vậy?

Thomas ngập chìm trong một biển suy nghĩ hỗn loạn. Một đứa con gái? Nó chưa bao giờ nghĩ về lý do tại sao trong Trảng chỉ toàn là con trai, không có con gái. Mà thật ra nó cũng chưa có thời giờ để mà chú ý tới điều này. *Người kia là ai* ? Thomas thắc mắc. *Tại sao …*

Newt lại vãn hồi trật tự.

- Chưa hết đâu. - Nó nói, rồi chỉ tay xuống chiếc Hộp. - Hình như con bé chết rồi.

Vài thằng bé níu lấy một thứ dây dợ bện từ cây thường xuân trong lúc hạ Alby và Newt xuống chiếc Hộp để hai đứa có thể đưa con bé lên. Tâm trạng

bàng hoàng lặng lẽ trùm lên hầu hết các trảng viên. Mọi người nghiền ngẫm tình huống với một vẻ mặt nghiêm nghị, chân hất mấy cục đá, không nói không rằng. Không một ai dám thừa nhận là mình đang nóng lòng muốn nhìn thấy con bé, nhưng Thomas nghĩ cả đám đều tò mò y như nó lúc này.

Gally là một trong số những đứa đang nắm mấy sợi dây, sẵn sàng để kéo đứa con gái, Alby và Newt lên khỏi Hộp. Thomas nhìn kỹ thằng bé. Cặp mắt của Gally đượm một màu tăm tối - gần như là một nỗi ám ảnh bệnh hoạn. Ánh mắt đó làm Thomas đột nhiên cảm thấy e sợ nó còn hơn cả một phút trước đây.

Từ bên dưới vọng lên tiếng của Alby cho biết tụi nó đã sẵn sàng. Gally và những đứa kia bắt đầu kéo dây. Sau một vài nỗ lực, cơ thể không còn sức sống của đứa con gái được đưa qua cửa và đặt xuống một phiến đá lát. Mọi người lập tức túm tụm quanh con bé, sôi nổi hẳn lên. Nhưng Thomas vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Sự yên lặng khác thường làm nó rùng mình, như thể đám trẻ vừa khai quật một ngôi mộ mới chôn. Mặc kệ sự tò mò, nó không buồn chen lấn qua những đứa trẻ xúm xít để nhìn cho rõ. Tuy vậy, Thomas cũng đã kịp nhìn thấy đứa con gái một thoáng trước khi mọi người che khuất nó. Con bé gầy gò, nhưng không quá nhỏ người. Có lẽ nó cao khoảng một mét sáu mươi lăm. Trông nó cỡ mười lăm hoặc mười sáu tuổi, tóc đen tuyền. Nhưng chính làn da con bé mới là điểm rõ nét nhất: Màu trắng tái như ngọc trai.

Newt và Alby trèo lên khỏi chiếc hộp, rồi rẽ đám đông chui vào chỗ đặt con bé. Bọn con trai nhanh chóng bu lại sau lưng hai đứa. Một lát sau, chúng lại dạt ra để lộ Newt, tay đang chỉ thẳng vào Thomas.

- Này Đầu xanh, lại đây. - Thằng bé nói, không buồn tỏ ra lịch sự.

Tim Thomas vọt lên tận cổ họng, tay nó bắt đầu rịn mồ hôi. *Tụi nó cần mình vì lẽ gì*? Mọi chuyện càng lúc càng tồi tệ thêm.

Nó ép mình bước tới, cố gắng tỏ ra vô tội mà không ngây thơ cụ.*Thôi, bình tĩnh lại nào*, nó tự nhủ. *Mày đâu có làm gì sai*. Nhưng Thomas có một

ấn tượng kỳ lạ rằng có lẽ nó đã làm sai mặc dù không nhận ra điều đó.

Những thằng bé đứng hai bên nhìn trừng trừng khi Thomas đi qua, làm như thể nó phải chịu trách nhiệm cho tất cả những rắc rối với Trảng, Mê cung và lũ Nhím sầu vậy. Thomas tránh không nhìn vào bất cứ thằng bé nào, sợ rằng mình sẽ tỏ ra có tội.

Nó tiến đến chỗ Newt và Alby đang quỳ bên cạnh con bé. Thomas nhìn xoáy vào đứa con gái để tránh giao mắt với hai đứa kia. Mặc dù tái xanh, nhưng con bé rất dễ thương. Còn trên cả dễ thương ấy chớ. Tuyệt đẹp. Mái tóc óng mượt, làn da không tì vết, đôi môi hoàn hảo, cặp chân dài nuột nà. Nó thấy buồn với ý nghĩ rằng con bé đã chết, nhưng nó không thể dứt mắt ra được. *Chẳng còn được như thế này lâu nữa đâu*, nó nghĩ, dạ dày cồn lên trong bụng. *Con bé sắp bắt đầu phân hủy rồi*. Nó kinh ngạc trước ý nghĩ ghê rợn đó của mình.

- Cậu biết cô gái này không sư huynh? - Alby hỏi, nghe như để kiểm tra.

Thomas bàng hoàng.

-*Biết* à? Tất nhiên là tôi không biết. Tôi chẳng biết ai hết. Ngoại trừ các cậu.

- Chuyện đó không … - Alby nói, rồi ngừng lại với một tiếng thở dài tức tối. - Ý tôi là nhìn con nhỏ này có quen thuộc chút nào với cậu hay không? Bất kỳ cảm giác nào cho thấy trước đây cậu từng gặp nó?

- Không. Không hề. - Thomas thoái thác, mắt nhìn xuống chân rồi lại nhìn đứa con gái.

Trán của Alby nhăn lại.

- Cậu có chắc không? - Có vẻ như thằng bé không tin Thomas một chút

nào và hơi bực mình.

Làm thế nào nó lại có thể nghĩ rằng mình dính líu tới chuyện này nhỉ ? Thomas thầm nghĩ. Mắt nó bắt gặp cái nhìn của Alby. Thomas trả lời theo đúng những gì nó biết:

- *Chắc*. Mà sao vậy?

- Quái quỷ thiệt! - Alby khẽ lẩm bẩm, đưa mắt nhìn xuống con bé. - Không thể chỉ là trùng hợp được. Hai ngày, hai Đầu xanh, một sống, một chết.

Rồi những từ của Alby bắt đầu có ý nghĩa và nỗi kinh hoàng chạy suốt người Thomas.

- Cậu không nghĩ là tôi … - Thậm chí nó không nói nổi hết câu.

- Bình tĩnh nào, Đầu xanh. - Newt nói. - Chúng tôi đâu có bảo là cậu giết con nhỏ này đâu.

Đầu óc Thomas quay cuồng. Nó chắc chắn là chưa từng nhìn thấy con bé trước đây nữa - nhưng rồi một chút nghi ngờ bắt đầu len lõi vào trong óc nó.

- Tôi thề là trông con nhỏ này không hề quen thuộc chút xíu nào. - Nó nói. Bị quy chụp thế là đủ rồi.

- Cậu có …

Trước khi Newt kịp nói hết thì đứa con gái ngồi bật dậy. Con bé hít một hơi dài, mở mắt rồi chớp chớp hàng mi nhìn đám trẻ xung quanh. Alby la lên và lùi lại. Còn Newt thì há hốc mồm, nhảy tuốt ra xa. Chỉ có Thomas là không nhúc nhích, mắt vẫn dán vào con bé, người đông cứng vì sợ. Đôi mắt xanh đảo tới đảo lui trong khi con bé hít mấy hơi nữa. Đôi môi hồng run rẩy

khi nó mấp máy mấy từ, nhưng không rõ là gì. Rồi con bé nói một câu - giọng nói âm vang và ma quái, nhưng rành rọt.

- *Mọi thứ sắp sửa thay đổi*.

Thomas còn đang thắc mắc thì mắt con bé đã trợn ngược và nó lại ngã vật ra. Nắm tay phải của nó giơ thẳng lên trời, cứng ngắc. Có một mẩu giấy được kẹp trong đó.

Thomas cố nuốt nước bọt nhưng miệng nó khô khốc. Newt chạy tới tách những ngón tay của con bé, lấy miếng giấy ra. Thằng bé run rẩy mở tờ giấy, rồi khuỵu xuống, tờ giấy rơi ra nền đá. Thomas tiến lại phía sau Newt để nhìn cho kỹ. Nguệch ngoạc trên đó là bảy từ in đậm màu đen:

Con bé là người cuối.

Cuối cùng.

Chương 9

Một sự im lặng lạ lùng bao trùm lên Trảng. Như thể một cơn gió siêu nhiên đã thổi qua đây và hút sạch mọi linh hồn. Newt đã đọc to bức thông điệp cho những đứa không nhìn thấy mảnh giấy, và thay vì sôi nổi lên, các Trảng viên chỉ đứng đó, chết lặng.

Thomas tưởng sẽ có những tiếng la ó, các câu hỏi, hay những lời tranh cãi. Nhưng không ai nói gì. Tất cả mọi con mắt đều đổ dồn về phía con bé nằm kia, trông như đang thiếp ngủ, ngực nhấp nhô theo những hơi thở cạn. Trái với kết luận ban đầu của chúng, con bé vẫn còn sống.

Newt đứng lên, làm Thomas tưởng sắp có một sự giải thích, một tiếng nói của lý lẽ hay một sự trấn an, nhưng tất cả những gì thằng bé làm chỉ là vò chặt tấm giấy trong tay tới mức gân xanh nổi lên. Tim Thomas chùng xuống. Nó không chắc là vì chuyện gì, nhưng tình thế này làm nó vô cùng hoang mang.

Alby khum tay làm loa, gọi lớn:

- Y-tờ đâââu!

Thomas tự hỏi cái từ đó có nghĩa là gì? - Nó nhớ là mình từng nghe thấy trước đó - nhưng nó bất thình lình bị xô qua một bên. Hai đứa trẻ lớn hơn đang rẽ đám đông tiến tới - một thằng cao, tóc cắt sát, mũi to bằng quả chanh. Thằng kia lùn, tóc bạc đầy đầu. Thomas chỉ còn biết hy vọng là hai đứa này sẽ gỡ rối chút đỉnh cái mớ bòng bong này.

- Vậy chúng ta làm gì với con bé? - Thằng cao hỏi, giọng nó thanh hơn là Thomas tưởng khá nhiều.

- Sao tôi biết được? - Alby nói. - Hai người là Y-tờ mà. Hai người phải biết chớ.

Y-tờ, Thomas lặp lại trong đầu. *Hai đứa này là người thay thế cho các bác sĩ của bọn trẻ*. Thằng thấp hơn đã kịp quỳ bên cạnh con bé, tìm mạch và cúi người xuống nghe tim của nó.

- Ai mà nghĩ là thằng Clint lại trúng số độc đắc chớ? - Một đứa nào đó la lên trong đám đông, gây ra nhiều tiếng cười râm ran. - Tiếp theo tới lượt tôi nha!

Sao bọn nó lại có thể đùa cợt như thế nhỉ ? Thomas nghĩ bụng. *Nhỏ con gái gần như chết rồi*. Nó thấy muốn bệnh.

Alby nheo mắt, môi mím lại:

- Đứa nào dám đụng vào con nhỏ này, đứa đó sẽ ngủ qua đêm ở ngoài Mê cung cùng với lũ Nhím sầu. Trục xuất, không nói nhiều. - Thằng bé ngừng lại, chầm chậm quay một vòng như thể muốn cho tất cả đều nhìn thấy rõ mặt nó. - Không ai được chạm vào nó. Không ai hết!

Đây là lần đầu tiên Thomas thực sự thích thú khi nghe thấy lời nói của Alby.

Thằng bé Y-tờ thấp người - *Clint*, nếu đúng như lời của thằng kia - đã đứng dậy sau khi khám xong.

- Nó có vẻ ổn. Thở tốt. Nhịp tim bình thường. Mặc dù hơi chậm. Suy đoán của mấy cậu cũng khá đúng, nhưng tôi thì nói là con nhỏ đang bị hôn mê. Jeff, mình đưa nhỏ này về Trang ấp thôi.

Anh bạn đồng nghiệp Jeff bước tới nắm lấy tay con bé, trong khi Clint túm chân. Thomas ước gì nó có thể làm được gì khác ngoài việc đứng nhìn - càng lúc nó càng nghi ngờ câu trả lời của mình lúc nãy. Đứa con gái này trông quen quen. Nó cảm thấy có một mối liên hệ với con bé, mặc dù vẫn chưa nhớ ra được. Ý nghĩ đó làm Thomas căng thẳng. Nó nhìn quanh quất như thể lo ngại có người nghe thấy những suy nghĩ của mình.

- Đếm một hai ba nào! - Jeff nói, thân hình cao kều của nó gập làm đôi một cách kỳ cục, trông như một con bọ ngựa. - Một … hai … ba nào! - Chúng nhấc đứa con gái lên bằng một cú giật gần như muốn hất tung con bé lên không, rõ ràng là con bé nhẹ hơn nhiều so với ước lượng của chúng, và Thomas suýt nữa đã buột miệng kêu lên để nhắc nhở hai thằng Y-tờ cẩn thận hơn.

- Chắc tụi tôi phải theo dõi nó để coi tình hình ra sao. - Jeff thông báo chung với mọi người. - Tụi này có thể cho nó ăn gì đó nếu như nó không sớm tỉnh lại.

- Theo dõi sát sao nhé. - Newt nói. - Chắc con bé phải có gì đó đặc biệt, nếu không thì họ đã không đưa nó lên đây.

Thomas lại thấy bụng quặn lên. Không hiểu sao nó biết giữa mình và con bé kia có liên hệ với nhau. Hai đứa đến cách nhau một ngày, con bé trông khá quen, và việc tự nhiên nó cảm thấy bị một thôi thúc trở thành một Tầm đạo sinh mặc dù nó được nghe nhiều điều kinh khủng … Tất cả những chuyện này nghĩa là sao?

Alby cúi người xuống nhìn mặt đứa con gái một lần nữa trước khi nó được khiêng đi.

- Để con bé nằm cạnh phòng của Ben, nhớ theo dõi cả ngày lẫn đêm. Không được để xảy ra chuyện gì mà tôi không biết. Bất luận con nhỏ nói mê hay làm gì, hai người cứ báo cáo hết cho tôi nghe.

- Dạ. - Jeff lí nhí đáp, rồi cùng với Clint hè nhau khiêng đứa con gái tới Trang ấp. Con bé nảy lên nảy xuống theo từng bước chân của hai thằng bé, trong khi các Trảng viên khác cuối cùng cũng bắt đầu bàn tán, đặt ra các giả thiết này nọ.

Thomas lặng lẽ quan sát mọi chuyện. Mối liên hệ kỳ lạ này không chỉ nó mới cảm thấy. Lời tố cáo không che giấu ném vào mặt nó chỉ vài phút trước đây là minh chứng cho việc những đứa khác cũng nghi ngờ, nhưng nghi ngờ chuyện gì? Nó vốn dĩ đã cực kỳ rối trí, quy chụp này nọ chỉ làm nó cảm thấy tồi tệ thêm. Như thể đọc được suy nghĩ đó, Alby bước tới nắm lấy vai Thomas.

- Cậu chưa từng nhìn thấy con bé trước đây hả? - Thằng bé hỏi.

Thomas ngập ngừng trước khi trả lời:

- Không … Không hề. Theo tôi nhớ thì không. - Nó hy vọng là giọng nói run run của mình không tố cáo sự thiếu chắc chắn của nó. Thế nếu nó biết

con bé thì sao? Chuyện đó có nghĩa là gì?

- Cậu chắc không? - Newt bồi thêm, lúc này thằng bé đang đứng ngay bên cạnh Alby.

- Tôi … không, tôi không nghĩ vậy. Sao mọi người cứ nhắm vào tôi hoài vậy? - Tất cả những gì Thomas muốn là trời tối ngay bây giờ, để nó được yên thân đi ngủ.

Alby lắc đầu, rồi quay sang Newt, thả tay ra khỏi vai Thomas.

- Có gì đó không ổn. Hãy triệu tập một Trang nghị. - Thằng bé nói khẽ đến mức Thomas không nghĩ là có ai khác nghe được, nhưng câu đó nghe rất đáng ngại.

Sau đó Alby và Newt bỏ đi, còn Thomas thì nhẹ nhõm hẳn ra khi thấy Chuck đang tiến lại gần.

- Chuck này, Trang nghị là gì vậy?

Thằng nhóc phổng mũi tự hào rằng ta đây biết câu trả lời:

- Đó là lúc các Trang chủ hội họp. Bọn họ chỉ làm vậy mỗi khi xảy ra chuyện gì đó khác lạ hoặc kinh khủng.

- Vậy tớ đoán hôm nay đáp ứng cả hai tiêu chuẩn đó rồi. - Dạ dày Thomas sôi lên, làm đứt quãng luồng suy nghĩ của nó. -Tớ còn chưa kịp ăn sáng. Liệu tụi mình có thể kiếm chút gì đó không? Tớ đói muốn chết đây.

Chuck nhìn Thomas, nhướng mày:

- Nhìn thấy cô nàng chết giấc kia làm anh thấy đói sao? Anh điên hơn là

em tưởng đó.

Thomas thở dài.

- Cứ kiếm cho tớ ít đồ ăn cái đã.

Nhà bếp nhỏ nhưng có mọi thứ cần thiết để nấu một bữa ăn ngon lành: một bếp lò lớn, một lò vi sóng, một máy rửa chén, vài cái bàn. Trông nó có vẻ cũ kỹ xập xệ nhưng sạch sẽ. Nhìn thấy những thiết bị và cách bố trí quen thuộc khiến cho Thomas cảm thấy như thể các ký ức - những ký ức chân thực và chắc chắn - đang mấp mé gần nhận thức của nó. Nhưng một lần nữa, những phần chính lại bị thiếu - những cái tên, các khuôn mặt, nơi chốn, sự việc. Thật là tức muốn chết được.

- Anh ngồi xuống đi. - Chuck bảo Thomas. - Em sẽ tìm cho anh cái gì đó, nhưng em thề lần này là lần cuối. May mà Chảo chiên không ở trong này. Cậu ta cực kỳ ghét bị bọn em lục tủ lạnh.

Thomas thấy nhẹ cả người khi chỉ có hai đứa trong bếp. Trong khi Chuck lục lọi mớ đồ trong tủ lạnh, Thomas kéo một cái ghế gỗ từ bên dưới một chiếc bàn nhựa ra rồi ngồi xuống.

- Chuyện này thật điên rồ. Sao nó lại là thật kia chứ? Một kẻ nào đó đã đưa chúng ta đến đây. Một thằng cha quỷ sứ.

Chuck ngừng tay.

- Đừng than thở nữa. Cứ chấp nhận đi và đừng nghĩ ngợi nhiều về nó.

- Ờ, phải đó. - Thomas nhìn ra ngoài cửa sổ. Có vẻ như đây là dịp tốt để đặt ra một trong hàng triệu thắc mắc đang nhảy múa trong đầu nó:

- Này, điện ở đâu ra vậy?

- Ai cần quan tâm? Cứ thế mà thôi.

Ngạc nhiên chưa. Thomas mỉa mai nghĩ bụng. *Không có câu trả lời*.

Chuck bưng hai cái đĩa đựng bánh mì kẹp thịt và cà rốt đến bàn. Bánh mì vừa đặc ruột lại vừa vàng ươm, còn cà rốt thì có màu cam tươi. Dạ dày Thomas đang kêu gào nó nạp năng lượng khẩn cấp, nên nó cầm lấy cái bánh mì nhai ngấu nghiến.

- Trời ạ! - Nó vừa nhai vừa nói. - Ít nhất thì đồ ăn cũng ngon.

Thomas ăn hết bữa mà không nghe thấy Chuck nói gì. May mắn là thằng nhóc không có vẻ muốn trò chuyện, và mặc cho những chuyện kỳ quặc vừa xảy ra trong ký ức mới của Thomas, nó lại cảm thấy bình tâm trở lại. Bụng no, năng lượng được tái tạo, đầu óc biết ơn những khoảng khắc im lặng vừa qua, Thomas quyết định từ nay sẽ không nghĩ ngợi nhiều và chấp nhận mọi chuyện. sau miếng cuối cùng, Thomas ngửa người ra ghế.

- Này Chuck. - Nó nói trong lúc đưa khăn ăn lên quẹt miệng. - Tớ cần phải làm gì để trở thành một Tầm đạo sinh?

- Làm ơn đừng quay lại đề tài đó nữa. - Chuck ngẩng mặt lên khỏi đĩa trong khi tay nhặt nốt những vụn bánh mì, rồi ợ lên một tiếng rõ to làm Thomas nhăn mặt.

- Alby nói rằng tớ sẽ sớm bắt đầu thử việc với các Trang chủ khác nhau. Vậy, bao giờ thì tớ có dịp thử làm Tầm đạo sinh? - Thomas kiên nhẫn chờ nghe thông tin từ Chuck.

Chuck đảo tròng mắt đầy chán nản, cho thấy đó là một ý tưởng rất ngu ngốc.

- Đám đó sẽ quay về trong vài tiếng nữa. Sao anh không đi mà hỏi *tụi nó*?

Thomas mặc kệ lời mỉa mai để hỏi dấn thêm một chút:

- Tụi nó làm gì sau khi quay về vào mỗi buổi tối vậy? Cái tòa nhà bê tông đó dùng làm chuyện gì?

- *Mê đồ*. Các Tầm đạo sinh nhóm họp ngay sau khi quay về, trước khi quên mất bất cứ chi tiết nào.

Mê đồ à? Thomas hoang mang.

- Nhưng nếu họ đang tìm cách vẽ một cái sơ đồ của mê cung thì sao không cầm theo giấy để ghi chép lúc ở ngoài đó? - Mê đồ. Điều này làm Thomas bận tâm hơn hết thảy những điều mà nó từng nghe. Đó là việc đầu tiên mở ra một giải pháp khả dĩ cho tình cảnh của bọn trẻ.

- Tất nhiên là tụi nó có làm như vậy, nhưng vẫn có những cái mà cả nhóm phải bàn luận, phân tích, vân vân và vân vân. Thêm nữa vào đó, - thằng nhóc lại đảo mắt, - phần lớn thời gian ở ngoài đó được nhóm Tầm đạo sinh dùng vào việc chạy tìm đường, chứ không phải viết. Bởi vậy tụi nó mới được gọi là *Tầm đạo sinh*.

Thomas nghĩ tới các Tầm đạo sinh và các mê đồ. Không lẽ Mê cung lớn tới nỗi đã hai năm ròng rã mà đám trẻ vẫn chưa tìm được đường ra? Chuyện thật khó tin. Nhưng nó chợt nhớ Alby có nói rằng các bức tường của Mê cung chuyển chỗ mỗi ngày. Nếu như tất cả bọn chúng bị tuyên án phải ở đây đến chết thì sao?

Tuyên án. Từ này làm cho Thomas cảm thấy kinh hãi, và chút hy vọng mà bữa ăn mang lại bỗng tắt ngấm.

- Chuck này, nếu như tất cả chúng ta đều là những tội phạm thì sao? Ý tớ

là, nếu như chúng ta là những kẻ sát nhân hay gì đấy?

- Hả? - Chuck nhìn nó như nhìn một bệnh nhân tâm thần. - Cái ý tưởng nghe muốn xỉu đó ở đâu ra vậy?

- Thử nghĩ mà xem. Ký ức của chúng ta bị tẩy xóa. Chúng ta sống trong một nơi có vẻ như không có đường ra, bị canh gác bởi những con quái thú khát máu. Cậu thấy như thế không phải là nhà tù à? - Khi Thomas nói ra lời thì ý tưởng này càng tỏ ra có lý. Cảm giác buồn nôn bắt đầu dâng lên ngực nó.

- Chắc em mới mười hai tuổi thôi, anh à. - Chuck chỉ tay vào ngực mình. - Cùng lắm là mười ba. Anh thực sự nghĩ là em đã làm chuyện tày đình tới mức bị đi tù mọt gông sao?

- Tớ không quan tâm chuyện cậu đã làm hay không làm. Dù sao thì cậu cũng đã bị cho vào tù. Chứ ở đây giống đi nghỉ mát lắm hả? - *Trời đất*. Thomas nghĩ bụng. *Hãy chứng tỏ là tôi sai đi*.

Chuck ngẫm nghĩ một lúc.

- Em không biết. Như vầy còn tốt hơn là …

- Biết rồi, còn tốt hơn là sống giữa một đống tởm lợm. - Thomas đứng dậy, đẩy ghế vào trong gầm bàn. Nó quý Chuck, nhưng cố gắng nói chuyện một cách sáng suốt với thằng nhóc này là điều không thể, chưa nói là bực mình nữa. - Cậu đi làm cho cậu thêm một ổ bánh mì nữa đi. Tớ đi thăm thú một chút. Gặp cậu tối nay nhé.

Nó nhanh chóng bước ra ngoài sân trước khi Chuck kịp đề nghị đi cùng. Mọi thứ trong Trảng đã trở lại nếp sinh hoạt thường ngày - bọn trẻ làm việc của mình, cánh cửa của cái Hộp đã đóng lại, mặt trời chiếu sáng. Tất cả những vết tích của một con bé loạn óc gieo lời sấm truyền ghê rợn đã biến mất. Vì chuyến tham quan bị cắt ngang nửa chừng, nên Thomas quyết định

tự mình khám phá Trảng để quan sát cho kỹ và cảm nhận thật rõ nơi này. Nó đi đến góc Đông Bắc, về hướng những hàng bắp cao xanh mượt có vẻ như đã sẵn sàng cho vụ thu hoạch. Ngoài ra còn có các thứ khác: Cà chua, rau diếp, đậu, và nhiều những loại cây mà Thomas không biết tên.

Nó hít một hơi thật sâu, thích thú với mùi đất tươi mới và cây cỏ. Nó gần như chắc chắn mùi này sẽ mang lại một chút ký ức vui vẻ, nhưng hóa ra chẳng có gì cả. Khi lại gần hơn, nó nhìn thấy nhiều thằng bé đang gieo hạt và cuốc đất trên các thửa ruộng. Một thằng vẫy tay chào nó và cười. Một nụ cười thật sự.

Có lẽ rốt cuộc nơi này cũng không quá tệ. Thomas nghĩ. *Không phải ai cũng tỏ ra dớ dẩn*. Nó lại hít căng buồng phổi làn không khí dễ chịu và kéo mình ra khỏi các ý nghĩ - còn nhiều thứ khác mà nó đang muốn xem.

Tiếp đến là góc Đông Nam, nơi những hàng rào được vụng về dựng lên để nhốt nhiều con bò, dê, cừu và heo. Không có ngựa. *Tức thật*. Thomas thầm nghĩ. *Tầm đạo sinh cưỡi* ngựa chắc chắn nhanh hơn *chạy bộ*. Trong lúc tiến lại gần, Thomas nhận ra rằng chắc hẳn nó phải từng có mối liên hệ với các con vật trước khi tới Trảng. Mùi của chúng, tiếng kêu của chúng tỏ ra khá thân thuộc đối với Thomas.

Mùi thì không thơm tho như ở các thửa vườn, nhưng Thomas đã tưởng rằng nó còn kinh hơn thế nhiều. Trong khi tham quan khu vực, càng lúc nó càng phải công nhận rằng các trảng viên đã gìn giữ nơi này khá kỹ lưỡng và sạch đẹp. Nó rất ấn tượng trước cách tổ chức hợp lý và sự hăng say lao động của tất cả mọi người. Nó có thể mường tượng ra một chỗ như thế này có thể kinh khủng tới mức nào nếu như ai cũng đều ngu dốt và lười biếng.

Cuối cùng, nó đi về phía khu Tây Nam, gần cánh rừng.

Thomas đang tiến lại chỗ mấy cái cây quắt queo ở bìa rừng thì nó giật mình khi thấy có một chút động tĩnh dưới chân, theo sau là những tiếng lách chách liên tục. Nó cúi xuống vừa kịp lúc để nhìn thấy ánh nắng phản chiếu trên một thứ bằng kim loại - một con chuột đồ chơi - đang chạy vụt qua nó

và tiến về phía cánh rừng nhỏ. Con vật chạy ra xa được khoảng ba mét thì Thomas nhận ra đó không phải là chuột, mà giống một con thằn lằn hơn, với ít nhất sáu cái chân chạy lon ton dọc theo cơ thể dài màu bạc.

Một con bọ dao. *Đó là cách mà họ quan sát chúng ta*, Alby đã nói như vậy.

Thomas bắt gặp một tia sáng đỏ quét trên mặt đất ở phía trước con vật, như thể được phát ra từ mắt của nó. Suy luận bảo rằng đầu óc Thomas đang lừa nó, nhưng nó có thể thề là đã nhìn thấy một chữ VSAT to màu xanh trên cái lưng tròn của con bọ dao. Một điều kỳ lạ mà nó cần điều tra thêm. Thomas chạy đuổi theo tên gián điệp đang chạy lúp xúp. Chỉ trong vài giây nó đã vào bên trong khu rừng rậm và mọi thứ tối sầm lại.

Chương 10

Ánh sáng tối nhanh không thể tin nổi đối với Thomas. Nhìn từ Trảng, cánh rừng trông đâu có lớn như vậy, cùng lắm là vài mẩẫu đất thôi. Thế nhưng cây cối ở đây rất cao, thân vững chắc, lại mọc ken dày với tán lá rập rạp phía trên. Không gian câm lặng chung quanh Thomas nhuốm màu xanh lá, tựa hồ như chỉ còn vài phút chạng vạng trước khi trời tối hẳn.

Quang cảnh vừa đẹp lại vừa rùng rợn.

Di chuyển nhanh hết mức có thể, Thomas vạch lối đi qua các tán lá rậm rạp và những cành cây nhỏ đang quất vào mặt mình. Nó hụp người xuống để tránh một cái nhánh cây to đâm ngang và suýt ngã. Khi thoát ra rồi, Thomas bị vướng phải một cành cây khác và phải nhào người tới trước để giữ thăng bằng. Một thảm cành lá dày kêu răng rắc dưới chân nó.

Trong lúc đó, mắt Thomas vẫn không rời con bọ dao đang hối hả chạy băng qua khu rừng. Càng vào sâu, tia sáng đỏ của con vật càng sáng hơn vì bốn bề tối đi.

Sau khi Thomas liên tục luồn lách tránh né và tiến sâu vào trong rừng được khoảng chín chục tới một trăm hai chục mét, con bọ dao nhảy phóc lên một cái cây rất to và leo lên cao. Lúc Thomas chạy tới nơi, con bọ đã hoàn toàn mất tăm vào trong các tán lá, như thể chưa tồn tại. Thomas thế là trắng tay.

- Đồ mặt dẹp. - Thomas lầm bầm, gần như một sự giễu cợt. Gần như vậy. Thật kỳ lạ, cái từ đó bật ra hết sức tự nhiên, tựa như nó đã hoàn toàn trở thành một Trảng viên.

Có tiếng cành cây gãy ở đâu đó phía bên phải làm nó quay đầu lại, nín thở nghe ngóng. Lại thêm một tiếng rắc, lần này to hơn, nghe như ai đó bẻ một nhánh cây bằng đầu gối.

- Ai đó? - Thomas hét lên, nỗi sợ hãi chạy rần rần trên hai vai. Giọng nó dội vào tán cây trên cao và vang vọng trong không gian. Nó đứng im như mọc rễ trong khi mọi thứ câm lặng, trừ tiếng hót của vài con chim cách đó một quãng. Nhưng không ai đáp lại tiếng nó cả. Nó cũng không còn nghe thấy bất cứ tiếng động gì từ hướng đó.

Không mảy may suy nghĩ, Thomas tiến về hướng vừa phát ra tiếng động. Chẳng buồn che dấu vị trí của mình, nó cứ thế gạt các nhánh cây sang bên, bước qua, rồi để chúng bật ngược trở lại vị trí ban đầu. Nó liếc nhìn, nheo mắt để làm quen với không gian càng lúc tối, thầm ước có được một cái đèn pin. Đó, lại một lần nữa Thomas nhớ ra một đồ vật cụ thể trong quá khứ, nhưng không tài nào gán ghép nó với một thời gian hay một không gian cụ thể, không thể gắn nó với bất kỳ người nào hay sự kiện gì. Tức thật.

- Ai ở đó vậy? Thomas lại hỏi, bình tâm hơn một chút vì tiếng động không lặp lại nữa. Có lẽ đó chỉ là một con thú, hoặc là một con bọ dao khác. Chỉ để đề phòng, Thomas gọi to. - Tôi, Thomas đây mà. Người mới đến. À,

người mới thứ hai.

Nó nhăn mặt, lắc đầu, hy vọng là giờ không có ai ở đây. Nó đang nói chuyện y như một thằng hâm.

Vẫn không có tiếng trả lời.

Thomas bước vòng qua một cây sồi bự chảng và dừng bước, một cơn lạnh buốt chạy dọc sống lưng. Nó đã đến Nghĩa trang.

Khu vực này khá nhỏ, có lẽ diện tích chỉ khoảng chín mươi mét vuông, bao phủ bởi một lớp cỏ rậm lá mọc sát đất. Thomas nhìn thấy nhiều cây thập tự gỗ được làm vụng về mọc vươn lên từ đám cỏ, nhánh ngang được cột vào nhánh đứng bằng một mẩu dây gai bện. Các mộ chí được sơn trắng một cách vội vã bởi người nào đó - sơn bị vón cục đôi chỗ và các sớ gỗ còn lộ ra ngoài. Những cái tên được khắc lên gỗ.

Thomas ngập ngừng tiến lại ngôi mộ gần nhất và quỳ xuống xem xét. Ánh sáng lúc này mờ đục đến nỗi nó có cảm tưởng là mình đang nhìn qua sương mù. Kể cả mấy con chim cũng đã im tiếng tựa hồ chúng đã đi ngủ, còn tiếng côn trùng thì gần như không nghe được, hoặc ít ra cũng khó nghe hơn bình thường. Lần đầu tiên Thomas cảm thấy sự ấm áp của khu rừng. Không khí đầy hơi nước làm mồ hôi lấm tấm trên trán và mu bàn tay của nó. Thomas cúi xuống cây thập tự đầu tiên. Trông nó có vẻ mới, và được khắc cái tên Stephen - chữ n rất nhỏ và nằm sát ngoài rìa, vì người khắc đã ước lượng không chính xác khoảng trống mình cần.

Stephen, Thomas ngẫm nghĩ, bỗng dưng cảm thấy một nỗi buồn vu vơ. Câu chuyện của cậu là gì? *Chuck chọc cậu tức đến chết à* ?

Nó đứng dậy, bước sang một cây thập tự khác, cái này hoàn toàn bị che phủ bởi cỏ dại. Đất dưới gốc đã cứng. Dù có là ai thì người này chắc là người đầu tiên bị chết, vì ngôi mộ trông cũ nhất. Tên người quá cố là George.

Đưa mắt nhìn quanh, Thomas đếm được cả thảy khoảng một tá ngôi mộ. Vài cái trông còn mới như cái đầu tiên nó nhìn thấy. Một tia sáng làm nó chú ý. Nó không giống như tia sáng phản chiếu từ con bọ dao đã dẫn Thomas vào trong rừng, nhưng cũng kỳ lạ ngang ngửa. Thomas lần qua các cây thánh giá cho tới khi trông thấy một ngôi mộ có phủ một miếng nhựa hoặc kính cáu bẩn, gờ lấm đất. Nó nheo mắt nhìn xem bên dưới tấm kính là cái gì, để rồi giật thót khi nhìn rõ thứ đó. Đó là cửa sổ của một lỗ huyệt, bên trong có phần còn lại của một cái xác đã rữa.

Khiếp đảm, nhưng Thomas vẫn cúi xuống nhìn cho rõ hơn để thỏa trí tò mò. Ngôi mộ nhỏ hơn thường lệ, vì chỉ có *phần trên* của kẻ quá cố nằm trong đó thôi. Nó nhớ lại câu chuyện của Chuck về thằng bé đã thử chui vào cái lỗ sau khi chiếc Hộp đã đi xuống và bị cắt làm đôi bởi một thứ gì đó. Trên tấm kính có khắc một hàng chữ khó đọc:

Hãy để một nửa thân thể của huynh này

là lời cảnh báo cho mọi người:

Bạn không thể trốn thoát qua miệng Hộp

Thomas muốn bật cười - chuyện này nghe thật nực cười, không thể là sự thật được. Nhưng nó cũng thấy ghê tởm chính mình vì sự hời hợt và vô tâm đó. Nó lắc đầu rồi bước sang bên cạnh để đọc thêm những cái tên khác, đúng lúc lại có tiếng cành cây gãy đánh rắc, lần này là ở phía đối diện với nó, đằng sau những cái cây mọc ở đầu kia của nghĩa địa.

Một tiếng rắc khác. Rồi một tiếng nữa. gần hơn. Bóng tối vẫn dày đặc.

- Ai ở đó vậy? - Thomas hỏi, giọng nó run rẩy và âm vang, giống như là nó đang nói bên trong một đường ống được cách ly vậy. - Nghe này, làm thế chẳng hay ho gì đâu. - Nó không muốn phải thú nhận là mình quá khiếp sợ.

Thay vì trả lời, người kia thôi không lén lút nữa mà bắt đầu chạy trong

bìa rừng giáp ranh nghĩa địa, quanh chỗ Thomas đứng. Nỗi khinh hoàng làm Thomas sững người. Bây giờ chỉ còn cách một vài mét, vị khách càng lúc càng gây ồn nhiều hơn, cho tới khi Thomas thoáng nhìn thấy bóng dáng của một thằng bé ốm nhom ốm nhách, khập khiễng chạy với một nhịp điệu lạ lùng.

- Ai đ …

Thằng bé lao bổ qua những thân cây trước khi Thomas nói hết câu. Nó chỉ kịp thấy một làn da tái, đôi mắt to cồ cộ như ma quỷ hiện hình và thét lên, cố gắng bỏ chạy, nhưng đã quá muộn. Bóng người đã nhào vào vai Thomas, bấu chặt lấy nó bằng đôi tay khỏe. Thomas đổ gục xuống đất. Một cái bia mộ giáng thẳng vào lưng nó trước khi gãy làm đôi, cắt một vết sâu vào thịt. Nó đẩy mạnh, đập túi bụi vào kẻ tấn công - một mớ lùng nhùng xương thịt nhảy loi choi trên người nó, trong một nỗ lực giành thế chủ động. Cuộc chiến đấu giống như trong ác mộng, nhưng Thomas biết chắc đó là một trảng viên, một thằng loạn óc nào đó. Nó nghe thấy tiếng răng bập vào nhau ghê rợn, rồi cảm thấy cơn đau như xé khi hàm răng đó cắn trúng vai mình. Thomas hét lên, nỗi đau như một luồng adrenalin tràn vào huyết quản của nó. Nó chống hai bàn tay vào giữa ngực của kẻ tấn công và đẩy, gồng thẳng cánh tay mình cho tới khi các cơ bắp của nó căng ra dưới cái cơ thể đang vùng vẫy phía trên. Cuối cùng thằng bé kia văng ra. Một tiếng rắc vang lên khi một bia mộ khác bị gãy. Thomas loạng choạng bò bốn chân ra xa, hổn hển thở và nhìn kẻ tấn công điên dại.

Đó là thằng bé bị bệnh.

Chính là Ben.

Chương 11

Trông có vẻ như Ben chỉ khá hơn chút đỉnh so với lúc Thomas nhìn thấy trong Trang ấp. Nó mặc độc một cái quần cụt. Làn da xanh mét bọc lấy bộ xương của nó giống như một tấm vải được căng trên mấy cái que. Những mạch máu xanh trông như dây thừng nối chằng chịt trên cơ thể của thằng bé đang giật giật - chúng đã bớt đậm hơn so với hôm trước. Đôi mắt đỏ quạch của Ben chiếu vào Thomas giống như đang thèm thuồng nhìn bữa ăn sắp tới của mình.

Ben khom người chuẩn bị nhảy chồm tới tấn công một lần nữa. Lúc này không hiểu từ đâu một con dao xuất hiện trong tay thằng bé. Thomas hoảng sợ tột độ, không thể tin là chuyện này đang xảy ra.

- Ben!

Thomas nhìn về phía tiếng nói cất lên và ngạc nhiên trông thấy Alby đang đứng ở rìa của nghĩa trang, như một bóng ma trên nền ánh sáng mờ tối. Thomas cảm thấy nhẹ cả người. Trong tay Alby là một cây cung lớn, mũi tên chĩa thẳng vào Ben.

- Ben.- Alby nhắc lại. - Dừng lại ngay, nếu không cậu sẽ không còn có ngày mai đâu.

Thomas quay lại nhìn Ben, lúc này đang hằn học nhìn Alby, lưỡi thè ra liếm môi. *Thằng bé này bị cái quái gì vậy nhỉ?* Thomas nghĩ. Nó đã biến thành một con quái vật. Nhưng tại sao?

- Nếu giết tôi, - Ben la lên, nước bọt văng ra khỏi miệng xa đến mức trúng vào mặt Thomas, - thì cậu giết nhầm người rồi. - Thằng bé quay mặt nhìn Thomas trừng trừng. - Nó mới là thằng mà cậu cần kết liễu. - Giọng nói của Ben nghe thật điên loạn.

- Đừng có điên khùng như vậy, Ben à. - Alby nói bằng giọng điềm tĩnh trong khi vẫn giương cung. - Thomas chỉ mới đến đây, không có gì phải lo. Cậu vẫn còn đang bị Biến đổi. Đáng lẽ cậu không nên rời khỏi giường.

- Nó không giống như chúng ta! - Ben la lên. - Tôi đã thấy nó… nó xấu xa lắm. Cần phải giết nó! Hãy để tôi xử nó!

Thomas bất giác lùi lại một bước, điếng người vì những điều Ben vừa nói. Thằng bé nói đã nhìn thấy mình là có ý gì? Tại sao nó lại nghĩ mình là người xấu?

Alby không mảy may nhúc nhích mũi tên đang nhắm vào Ben.

- Này mặt dẹp, cứ để chuyện đó cho tôi với mấy Trang chủ xử lý.- Đôi tay Alby giương cung cực kỳ vững vàng, tựa như nó đã tì lên một cái nhánh cây làm điểm tựa.- Còn bây giờ cậu phải bình tĩnh lại và quay trở về Trang ấp ngay.

- Nó sẽ muốn đưa chúng ta về nhà. - Ben nói. - Nó sẽ muốn đưa chúng ta ra khỏi Mê cung. Thà chúng ta nhảy xuống Vực còn hơn! Thà chúng ta tự xâu xé lẫn nhau còn hơn!

- Cậu đang nói cái g… - Thomas lên tiếng.

- *Câm cái họng mày lại!* - Ben gào lên. - Đồ phản bội xấu xa!

- Ben. - Alby bình tĩnh nói. - Tôi sẽ đếm tới ba.

- Nó xấu xa, nó xấu xa, xấu xa… - Ben lẩm bẩm gần như hát. Người nó đung đưa tới lui, chuyển con dao từ tay nọ sang tay kia, mắt vẫn đóng đinh vào Thomas.

- Một.

- Xấu, xấu, xấu, xấu, … - Ben cười sằng sặc, hàm răng lấp lánh ánh xanh.

Thomas muốn nhìn đi chỗ khác, muốn rời khỏi nơi này. Nhưng nó sợ tới nỗi không thể nhúc nhích.

- Hai. - Alby cất cao giọng cảnh báo.

- Ben này, - Thomas nói, cố gắng giải thích mọi chuyện, - tôi không… Tôi thậm chí không biết cái…

Ben gào lên, giọng nghẹn uất đầy điên dại và phóng tới, lưỡi dao vung ra.

- Ba! - Alby la lớn.

Có tiếng dây phựt nhẹ. Rồi một thứ gì xé gió bay vút trong không khí. Sau cùng là một tiếng phập báo hiệu nó đã chạm đích.

Đầu Ben đột ngột ngoặt sang trái, làm cả thân mình nó vặn đi trước khi ngã sấp bụng xuống đất, chân hướng về phía Thomas. Thằng bé không kịp kêu một tiếng.

Thomas chồm dậy, luống cuống lao đến. Mũi tên đã cắm vào má của Ben. Máu chảy ít hơn Thomas tưởng, nhưng cũng rỉ ra ngoài kha khá. Trong bóng tối nó có màu đen, giống như dầu. Cử động duy nhất của Ben là co rút ngón tay phải. Thomas cố gắng chống lại cảm giác buồn nôn. Ben đã chết vì nó sao? Đó là lỗi của nó ư?

- Đi thôi. - Alby nói. - Ngày mai các Trảng binh sẽ lo liệu cho thằng bé.

Chuyện gì vừa mới xảy ra vậy? Thomas nghĩ, đất trời như chao đảo xung quanh khi nó nhìn trân trối cái xác. *Tôi đã làm gì với thằng bé này kia chứ?*

Nó nhìn lên, chờ đợi một câu trả lời, nhưng Alby đã đi rồi. Một cái nhánh cây rung rinh là dấu hiệu duy nhất cho thấy thằng bé đã từng ở đấy.

Thomas nheo mắt vì ánh mặt trời chói chang khi nó bước ra khỏi khu rừng. Nó lê từng bước, mắt cá chân đau nhói, mặc dù không nhớ là đã bị đau chân lúc nào. Một tay nó cẩn thận bịt vết cắn, tay kia ôm chặt lấy bụng, như thể làm vậy thì sẽ không bị nôn mửa. Lởn vởn trong tâm trí Thomas là hình ảnh của Ben với cái đầu ngoẹo đi một cách kỳ lạ, máu rỉ ra theo thân của mũi tên, đọng thành vũng trên mặt đất…

Đó là giọt nước cuối cùng làm tràn ly.

Nó khuỵu xuống cạnh một cái cây cằn cỗi mọc ở bìa rừng và ói đến mật xanh mật vàng. Toàn thân nó run rẩy, tưởng như cơn buồn nôn sẽ không bao giờ chấm dứt.

Và rồi, như thể bộ não cố tình chơi khăm Thomas, nó cứ quay cuồng với những suy nghĩ, điểm lại tất cả những sự kiện đã diễn ra trong vòng hai mươi tư giờ nó đặt chân tới Trảng. Tròn một ngày. Tất cả những điều kinh khủng đó.

Chắc chắn từ bây giờ mọi chuyện không thể nào tệ hơn nữa.

Đêm đó, Thomas ngắm nhìn bầu trời đầy sao, tự hỏi liệu nó còn có thể nào ngủ được nữa hay không. Cứ mỗi khi nhắm mắt, hình ảnh của Ben lại lao bổ vào nó, khuôn mặt điên dại của thằng bé choán đầy tâm trí của nó. Và cho dù nhắm hay mở mắt, nó vẫn cứ tiếp tục nghe thấy tiếng phập của mũi tên cắm vào má Ben.

Thomas biết nó sẽ không bao giờ quên được những giây phút khiếp đảm trong nghĩa trang.

- Nói gì đi chứ. - Chuck nói phải tới lần thứ năm kể từ lúc tụi nó trải túi ngủ ra.

- Không. - Thomas lặp lại câu trả lời quen thuộc, như những lần trước.

- Mọi người đều biết chuyện đã xảy ra. Nó đã xảy ra một hai lần. Một vài sư huynh bị Nhím sầu chích đã chuồn ra ngoài và tấn công người khác. Đừng tự cho rằng anh là trường hợp đặc biệt.

Lần đầu tiên Thomas thấy con người của Chuck đã đi từ chỗ dễ làm người ta tức điên lên đến chỗ không thể chấp nhận được.

- Này Chuck, cậu nên mừng là bây giờ tôi không cầm cây cung của Alby đó.

- Em chỉ đùa th…

- Im đi, Chuck. Ngủ đi. - Thomas không thể chịu đựng được nữa.

Rốt cuộc, "cậu bạn" cũng ngủ, và căn cứ vào tiếng ngáy râm ran khắp Trảng, những đứa trẻ khác cũng vậy. Một giờ sau, giữa đêm tối, Thomas là đứa duy nhất vẫn còn thức chong mắt. Nó muốn khóc, nhưng không được. Nó muốn đi tìm Alby và đấm vào mặt thằng bé chẳng vì lý do cụ thể nào, nhưng cũng không làm được. Nó muốn hét lên, đấm đá, phỉ nhổ, và mở Hộp ra rồi nhảy vào cái lỗ đen bên dưới. Nhưng nó không làm được.

Nó nhắm mắt lại, cố xua đuổi những ý nghĩ và hình ảnh u ám, rồi cũng đến một lúc nó ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, Chuck phải kéo Thomas ra khỏi cái túi ngủ, lôi nó vào buồng tắm, rồi đẩy nó vào trong phòng thay đồ. Suốt trong thời gian đó, Thomas chỉ buông xuôi thẫn thờ, đầu nó đau nhức, cơ thể nó đòi được ngủ thêm. Bữa sáng trôi qua như một vệt mờ, một giờ sau đó nó đã quên mất mình vừa ăn gì. Nó quá mệt mỏi và có cảm giác như bị ai lẻn vào trong hộp sọ đóng đinh khắp nơi. Tim nó nhói đau trong lồng ngực.

Nhưng theo những gì nó có thể khẳng định, giấc ngủ trưa không được tán thành trong cái nông trường rộng lớn mang tên Trảng.

Nó thấy mình đứng cạnh Newt trước nhà kho của Trang trại, chuẩn bị sẵn sang cho buổi huấn luyện với Trang chủ đầu tiên. Mặc cho buổi sáng khốn khổ, nó vẫn cảm thấy hào hứng muốn được học hỏi thêm và có cơ hội để gạt ra khỏi đầu hình ảnh Ben cùng với nghĩa trang. Bò rống, cừu kêu be be, lợn ủn ỉn liên hồi xung quanh nó.

- Tommy, liệu cậu có nghe tôi nói không đấy?

Thomas giật mình bừng tỉnh và tập trung vào Newt, vẫn đang nói thao thao không biết từ lúc nào. Nó chẳng hề nghe lấy một chữ.

- À, xin lỗi. Đêm qua tôi không ngủ được.

Newt cố nặn một nụ cười thông cảm.

- Chẳng trách cậu được. Cậu vừa bị chơi cho một vố sợ chết khiếp mà. Chắc cậu nghĩ tôi là một sư huynh chết bằm vì đã bắt cậu đi làm việc hôm nay, sau vụ hôm qua chứ gì.

Thomas nhún vai.

- Lao động có lẽ là thứ tốt nhất mà tôi có thể làm. Miễn là xua được cái đó ra khỏi đầu.

Newt gật đầu, nụ cười trở nên thoải mái hơn.

- Cậu đúng đấy, Tommy à. Đó là một trong những lý do chúng tôi giữ cho chỗ này vận hành một cách bận rộn như vậy. Khi cậu ăn không ngồi rồi, cậu sẽ buồn nản và bắt đầu buông xuôi. Đơn giản là thế.

Thomas gật đầu, lơ đãng đá một cục đá lăn lông lốc trên mặt sân bụi bặm.

- Thế đã có tin tức gì mới của nhỏ con gái hôm qua chưa? - Nếu có điều gì xâm nhập được vào đám sương mù trong đầu óc nó lúc bây giờ, thì đó là ý nghĩ về đứa con gái. Nó muốn biết nhiều hơn, muốn hiểu rõ hơn về mối liên hệ kỳ lạ mà nó cảm thấy đối với con bé.

- Vẫn đang chìm trong hôn mê. Mấy cậu Y-tờ đang đút cho con bé mọi loại súp mà Chảo chiên có thể biến ra, liên tục kiểm tra các dấu hiệu sống còn và đại loại như thế. Nó có vẻ ổn, chỉ có điều là chẳng biết trời trăng mây gió gì hết.

- Chuyện này thật quái dị. - Nếu không phải vì biến cố với Ben trong nghĩa trang, thì tất cả những suy nghĩ của Thomas tối hôm qua chắc chắn đã xoay quanh con bé đó. Vậy nên có lẽ đằng nào nó cũng sẽ chẳng ngủ được. Thomas rất muốn biết con bé là ai, và liệu nó có thật sự biết con bé hay không.

- Phải, quái dị là một từ chính xác. - Newt nói. - Có lẽ vậy.

Thomas nhìn qua vai Newt về phía cái nhà kho lớn mái đỏ đã bạc màu, gạt ý nghĩ về đứa con gái qua một bên.

- Vậy bây giờ làm gì trước? Vắt sữa bò hay là chọc tiết một con heo tội nghiệp nào đó?

Newt bật cười, âm thanh mà Thomas nhận ra mình chưa nghe thấy nhiều kể từ khi đến đây.

- Chúng tôi luôn luôn bắt các Đầu xanh mở hàng cùng với đám Thợ cứa. Đừng lo, cắt cho Chảo chiên ít thịt chỉ là một phần của công việc thôi. Thợ cứa làm mọi thứ có liên quan đến gia súc.

- Tiếc là tôi không thể nhớ lại cuộc sống trước đây của mình. Biết đâu tôi thích nghề giết mổ thì sao. - Thomas đùa, nhưng có vẻ như Newt không thấy hài hước.

Newt hất đầu về phía nhà kho.

- Ồ, rồi cậu sẽ tường tận mọi thứ khi mặt trời lặn tối nay thôi. Ta hãy đi gặp Winston. Cậu ấy là Trang chủ.

Winston là một thằng bé mặt đầy mụn trứng cá, thấp lùn nhưng đậm người. Thomas thấy Trang chủ này có vẻ rất yêu công việc của mình. *Chắc là nó bị gửi đến đây vì phạm tội giết người hàng loạt,* Thomas nghĩ bụng.

Winston đưa Thomas đi tham quan một vòng trong một giờ đồng hồ đầu tiên, chỉ cho nó thấy bãi quây nào nhốt con vật nào, chuồng gà và gà tây nằm ở đâu, cách sắp xếp mọi thứ trong nhà kho. Con chó bắng nhắng lông đen có tên là Gâu nhanh chóng gắn bó với Thomas và quấn lấy chân nó suốt. Thomas tò mò hỏi Winston con chó ở đâu ra. Thằng bé cho biết con chó đã có mặt ở đó từ xưa tới giờ. Thật may là cái tên Gâu chỉ là giỡn thôi, vì con chó khá yên ắng.

Giờ thứ hai trôi qua trong lao động thật sự với các loại gia súc - cho ăn, cọ rửa, sửa hàng rào, hót những đống tởm lợm. *Tởm,* Thomas nhận ra mình sử dụng trảng ngữ ngày càng nhiều.

Giờ thứ ba là khó khăn nhất đối với Thomas. Nó phải quan sát Winston chọc tiết một con heo bị thiến, rồi bắt đầu pha thịt. Thomas tự thề với mình hai điều khi đi ăn trưa. Một, sự nghiệp của nó sẽ không dính tới súc vật, và hai, nó sẽ không bao giờ ăn thứ gì có nguồn gốc từ thịt heo.

Winston nói Thomas tiếp tục làm một mình và tự do đi lại trong Trang trại, khiến nó như mở cờ trong bụng. Trong lúc Thomas đi về phía Cửa Đông, nó cứ mường tượng ra cảnh Winston đang ở trong một góc nhà kho tối tăm, gặm một cái chân lợn. Thằng bé làm nó phát sợ.

Thomas chỉ vừa mới đi qua chỗ chiếc Hộp thì ngạc nhiên trông thấy một người nào đó từ Mê cung chạy vào Trảng qua Cửa Tây, bên trái của Thomas.

Đó là một thằng bé người châu Á, với đôi tay khỏe mạnh và mái tóc đen ngắn, trông hơi lớn hơn Thomas một chút. Thằng bé Tầm đạo sinh chạy vào trong được ba bước thì ngừng lại, gập người xuống, chống tay vào đầu gối mà thở hồng hộc. Trông thằng bé như vừa chạy hai chục dặm. Mặt nó đỏ au, người đầm đìa mồ hôi, áo quần ướt sũng.

Thomas tò mò quan sát - nó chưa có dịp nhìn một Tầm đạo sinh ở gần đến thế. Hơn nữa, căn cứ vào hai ngày qua, thì thằng bé này quay về sớm trước hàng tiếng đồng hồ. Thomas bước tới, hăm hở muốn gặp thằng bé để hỏi chuyện vài câu.

Nhưng trước khi Thomas kịp nói ra lời thì thằng bé đã ngã quỵ xuống đất.

Chương 12

Thomas đứng ngây người trong vài giây. Thằng bé kia nằm một đống, chỉ hơi nhúc nhích một chút, nhưng Thomas do dự không biết nên làm gì vì sợ bị liên lụy. Lỡ như thằng bé kia không ổn thì sao? Lỡ như nó bị… chích? Lỡ như…

Thomas xua những ý nghĩ đó đi. Thằng bé Tầm đạo sinh rõ ràng cần sự giúp đỡ.

- Alby! -- Nó la lên. -- Newt! Có ai gọi họ giùm!

Thomas chạy vội tới chỗ thằng bé, quỳ xuống bên cạnh nó.

- Này, cậu có khỏe không?

Thằng bé đang gối đầu lên một cánh tay duỗi, ngực phập phồng theo từng nhịp thở hổn hển. Nó vẫn còn ý thức, nhưng Thomas chưa từng thấy ai kiệt sức tới mức này.

- Tôi… khỏe. -- Thằng bé vừa thở vừa nói, rồi nhìn lên. -- Cậu là cái thằng tởm lợm nào vậy?

- Tôi là người mới. - Lúc đó Thomas sực nhớ ra là thằng bé Tầm đạo sinh ở ngoài Mê cung suốt cả ngày và không hề chứng kiến những sự việc vừa xảy ra. Liệu thằng bé có biết về đứa con gái không nhỉ? Có thể lắm. Chắc có ai đó đã kể cho nó nghe. -- Tôi là Thomas, mới tới đây được hai ngày.

Thằng bé Tầm đạo sinh ngồi dậy, mái tóc đen của nó dính bết vào da đầu vì mồ hôi. Nó gắt gỏng;

- À, phải rồi, Thomas. Người mới. Cậu và con nhỏ kia.

Lúc đó Alby chạy tới nơi. Thằng bé bối rối ra mặt.

- Cậu làm gì ở đây vậy Minho? Có chuyện gì hả?

- Bình tĩnh cái coi, Alby. -- Thằng bé Tầm đạo sinh đáp, có vẻ như nó đã khỏe lên một chút. -- Tỏ ra có ích chút xíu đi. Lấy cho tôi miếng nước coi. Cái túi của tôi rớt đâu mất tiêu rồi.

Nhưng Alby không nhúc nhích. Nó đá vào chân Minho, đá thật chứ không phải đá giỡn.

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

- Tôi nói hết nổi rồi, đồ mặt dẹp! -- Minho la lên, giọng đau đớn. -- Mang nước ra đây coi!

Alby nhìn sang Thomas, một nụ cười xẹt nhanh qua mặt trước khi biến thành một cái chau mày.

- Minho là đứa duy nhất dám ăn nói với tôi kiểu đó mà không sợ bị liệng xuống Vực.

Thomas càng ngạc nhiên hơn khi Alby quay lưng chạy đi, chắc là để kiếm nước uống cho Minho. Nó quay qua hỏi thằng bé:

- Cậu ta để cậu sai vặt như vậy sao?

- Cậu ngại cái lối ăn nói suồng sã đó hả? Ngốc tử, cậu còn phải học hỏi nhiều. Đúng là đồ mới tới.

Câu nói làm Thomas phát bực, nhất là khi nó chỉ mới gặp thằng bé có ba phút.

- Chẳng phải Alby là thủ lãnh sao?

- Thủ lãnh? - Minho phát ra tiếng khùng khục nghe như tiếng cười. - Ừ, thích thì đi mà gọi nó như vậy. Có lẽ chúng ta nên gọi nó là Ngài chủ tịch. Ặc, ặc… Thống chế Alby. Vậy đó. -- Thằng bé giụi mắt, cười như nắc nẻ.

Thomas không biết phải nói như thế nào. Thật khó mà biết được khi nào Minho nói giỡn khi nào không.

- Vậy chứ ai mới là người cầm đầu, nếu không phải là Alby?

- Này Đầu xanh, tốt nhất là ngậm miệng lại trước khi tự gây rắc rối thêm. - Minho ngáp, có vẻ đã chán nói chuyện, rồi lầm bầm tự nói với chính mình. -- Sao toàn là mấy huynh kiểu này tới đây hỏi han nhảm nhí vậy ta? Thiệt bực mình!

- Vậy cậu muốn tụi tôi phải làm sao? - Thomas bực bội nói. Nó rất muốn thêm vào câu "Làm như hồi mới tới cậu cư xử hay ho lắm vậy".

- Cứ làm những gì cậu được bảo, ngậm cái miệng lại. Tôi mong vậy đó.

Lần đầu tiên Minho nhìn thẳng vào mặt Thomas trong lúc nói câu vừa rồi, khiến nó bất giác lùi lại một chút. Ngay lập tức nó nhận ra sai lầm của mình. Nó không thể để thằng bé kia tưởng muốn ăn nói kiểu gì với mình cũng được.

Thomas quỳ lên, để có thể đưa mắt nhìn xuống thằng bé kia:

- Ờ, chắc là hồi mới đến cậu cũng y chang tôi nhỉ.

Minho nhìn Thomas lom lom, rồi nói, mắt nhìn thẳng vào mắt của Thomas:

- Nè đầu bã, tôi là một trong những trảng viên đầu tiên. Biết thì thưa thốt, không biết thì làm ơn dựa cột mà nghe.

Thomas cũng hơi e ngại thằng bé, nhưng quá ngán ngẩm với thái độ như vậy nên nó đứng dậy. Minho đưa tay ra níu cánh tay của Thomas.

- Ngốc tử, ngồi xuống. Tôi nói giỡn thôi mà. Chuyện này vui thiệt! Rồi cậu sẽ thấy khi có người mới… - Nó lảng đi, nhăn trán lúng túng. -- Mà chắc là sẽ không có người mới nào nữa, há?

Thomas nhẹ nhõm thả người ngồi xuống, ngạc nhiên thấy mình thoải mái trở lại nhanh chóng đến như vậy. Nó nghĩ tới đứa con gái và mẩu giấy thông báo con nhỏ là người cuối cùng.

- Chắc vậy.

Minho khẽ nheo mắt như thể dò xét Thomas:

- Cậu đã thấy con nhỏ đó, đúng không? Mọi người đều nói có thể cậu biết nó hay đại loại vậy.

Thomas cảnh giác nói:

- Tôi đã nhìn nó rồi. Không hề quen chút xíu nào. -- Lập tức nó cảm thấy có tội vì đã nói dối, mặc dù đó chỉ là một lời nói dối nhỏ xíu xiu.

- Nhỏ đó coi ngon lành không?

Thomas ngập ngừng. Nó chưa bao giờ nghĩ về con bé theo hướng đó, từ khi con bé ngất đi cùng với tờ thông báo và câu nói "Mọi thứ sắp sửa thay đổi", nhưng nó nhớ là trông con bé rất xinh.

- Ừ, cũng ngon lành, tôi không biết.

Minho nằm ngửa người ra, nhắm mắt lại.

- Ờ, cậu không biết… liệu mình có thích con nhỏ nằm mê man đó không, chứ gì? - Minho lại cười hắc hắc.

- Ơ… - Thomas phân vân không hiểu nó có ưa cái thằng bé Tầm đạo sinh này không nữa, con người của Minho cứ thay đổi xoành xoạch. Một lúc lâu sau, nó quyết định thử vận may. -- Này, … - Nó thận trọng hỏi, - hôm nay cậu có tìm được gì hay ho không?

- Biết gì không, Đầu xanh? Đó luôn luôn là câu nhảm nhất mà cậu có thể hỏi một Tầm đạo sinh. -- Minho nhắm mắt lại. -- Nhưng không phải hôm nay.

- Ý cậu là sao? - Thomas khấp khởi hy vọng có được chút manh mối. Một câu trả lời, nó thầm nghĩ. Hãy cho tôi một câu trả lời đi nào!

- Đợi đến khi ông tướng kia quay lại cái đã. Tôi không thích cùng một chuyện phải kể hai lần. Hơn nữa, có lẽ Alby cũng không muốn cậu nghe chuyện này.

Thomas thở hắt ra, không mấy ngạc nhiên trước câu trả lời loanh quanh.

- Thôi thì, ít ra cũng cho tôi biết vì sao cậu lại có vẻ mệt rã rời như thế này. Chẳng phải ngày nào cậu cũng chạy ngoài đó sao?

Minho rên rỉ ngồi dậy, khoanh chân lại.

- Ừ, ngày nào tôi cũng chạy ra ngoài đó. Nhưng cậu chỉ cần biết là hôm nay tôi có hơi phấn khích một chút và phải chạy hết tốc lực để mang cái mông tôi về đây.

- Tại sao? - Thomas đang chết vì tò mò trước chuyện xảy ra ngoài Mê cung.

Minho giơ hai tay lên đầu hàng:

- Ngốc tử à. Tôi đã nói rồi. Kiên nhẫn đi. Chờ ông tướng Alby đã.

Có gì đó trong giọng nói của Minho làm cho câu trả lời của nó dễ nghe hơn, khiến cho Thomas quyết định rằng nó ưa thằng bé này.

- Được thôi. Tôi sẽ im lặng. Nhưng cậu phải chắc là Alby cho tôi cùng nghe với.

Minho ngó lom lom Thomas.

- Rõ, thưa Đầu xanh. Xin tuân lệnh.

Một lúc sau Alby bước lại chỗ hai đứa cùng với một cái ly nhựa đầy nước và đưa nó cho Minho. Thằng bé Tầm đạo sinh lập tức uống ừng ực mà không buồn dừng để lấy hơi.

- Được rồi. -- Alby nói. - Kể coi nào. Có chuyện gì vậy?

Minho nhướng mày, hất đầu về phía Thomas.

- Cậu ta ổn. - Alby nói. - Tôi không quan tâm huynh này nghe được những gì. Cứ nói đại đi!

Thomas im lặng ngồi chờ đợi trong khi Minho lảo đảo đứng dậy, rõ ràng là thằng bé đã kiệt sức. Minho dựa người vào tường thành, lạnh lùng nhìn Thomas và Alby rồi nói:

- Tôi đã thấy một con bị chết.

- Hả? - Alby hỏi. - Con gì chết?

Minho cười.

- Một con Nhím sầu bị chết.

Chương 13

Thomas lặng người khi nghe thấy Minho đề cập đến Nhím sầu. Nghĩ tới con quái vật đó là đủ sợ rồi, nhưng nó tự hỏi tại sao việc tìm thấy một con Nhím chết lại có ý nghĩa quan trọng như vậy. Chẳng lẽ chuyện này chưa từng xảy ra trước đây hay sao?

Alby coi bộ giống như có ai nói với nó là nó sắp mọc cánh bay lượn như chim.

- Lúc này không phải là lúc giỡn nha. - Nó nói.

- Nè, - Minho đáp, - nếu là cậu thì tôi cũng không tin đâu. Nhưng tin tôi đi. Có thiệt đó. Một con Nhím sầu bự chảng.

Vậy rõ ràng là trước đây chưa từng xảy ra chuyện này, Thomas nghĩ.

- Cậu thấy một con Nhím sầu chết. - Alby lặp lại.

- Đúng vậy. - Minho gắt gỏng. - Ở cách đây một vài dặm, gần Vực.

Alby nhìn ra Mê cung, rồi lại quay qua Minho.

- Vậy… sao cậu không đem nó về đây?

Minho lại cười, tiếng cười nửa khùng khục nửa khúc khích.

- Cậu uống trúng món nước sốt tởm lợm của Chảo chiên rồi hay sao? Mấy con đó phải nặng đến nửa tấn. Hơn nữa, có cho tôi ra khỏi chỗ này tôi cũng không dám rờ nó.

Alby vẫn hỏi dồn:

- Nhìn nó giống cái gì? Mấy cái gai sắt thu vào hay chĩa ra? Nó có di

chuyển chút nào không? Da của nó có còn ẩm hay không?

Đầu Thomas cũng đang muốn nổ tung lên vì quá nhiều câu hỏi. Gai sắt? Da ẩm? Cái quái quỷ gì vậy? Nhưng nó ngậm miệng lại, không muốn nhắc cho hai thằng bé kia về sự hiện diện của nó, và về việc lẽ ra hai đứa nên nói chuyện riêng với nhau mà không có kẻ thứ ba nghe ngóng.

- Từ từ coi. - Minho nói. - Cậu phải đích thân tới xem nó thôi. Nó… kỳ cục lắm.

- Kỳ cục? - Alby trông có vẻ bối rối.

- Nè, tôi mệt muốn chết, đói lả người, lại còn bị trúng nắng nữa. Nhưng nếu cậu muốn làm vụ này, tụi mình có thể tới đó rồi quay lại trước khi cổng đóng.

Alby nhìn đồng hồ rồi nói:

- Tốt hơn là đợi tới sáng sớm mai.

- Câu nói hay nhất tuần này đó! - Minho đứng thẳng người lại, vỗ vào cánh tay Alby, rồi bắt đầu đi về phía Trang ấp, hơi khập khiễng một chút. Thằng bé nói qua vai trong khi lảo đảo đi xa dần, có vẻ nó đang đau nhức khắp mình mẩy. - Lẽ ra tôi nên quay trở ra ngòai kia, nhưng tôi hết hơi rồi. Tôi phải đi kiếm mấy cái món tởm lợm của Chảo chiên thôi.

Thomas cảm thấy thất vọng. Nó buộc phải công nhận là Minho trông như đang cần phải nghỉ ngơi và ăn uống cho lại sức, nhưng nó đang muốn tìm hiểu thêm.

Rồi Alby quay sang phía Thomas, bất ngờ buông một câu:

- Nếu như cậu biết điều gì đó mà chưa nói với tôi…

Thomas phát bệnh vì những lời buộc tội như vậy. Vấn đề trước mắt đâu phải là nó? Nó chẳng biết gì hết. Nó nhìn Alby và hỏi thẳng:

- Sao cậu ghét tôi dữ vậy?

Nét mặt Alby lúc này không thể diễn tả được, vừa bối rối, vừa giận dữ, vừa ngỡ ngàng.

- Ghét cậu hả? Nè, sao cậu không khôn ra gì hết trơn từ khi chui lên khỏi Hộp vậy. Chuyện này không dính dáng gì tới yêu ghét, bạn thù. Tất cả những gì tụi mình quan tâm chỉ là sống sót. Bớt ẻo lả đi và bắt đầu động não lên, nếu cậu có não.

Thomas cảm thấy như vừa bị tát.

- Nhưng… tại sao cậu cứ tiếp tục kết tội…

- Bởi vì đây không thể chỉ là trùng hợp đâu, đầu bã! Cậu xuất hiện ở đây, và rồi ngày hôm sau chúng ta nhận được một đứa con gái, cùng với một thông điệp điên khùng, Ben cố gắng làm gỏi cậu, một con Nhím sầu chết. Có chuyện gì đó đang diễn ra và tôi không thể nghỉ ngơi chừng nào còn chưa khám phá ra nó.

- Tôi không biết gì hết. - Nó thấy cần phải nhấn mạnh các từ ngữ một chút. - Thậm chí ba ngày trước tôi còn không nhớ mình đã ở đâu, chứ đừng nói đến lý do tại sao Minho phát hiện ra thứ mà cậu ta gọi là Nhím sầu chết. Vậy nên cậu nghỉ đi cho khỏe!

Alby hơi ngả người ra sau, lơ đãng nhìn Thomas trong vài giây, rồi nói:

- Nghe nè, Đầu xanh. Trưởng thành lên và suy nghĩ chút xíu coi. Chuyện này không liên quan gì tới việc buộc tội ai hết. Nhưng nếu cậu nhớ ra bất kể

điều gì, nếu có thứ gì dù chỉ là quen quen thôi, thì cậu nên nói ra. Hứa với tôi đi.

Không, chừng nào tôi chưa phục hồi được một ký ức đầy đủ, Thomas nghĩ. Không, trừ phi tôi muốn chia sẻ.

- Ừ, tôi cũng nghĩ vậy, nhưng…

- Hứa đi!

Thomas ngừng lại, quá chán vì Alby và thái độ của cậu ta.

- Sao cũng được. - Cuối cùng nó nói. - Tôi hứa.

Nghe tới đó Alby quay lưng bước đi, không nói thêm gì nữa.

Thomas tìm thấy một cái cây trong Nghĩa trang, một trong những cái cây đẹp nhất ở bìa rừng. Nó rất muốn quay trở lại làm việc với Winston Đồ tể, và nó biết mình cần ăn trưa, nhưng nó không muốn tới gần bất cứ ai, chừng nào còn có thể né tránh được mọi người. Tựa người vào thân cây mập mạp, Thomas ước gì có một cơn gió, nhưng chẳng có gì hết.

Thomas chỉ vừa cảm thấy mí mắt sụp xuống thì Chuck đã phá vỡ sự yên bình của nó.

- Anh Thomas! Thomas ơi! - Thằng nhóc la lên trong lúc chạy về phía nó, tay vung vẩy, mặt sáng bừng kích động.

Thomas giụi mắt hậm hực. Nó chẳng muốn gì hơn là nửa tiếng đồng hồ nghỉ trưa. Chỉ đến khi Chuck đứng ngay trước mặt nó thở hồng hộc, Thomas mới đưa mắt nhìn lên và hỏi:

- Cái gì vậy?

Những lời nói rời rạc thốt ra từ miệng Chuck trong lúc thằng nhóc cố lấy lại hơi thở:

- Ben… Ben… cậu ta chưa chết.

Mọi mệt mỏi lập tức tan biến khỏi cơ thể của Thomas. Nó bật dậy, gí sát mặt mình vào mặt Chuck:

- Cái gì?

- Cậu ta… chưa chết. Trảng binh đã đến tìm cậu ta… mũi tên chỉ sượt qua não của Ben… Các Y-tờ đang băng bó cho cậu ta.

Thomas quay lại nhìn vào trong khu rừng nơi thằng bé bệnh hoạn đã tấn công nó đêm hôm trước.

- Đừng có đùa. Tớ đã thấy cậu ta bị… - Ben chưa chết sao? Thomas không biết liệu cảm giác nào mạnh hơn: rối trí, nhẹ nhõm, hay nỗi lo sợ bị tấn công lần nữa…

- Thì em cũng đã thấy tận mắt. - Chuck nói. - Hiện tại cậu ta đang bị giam trong Trang thất, đầu quấn một cục băng to.

Thomas quay mặt lại đối diện với Chuck lần nữa.

- Trang thất? Nghĩa là gì?

- Trang thất là nhà giam, nó nằm ở phía bắc của Trang ấp. - Chuck chỉ tay về hướng đó. - Họ đã lập tức nhốt cậu ta vào trong đó. Các Y-tờ phải băng bó cho Ben trong buồng giam.

Thomas giụi mắt. Cảm giác tội lỗi xâm chiếm lấy nó khi nó nhận ra mình thật sự cảm thấy nhẹ nhõm hơn nếu Ben chết, để không phải lo lắng về việc đối đầu với thằng bé đó lần nữa.

- Vậy họ sẽ làm gì với cậu ta?

- Sáng nay đã có một cuộc Trang nghị, và nghe đồn quyết định đã được nhất trí thông qua. Có vẻ như Ben thà bị mũi tên kia xuyên lòi óc còn hơn.

Thomas nheo mắt, hoang mang trước những gì Chuck vừa nói.

- Cậu đang nói cái quái gì vậy?

- Cậu ta sẽ bị trục xuất. Tối nay. Vì đã cố giết anh.

- Trục xuất? Điều đó có nghĩa là gì? - Thomas buộc phải hỏi, dù biết chữ đó chẳng có gì hay ho, nếu như Chuck đã nói rằng nó còn tệ hơn là cái chết.

Lúc đó Thomas nhìn thấy điều có lẽ là tồi tệ nhất kể từ khi nó đặt chân tới Trảng. Chuck không trả lời, mà chỉ cười trừ. Cười, mặc kệ mọi chuyện, mặc kệ cái thông tin kinh khủng mà nó vừa đưa ra. Rồi thằng nhóc quay lưng chạy đi, có lẽ để báo tin sốt dẻo cho những người khác.

Tối hôm đó, Newt và Alby tụ tập mọi người lại ở Cửa Đông khoảng nửa giờ trước khi cổng đóng. Những màu sắc đầu tiên của chạng vạng đã bắt đầu nhuốm lên bầu trời. Các Tầm đạo sinh chỉ vừa mới quay về và chui vào trong Đồ phòng. Minho đã vào đó từ sớm. Alby nhắc các Tầm đạo sinh nhanh chóng làm cho xong việc và quay trở ra trong vòng hai mươi phút.

Thomas vẫn còn cảm thấy buồn lòng vì nụ cười nhạt của Chuck khi thằng nhóc báo tin Ben sẽ bị Trục xuất. Mặc dù nó không hiểu chính xác chuyện đó là như thế nào, nhưng rõ ràng đó không phải là điều gì tốt đẹp. Đặc biệt là

khi tất cả mọi người đều đang đứng gần Mê cung như thế này. Không lẽ mọi người sẽ đẩy thằng bé đó ra ngoài hay sao? Thomas thầm hỏi. Với lũ Nhím sầu à?

Các trảng viên rì rầm trò chuyện với nhau, một bầu không khí căng thẳng đề phòng bao trùm lên chúng như một màn sương dày. Thomas không nói gì, chỉ khoanh tay đứng đợi. Nó im lặng đứng đó, cho đến khi cuối cùng các Tầm đạo sinh cũng đã ra khỏi Đồ phòng, tất cả đều trong trạng thái kiệt sức, khuôn mặt hằn sâu những nếp nhăn suy tư. Minho là người đầu tiên đi ra. Thomas không khỏi không nghĩ rằng thằng bé chính là Trang chủ của các Tầm đạo sinh.

- Đưa cậu ta ra đây! - Alby la lớn, lôi Thomas ra khỏi dòng suy nghĩ của nó.

Hai tay Thomas rơi thõng xuống khi nó nhìn quanh quất, tìm kiếm dấu hiệu của Ben. Nỗi lo lắng dâng lên khi nó nghĩ đến phản ứng của Ben lúc nhìn thấy nó.

Từ đằng sau Trang ấp xuất hiện ba trong số những thằng bé to lớn nhất, chúng đang kéo lê theo nghĩa đen thằng Ben trên mặt đất. Quần áo thằng bé rách tả tơi, gần như không còn máng nổi trên thân mình của nó nữa. Một cái băng đẫm máu dày cui chằng ngang qua một nửa đầu và mặt của Ben. Nó từ chối đặt chân xuống đất, hoặc làm bất cứ điều gì để tạo thuận lợi cho việc áp giải. Nhìn thằng nhóc cũng ghê rợn như lần cuối cùng Thomas gặp nó. Trừ một thứ. Đó là đôi mắt mở to và đầy kinh hoàng của nó.

- Newt! - Alby nói, giọng khẽ hơn. Nếu đứng xa hơn một chút chắc Thomas sẽ không nghe thấy câu này. - Mang cây sào ra đây.

Newt gật đầu, nó đã tiến sẵn về phía một cái chòi cất dụng cụ của Trang viên, chỉ còn chờ lệnh mà thôi.

Thomas hướng sự chú ý trở lại Ben và những đứa áp giải. Thằng bé tái xanh khốn khổ không còn kháng cự nữa. Nó để mặc cho những đứa kia lôi

xềnh xệch qua khoảng sân lát đá bụi bặm. Lúc đến chỗ đám đông, chúng kéo Ben đứng thẳng dậy trước mặt Alby, nhưng Ben ngoẹo đầu, cố né tránh sự tiếp xúc bằng mắt với bất kỳ ai.

- Tự cậu gây chuyện cho mình nha Ben. - Alby nói, lắc đầu rồi nhìn về phía cái chòi mà Newt vừa đi vào trong.

Thomas nhìn theo hướng đó, vừa kịp lúc Newt bước ra khỏi ngưỡng cửa xiêu vẹo, mang theo nhiều thanh nhôm. Thằng bé nối chúng với nhau tạo thành một cái sào dài khoảng chừng sáu mét. Sau khi hoàn thành, nó gắn một vật có hình thù kỳ lạ vào một đầu sào, rồi lôi cây sào theo mình, đi về phía nhóm trẻ. Cơn rùng mình chạy dọc theo sống lưng Thomas khi nó nghe thấy tiếng kim loại cạ vào mặt đá trong lúc Newt bước đi.

Thomas cảm thấy kinh hoàng trước tất cả những việc này - nó không thể không thấy có trách nhiệm mặc dù nó không hề làm gì để chọc tức Ben.

Vì cớ gì mà đây lại là lỗi của nó? Nó không có câu trả lời, nhưng cảm giác tội lỗi vẫn len lỏi vào trong huyết quản của nó như một thứ bệnh tật.

Cuối cùng, Newt bước đến chỗ của Alby và trao cho thằng bé đầu cây sào mà nó đang cầm. Bây giờ Thomas đã có thể trông thấy thứ được buộc ở đó. Đó là một vòng da thô, gắn vào thanh nhôm bằng dây thép và có một cái khóa bấm bự chảng để mở ra hoặc đóng lại. Mục đích của vòng dây đã quá rõ ràng.

Đó là một cái vòng cổ.

Chương 14

Thomas trố mắt nhìn Alby mở nút cái vòng cổ rồi tròng vào cổ Ben. Khi vòng da được bấm lại với một tiếng cốp, Ben cuối cùng cũng ngước mặt lên, nước mắt nước mũi chảy tèm lem. Các trảng viên đứng nhìn sự việc mà không thốt được tiếng nào.

- Làm ơn đi mà, Alby. - Ben nài xin, giọng nói run rẩy của thằng bé nghe yếu đuối đến độ Thomas không thể tin rằng nó chính là đứa đã cắn mình chỉ một ngày trước đó. - Tôi thề là tôi bị bấn loạn sau khi Biến đổi. Tôi sẽ không bao giờ giết nó, đó chỉ là một giây mất trí thôi. Alby, xin làm ơn đi mà.

Mỗi lời nói của Ben như là một cú đấm vào bụng Thomas, làm cho nó cảm thấy càng lúc càng hoang mang và tội lỗi.

Alby không đáp lại lời khẩn nài của Ben, mà chỉ kéo thử xem cái vòng dây da đã được đóng chặt và buộc kỹ vào cái sào nhôm hay chưa. Thằng bé đi qua chỗ Ben, bước dọc theo cây sào trong lúc nhặt nó lên và đưa tay lần theo các thanh nhôm. Khi đã đặt tay lên phần cuối của cây sào, Alby nắm chặt tay lại, rồi quay mặt về phía đám đông. Mắt vằn những tia máu, khuôn mặt nhăn nhúm lại vì tức giận, mũi phập phồng thở đầy nặng nề. Thomas đột nhiên thấy thằng bé giống như một con quỷ.

Ở đầu kia là một cảnh tượng kỳ cục: thằng Ben run rẩy khóc lóc, quanh cái cổ gầy nhẳng tái xanh là vòng dây da thô được gắn với một cái sào nối nó với Alby, đứng cách đó khoảng sáu mét. Thân cây sào nhôm hơi oằn xuống ở giữa, nhưng chỉ một chút thôi. Kể cả từ chỗ Thomas đứng, trông cây sào vẫn chắc chắn một cách đáng ngạc nhiên.

Alby nói to bằng một giọng khá trịnh trọng, nhìn khắp lượt mọi người nhưng không tập trung vào một ai hết:

- Ben Thợ dựng, cậu đã bị khép vào hình phạt Trục xuất vì tội mưu sát Thomas người mới. Các Trang chủ đều đã cho ý kiến, và họ sẽ không nói hai lời. Cậu sẽ không được quay trở lại. Không bao giờ. - Nó nghỉ một lúc lâu. - Các Trang chủ, hãy vào vị trí trên sào Trục xuất.

Thomas ghét bị gắn với tên của Ben một cách công khai như vậy. Nó ghét cái cảm giác phải chịu trách nhiệm của mình. Trở thành trung tâm của mọi sự chú ý lại một lần nữa khiến nhiều nghi ngờ đổ dồn vào nó. Cảm giác có lỗi trong lòng Thomas dần dần chuyển thành sự giận dữ và căm ghét. Hơn tất cả mọi thứ, nó muốn Ben ra đi và chấm dứt tất cả chuyện này.

Từng đứa một bước ra khỏi đám đông và đi về phía cây sào dài. Chúng cầm lấy thanh nhôm bằng cả hai tay, nắm thật chặt như thể đây là một cuộc thi đẩy gậy.

Newt là một trong số những đứa trẻ đó, cùng với Minho, chứng tỏ Thomas đã đúng khi cho rằng Minho là Trang chủ của các Tầm đạo sinh. Winston Đồ tể cũng đứng vào hàng.

Một khi tất cả đã vào vị trí - mười Trang chủ đứng cách đều nhau giữa Alby và Ben - không khí bỗng trở nên yên lặng. Âm thanh duy nhất là tiếng sụt sùi của Ben, thằng bé liên tục quẹt mũi và chùi mắt. Nó ngoặt qua phải rồi qua trái, mặc dù cái vòng cổ không cho phép Ben nhìn Alby và các Trang chủ đứng đằng sau nó.

Cảm xúc của Thomas lại thay đổi. Có điều gì đó không đúng đắn với Ben. Vì sao nó phải chịu số phận như thế này? Chẳng lẽ không gì có thể giúp thằng bé được hay sao? Không lẽ Thomas sẽ phải cảm thấy chịu trách nhiệm suốt phần đời còn lại sao? Cứ kết thúc đi! Nó gào lên trong đầu. Hãy trôi qua hết đi!

- Làm ơn. - Ben cất cao giọng trong nỗi tuyệt vọng. - *Xin làààm ơn đi mà!* Có ai cứu tôi với! các người không thể làm như vậy đối với tôi!

- Im đi! - Alby gầm lên từ đằng sau.

Nhưng Ben cứ phớt lờ, tiếp tục kêu gào sự giúp đỡ trong lúc giật giật cái vòng da quanh cổ.

- Ai đó hãy dừng bọn họ lại đi! Giúp tôi với! Làm ơn đi mà! - Nó đưa cặp mắt van vỉ nhìn hết đứa này đến đứa khác trong khi mọi người nhất quyết nhìn lảng đi. Thomas nhanh chóng bước ra đằng sau một thằng bé cao to, tránh cái nhìn của Ben. *Mình không thể nhìn vào đôi mắt ấy một lần nữa,* nó nghĩ thầm.

- Nếu như chúng ta để những đứa như mày thoải mái làm loạn, - Alby nói, - thì chúng ta đã không thể tồn tại được lâu như vậy. Các Trang chủ, sẵn sàng!

- Không, không, không! - Ben gào lên muốn đứt hơi. - Tôi thề sẽ không bao giờ manh động nữa! Tôi thề sẽ không làm chuyện này nữa! *Xin làààm ơn…*

Tiếng kêu run rẩy của nó bị cắt ngang bởi tiếng gầm rung chuyển mặt đất khi Cửa Đông bắt đầu quá trình đóng lại. Tia lửa bắn ra khi bức tường vĩ đại bên phải trượt dần sang bên trái với những âm thanh kinh thiên động địa, chuẩn bị cô lập Trảng Đất trong suốt cả đêm. Mặt đất dưới chân đám trẻ rung chuyển. Thomas không biết liệu nó có thể nhìn nổi điều mà nó biết là sắp sửa diễn ra hay không.

- Các Trang chủ, *đẩy*! - Alby hét lên.

Đầu của Ben bị giật ra sau trong lúc lao về phía trước do các Trang chủ đẩy cái sào ra khỏi Trảng. Một tiếng hét tắc nghẹn phát ra từ cổ họng Ben, át cả tiếng ồn của những cái cổng đang đóng. Nó khuỵu xuống, nhưng bị thằng bé Trang chủ đi đầu lôi bật dậy. Đó là một thằng bé mập mạp có khuôn mặt cau có và mái tóc đen.

- *Khôôôôông!* - Ben gào lên, nước bọt văng ra, hai tay cố sức giật cái vòng cổ. Nhưng sức mạnh của các Trang chủ kết hợp lại quá lớn, làm cho nó tiếp tục tiến dần tới rìa của Trảng Đất, trong khi bức tường phía bên phải đang dần dần đóng lại. - *Khôôông!Khôôông!* - Nó cứ gào lên mãi.

Nó cố gắng chống chân vào ngưỡng cửa, nhưng chỉ trụ lại được không

đầy một giây. Cây sào đã đẩy nó vào Mê cung. Chẳng mấy chốc nó đã hoàn tòan ở bên ngoài Trảng, liên tục hết quăng người sang trái rồi lại sang phải, cố gắng giật mình ra khỏi vòng dây da. Các bức tường chỉ còn lại một vài giây nữa là sẽ đóng kín lại.

Với một nỗ lực cuối cùng, Ben đã xoay được cái cổ nó trong vòng dây da để quay lại đối mặt với các trảng viên. Thomas không thể tin rằng mình đang nhìn vào một con người. Sự điên dại trong ánh mắt của Ben, nước dãi chảy nhễu nhão trên miệng nó, lớp da tái nhợt căng ra trên bộ xương và những búi mạch máu xanh lè. Trông nó như một sinh vật quái dị mà Thomas không thể tưởng tượng ra nổi.

- Giữ chắc vào! - Alby la lớn.

Rồi Ben hét lên không dứt, âm thanh chói lói đến độ Thomas phải lấy tay bịt tai lại. Đó là một tiếng hét man rợ, điên dại, muốn xé rách các dây thanh quản của thằng bé. Đúng vào giây cuối cùng, Trang chủ đứng đầu hàng không hiểu bằng cách nào đó đã tháo được phần cây sào có buộc vòng dây thít cổ Ben, và lôi sào vào trong Trảng Đất, để thằng bé lại bên ngoài. Tiếng thét cuối cùng của Ben bị cắt ngang khi các bức tường đóng lại với một tiếng "Thình".

Thomas nhắm nghiền mắt, sững sờ nhận ra những giọt nước mắt đang lăn dài trên má mình.

Chương 15

Đây là đêm thứ hai liên tiếp Thomas đi ngủ với hình ảnh của Ben ám ảnh trong đầu đầy dằn vặt. Nếu không có thằng bé đó thì mọi chuyện có thể đã khác xa. Thomas gần như tin rằng nó sẽ hoàn toàn hài lòng, hạnh phúc và hào hứng tìm hiểu cuộc sống mới, với mục tiêu trở thành một Tầm đạo sinh,

hoặc gần như thế. Nhưng trong thâm tâm nó hiểu rằng Ben chỉ là một phần của hàng đống những rắc rối mà nó đang gặp phải.

Giờ thì Ben đã ra đi, bị Trục xuất vào lãnh địa của bầy Nhím sầu, bị mang tới nơi mà chúng vẫn tha con mồi của chúng tới, và trở thành nạn nhân của bất cứ chuyện gì xảy ra tại đó. Mặc dù Thomas có hàng tá lý do để khiếp sợ Ben, nó vẫn cảm thấy tội nghiệp cho thằng bé.

Thomas không thể tưởng tượng nổi việc bị đẩy ra ngoài theo cách đó, nhưng căn cứ vào những khoảnh khắc cuối cùng của Ben khi thằng bé gào thét, vào nét mặt khiếp đảm của Ben thì nó không còn nghi ngờ về tầm quan trọng của điều luật quy định mọi người không được vào Mê cung ngoại trừ các Tầm đạo sinh. Mà ngay cả đám này cũng chỉ được ra ngoài đó vào ban ngày. Ben đã từng bị chích một lần, có nghĩa là thằng bé có lẽ còn biết rõ hơn đa số trảng viên về điều đang chờ đợi mình.

Tội nghiệp thằng bé, Thomas nghĩ bụng. *Tội nghiệp.*

Thomas nhún vai rồi trở mình. Càng nghĩ về chuyện đó, ý tưởng trở thành Tầm đạo sinh càng bớt hấp dẫn. Nhưng nó vẫn mời gọi Thomas một cách không thể giải thích nổi.

Sáng hôm sau, bình minh chỉ mới chớm xuất hiện trên bầu trời thì tiếng lao động trong Trảng đã đánh thức Thomas dậy khỏi giấc ngủ nặng nề nhất của nó kể từ khi tới đây. Thomas ngồi dậy, giụi mắt, cố làm cho hết váng đầu. Nhưng nó đành bỏ cuộc và nằm xuống lại, thầm mong không bị ai quấy rầy.

Nhưng chẳng được lấy một phút.

Có ai đó đập vào vai Thomas. Nó mở mắt ra và thấy Newt đang cúi xuống nhìn mình. Gì nữa đây? Nó thầm nghĩ.

- Dậy mau, đồ lười.

- Được rồi. Chào buổi sáng. Mấy giờ rồi vậy?

- Bảy giờ rồi, Đầu xanh ạ. - Newt nói, mỉm cười chế giễu. - Chắc tôi phải để cậu ngủ nướng thêm sau mấy ngày cực nhọc vừa rồi.

Thomas lăn mình ngồi dậy, bực bội vì không được nằm thêm vài tiếng nữa.

- Ngủ nướng gì chứ? Các cậu là ai vậy? Một đám nông dân hả? - Nông dân, tại sao nó lại nhớ nhiều về họ thế nhỉ? Một lần nữa trí nhớ khiếm khuyết lại ngăn trở nó.

- À, ừ, nhân thể cậu nói chuyện này. - Newt gập chân ngồi xuống bên cạnh Thomas, yên lặng một lúc, đưa mắt quan sát nhịp điệu hối hả đang bắt đầu trùm lên Trảng. - Tôi sẽ để cậu làm việc với các Thợ cuốc hôm nay, Đầu xanh ạ. Để xem liệu nó có phù hợp với cậu hơn là việc cứa cổ mấy con lợn kia không.

Thomas đã chán ngấy vì bị đối xử như một đứa trẻ.

- Bao giờ cậu mới thôi gọi tôi bằng cái tên đó đây?

- Hả, lợn á?

Thomas cố nặn một nụ cười và lắc đầu.

- Không, *Đầu xanh* kìa. Tôi đâu còn là người mới đến nữa, đúng chưa nào? Bây giờ danh hiệu đó thuộc về con bé bị hôn mê. Cứ việc gọi nhỏ đó là Đầu xanh thỏa thích, còn tên tôi là Thomas. - Ý nghĩ về đứa con gái xẹt qua đầu Thomas làm nó nghĩ tới cảm giác của mình về sự liên hệ giữa con bé với nó. Một nỗi bâng khuâng tràn qua người nó, làm như thể nó đang nhớ và muốn gặp lại con bé vậy. *Chuyện này thật vớ vẩn,* nó nghĩ bụng. *Mình thậm chí còn chẳng biết tên con nhỏ đó.*

Newt ngả người ra sau, nhướng mày.

- Bực tôi à. Hay là đêm qua cậu bị con gì cắn?

Thomas phớt lờ và hỏi tiếp:

- Thợ cuốc là gì vậy?

- Đó là từ mà chúng tôi dùng để gọi những đứa làm việc ở Trang viên: cày cấy, gieo hạt, trồng cây, và đại loại như thế.

Thomas gật đầu.

- Ai là Trang chủ?

- Zart. Cậu ta là người tử tế chừng nào cậu còn làm việc hăng hái, chấm hết. Cậu ta là cái người cao to đứng đầu hàng ngày hôm qua đấy.

Thomas không nói gì, thầm mong mình có thể trải qua một ngày trọn vẹn mà không phải đề cập tới Ben và vụ Trục xuất. Chủ đề đó chỉ làm cho nó muốn bệnh, nên nó vội chuyển đề tài ngay.

- Vậy sao cậu đến đánh thức tôi vậy?

- Sao cơ? Không thích nhìn thấy cái bản mặt tôi khi mở mắt ra hả?

- Không hẳn thế. Nhưng… - Trước khi Thomas kịp nói hết câu thì tiếng ầm ầm của những bức tường mở ra đã cắt ngang lời nó… Nó nhìn về phía Cửa Đông, thoáng trông đợi sẽ nhìn thấy Ben đứng ở phía bên kia cổng. Thay vào đó, nó nhìn thấy Minho đang căng cơ. Rồi Thomas nhìn thấy nó bước tới nhặt thứ gì đó lên.

Đó là phần cây sào gắn với vòng dây da. Dường như Minho chẳng mấy bận tâm, cứ thế quẳng nó cho một Tầm đạo sinh khác, thằng bé này mang cất nó vào trong cái kho chứa dụng cụ gần Trang viên.

Thomas quay sang Newt, bối rối ra mặt. Vì sao Minho có thể hành động một cách vô tâm như vậy kia chứ?

- Cái quái…

- Mới chứng kiến được có ba vụ Trục xuất thôi, Tommy à. Tất cả đều ghê rợn như vụ ngày hôm qua mà cậu đã thấy. Nhưng lần quái quỷ nào cũng vậy, lũ Nhím sầu bỏ lại vòng cổ trên ngưỡng cửa. Làm người ta sợ chết khiếp.

Thomas đồng tình.

- Chúng làm gì với những đứa chúng bắt được? - *Liệu nó có thật sự muốn*

biết không vậy hả trời?

Newt chỉ nhún vai, vờ tỏ ra lãnh đạm. Dường như thằng bé không muốn nói về chuyện đó thì đúng hơn.

- Vậy kể cho tôi nghe về các Tầm đạo sinh đi. - Đột nhiên Thomas nói. Những chữ đó cứ thế mà chui ra khỏi miệng nó. Nhưng nó vẫn ngồi yên, mặc cho một sự thôi thúc kỳ lạ cố bắt nó xin lỗi và đổi chủ đề. Thomas muốn biết mọi điều về đám này. Ngay cả sau những gì đã thấy tối hôm qua, ngay cả sau khi đã nhìn thấy con Nhím sầu qua cửa sổ, nó vẫn muốn biết. Sự hấp dẫn quá mạnh, tuy nó không hiểu tại sao. Trở thành một Tầm đạo sinh giống như là một điều mà nó được sinh ra chỉ để thực hiện vậy.

Newt khựng lại, bối rối ra mặt.

- Tầm đạo sinh á? Sao tự nhiên lại hỏi vậy?

- Chỉ thắc mắc thôi mà.

Newt nhòm Thomas một cách đầy nghi ngờ.

- Đó là những đứa giỏi nhất đấy. Buộc phải như thế. Mọi thứ phụ thuộc vào tụi nó. - Newt nhặt một hòn đá, quăng ra xa, rồi hờ hững nhìn theo cho đến khi nó ngừng lăn.

- Sao cậu không làm Tầm đạo sinh?

Newt quắc mắt nhìn Thomas.

- Đã từng là Tầm đạo sinh, cho tới khi chân tôi bị đau cách đây vài tháng. Từ đó tôi không còn là chính mình nữa. - Newt cúi xuống, lơ đãng sờ lên mắt cá chân phải, một nét đau đớn thoáng hiện trên khuôn mặt. Thomas cảm thấy nỗi đau chủ yếu nằm trong đầu chứ không phải một nỗi đau cụ thể mà

thằng bé đang gặp phải.

- Làm sao cậu bị như vậy? - Thomas hỏi, nghĩ rằng càng buộc Newt nói nhiều thì nó càng biết được thêm nhiều điều.

- Chạy trốn lũ Nhím sầu thối tha kia, chứ còn gì nữa? Chúng suýt nữa thì bắt được tôi. - Newt ngừng lời. - Bây giờ tôi vẫn còn rùng mình khi nghĩ đến viễn cảnh phải trải qua quá trình Biến đổi.

Sự Biến đổi. Đây là một trong những chủ đề mà Thomas nghĩ có thể đưa mình đến với những câu trả lời nhanh hơn bất cứ điều gì khác.

- Nó là cái gì vậy? Cái gì thay đổi? Có phải mọi người đều trở nên điên loạn như Ben và bắt đầu tìm cách giết người hay không?

- Ben tệ hơn hẳn những trường hợp còn lại. Nhưng tôi cứ tưởng cậu muốn trò chuyện về các Tầm đạo sinh? - Giọng điệu của Newt cảnh báo rằng nói về sự Biến đổi như vậy là đủ rồi.

Điều này chỉ càng làm cho Thomas thêm tò mò, mặc dù nó cũng không phản đối nếu quay về đề tài Tầm đạo sinh.

- Thôi được. Tôi đang nghe đây.

- Như tôi đã nói. Đám đó là ưu tú nhất.

- Vậy các cậu làm gì? Thi tài xem ai là người nhanh nhất à?

Newt nhìn Thomas một cách hằn học, rồi gằn giọng:

- Làm ơn động não chút đi, Đầu xanh, à quên, Tommy, bất cứ cái tên nào cậu thích. Việc chạy nhanh chỉ là một phần của công việc thôi. Một phần rất,

rất nhỏ, thật đấy.

Thomas lại càng chú ý tợn.

- Ý cậu là sao?

- Khi tôi nói giỏi nhất, tôi muốn nói là trên mọi lĩnh vực. Để sống sót trong cái Mê cung thối tha kia, cậu cần phải thông minh, nhanh nhẹn và khỏe mạnh. Phải là một người quyết đóan, có thể ước lượng đích xác mình liều mạng được tới đâu. Không khinh suất, nhưng cũng không thể nhút nhát được. - Newt duỗi chân ra, dựa người trên hai tay. -Ngoài đó dễ sợ lắm, cậu có biết không? Tôi chẳng ham hố gì nó nữa đâu.

- Tôi tưởng lũ Nhím sầu chỉ ra ngoài vào ban đêm thôi chứ. - Dù là định mệnh hay không thì Thomas vẫn không muốn đụng phải một con trong số chúng.

- Ừ, thường là như thế.

- Vậy thì tại sao Mê cung lại kinh khủng đến vậy? - *Còn chuyện gì khác mà nó chưa biết đây?*

Newt thở dài.

- Áp lực. Căng thẳng. Cách bố trí của Mê cung thay đổi hàng ngày. Luôn luôn phải vẽ lại mọi thứ trong đầu, cố gắng đưa chúng ta rời khỏi chỗ này. Lo nghĩ về cái mê đồ quỷ quái kia. Điều tệ hại nhất là cậu luôn luôn sợ mình sẽ không quay về được. Một mê cung bình thường đã đủ khó khăn lắm rồi, đằng này nó còn thay đổi đường đi lối lại hàng ngày nữa, nên chỉ cần sai lầm một chút thôi là cậu sẽ phải qua đêm cùng với lũ quái vật khát máu đó. Không có chỗ cho sự ngu ngốc hay hèn nhát đâu.

Thomas nhíu mày, không hoàn toàn hiểu được sự thôi thúc đang chảy

trong huyết quản buộc nó tiếp tục hỏi tới. Đặc biệt là sau sự kiện đêm qua. Nhưng nó vẫn cảm thấy sự thôi thúc đó, trên tất cả mọi thứ.

- Tất cả những sự quan tâm này là thế nào? - Newt hỏi.

Thomas ngập ngừng và ngẫm nghĩ một chút, nó thấy sợ khi phải nói ra thành lời một lần nữa:

- Tôi muốn trở thành một Tầm đạo sinh.

Newt quay lại, nhìn thẳng vào mặt Thomas.

- Cậu mới ở đây chưa đầy tuần, huynh à. Hơi sớm để chui đầu vào chỗ ấy đấy, cậu không nghĩ vậy sao?

- Tôi nghiêm túc mà. - Chuyện này gần như là vớ vẩn ngay cả đối với Thomas, nhưng nó vẫn cảm thấy điều đó một cách sâu sắc. Quả vậy, mong muốn trở thành một Tầm đạo sinh là thứ duy nhất đưa nó tiến lên, giúp nó chấp nhận hoàn cảnh này.

Mắt Newt vẫn không rời Thomas.

- Tôi cũng nghiêm túc. Quên chuyện đó đi. Chưa có ai trở thành một Tầm đạo sinh ngay trong tháng đầu tiên cả, chứ đừng nói tới tuần đầu tiên. Cần phải có rất nhiều bằng chứng chứng tỏ trước khi chúng tôi đưa cậu tới gặp Trang chủ.

Thomas đứng dậy, bắt đầu gấp túi ngủ lại.

- Newt này. Tôi nói thật đấy. Tôi không thể nhổ cỏ cả ngày. Tôi sẽ phát rồ mất. Tôi chẳng có chút manh mối nào về thứ mà tôi đã làm trước khi họ đóng tôi vào cái hộp kim loại kia và giao đến đây, nhưng trong đầu tôi luôn sôi sục ý tưởng trở thành một Tầm đạo sinh. Tôi có thể làm được mà.

Newt vẫn nhìn Thomas, không buồn giúp một tay.

- Có ai nói cậu không thể đâu. Nhưng hiện tại nên cho ý tưởng đó nghỉ ngơi chút đi.

Thomas cảm thấy nóng ruột

- Nhưng mà…

- Nghe này, tin tôi đi Tommy. Cậu cứ quanh quẩn trong này và suy nghĩ về việc vì sao mình giỏi giang thế này mà lại phải đi làm cu li, về việc cậu mong ước được trở thành một Tầm đạo sinh đến như thế nào… và rồi cậu sẽ chỉ tạo ra cho mình thêm nhiều kẻ thù mà thôi. Bây giờ cứ tạm gác chuyện đó lại cái đã.

Mua thêm kẻ thù là điều cuối cùng mà Thomas mong muốn, nhưng dẫu vậy… Nó quyết định chuyển sang hướng khác:

- Tốt thôi, tôi sẽ trao đổi với Minho về chuyện này.

- Cứng đầu ghê nhỉ, cái đồ quái quỷ nhà cậu. Các Tầm đạo sinh sẽ được đề cử trong Trang nghị, và nếu như cậu nghĩ là tôi khó tính, thì chờ mà xem lúc đó họ cười vào mũi cậu như thế nào.

- Cho cậu biết, tôi có sức chịu đựng khá tốt đó. Đừng có phí thời gian bắt tôi chờ đợi.

Newt đứng lên, dí một ngón tay vào mặt Thomas.

- Này Đầu xanh, nghe cho rõ đây. Cậu có nghe tôi nói không đấy hả?

Đáng ngạc nhiên là Thomas không hề cảm thấy sợ sệt. Nó chỉ đảo mắt, rồi gật đầu.

- Tốt hơn là cậu nên dừng cái trò vớ vẩn này lại, trước khi những người khác biết được. Ở đây mọi chuyện không diễn ra như cậu muốn, và sự tồn tại của chúng ta phụ thuộc vào cái đang diễn ra ấy đấy.

Newt ngừng lời, nhưng Thomas không nói gì, chờ đợi bài thuyết giảng mà nó biết là sắp diễn ra.

- Trật tự. - Newt nói tiếp. - Trật tự. Cậu hãy đảo đi đảo lại từ đó trong cái đầu bã của cậu. Chúng tôi vẫn sống khỏe ở đây là bởi vì chúng tôi làm việc chết bỏ và giữ vững trật tự. Trật tự chính là nguyên do khiến chúng tôi phải đẩy Ben ra ngoài: không thể để cho những kẻ loạn óc chạy quanh và tìm cách giết người khác được. Trật tự. Điều cuối cùng mà chúng tôi muốn ở cậu là hất đổ nó.

Sự chống đối đã bị gạt phăng khỏi đầu Thomas. Nó biết đã tới lúc phải im mồm. "Được thôi" là tất cả những gì nó nói.

Newt vỗ lưng Thomas rồi nói:

- Ta cùng thỏa thuận nào.

- Cái gì? - Thomas lại cảm thấy hy vọng trỗi dậy.

- Cậu giữ mồm giữ miệng về chuyện này, và tôi sẽ để tên cậu vào danh sách những người có tiềm năng được huấn luyện càng sớm càng tốt. Đừng có tự đưa đầu vào rắc rối, nếu không tôi sẽ làm đủ mọi cách để cậu không bao giờ trở thành một Tầm đạo sinh được. Thỏa thuận chứ?

Thomas căm ghét cái ý tưởng phải chờ đợi không biết đến bao giờ.

- Thỏa thuận thấy gớm.

Newt nhướng mày.

Cuối cùng Thomas gật đầu.

- Đồng ý.

- Đi nào, chúng ta kiếm gì bỏ bụng ở chỗ Chảo chiên thôi. Hy vọng là ta không bị nghẹn họng.

Sáng hôm đó, rốt cuộc Thomas cũng nhìn thấy Chảo chiên dù chỉ là ở khoảng cách xa. Thằng bé đang bận bịu làm bữa sáng cho cả một đạo quân trảng viên háu đói. Trông nó không thể lớn hơn mười sáu tuổi, nhưng nó đã có cả một cái cằm đầy râu và lông lá mọc khắp người, như thể mọi cọng lông đều đang tìm cách thoát ra khỏi sự bức bí do bộ đồ ám mùi thức ăn của nó tạo ra. Trông không có vẻ gì là đứa sạch sẽ nhất thế giới trong khi làm bếp, Thomas nghĩ bụng. Nó nhủ thầm cần phải coi chừng những sợi lông đen trong đồ ăn.

Thomas và Newt đến ngồi cùng với Chuck tại một cái bàn dã ngoại ngay bên ngoài nhà bếp đúng lúc một nhóm đông trảng viên đứng dậy và chạy về phía Cửa Tây, vừa chạy vừa chộn rộn nói với nhau về điều gì đó.

- Có chuyện gì vậy? - Thomas hỏi, tự thấy ngạc nhiên vì giọng điệu hờ hững của mình. Những diễn biến mới trong Trảng Đất đã dần dà thành cơm bữa đối với nó.

Newt nhún vai trong khi chọc chọc quả trứng của mình.

- Chắc là đi xem Alby và Minho lên đường. Họ sẽ đến chỗ con Nhím chết bằm kia.

- Ê. - Chuck nói, làm một mẩu thịt nhỏ văng ra khỏi miệng. - Em hơi thắc mắc chuyện này đó.

- Ừ, Chuckie. - Newt mỉa mai. - Vậy cái câu hỏi chết bầm của cậu là gì nào?

Chuck có vẻ suy nghĩ rất lung.

- Vậy là, họ đã tìm thấy một con Nhím sầu bị chết, phải không?

- Phải. - Newt đáp. - Cám ơn đã báo tin.

Chuck lơ đãng gõ gõ cái nĩa xuống bàn một lúc.

- Thế, ai đã *giết* cái con vật ngu ngốc đó?

Câu hỏi hay đấy, Thomas nhủ thầm. Nó chờ nghe câu trả lời của Newt, nhưng mãi chẳng thấy gì. Rõ ràng là thằng bé không có manh mối gì về chuyện này.

Chương 16

Thomas trải qua buổi sáng cùng với Trang chủ của Trang viên, để "Làm việc chết bỏ", theo như chữ dùng của Newt. Zart là thằng bé cao to tóc đen đứng đầu sào khi trục xuất Ben, và không hiểu vì lý do gì mà người nó lúc nào cũng bốc mùi sữa chua. Zart không nói nhiều, nhưng giảng giải kỹ lưỡng cho Thomas cho đến khi nó có thể tự mình làm việc. Nhổ cỏ, tỉa mơ, trồng bí và bí ngòi, thu hoạch rau xanh. Nó chẳng ưa công việc này và gần như không bận tâm tới những đứa cùng làm, nhưng nó còn ghét công việc đã làm

cùng với Winston ở Trang trại nhiều hơn.

Thomas và Zart đang nhổ cỏ mọc trên một luống bắp non dài thì Thomas quyết định rằng đây là lúc thuận lợi để đặt câu hỏi. Cậu Trang chủ này coi bộ dễ gần.

- Này, Zart. - Nó nói.

Thằng bé Trang chủ ngước lên nhìn Thomas, rồi tiếp tục công việc. Nó có đôi mắt xuôi, và một khuôn mặt dài - vì lý do nào đấy mà trông nó phát chán lên được.

- Ờ, Đầu xanh, cậu muốn gì?

- Có bao nhiêu Trang chủ cả thảy? - Thomas hỏi, cố tỏ ra tự nhiên. - Và những công việc ở đây là gì?

- Để coi, có Thợ dựng nè, Trảng vụ, Trảng binh, Đầu bếp, Thợ đồ, Y-tờ, Thợ cuốc, Thợ cứa. Tầm đạo sinh, dĩ nhiên. Tôi không biết nữa, chắc là còn một số công việc khác. Chỉ quan tâm tới tới việc của tôi thôi.

Một số từ chỉ nghe là đã hiểu, nhưng Thomas vẫn còn thắc mắc một vài thứ:

- Trảng vụ là gì vậy? - Nó biết đó là công việc của Chuck, nhưng thằng nhóc không bao giờ muốn nói chuyện về việc mình làm. Luôn luôn né tránh.

- Đó là những sư huynh không thể làm công việc khác. Cọ toa lét, phòng tắm, chùi bếp, vệ sinh Trang trại sau khi giết mổ, mọi thứ. Chỉ cần trải qua một ngày với đám này là cậu sẽ từ bỏ mọi ý định đi theo hướng đó. Tôi dám khẳng định luôn.

Thomas cảm thấy tiếc cho Chuck. Thằng nhóc đã cố gắng rất nhiều để

làm bạn với mọi người, nhưng chẳng có đứa nào tỏ ra quý mến nó hoặc thậm chí là để ý đến nó. Phải, Chuck có hơi hiếu động và nhiều chuyện, nhưng Thomas thấy vui vì có thằng nhỏ bên cạnh.

- Thế còn Thợ cuốc? - Thomas hỏi trong lúc nhổ một bụi cỏ lớn, làm đất văng ra tung tóe.

Zart dặng hắng rồi tiếp tục lui cui làm việc trong khi đáp:

- Đó là những đứa đảm nhận toàn bộ các việc nặng nhọc trong Trang viên. Những việc tầm thường chẳng ai để ý. Trong khi rảnh rỗi thì tụi nó làm các việc khác trong Trảng. Thật ra, rất nhiều trảng viên kiêm nhiệm nhiều việc. Có ai cho cậu biết như vậy chưa?

Thomas phớt lờ và tiếp tục hỏi, cố gắng moi được càng nhiều thông tin càng tốt.

- Thế còn các Trảng binh? Tôi biết là tụi này phụ trách những người chết, nhưng công việc đó đâu có thường xuyên?

- Mấy đứa đó dễ nể lắm nha. Tụi nó còn hoạt động với vai trò canh gác và bảo vệ trị an nữa. Mọi người chỉ thích gọi tụi nó là Trảng binh. Ngày làm thứ việc đó chắc là vui lắm. - Zart khúc khích cười, đây là lần đầu tiên Thomas nghe thấy giọng cười của nó. Có chút gì dễ mến trong đó.

Thomas còn nhiều câu hỏi nữa. Hàng đống là đằng khác, Chuck và mọi người trong Trảng không bao giờ chịu giải đáp cho nó bất kỳ chuyện gì. Và bây giờ nó được gặp Zart, một thằng bé coi bộ rất sẵn lòng chia sẻ thông tin. Nhưng đột nhiên Thomas cảm thấy hết hứng trò chuyện. Chẳng hiểu thế nào mà đứa con gái lại đột ngột xuất hiện trong đầu nó cùng với một chút bâng khuâng, kế đến là Ben và con Nhím sầu bị chết, một sự kiện lẽ ra là điều tốt nhưng mọi người cứ hành động như không phải vậy.

Cuộc sống mới của nó thật là bế tắc.

Nó hít vào một hơi thật sâu, thật dài. Làm việc thôi, nó nghĩ. Và nó bắt tay vào công việc.

Khi trời về chiều, Thomas đã sắp sửa đổ gục vì kiệt sức - việc còng lưng và bò lổm ngổm trên đất thật đúng là cực hình. Trang trại, rồi tới Trang viên. Hai bàn thua trắng.

Tầm đạo sinh, nó nghĩ trong lúc nghỉ giải lao. *Chỉ cần để mình làm một Tầm đạo sinh thôi.* Một lần nữa Thomas lại thấy mình quá phi lý khi muốn làm việc đó đến mức ấy. Nhưng mặc dù không thể lý giải nổi, nó vẫn không thể phớt lờ được mong muốn đó. Nó cũng mạnh mẽ như suy nghĩ về đứa con gái kia, nhưng Thomas cố gắng gạt chúng qua một bên càng lâu càng tốt.

Mệt mỏi và ê ẩm, Thomas đi về phía nhà bếp kiếm chút thức ăn lót dạ và nước uống. Nó có thể ăn cả một bữa hoành tráng mặc dù chỉ mới ăn trưa trước đó hai giờ. Ngay cả thịt heo bây giờ cũng bắt đầu ăn ngon lành trở lại.

Nó cắn một trái táo rồi thụp xuống đất bên cạnh Chuck. Newt cũng ở đó, nhưng ngồi tách ra, không bận tâm tới những người khác. Đôi mắt của thằng bé đỏ quạch, trán hằn sâu những nếp nhăn. Thomas nhìn thằng bé cắn móng tay, một việc mà nó chưa từng thấy trước đó.

Chuck cũng để ý và hỏi câu đang chực sẵn trong đầu Thomas.

- Có chuyện gì với cậu ta thế? - Thằng nhóc thì thào. - Trông giống như anh, lúc mới ra khỏi Hộp ấy.

- Tớ không biết. - Thomas đáp. - Sao cậu không đi mà hỏi cậu ta đi.

- Tôi có thể nghe thấy mọi thứ chết bầm mà hai người đang nói đó. - Newt nói to. - Chẳng trách không ai muốn ngủ gần hai người.

Thomas có cảm giác như vừa bị bắt quả tang ăn vụng, nhưng nó thật sự quan tâm. Newt là một trong số ít các trảng viên mà nó quý trọng.

- Có chuyện gì với cậu vậy? - Chuck hỏi. - Không muốn gây chuyện, nhưng cậu trông tởm thật đấy.

- Sao mà thế giới này nhiều cái hay ho quá đi. - Newt đáp, rồi im lặng nhìn xa xăm một lúc lâu. Thomas sắp sửa bồi thêm một câu hỏi khác thì Newt nói tiếp. - Con nhỏ được Hộp giao tới cứ tiếp tục rên rỉ và lảm nhảm những thứ quái đản mà không tỉnh lại. Các Y-tờ đã làm hết sức mình để cho nó ăn. Nhưng càng ngày nó càng ăn ít đi. Tôi phải nói với các cậu là, có điều gì đó chẳng lành trong tất cả câu chuyện chết bằm này.

Thomas nhìn xuống trái táo, rồi cắn một miếng. Bây giờ nó có vị chua loét - nó nhận ra mình đang lo lắng cho đứa con gái kia. Quan tâm đến sự an nguy của con nhỏ đó. Như thể là nó biết con bé đó vậy.

Newt buột miệng thở dài.

- Chết tiệt. Nhưng đó không hẳn là điều làm tôi bận lòng.

- Vậy thì là cái gì? - Chuck hỏi.

Thomas nghiêng người tới trước, tò mò đến mức độ nó hoàn toàn quên bẵng đứa con gái trong đầu.

Newt nheo mắt lại trong khi nhìn về phía một trong các cửa ra Mê cung.

- Alby và Minho. - Thằng bé lầm bầm. - Đáng lẽ cả hai phải quay về từ hàng giờ trước rồi.

Trước khi Thomas nhận ra thì nó đã lại quay về với công việc nhổ cỏ và đếm từng phút một cho tới khi xong công chuyện ở Trang viên. Thỉnh

thoảng nó liếc về Cửa Tây, tìm kiếm dấu hiệu của Alby và Minho. Sự lo lắng của Newt đã lan truyền sang nó.

Newt nói hai đứa kia đáng lẽ phải quay về lúc giữa trưa, thời gian vừa đủ để đi tới chỗ con Nhím sầu, thăm dò trong vòng một tới hai giờ, rồi quay trở lại. Chẳng trách vì sao Newt lại lo lắng đến vậy. Khi Chuck phỏng đoán có thể hai đứa kia chỉ đi chơi đâu đó, Newt liếc nhìn nó một cái tóe lửa tới nỗi Thomas tưởng Chuck sắp bốc cháy đến nơi.

Nó không bao giờ quên được nét mặt của Newt sau đó. Khi Thomas hỏi tại sao Newt và một vài đứa khác không ra ngoài Mê cung để tìm kiếm thì sắc mặt của Newt kinh hoàng thấy rõ - hai má của thằng bé *hõm sâu vào,* khiến cho khuôn mặt nó tối sầm lại. Điều đó chỉ thoáng qua, và Newt giải thích rằng phái người đi tìm kiếm là một điều cấm kỵ, do lo sợ có thể làm tổn thất thêm nhiều người. Nhưng không nghi ngờ gì nữa, nỗi sợ hãi đã lướt qua mặt thằng bé. Newt khiếp sợ cái Mê cung kia.

Bất kể chuyện gì đã từng xảy ra với thằng bé - có lẽ là gắn liền với chấn thương mắt cá còn ám ảnh nó - thì cũng phải kinh khủng lắm.

Bữa ăn chiều hôm đó thực sự nặng nề, nhưng không phải vì đồ ăn. Chảo chiên và các đầu bếp của mình đã dọn một bữa ăn thịnh soạn bao gồm thịt nướng, khoai tây nghiền, đậu xanh và bánh mì nóng. Thomas nhanh chóng nhận ra những câu giễu cợt về khả năng nấu nướng của Chảo chiên chỉ là nói giỡn. Mọi người nhai ngấu nghiến thức ăn của thằng bé và thường xuyên đòi ăn thêm. Nhưng chiều nay, các trảng viên trông như người chết sống lại ăn một bữa cuối trước khi về chầu Diêm vương vậy.

Các Tầm đạo sinh đã về đúng giờ giấc thường lệ, và Thomas càng lúc càng lo lắng hơn khi nó quan sát Newt lao hết từ cửa này sang cửa khác trong lúc tụi kia chạy vào Trảng, không buồn che giấu sự sợ hãi của mình nữa. Nhưng Alby và Minho vẫn không thấy đâu. Newt thúc ép các trảng viên tiếp tục nuốt bữa chiều khó nhai của Chảo chiên, nhưng bản thân thằng bé thì vẫn đứng ngóng bộ đôi mất tích. Không ai nói ra, nhưng Thomas cũng biết là các cổng thành sắp đóng tới nơi rồi.

Thomas miễn cưỡng làm theo mệnh lệnh như những thằng bé khác, vào ngồi cùng bàn với Chuck và Winston ở phía Nam của Trang ấp. Nó chỉ có thể nhai vài miếng rồi thôi.

- Tớ không thể chịu được cảnh ngồi đây trong khi bọn họ mất tích ở ngoài kia. - Nó nói và bỏ nĩa xuống. - Tớ sẽ cùng với Newt đi quan sát các cổng thành. - Thomas đứng lên bỏ đi. Nó không ngạc nhiên khi Chuck bám theo.

Ở Cửa Tây, hai đứa gặp Newt đang rảo bước, tay vò đầu bứt tóc. Thằng bé nhìn lên trong khi Thomas và Chuck tiến lại gần.

- Hai đứa kia ở đâu kia chứ? - Newt hỏi, giọng căng thẳng.

Thomas thấy cảm động vì Newt quan tâm tới Alby và Minho nhiều đến thế - như thể hai đứa kia là bà con họ hàng với nó vậy.

- Tại sao không phải một đội tìm kiếm? - Thomas thử đề nghị một lần nữa. Nó thấy thật xuẩn ngốc khi cứ ngồi đây lo lắng đến chết trong khi chúng có thể ra ngoài đó và tìm hai đứa kia.

- Chết b… - Newt cất tiếng, rồi im bặt, nhắm mắt lại một lúc và hít một hơi thật sâu. - Chúng ta không thể làm thế. Được chưa? Đừng có nhắc tới chuyện đó nữa. Chuyện đó hoàn toàn trái luật. Đặc biệt là khi mấy cái cổng gớm ghiếc này sắp sửa đóng lại.

- Nhưng tại sao? - Thomas gặng hỏi, không thể tin nổi là Newt cứng đầu đến thế. - Liệu lũ Nhím sầu có bắt được hai người đó nếu họ ở lại ngoài kia không? Chúng ta có nên làm điều gì đó hay không?

Newt quay sang nhìn Thomas, mặt đỏ ké, mắt phừng phừng lửa giận.

- Khép cái miệng lại, Đầu xanh! - Thằng bé hét lên. - Cậu ở đây còn chưa đủ một tuần! Cậu tưởng tôi không dám liều mạng cứu hai người kia sao?

- Không phải thế… tôi… xin lỗi. Tôi không có ý… - Thomas không biết nói gì, nó chỉ đang cố giúp đỡ thôi.

Nét mặt Newt đã dịu lại.

- Cậu chưa hiểu hết đâu, Tommy ạ. Ra ngoài kia trong đêm tối là đâm đầu vào chỗ chết. Chúng ta chỉ càng phung phí mạng người. Nếu hai huynh kia không về được… - Newt ngừng lời, có vẻ ngại ngần không muốn nói ra điều mà mọi người đang nghĩ. - Cả hai đều đã tuyên thệ, như tôi đã làm. Như tất cả chúng tôi. Cả cậu cũng sẽ làm thế, khi cậu đi dự buổi Trang nghị đầu tiên và được một Trang chủ lựa chọn. Không bao giờ ra ngoài vào ban đêm. Cho dù có chuyện gì đi nữa. Không bao giờ.

Thomas nhìn sang Chuck, lúc này mặt cũng đang tái đi giống như Newt.

- Newt không muốn nói ra điều này. - Thằng nhóc nói. - Nhưng nếu bọn họ không quay về, có nghĩa là họ đã chết rồi. Minho rất thông minh. Cậu ấy không thể nào lạc đường. Không thể được. Họ chết rồi.

Newt không nói gì trong khi Chuck quay lưng bước về phía Trang ấp, mặt cúi gằm. *Chết ư?* Thomas nghĩ. Tình thế đã trở nên trầm trọng tới mức nó không biết phải làm gì, đầu óc nó lúc này hoàn toàn trống rỗng.

- Nó nói đúng đấy. - Newt khổ sở nói. - Chính vì vậy mà chúng ta càng không được ra ngoài kia. Chúng ta không thể để cho mọi chuyện tồi tệ thêm.

Newt nắm lấy vai Thomas, rồi buông thõng hai tay. Mắt nó nhòa lệ. Thomas tin chắc là ngay cả trong cái ký ức tăm tối bị bôi xóa của mình nó cũng chưa bao giờ thấy ai buồn bã đến thế. Ánh hoàng hôn nhập nhoạng càng làm Thomas buồn thê thảm.

- Trong vòng hai phút nữa cổng sẽ đóng lại. - Newt lên tiếng. Một lời nhận xét ngắn gọn và dứt khoát tới nỗi dường như nó treo lửng lơ trong không khí như một lá cờ đen căng gió. Rồi Newt quay lưng bước đi, lưng gù

hẳn xuống, im lặng.

Thomas lắc đầu, quay lại nhìn về phía Mê cung. Nó chỉ vừa mới quen Minho và Alby, nhưng tim nó đau nhói với ý nghĩ rằng cả hai đang nằm ngoài kia, đã bị giết bởi những con quái vật ghê rợn mà nó đã nhìn thấy vào đêm đầu tiên sau khi tới Trảng.

Một tiếng ầm vang dội khắp bốn phương làm Thomas bừng tỉnh. Tiếp đến là tiếng rít kèn kẹt của đá nghiến vào nhau. Các cánh cổng đang khép lại.

Bức tường bên phải rùng rùng chuyển động làm đất đá văng tứ tung. Hàng cọc trên mép bức tường bên phải, dường như kéo dài lên đến tận trời, bắt đầu dịch chuyển về phía những cái lỗ tương ứng trên bức tường bên trái để khóa chặt cánh cổng cho đến sáng hôm sau. Một lần nữa, Thomas kinh ngạc nhìn bức tường vĩ đại đang chuyển động, thách thức mọi định luật vật lý. Chuyện này thật không thể nào tin nổi.

Bỗng có một thứ gì đó bên trái làm nó chú ý.

Một thứ gì đó đang chuyển động ở trong Mê cung, trong hành lang dài trước mặt Thomas.

Thoạt đầu, một đợt sóng kinh hoàng trùm lên người Thomas. Nó lùi lại, lo sợ rằng đó có thể là một con Nhím sầu. Nhưng rồi vật kia tách thành hai hình thù đang lảo đảo di chuyển về phía cái cổng. Sau một vài giây quýnh quáng lên vì sợ hãi, cuối cùng mắt của Thomas cũng tập trung được và nó nhận ra Minho đang quàng một cánh tay của Alby qua vai, gần như kéo lê thằng bé theo mình. Minho cũng nhìn lên và trông thấy nó. Thomas biết lúc này mắt của thằng bé châu Á chắc là sắp lọt khỏi tròng vì sợ.

- Chúng đã tấn công Alby! - Minho la lớn, giọng nghẹn đi vì kiệt sức. Tưởng chừng như nó sắp gục xuống sau mỗi bước chân.

Thomas quá sững sờ đến nỗi phải mất một vài giây nó mới bắt đầu hành

động.

- Newt! - Cuối cùng nó cũng hét lên, rời mắt khỏi Minho và Alby để nhìn về hướng ngược lại. - Hai người đang quay về! Tôi đã nhìn thấy họ! - Nó biết mình nên chạy vào trong Mê cung để giúp đỡ, nhưng luật cấm không được rời khỏi Trảng làm nó chùn chân.

Newt đã về tới Trang ấp, nhưng tiếng thét của Thomas làm nó lập tức quay người và chạy hộc tốc về phía cổng thành.

Thomas quay lại, nhìn vào Mê cung, nỗi khiếp sợ bao trùm lên nó. Alby đã tuột khỏi bàn tay của Minho và ngã lăn ra đất. Thomas nhìn thấy Minho tuyệt vọng tìm cách kéo thằng bé thủ lãnh đứng dậy, rồi cuối cùng đành bỏ cuộc và bắt đầu dùng hai tay lôi Alby dọc theo con đường đá.

Nhưng hai đứa vẫn còn một quãng đường gần ba chục mét phải vượt qua.

Bức tường bên phải đang nhanh chóng khép cổng, Thomas càng mong muốn nó chậm lại, thì nó lại càng chuyển động nhanh hơn. Chỉ còn vài giây nữa thôi là cổng sẽ hoàn toàn đóng lại. Hai thằng bé không có cơ may nào về kịp được. Không còn cơ hội nào nữa rồi.

Thomas quay lại nhìn Newt trong lúc thằng bé đang khập khiễng chạy nhanh hết mức có thể. Lúc này nó chỉ mới đi được nửa đoạn đường tới chỗ Thomas.

Thomas lại quay ra nhìn vào Mê cung và bức tường đang khép dần. Chỉ còn một hai mét nữa thôi là mọi chuyện sẽ kết thúc. Phía đằng xa, Minho lảo đảo sụm xuống đất. Chúng không kịp nữa rồi. Thời gian đã hết. Thế là hết.

Từ đằng sau, Thomas nghe thấy tiếng Newt vọng tới:

- Đừng làm vậy, Tommy! Đừng có rồ dại mà làm điều đó!

Hàng cọc trên bức tương bên phải dường như đang vươn dài ra để tra vào những cái lỗ nhỏ, nơi dừng chân qua đêm của chúng. Tiếng kèn kẹt điếc tai phát ra từ các cổng thành làm kinh động khắp không gian.

Một mét rưỡi. Một mét. Nửa mét.

Thomas biết rằng nó không còn lựa chọn nào khác. Nó lao tới, lách qua hàng cọc vào đúng giây cuối cùng, và bước ra ngoài Mê cung.

Bức tường đóng lại sau lưng Thomas. Tiếng ầm vang dội tạo thành một áp lực thổi bay đám dây thường xuân phủ trên đá, làm chúng phát ra tiếng kêu lao xao như những tràng cười khúc khích điên dại.

Chương 17

Trong nhiều giây, Thomas tưởng như toàn bộ mọi thứ đã đông cứng lại. Một sự im lặng chết chóc nối tiếp sau tiếng đóng cổng kinh thiên động địa, trong khi trên đầu màn đêm đã phủ kín, như thể mặt trời vì quá sợ những thứ ẩn nấp trong Mê cung nên trốn mất tiêu. Trong khi đêm tối ập xuống, các bức tường vĩ đại dường như đã trở thành những tấm bia mộ đồ sộ nhô lên giữa một bãi tha ma đầy cỏ dại của người khổng lồ.

Thomas tựa người vào lớp đá sần sùi, không thể tin nổi chuyện mình vừa mới làm và kinh hoàng nghĩ đến những hậu quả mà hành động đó có thể mang lại.

Một tiếng kêu của Alby ở phía trước làm Thomas choàng tỉnh. Minho đang rên lên. Thomas vội nhấc người khỏi bức tường và chạy tới chỗ hai thằng bé.

Minho cuối cùng cũng đứng dậy được, nhưng trông mà phát khiếp, dù là trong ánh sáng nhá nhem: mồ hôi nhễ nhại, người ngợm bẩn thỉu, đầy vết trầy trụa. Alby nằm dưới đất trông còn ghê rợn hơn, áo quần rách bươm, hai cánh tay đầy vết cắt và cào xước. Thomas rùng mình. Có phải Alby đã bị Nhím sầu tấn công hay không đây?

- Nè Đầu xanh. - Minho nói. - Nếu cậu tưởng là ta đây anh hùng lắm khi ra ngoài này, thì nghe cho rõ nè: Cậu là cái thằng mặt dẹp đầu bã nhất từng có trên đời. Bây giờ cậu cũng tiêu đời như tụi tôi rồi.

Thomas thấy nóng mặt, nó những tưởng sẽ được nhận một lời biết ơn.

- Tôi không thể ngồi đó mà bỏ mặc hai người ngoài này.

- Thế cậu ra đây với tụi tôi thì giải quyết được gì? - Minho đảo mắt. - Sao cũng được. Vi phạm Nguyên tắc số một, tự đâm đầu vào chỗ chết, quá nhảm.

- Cảm ơn về lời khen. Tôi chỉ đang cố giúp thôi. - Thomas thấy muốn đá cho Minho một cú.

Minho gằn giọng cười một tiếng cay đắng, rồi quỳ thụp xuống đất bên cạnh Alby. Thomas nhìn thằng bé đang nằm sóng soài trên mặt đất kỹ hơn và nhận ra tình hình tồi tệ tới mức nào. Alby trông như sắp chết đến nơi. Làn da sẫm màu của nó bây giờ đang tái nhợt, hơi thở nhanh và cạn.

Cảm giác tuyệt vọng dâng lên trong long Thomas.

- Chuyện gì đã xảy ra vậy? - Nó hỏi, cố dẹp nỗi tức giận qua một bên.

- Không muốn nhắc tới chuyện đó nữa. - Minho nói trong lúc kiểm tra mạch của Alby và cúi người xuống nghe tim thằng bé. - Cứ biết là bọn Nhím sầu có thể giả đò chết rất giỏi.

Điều này làm Thomas bất ngờ.

- Vậy cậu ấy đã bị… cắn à? Hay bị chích? Liệu cậu ấy có trải qua sự Biến đổi hay không?

- Cậu còn phải học hỏi nhiều lắm. - Minho đáp gọn lỏn.

Thomas chỉ muốn hét toáng lên. Nó thừa biết là mình còn phải học hỏi nhiều thứ - chính vì thế mà nó đang đặt câu hỏi đây.

- Liệu cậu ấy có chết không? - Nó cố gặng hỏi, cảm thấy câu nói của mình mới trống rỗng và hời hợt làm sao.

- Vì tụi tôi không về kịp trước khi trời tối, nên có thể lắm. Chắc chỉ cầm cự được một giờ nữa thôi. Tôi không biết liệu ta còn bao nhiêu thời gian khi không nhận được Huyết thanh. Đương nhiên cả ba đứa mình đều sẽ chết thôi, nên cậu dẹp ba cái trò khóc lóc thương tiếc giùm. Phải, cả ba đứa tụi mình sắp sửa tiêu đời rồi. - Nó nói một lèo, khiến Thomas phải khó khăn lắm mới hiểu hết những từ ngữ đó.

Nhưng chẳng mấy chốc tình thế khốc liệt hiện tại bắt đầu làm Thomas rung động và ruột gan bấn loạn.

- Thật sự là chúng ta sẽ chết sao? - Nó hỏi, không tài nào nuốt trôi được chuyện đó. - Cậu đang nói là chúng ta không có bất cứ cơ may nào hay sao?

- Ừ.

Thomas phát bực vì thái độ cương quyết tiêu cực của Minho.

- Coi kìa, chắc chắn phải còn cách gì đó mà ta có thể làm chứ. Có bao nhiêu con Nhím sầu sẽ tấn công tụi mình nào? - Thomas đưa mắt nhìn dọc theo lối đi dẫn sâu vào trong Mê cung, như thể đang trông đợi lũ quái vật

vừa được nhắc tới kia xuất hiện.

- Không biết.

Một ý nghĩ chợt nảy lên trong đầu Thomas:

- Nhưng… còn Ben thì sao? Rồi cả Gally, và những đứa đã từng bị chích mà vẫn sống sót ấy?

Minho nhìn Thomas như thể nó còn ngu hơn một con bò:

- Cậu không nghe tối nói hả? Tụi nó đã kịp quay về trước khi trời tối, đồ đần. Kịp thời quay lại để được nhận Huyết thanh. Tất cả những đứa đó.

Thomas thắc mắc khi nghe nói tới cái huyết thanh kia, nhưng nó còn quá nhiều câu hỏi khác cần được trả lời trước.

- Nhưng tôi tưởng bọn Nhím sầu chỉ ra ngoài vào ban đêm thôi chứ?

- Nhầm to rồi, sư huynh. Chúng thường xuyên xuất hiện ban đêm. Điều đó không có nghĩa là chúng không bao giờ ló mặt ra vào ban ngày.

Thomas từ chối để mình bị cuốn theo sự tuyệt vọng của Minho. Nó chưa muốn xuôi tay chấp nhận cái chết.

- Thế đã từng có ai bị kẹt lại ngoài này ban đêm mà vẫn sống sót hay không?

- Chưa bao giờ.

Thomas nhíu mày, ước gì mình tìm thấy một tia hi vọng ở đâu đó.

- Có bao nhiêu người đã chết như vậy?

Minho nhìn mặt đất, tay bó gối. Rõ ràng là nó đã kiệt sức và gần như mê mụ đi:

- Ít nhất là một tá. Cậu chưa đi coi cái nghĩa địa hả?

- Rồi. - *Vậy ra đây là lý do mấy đứa kia bị chết,* Thomas nghĩ.

- Thật ra thì, đó chỉ là những đứa được *tìm thấy.* Còn có nhiều đứa khác chết mất xác luôn. - Minho hờ hững chỉ tay về phía Trảng. - Cái nghĩa địa rùng rợn đó nằm sâu trong rừng là có lý do của nó. Không có gì làm ta xuống tinh thần nhanh chóng hơn là nhìn thấy đám bạn quá cố của mình hằng ngày.

Minho đứng dậy, nắm lấy cánh tay của Alby, rồi hất đầu về phía đôi chân của thằng bé.

- Túm lấy hai cái chân thối này đi. Ta khiêng cậu ấy tới chỗ cái cổng. Để cho bọn họ dễ dàng tìm thấy cái xác vào sáng mai.

Thomas không thể tin nổi Minho có thể nói một câu *bệnh hoạn* đến thế.

- Làm sao có thể như vậy được! - Nó hét toáng lên, quay một vòng, cảm thấy như sắp bật khóc.

- Đừng có mít ướt. Đáng lẽ cậu nên tuân thủ luật lệ và ở yên trong đó. Còn bây giờ thì nắm lấy chân Alby đi.

Nhăn mặt vì ruột gan đang thắt hết lại, Thomas bước tới nhấc hai chân Alby lên như được bảo. Chúng nửa nâng nửa kéo lê cái cơ thể hấp hối của thằng bé suốt khoảng ba mươi mét tới chỗ cái khe thẳng đứng của tường thành, rồi Minho dựng Alby trong tư thế ngồi dựa vào tường. Ngực Alby

nhấp nhô theo từng nhịp thở khó nhọc, da nó ướt đẫm mồ hôi. Coi bộ nó khó cầm cự được lâu nữa.

- Cậu ấy bị cắn ở đâu vậy? - Thomas hỏi. - Cậu có nhìn thấy không?

- Chúng không *cắn*. Chúng chỉ *chích* cậu ấy thôi. Và cậu không thể tưởng tượng được đâu. Có hàng tá vết trên cơ thể Alby đó. - Minho khoanh tay dựa lưng vào tường.

Tự dưng Thomas thấy từ *chích* nghe còn tệ hơn nhiều lần so với từ cắn.

- Chích à? Ý cậu là sao?

- Chán thật. Cậu phải coi tận mắt thì mới hiểu tôi nói cái gì hả?

Thomas chỉ vào tay, rồi chân của Minho.

- Vậy, sao nó không chích cậu?

Minho giơ tay ra.

- Coi chừng là có đó… Tôi sắp lăn đùng ra bất cứ lúc nào đây nè.

- Chúng… - Thomas bắt đầu nói, nhưng không biết kết thúc như thế nào. Nó không biết là Minho có nghiêm túc hay không.

- Không có *chúng* nào cả. Chỉ có cái con mà tụi này tưởng đã chết thôi. Nó phát khùng lên và chích Alby, rồi chạy mất. - Minho nhìn vào trong Mê cung lúc này đã gần như tối hẳn. - Nhưng tôi dám chắc là nó cùng với đồng bọn chẳng mấy chốc nữa sẽ kết liễu chúng ta bằng mớ gai của chúng.

- Gai nào? - Thomas càng lúc càng cảm thấy không thoải mái.

- Ờ thì… gai chứ còn gì nữa. - Minho không nói gì thêm, tỏ ý không muốn giải thích nữa.

Thomas nhìn lên bức tường vĩ đại phủ đầy dây leo. Thực tế chết chóc cuối cùng cũng đẩy nó vào thế phải đối mặt với vấn đề.

- Chúng ta có thể trèo lên cái này được không nhỉ? - Nó nhìn Minho, nhưng thằng bé không nói gì. - Mớ *dây leo* này, chúng ta trèo lên chúng được không?

Minho bực bội thở dài.

- Nghe nè Đầu xanh, tôi thề là cậu đang coi tụi này như một đám ngu đần. Không lẽ cậu thực sự nghĩ tụi tôi chưa bao giờ có cái ý tưởng thiên tài là trèo lên mấy cái *bức tường* dễ sợ này sao?

Lần đầu tiên Thomas cảm thấy sự tức giận cạnh tranh với nỗi sợ hãi và kinh hoàng trong nó.

- Này, tôi chỉ đang tìm cách giúp thôi mà. Sao cậu không bỏ cái trò chế giễu mọi thứ tôi nói để trao đổi thẳng thắn với tôi chứ?

Minho sửng cồ nhảy tới nắm áo Thomas.

- Cậu mới là đứa không hiểu, đồ mặt dẹp! Cậu không hiểu gì hết, và cậu chỉ càng làm cho mọi chuyện tồi tệ thêm bằng cái trò hy vọng hão huyền này nọ! Chúng ta toi rồi, cậu hiểu chưa? Xong đời rồi!

Thomas không biết lúc này cảm giác nào đang thắng thế - nỗi tức giận đối với Minho hay là sự thương hại thằng bé. Minho buông xuôi mọi chuyện dễ dàng quá.

Minho nhìn xuống hai bàn tay đang nắm lấy áo của Thomas và khuôn mặt thằng bé thoáng hiện lên sự nhục nhã. Nó chậm chạp buông tay ra rồi lui lại. Thomas xốc lại quần áo đầy thách thức.

- Ôi, trời ơi. - Minho thì thầm, rồi sụp xuống đất, giấu mặt vào hai lòng bàn tay. - Trước đây tôi chưa bao giờ sợ tới mức này. Chưa bao giờ giống như vầy.

Thomas muốn nói gì đó, muốn bảo thằng bé phải cứng rắn lên, phải động não, phải giải thích mọi điều mà nó biết. Một điều gì đó!

Nó mở miệng định nói, nhưng ngậm lại ngay khi nghe thấy tiếng động. Minho ngẩng đầu lên, nhìn xuôi về phía lối đi lát đá tăm tối. Thomas thấy mình đang thở dồn dập.

Từ sâu trong lòng Mê cung vọng tới một tiếng động trầm ma mị. Một tiếng kêu rì rì đều đặn, cách vài giây lại có một tiếng beng, giống như tiếng những con dao chạm vào nhau. Nó càng lúc càng to hơn, và được phụ họa thêm bởi một tràng tiếng lích kích. Thomas liên tưởng đến những cái móng tay gõ đều trên mặt kính. Một tiếng rên u ám kéo dài trong không trung, rồi lại có một âm thanh nghe như tiếng xích chạm nhau.

Tất cả những tiếng động đó đều rất đáng sợ và chút can đảm còn sót lại trong Thomas bắt đầu tan dần.

Minho đứng dậy, khuôn mặt khuất trong bóng tối khó mà nhận thấy được. Nhưng khi nó nói, Thomas có thể hình dung ra nét kinh hoàng trong ánh mắt của thằng bé.

- Chúng ta phải tách nhau ra. Đó là cơ hội duy nhất của ta. Liên tục di chuyển. Đừng dừng lại!

Thế rồi nó quay lưng chạy đi, chỉ trong nháy mắt đã bị bóng tối và Mê cung nuốt chửng.

Chương 18

Thomas trân trối nhìn vào chỗ Minho vừa khuất dạng. Bỗng nhiên nó cảm thấy không ưa thằng bé này chút xíu nào. Minho là một Tầm đạo sinh nhiều kinh nghiệm. Còn Thomas chỉ là một đứa mới đến Trảng được vài ngày và vào Mê cung được vài phút. Vậy mà Minho lại chính là đứa bỏ bạn bè để tự cứu mình, ngay khi vừa thấy dấu hiệu rắc rối đầu tiên. Sao nó có thể bỏ mình lại như thế này? Thomas nghĩ ngợi. Sao nó có thể làm vậy được?

Những tiếng động càng lúc càng to dần. Tiếng động cơ rì rì chen lẫn với tiếng loảng xoảng, giống như âm thanh trong một nhà máy cũ kỹ và ghê rợn. Rồi từ đâu bốc lên mùi dầu khét. Thomas chỉ có thể đoán ra điều đang đến. Nó đã từng nhìn thấy một con Nhím sầu, nhưng chỉ là loáng thoáng qua một khung cửa sổ đầy bụi bẩn. Bọn chúng sẽ làm gì nó đây? Chuyện này sẽ kéo dài bao lâu?

Thôi đi, Thomas tự nhủ. Nó cần phải chấm dứt việc phí phạm thời gian ngồi đợi bọn Nhím sầu tới kết liễu mình. Nó quay lại nhìn Alby lúc này vẫn đang tựa người vào bức tường đá giống như một đống đen hù. Thomas quỳ xuống đưa tay lên cổ Alby tìm mạch. Có một chút động tĩnh ở đó. Nó úp tai vào ngực Alby giống như Minho đã làm. Bùm bụp, bùm bụp, bùm bụp.

Còn sống.

Thomas nhổm người đứng dậy, đưa tay lên quệt mồ hôi trên trán. Chỉ trong vòng vài giây đó, nó đã nhận ra nhiều điều về bản thân mình. Về Thomas trước đây.

Nó là đứa không thể bỏ mặc một người bạn nằm chờ chết được. Cho dù

đó là một thằng gàn dở như Alby.

Nó cúi xuống túm lấy hai cánh tay của Alby quàng từ đằng sau ra phía trước cổ mình, rồi chuyển sang tư thế ngồi xổm, dốc toàn lực vào đôi chân để nâng cơ thể yếu ớt của Alby trên lưng mình, miệng nó buột rên lên vì gắng sức.

Nhưng nó không làm được. Thomas ngã chúi ra đằng trước, còn Alby thì ngã thịch sang bên cạnh.

Tiếng động ghê rợn của lũ Nhím sầu mỗi lúc một lớn hơn, vang dội khắp các bức tường của Mê cung. Thomas tưởng như đã nhìn thấy những ánh sáng lập lòe nhảy nhót trong đêm tối phía đằng xa. Nó không muốn giáp mặt với con vật phát ra những ánh sáng và tiếng động đó một chút nào.

Thử thêm lần nữa, Thomas nắm lấy hai tay của Alby và bắt đầu kéo lê thằng bé trên mặt đất. Nó không thể tin nổi là Alby lại nặng đến thế, và chỉ mới kéo được khoảng ba mét là Thomas đã nhận ra cách này không có hiệu quả. Vậy nó phải đưa Alby đi đâu bây giờ?

Nó vừa kéo vừa đẩy Alby tới khe cửa của Trảng rồi lại để thằng bé trong tư thế ngồi, tựa vào tường.

Thomas cũng ngồi xuống, dựa lưng vào tường suy tính, thở hổn hển vì gắng sức. Trong khi nhìn vào sâu trong Mê cung tối tăm, nó đào bới trong đầu mình tìm một giải pháp. Nó gần như chẳng tìm được gì, và nó biết rằng ngay cả khi nó đủ sức vác nổi Alby thì có chạy cũng vô ích. Ngoài nguy cơ bị lạc, nó còn có khả năng tự dẫn xác tới chỗ lũ Nhím sầu thay vì tránh xa bọn chúng.

Nó nghĩ tới bức tường, đám dây thường xuân. Minho không nói rõ nhưng cũng có vẻ như leo tường là điều không thể. Tuy vậy…

Một kế hoạch thành hình trong đầu Thomas. Tất cả phụ thuộc vào những

năng lực của lũ Nhím sầu mà nó không biết rõ. Nhưng đây là điều khả dĩ nhất mà nó nghĩ được.

Thomas đi dọc theo bức tường một lúc, cho tới khi tìm thấy một đám dây thường xuân dày phủ lên gần hết bề mặt đá. Nó cúi xuống rồi đưa tay nắm lấy một cái dây leo mọc tràn xuống đất. Có vẻ như sợi dây leo dày và bền chắc hơn là Thomas tưởng, đường kính của nó cũng khoảng hơn một xen-ti-mét. Thomas vừa lùi ra xa, vừa kéo thử. Sợi dây leo tách ra khỏi tường với một tiếng roạt lớn. Khi nó lùi được khoảng ba mét thì nó không còn nhìn thấy được đầu trên của sợi dây nữa. Nhưng cái cây leo không rơi xuống, nên Thomas hiểu là nó vẫn còn gắn với bức tường ở đâu đó phía bên trên.

Ngập ngừng một lúc, rồi Thomas trì người xuống kéo cái dây thật mạnh.

Sợi dây bám chắc.

Thomas lại giật mạnh lần nữa. Rồi nhiều lần nữa, hết kéo rồi lại thả, bằng cả hay tay. Nó co chân lên khỏi mặt đất rồi bám vào sợi dây, búng người nhảy một cái.

Sợi dây leo vẫn vững vàng.

Thomas nhanh chóng túm lấy một mớ dây leo khác, tách chúng ra khỏi tường, tạo ra một loạt những sợi thừng. Nó kiểm tra từng cái một, tất cả đều tỏ ra rất chắc chắn, giống như sợi đầu tiên. Phấn chấn hẳn lên, nó quay lại lôi Alby tới chỗ mấy sợi dây leo.

Một tiếng rắc đanh gọn vang lên từ trong Mê cung, nối tiếp bởi tiếng kim loại gãy nghe rợn người. Thomas giật mình nhìn quanh, đầu óc nó quá tập trung vào mấy sợi dây nên nãy giờ đã quên không để ý tới lũ Nhím sầu. Nó kiểm tra ba hướng còn lại và không thấy thứ gì di chuyển về phía mình, nhưng tiếng ồn đã to hơn hẳn - tiếng rì rì, rên rỉ, tiếng loảng xoảng. Không gian hơi sáng lên một chút nên nó có thể nhìn thấy một vài chi tiết của Mê cung rõ hơn so với vài phút trước.

Thomas nhớ lại ánh sáng kỳ quái mà nó đã quan sát được qua ô cửa kính cùng với Newt. Lũ Nhím sầu đang ở gần đây thôi. Chắc chắn là như vậy.

Nó gạt nỗi khiếp sợ qua một bên để tiếp tục công việc.

Thomas nhặt một sợi dây thường xuân và quấn quanh cánh tay phải của Alby. Sợi dây leo không đủ dài, nên nó phải nâng người Alby lên cao hết mức có thể. Sau nhiều vòng quấn, nó buộc một sợi dây lại. Nó tiếp tục nhặt một sợi dây khác và quấn quanh cánh tay trái của Alby, rồi hai cẳng chân, buộc thật chặt từng sợi. Thomas chỉ lo là mình sẽ làm nghẽn mạch máu của Alby, nhưng quyết định cứ liều xem sao.

Cố đánh bật mối nghi ngại trong đầu về kế hoạch này, Thomas tiếp tục làm cho mình.

Nó dùng cả hai tay bám lấy một sợi dây và bắt đầu trèo lên một vị trí cao hơn so với vị trí mà nó buộc Alby. Lớp lá thường xuân dày giúp cho nó nắm chặt hơn, và Thomas vui mừng nhận ra các khe nứt trên bức tường đá là nơi lý tưởng để nó đặt chân vào làm điểm tựa. Nó bắt đầu nghĩ rằng việc leo trèo sẽ dễ dàng như thế nào nếu không có…

Thomas xua cái tư tưởng đó ra khỏi đầu. Nó không thể bỏ Alby lại được.

Một khi đã trèo lên cao hơn bạn mình vài chục xen-ti-mét, Thomas quấn một sợi dây leo quanh ngực nhiều vòng, siết vào nách để cho chắc, rồi nó thả lỏng người buông hai tay ra, chỉ trụ hai chân thật chắc vào một khe nứt lớn. Nó thở phào nhẹ nhõm khi sợi dây vẫn bám chắc.

Bây giờ là phần khó khăn đây.

Bốn sợi dây leo đỡ lấy cơ thể của Alby đang căng ra xung quanh Thomas. Nó nắm lấy sợi dây cột chân trái của Alby kéo lên. Nó chỉ có thể kéo được vài xen-ti-mét rồi đành buông ra. Trọng lượng lớn quá so với sức lực của Thomas. Nó không thể kéo nổi.

Thomas trèo xuống đất, quyết định đẩy từ bên dưới thay vì kéo từ phía trên. Để thử nghiệm, nó nhấc thử từng cái tay cái chân của Alby lên dần dần. Trước tiên, nó đẩy cái chân trái lên, quấn thêm vài vòng dây, rồi tới cái chân phải. Sau khi hai chân đã được buộc chắc, Thomas tiếp tục nâng hai tay của Alby - tay phải, rồi tay trái.

Nó lùi lại để đánh giá, miệng thở hồng hộc.

Alby được treo lơ lửng trong trạng thái bất động cao hơn gần một mét so với năm phút trước.

Trong mê cung lại vang lên tiếng xủng xoảng. Rì rì. Rền rĩ. Thomas tưởng như đã nhìn thấy vài vệt sáng đỏ dưới chân. Những con Nhím sầu đang tiến lại gần hơn, giờ thì rõ ràng chúng có nhiều hơn một con.

Thomas lại tiếp tục công việc.

Nhờ dùng biện pháp nâng từng tay từng chân của Alby lên khoảng một mét mỗi lần, Thomas trèo lên tường một chậm chạp. Nó leo lên cho đến khi ở ngay dưới cơ thể của Alby, quấn một sợi dây quanh ngực cho chắc ăn, rồi đẩy thằng bé lên cao hết mức có thể, từng chi một, không quên cột lại bằng dây thường xuân. Quy trình cứ thế được lặp lại.

Leo, quấn, đẩy, cột.

Leo, quấn, đẩy, cột. Bọn Nhím sầu hình như di chuyển rất chậm trong mê cung và cho Thomas thêm chút ít thời gian.

Từng chút một, hai đứa leo dần lên cao. Công việc thật mệt mỏi. Thomas thở phì phò, mồ hôi túa ra khắp người. Tay nó bắt đầu trượt trên những sợi dây thường xuân. Hai bàn chân nó đau nhức vì phải tì vào các khe đá. Những tiếng động càng lúc càng to thêm - những âm thanh hãi hùng, rùng rợn. Mặc

kệ, Thomas cứ tiếp tục công việc.

Khi cả hai đã lên đến độ cao khoảng mười mét so với mặt đất thì Thomas ngừng lại, dùng đôi tay mỏi nhừ kiệt quệ để xoay người trên sợi dây leo đỡ lấy ngực mình, và quay mặt ra phía mê cung. Mọi phần tử trong cơ thể của nó giờ đây đang mệt mỏi chưa từng thấy. Nó đau đớn rã rời, các cơ bắp gào thét. Nó không thể đẩy Alby lên thêm được phân nào nữa. Nó hết sức rồi.

Hai đứa sẽ núp tại đây. Hoặc tử thủ tại đây.

Thomas biết nó và Alby không thể trèo lên tới đỉnh. Nó chỉ có thể hy vọng lũ Nhím sầu không thể hoặc không nhìn lên phía trên. Hoặc là ít nhất thì Thomas cũng hy vọng mình có thể đánh bại từng con một từ trên độ cao này, thay vì bị đè bẹp ở dưới mặt đất.

Nó không biết điều gì đang chờ đợi mình, càng không biết liệu mình còn thấy được ngày mai hay không. Nhưng ở đây, treo lơ lửng trên mấy sợi dây thường xuân này, Thomas và Alby sẽ phải đối diện với định mệnh của chúng.

Một vài phút trôi qua, rồi Thomas nhìn thấy vệt sáng đầu tiên trên những vách tường mê cung phía trước. Những tiếng động mà nó đã nghe thấy trong một giờ đồng hồ vừa qua được nâng lên mức cao hơn, giống như một tiếng máy móc rú lên chết chóc.

Phía bên trái của Thomas, trên bức tường, xuất hiện một ánh sáng đỏ làm nó chú ý. Nó quay qua nhìn và suýt nữa thì hét lên. Một con bọ dao đang ở cách nó có vài xen-ti-mét, những cái chân thon bấu vào đá xuyên qua đám dây thường xuân. Đôi mắt đỏ sáng rực như một mặt trời nhỏ khiến Thomas không thể nhìn trực diện. Nó nheo mắt lại, cố gắng tập trung nhìn vào thân mình của con bọ.

Phần ngực của nó là một hình trụ màu bạc, đường kính khoảng tám xen-ti-mét và dài khoảng hai mươi lăm xen-ti-mét. Mười hai cái chân nằm rải đều dọc theo bụng của nó, chõai rộng ra, khiến cho nó giống như một con

thằn lằn đang ngủ. Thomas không thể nhìn rõ cái đầu con bọ vì bị chùm sáng đỏ chiếu thẳng vào mình, mặc dù con bọ có vẻ nhỏ và quan sát là mục đích duy nhất của nó, có lẽ thế.

Nhưng rồi Thomas trông thấy phần rùng rợn nhất. Nó nhớ là mình đã từng trông thấy điều này ở trong Trảng, lúc con bọ dao chạy lon ton vào rừng. Bây giờ thì nó có thể chắc chắn: ánh sáng đỏ phát ra từ con mắt của con bọ làm cho sáu chữ cái in hoa trên ngực của nó rực lên như máu:

VSAT

Thomas không biết vì sao chữ này được khắc lên mình con bọ dao, trừ phi mục đích của nó là để cảnh báo cho các trảng viên biết rằng nó là một con quỷ. Sát thủ.

Thomas biết con bọ là gián điệp của những kẻ đã đưa những đứa trẻ tới đây, Alby đã cho nó biết đó chính là cách mà nhóm Sáng tạo dùng để quan sát bọn trẻ. Thomas cứng người lại, nín thở, thầm hy vọng là con bọ chỉ có thể dò la được các cử động. Nhiều giây trôi qua, phổi nó nóng rát vì thiếu không khí.

Cùng với một tiếng tích, rồi một tiếng tạch, con bọ dao quay mình chạy vụt đi, biến vào trong đám dây thường xuân. Thomas đớp lấy một ngụm không khí lớn, rồi hít thêm một hơi nữa, cảm thấy sợi dây leo thít chặt quanh ngực mình.

Một tiếng máy rít lên trong Mê cung, ở rất gần, nối tiếp bằng một tràng tiếng động cơ. Thomas cố thử làm giống như Alby, treo mình bất động trên những sợi dây leo.

Thế rồi có một thứ gì đó vòng qua khúc quanh phía trước và tiến thẳng về phía hai đứa.

Một thứ mà nó đã từng nhìn thấy, nhưng chỉ qua một lớp kính dày an

toàn.

Một thứ không thể gọi tên.

Một con Nhím sầu.

Chương 19

Thomas kinh hoàng nhìn con quái vật tiến dọc theo hành lang dài của mê cung.

Trông nó như là kết quả của một thử nghiệm sai lạc - một cơn ác mộng. Nửa động vật, nửa máy móc, con Nhím sầu lăn mình và kêu lích kích trên lối đi lát đá. Cơ thể của nó giống như một con sên khổng lồ, được phủ một lớp lông thưa và một chất nhớp lấp lánh, phập phồng lên xuống một cách kỳ cục khi nó thở. Nó không có đầu đuôi rõ rệt, nhưng từ trước ra sau dài khoảng gần hai mét, và cao một mét hai.

Cứ mỗi mươi mười lăm giây thì những cái đinh sắt nhọn lại chĩa ra từ trong khối thịt phập phồng của nó, và toàn thân con Nhím sầu đột ngột biến thành một quả bóng lăn tròn tới trước. Sau đó nó ngừng lại nghỉ, dường như để xác định vị trí của mình, lớp đinh nhọn thu vào bên trong lớp da ẩm ướt với một tiếng phụp man rợ. Nó cứ lặp đi lặp lại như vậy, và mỗi lần chỉ đi được khoản một hai mét.

Nhưng lông và đinh không phải là những cái duy nhất mọc ra từ cơ thể của con Nhím sầu. Nó còn nhiều cánh tay cơ khí chĩa ra tứ phía, mỗi cái có một mục đích khác nhau. Vài cái trong số đó còn được gắn đèn. Những cái khác thì phủ đầy gai sắt nhọn. Một cánh tay được trang bị cái kềm ba ngón cứ mở ra quắp vào không hiểu vì lý do gì. Khi con vật lăn tròn thì những

cánh tay khéo léo thu gọn vào để tránh bị nghiến gãy. Thomas tự hỏi không hiểu thứ gì - hay ai - lại có thể chế tạo ra những thứ kinh dị và ghê rợn như vậy.

Giờ thì những tiếng động mà Thomas đã nghe thấy trở nên rất dễ hiểu. Khi Nhím sầu lăn tròn, nó gây ra tiếng rì rì, như tiếng đĩa cưa máy. Những cái đinh và cánh tay của nó lý giải cho tiếng lích kích ghê rợn của kim loại gõ vào đá. Nhưng không có gì làm Thomas lạnh sống lưng hơn là những tiếng rên rỉ ai oán chết chóc phát ra từ con quái vật lúc nó đứng yên, tựa như tiếng kêu của những người hấp hối trên chiến trường.

Bây giờ đã được mắt thấy tai nghe, Thomas không tưởng tượng nổi còn cơn ác mộng nào có thể sánh bằng con quái vật kinh dị đang tiến lại gần kia không. Nó cố gắng đè nén nỗi sợ, buộc cơ thể mình nằm yên không nhúc nhích, lơ lửng trên những sợi dây leo. Nó chắc chắn rằng hy vọng duy nhất của hai đứa là tránh không để bị phát hiện.

Biết đâu nó sẽ không nhìn thấy chúng ta, Thomas nghĩ bụng. *Chỉ là biết đâu thôi.* Nhưng tình hình hiện tại đang như một hòn đá đè nặng trong bụng nó. Con bọ dao đã biết vị trí chính xác của nó.

Con Nhím sầu lăn tròn và kêu lích kích trong lúc tiến lại gần, di chuyển dích dắc tới lui, hết rên rỉ rồi lại kêu rì rì. Cứ mỗi lần nó ngừng lại là những cánh tay kim loại lại duỗi ra, vung vẩy như một rô bốt tự hành đi kiếm sự sống trên một hành tinh lạ. Ánh sáng làm hắt những cái bóng ma quái ngang dọc trong Mê cung. Một ký ức mờ nhạt đang cố tìm cách thoát ra khỏi hộp chứa trong đầu Thomas. Nó hình dung ra mình đang ở một nơi không rõ là ở đâu và chạy về phía ba mẹ, những người mà nó hy vọng là vẫn đang còn sống đâu đó và tìm kiếm nó.

Một mùi khét xộc tới làm Thomas nhức mũi. Đó là một hỗn hợp kinh tởm giữa máy móc quá nóng và mùi thịt cháy. Thật không thể tưởng tượng nổi có người nào lại chế tạo ra một thứ khủng khiếp như vậy để đi săn đuổi trẻ con.

Cố không nghĩ tới điều đó, Thomas nhắm mắt lại một chút và tập trung

vào việc giữ cho mình bất động. Con quái vật vẫn đang tiến lại gần.

Rìiiiiiiii

Lích kích lích kích lích kích

Rìiiiiiiii

Lích kích lích kích lích kích

Thomas lé mắt nhìn xuống trong lúc giữ cho đầu không di chuyển. Con Nhím sầu cuối cùng đã tiến đến chân tường nơi nó và Alby đang treo mình. Nó ngừng lại bên cạnh khe cửa dẫn vào Trảng Đất, cách Thomas có vài mét về bên phải.

Làm ơn đi qua phía kia đi, Thomas van xin trong yên lặng.

Quay đi.

Đi đi.

Lối kia kìa.

Xin mày đấy!

Những cái đinh của con Nhím sầu bật ra. Cả thân mình nó lăn tròn về phía Thomas và Alby.

Rìiiiiiiii

Lích kích lích kích lích kích

Nó ngừng lại, rồi lại lăn tròn về phía bức tường.

Thomas nín thở, không dám hó hé. Con Nhím sầu bây giờ đang ở ngay bên dưới hai đứa. Nó muốn nhìn xuống ghê gớm, nhưng biết là chỉ một cử động nhỏ cũng làm nó bị bại lộ. Ánh sáng phát ra từ con vật sục sạo khắp nơi một cách hoàn toàn ngẫu nhiên và không hề ngừng lại ở một điểm nào.

Rồi, không hề báo trước, ánh sáng vụt tắt.

Mọi thứ lập tức tối đen và yên lặng. Như thể con quái vật vừa chuyển sang chế độ tắt. Con Nhím sầu không di chuyển, cũng không phát ra tiếng động, ngay cả tiếng rên rỉ cũng đã ngừng hẳn. Không có ánh sáng thì Thomas không thể nhìn thấy dù chỉ là một vật nhỏ.

Nó không nhìn thấy gì cả.

Nó hít một hơi thật nhẹ qua lỗ mũi. Quả tim đập như trống trận của Thomas đang cần dưỡng khí một cách tuyệt vọng. Liệu con vật kia có nghe thấy nó không? Hay là ngửi thấy nó? Mồ hôi ướt đẫm trên mái tóc, đôi tay, quần áo Thomas và mọi thứ. Một nỗi sợ hãi chưa từng thấy đẩy nó đến điểm ranh giới của sự loạn trí.

Nhưng vẫn không có gì. Không dịch chuyển, không ánh sáng, không tiếng động. Sự chờ đợi trước những động thái sắp tới của con Nhím sầu làm Thomas bồn chồn.

Nhiều giây trôi qua. Nhiều phút đồng hồ. Sợi dây leo cứa sâu vào thịt Thomas, làm ngực nó tê dại. Nó chỉ muốn hét vào mặt con quái vật phía bên dưới: *Giết tao hoặc cút về cái lỗ nấp của mày đi!*

Rồi ánh sáng và âm thanh đột ngột bật lên. Con Nhím sầu cử động trở lại, kêu rì rì và lích kích.

Con quái vật bắt đầu leo tường.

Chương 20

Những cái đinh của con Nhím sầu bấm mạnh vào đá làm những mảnh dây thường xuân và đá dăm bay tung tóe. Những cánh tay của nó chuyển động thoăn thoắt giống như bộ chân của con bọ dao, nhiều cái được trang bị móc nhọn để găm vào đá làm điểm tựa. Luồng ánh sáng phát ra từ đầu của một cánh tay chỉ thẳng vào Thomas, chỉ có điều là lần này nó tập trung chứ không quét qua quét lại nữa.

Thomas cảm thấy những tia hy vọng cuối cùng đang tan tành mây khói.

Nó biết lựa chọn duy nhất của mình lúc này là chạy trốn. *Tôi xin lỗi cậu, Alby,* Thomas thầm nghĩ trong lúc gỡ vòng dây thường xuân quấn quanh ngực. Sử dụng bàn tay trái để nắm chắc lấy đám cây lá phía trên, cuối cùng nó cũng đã gỡ xong sợi dây và sẵn sàng di chuyển. Nó biết mình không thể đi lên, vì làm thế sẽ khiến con Nhím sầu di chuyển ngang qua người Alby. Đi xuống dĩ nhiên chỉ là cách thức giúp nó tìm cái chết nhanh gọn hơn thôi.

Nó buộc phải di chuyển sang bên cạnh.

Thomas vươn tay túm lấy một nhánh dây cách mình nửa mét về phía bên trái. Quấn chặt sợi dây quanh bàn tay, nó kéo thật mạnh. Sợi dây chắc chắn, cũng như những sợi kia. Một cái liếc mắt nhanh xuống phía dưới cho phép Thomas biết được con Nhím sầu đã ngốn xong nửa đoạn đường đến chỗ nó, và bây giờ đang di chuyển nhanh hơn, không ngừng nghỉ.

Thomas buông sợi dây nó từng dùng để quấn quanh ngực ra rồi đẩy người sang bên trái, áp sát tường. Trước khi dao động con lắc đưa nó trở lại chỗ

của Alby, Thomas vươn tay ra níu lấy một sợi dây leo thật dày. Dùng cả hai tay túm thật chặt sợi dây, nó quay người trụ hai bàn chân vào tường, rồi đẩy người sang bên phải hết mức cho phép của sợi dây, sau đó buông tay và nhanh chóng tóm một sợi dây khác. Cứ tiếp tục như vậy, tựa như một con khỉ đu dây, Thomas nhận ra nó đang di chuyển nhanh hơn mình hy vọng rất nhiều.

Tiếng ồn từ phía kẻ săn đuổi tiếp tục phát ra không ngừng, chỉ có điều bây giờ có thêm tiếng răng rắc rợn người và tiếng đá vỡ. Thomas bay người sang phải nhiều lần trước khi thu hết can đảm nhìn lại.

Con Nhím sầu đã chuyển hướng từ Alby sang Thomas. *Rốt cuộc cũng có gì đó đúng đắn chứ,* Thomas nghĩ bụng. Chân đạp cật lực, tay chuyền dây liên tục, nó chạy trốn khỏi con quái vật ghê rợn.

Thomas không cần nhìn lại đằng sau cũng biết con Nhím sầu đang thu hẹp dần khoảng cách so với mình. Tiếng ồn giúp nó biết được điều đó. Nó cần phải bằng cách nào đó quay trở lại mặt đất, nếu không muốn bị bắt kịp nhanh chóng.

Trong lần đu dây kế tiếp, Thomas để cho bàn tay mình trượt xuống một chút trước khi níu lại. Sợi dây thường xuân làm lòng bàn tay nó đau rát, nhưng Thomas đã tụt xuống gần mặt đất thêm được cả mét. Nó lặp lại với sợi dây tiếp theo. Rồi tiếp theo nữa. Sau ba lần tung người, nó đã xuống được nửa đường. Cơn đau rát bỏng chạy rần rật theo cánh tay của Thomas. Nó có thể cảm thấy những vết trầy da đau nhức nhối trong lòng bàn tay. Nhưng lượng adrenalin đang ào ạt chảy qua người nó xua tan nỗi sợ hãi. Nó cứ thế di chuyển tiếp.

Ở lần đu dây tiếp theo, bóng tối khiến cho Thomas không kịp nhìn thấy bức tường trước mặt, chỗ hành lang đột ngột chấm dứt và rẽ ngoặt sang phải.

Thomas đập người vào bức tường, tuột tay khỏi sợi dây leo. Nó vội vàng quơ quào túm lấy bất kỳ cái gì để có thể hãm lại cú rơi xuống mặt đá cứng bên dưới. Cùng lúc đó, con Nhím sầu hiên lên trong khóe mắt trái của

Thomas. Nó đã thay đổi đường đi và gần như bắt kịp Thomas, giương bộ càng đầy đe dọa.

Thomas túm được một sợi dây leo trước khi rơi xuống đất. Cánh tay nó muốn trật khớp vì cú hãm quá đột ngột. Nó lập tức dùng chân đạp thật mạnh vào tường để đẩy người bay ra xa đúng lúc con Nhím sầu vung càng lao tới. Thomas tung chân đá một cú trúng vào cánh tay gắn móng vuốt của con quái vật. Tiếng rắc đanh gọn báo cho nó biết là đã thành công đôi chút, nhưng cảm giác phấn chấn kết thúc ngay khi nó nhận ra quỹ đạo của cú bay người đang đưa nó rơi lại đúng vào phần đỉnh của con quái vật.

Hừng hực khí thế vì adrenalin, Thomas co chân sát vào ngực. Ngay khi vừa tiếp xúc với thân mình của con Nhím sầu và lún sâu vài xen-ti-mét vào trong lớp da dày, Thomas liền búng mạnh đôi chân để đẩy người ra xa, khéo léo tránh hàng đống mũi gai và móng vuốt đang ập vào từ tứ phía. Nó bay người sang bên trái, đâm bổ vào bức tường mê cung, cố gắng tóm lấy một sợi dây khác. Những thiết bị ghê rợn của con Nhím sầu chụp vào người Thomas từ phía sau. Nó cảm thấy lưng mình đau rát.

Lại quơ quào thêm lần nữa, Thomas tìm thấy một sợi dây leo và dùng cả hai tay bấu vào đó. Nó chỉ nắm vừa chặt để hãm tốc độ trong lúc trượt xuống mặt đất, mặc kệ đôi bàn tay nhức nhối. Ngay khi vừa chạm đất là nó bỏ chạy, phớt lờ tiếng thét kiệt quệ của cơ thể mình.

Một tiếng ầm vang vọng xung quanh Thomas, nối tiếp bằng tiếng răng rắc và rì rì của con Nhím sầu. Nhưng Thomas không nhìn lại vì lúc này từng giây đối với nó đều rất quan trọng.

Nó chạy vòng qua một góc Mê cung, rồi một góc khác. Với đôi bàn chân đạp mạnh trên nền đá, nó chạy nhanh hết mức có thể. Đâu đó trong đầu nó ghi lại đường chạy của mình, với hy vọng là mình còn sống đủ lâu để quay về tới của thành.

Phải, rồi trái, chạy xuôi theo hành lang, rồi rẽ phải lần nữa. Trái. Phải. Hai lần rẽ trái. Lại một hành lang dài. Âm thanh truy đuổi phía sau không

dừng lại hay nhỏ đi, nhưng khoảng cách giữa nó với con Nhím sầu cũng không bị thu hẹp.

Thomas cứ tiếp tục chạy mãi. Tim nó đập như muốn văng ra khỏi lồng ngực. Dùng những hơi thở thật sâu, nó cố gắng cung cấp oxy cho hai buồng phổi, nhưng nó biết là mình không còn cầm cự được lâu nữa. Nó tự hỏi liệu quay lại và chiến đấu thì có dễ dàng hơn hay không.

Khi bọc qua qua khúc quanh kế tiếp, Thomas thắng kít lại khi trông thấy điều đang đợi mình ở phía trước. Tòan bộ cơ thể nó chao đảo trong khi đôi mắt chỉ biết nhìn trân trối.

Ba con Nhím sầu ở phía trước đang lăn tròn về phía nó, những cái đinh gõ lích kích trên nền đá.

Chương 21

Thomas quay lại và nhìn thấy kẻ săn đuổi ban nãy vẫn đang lao đến, mặc dù đã giảm tốc độ một chút, cái càng bằng kim loại cứ mở ra đóng vào như thể chọc tức nó.

Nó biết mình tiêu rồi, Thomas nghĩ bụng. Sau ngần ấy nỗ lực, bây giờ nó đang ở đây, bị bao vây bởi lũ Nhím sầu. Thế là hết. Thậm chí sau chưa đầy một tuần khôi phục ký ức, cuộc đời nó sắp chấm dứt.

Họa vô đơn chí, nó quyết định sống mái một phen.

Chọi một hơn là ba, nên Thomas lao thẳng về phía con Nhím sầu đã đuổi theo nó tới đây. Con vật xấu xí lùi lại một chút, bộ càng thôi không cử động,

dường như bị bất ngờ trước sự táo tợn của thằng bé. Không hề nao núng, Thomas bắt đầu hét lên trong khi tiếp tục lao tới.

Con Nhím sầu lập tức chuyển sang hành động. Lớp đinh nhọn xù ra, nó lăn tròn tới trước, sẵn sàng cho cú va chạm trực diện với con mồi. Động thái bất ngờ của con Nhím suýt nữa thì làm Thomas dừng lại. Khoảnh khắc liều mạng điên cuồng bay biến mất, nhưng nó vẫn tiếp tục chạy.

Ngay vào giây cuối cùng trước cú va chạm, lúc nó có thể nhìn rõ những cái đinh kim loại, lông và chất nhớt, Thomas đạp mạnh chân trái xuống đất và nhào người sang bên phải. Không thể ngừng quán tính, con Nhím sầu lao vọt qua nó trước khi rùng rùng dừng lại. Thomas nhận thấy con vật bây giờ đã di chuyển chậm hơn rất nhiều. Với một tiếng rít kim loại, con Nhím quay lại, sẵn sàng tấn công con mồi. Nhưng giờ đây không còn bị bao vây nữa, Thomas đã có lối thoát theo hướng ngược lại con đường lúc nãy.

Nó lồm cồm bò dậy và bắt đầu tăng tốc. Tiếng động của bầy Nhím sầu, bây giờ là bốn con, bám theo Thomas sát nút. Biết thừa rằng mình đang đẩy cơ thể qua khỏi giới hạn thể chất bình thường, Thomas cứ chạy mải miết, cố gắng thoát khỏi cái ý nghĩ tuyệt vọng rằng việc bầy Nhím sầu bắt kịp nó chỉ là vấn đề thời gian.

Bỗng, sau khi băng qua ba hành lang, hai bàn tay bất ngờ thò ra lôi nó vào trong một lối rẽ. Tim Thomas muốn vọt lên cổ, trong khi nó vùng vẫy cố thoát ra. Nó chỉ ngừng lại khi nhận ra đó là Minho.

- Cái…

- Im lặng và đi theo tôi! - Minho kêu lên, đã kịp lôi Thomas đi cho đến khi nó có thể đứng vững trên đôi chân của mình.

Không còn thì giờ để suy nghĩ, Thomas cố định thần chạy theo Minho qua các hành lang và các chỗ rẽ. Minho dường như biết rất rõ điều mình đang làm và chỗ mình đang tới. Thằng bé không hề dừng lại để chọn đường chạy.

Khi hai đứa chạy vòng qua góc hành lang kế tiếp, Minho cố gắng nói chuyện. Nó lắp bắp giữa những tiếng thở hổn hển:

- Tôi đã chứng kiến… cú nhảy của cậu… ở đó… nó cho tôi… một ý… chúng ta chỉ phải… cầm cự thêm… ít lâu nữa.

Thomas không lãng phí hơi sức vào việc đặt câu hỏi mà cứ tiếp tục chạy theo Minho. Không cần nhìn lại, nó cũng biết là lũ Nhím sầu đang thu hẹp khoảng cách một cách đáng ngại. Khắp mình mẩy nó đau nhức. Hai chân nó kêu gào đòi nó ngừng lại. Nhưng Thomas cứ chạy tiếp, thầm hy vọng là tim nó không lăn ra ngừng đập.

Sau vài ngã rẽ, Thomas nhìn thấy một thứ phía trước mặt mà bộ não nó không thể chấp nhận được. Cái đó có vẻ… khong đúng. Và ánh sáng lờ mờ phát ra từ những kẻ truy đuổi chỉ làm cho thứ kỳ quặc đang bày ra trước mắt Thomas thêm rành rành.

Hành lang chúng đang chạy không kết thúc bằng một bức tường đá.

Nó kết thúc bằng bóng đêm.

Thomas nheo mắt trong lúc chúng chạy lại gần, cố gắng tìm hiểu xem chúng đang lại gần cái gì. Hai bức tường phủ dây thường xuân ở hai bên Thomas dường như chẳng giao cắt với cái gì ngòai bầu trời phía trước. Nó có thể nhìn thấy các ngôi sao. Khi chúng đến gần hơn, Thomas nhận ra đó là một lối mở - nơi mê cung kết thúc.

Làm thế nào? Thomas tự hỏi. *Sau từng ấy năm tìm kiếm, làm sao Minho và mình lại tìm ra nó dễ dàng như thế này?*

Minho có vẻ như đã đọc được suy nghĩ của Thomas.

- Đừng có vội mừng. - Thằng bé nói một cách khó nhọc.

Khi còn cách điểm kết thúc của hành lang chừng một mét, Minho dừng lại, giơ tay lên ngực Thomas để buộc nó ngừng lại theo. Thomas hãm tốc độ lại, rồi bước đến nơi Mê cung mở ra bầu trời. Tiếng bọn Nhím sầu săn đuổi mỗi lúc một gần hơn, nhưng nó cần phải nhìn xem.

Quả là chúng đã đến một lối ra của Mê cung, nhưng như Minho đã nói, không có gì phải vội mừng. Tất cả những gì mà Thomas có thể nhìn thấy, bên trên và bên dưới, bên trái và bên phải, chỉ là không gian và những ngôi sao mờ tỏ. Đó là một khung cảnh lạ lùng đáng lo ngại, tựa như nó đang đứng ở rìa của vũ trụ, và trong một thoáng chốc nó cảm thấy chóng mặt, đầu gối bủn rủn, nhưng kịp thời đứng vững lại.

Bình minh đã bắt đầu xuất hiện, bầu trời có vẻ như đã sáng lên đáng kể. Thomas không tin nổi vào mắt mình nữa. Dường như có người nào đó đã xây dựng nên Mê cung này và đẩy nó lên trời, thả cho nó trôi bồng bềnh vĩnh viễn giữa không gian.

- Tôi không hiểu. - Nó thì thầm, không rõ liệu Minho có nghe thấy hay không.

- Cẩn thận đó. - Minho đáp. - Cậu sẽ không muốn là sư huynh đầu tiên bị xô xuống Vực đâu. - Thằng bé nắm lấy vai của Thomas, hất hàm về phía sau lưng. - Cậu có quên gì không đó?

Thomas đã từng nghe chữ *Vực* trước đây, nhưng không nhớ rõ là thời điểm nào. Nó như bị thôi miên trước khoảng trời mênh mông phía trước mặt và dưới chân, nhưng nó kéo mình trở lại thực tế để đối diện với bọn Nhím sầu đang tiến đến gần. Bây giờ chúng chỉ còn cách vài chục mét và xếp thẳng hàng di chuyển, nhanh chóng một cách đáng kinh ngạc, sẵn sàng trả đũa.

Hai đứa vô cùng hiểu ý nhau, ngay cả trước khi Minho giải thích điều chúng sắp làm.

- Mấy con này cũng gian ác đó, - Minho nói, - nhưng đầu toàn bã thôi. Cậu đứng đây, ngay kế tôi nè, đối diện…

Thomas cắt lời thằng bé.

- Tôi hiểu rồi. Tôi đã sẵn sàng.

Thomas và Minho nhích lại sát nhau ở phía trước lối mở của mê cung, chính giữa hành lang, đối mặt với lũ Nhím sầu. Gót chân của chúng chỉ còn vài xen-ti-mét là tới mép Vực, sau đó là khoảng không.

Thứ duy nhất còn lại với hai đứa là sự dũng cảm.

- Tụi mình cần phải thật đồng bộ! - Minho kêu lên, giọng nó gần như bị chìm lấp trong tiếng động váng óc của những cái gai sắt lăn trên đá. - Theo hiệu lệnh của tôi!

Lý do bọn Nhím sầu sắp thành hàng một đúng là một bí ẩn. Có lẽ Mê cung chật hẹp quá nên chúng không thể dàn hàng ngang để di chuyển. Con nọ nối tiếp con kia, chúng lăn trên nền đá, kêu lích kích, rên rỉ và sẵn sàng tấn công. Vài chục mét rút xuống còn vài mét, lũ quái vật chỉ còn vài giây nữa là sẽ nghiền nát hai thằng bé.

- Sẵn sàng nha. - Minho gằn giọng. - Chưa đâu… chưa đâu…

Thomas căm ghét những khoảnh khắc chờ đợi này. Nó chỉ muốn nhắm mắt để rồi không bao giờ thấy tụi Nhím sầu lần nữa.

- Nào! - Minho hét lên.

Ngay khi con Nhím sầu đầu tiên giương cánh tay ra để bắt chúng, Minho

và Thomas lao sang hai hướng ngược nhau, mỗi đứa về một bên của hành lang. Chiến thuật lúc nãy đã được Thomas sử dụng hiệu quả, và căn cứ trên tiếng rú thất thanh của con Nhím sầu đầu tiên thì nó lại một lần nữa thành công. Con quái vật bay qua rìa của Vực. Rất lạ lùng, tiếng kêu của nó đột ngột tắt ngấm chứ không nhỏ dần trong lúc rơi xuống khoảng không bên dưới.

Thomas chạm phải bức tường và xoay người lại đúng vào lúc con quái vật thứ hai không kịp dừng lại, rơi qua mép đá. Con thứ ba đã chọc một cánh tay có móc vào mặt đá, nhưng quán tính của nó quá lớn. Tiếng cái móc cào xuống đất làm Thomas thấy lạnh sống lưng, nhưng chỉ một giây sau con quái vật cũng bị rơi xuống vực. Con Nhím sầu thứ tư, cũng là con cuối cùng, kịp ngừng lại, nó loạng choạng ngay trên mép Vực, dùng một cái móc và một cái tay để níu cơ thể của nó lại.

Tự nhiên Thomas hiểu ra cần phải làm gì. Nó nhìn Minho, gật đầu, rồi quay lại. Hai đứa chạy tới và dùng hết sức đạp thẳng vào con quái vật, xô nó xuống chỗ chết.

Thomas nhanh chóng bò tới bờ vực, thò đầu ra để nhìn theo lũ Nhím sầu. Nhưng chúng đã biến mất, không để lại bất kỳ dấu vết nào trong khoảng không gian bên dưới. Không gì cả.

Đầu óc Thomas không thể suy nghĩ được gì về nơi vực sâu dẫn vào, cũng như điều đã xảy ra cho đám Nhím sầu quỷ quái kia. Chút lực tàn đã rời bỏ cơ thể nó. Nó cuộn tròn người trên nền đá.

Rồi thì, nước mắt nó trào ra.

Chương 22

Nửa giờ đã trôi qua.

Cả Thomas lẫn Minho đều không nhúc nhích.

Rốt cuộc Thomas đã ngừng khóc. Nó không thể không nghĩ tới những gì Minho nghĩ về mình, hay những điều mà thằng bé sẽ kể với tụi con trai, gọi nó là đồ mít ướt chẳng hạn. Nhưng nó không thể tự chủ được nữa. Nó biết mình không thể ngăn được những giọt nước mắt. Dù trí nhớ không hoàn hảo, nó dám chắc là vừa trải qua đêm kinh hoàng nhất của đời mình. Đôi bàn tay đau rát và sự kiệt quệ chỉ càng khẳng định thêm điều đó.

Một lần nữa nó lại bò tới mép Vực, thò đầu ra để quan sát, trong khi ánh bình minh lúc này đã xuất hiện. Bầu trời mênh mông trước mắt Thomas có màu tím thẫm, chầm chậm ngả dần sang màu xanh dương của ban ngày, cùng với những tia sáng le lói màu cam của vầng mặt trời xuất hiện ở chân trời xa xa. Nó ngó xuống dưới và thấy tường của Mê cung đâm thẳng xuống tạo thành một vách đá dựng đứng, trước khi biến mất vào trong một thứ gì đó chẳng biết nằm xa lắc phía dưới kia. Ngay cả khi trời dần sáng lên, nó vẫn không thể đoán chắc được ở dưới đó là cái gì. Dường như Mê cung được đặt vắt vẻo trên một cấu trúc cao hàng nhiều dặm so với mặt đất.

Nhưng chuyện này thật không thể tin được, nó nghĩ bụng. Nó không thể như thế. Chắc là do ảo giác.

Nó lại nằm ngửa ra, buột rên một tiếng. Mọi chuyện dường như đang làm nó nhức nhối từ trong ra ngoài theo một cách mà nó chưa từng biết. Ít ra thì mấy cái cổng cũng sắp mở và chúng có thể quay về Trảng. Nó quay qua phía Minho, lúc này đang co người nằm trên chỗ phình ra của hành lang mê cung.

- Không thể tin nổi là mình còn sống. - Thomas nói.

Minho không nói gì, chỉ gật đầu, khuôn mặt không có chút cảm xúc nào.

- Liệu có còn thêm con nào nữa không? Chúng ta đã giết hết tụi nó chưa?

Thằng bé khịt mũi đáp:

- Hoặc là tụi mình yên ổn cho đến khi mặt trời mọc, hoặc là chẳng bao lâu nữa sẽ có thêm mười con Nhím dí mình chạy trối chết. - Nó đổi tư thế, nhăn mặt rên lên. - Không thể tin nổi chuyện này. Thiệt đó. Ta đã cầm cự được suốt cả đêm, một chuyện xưa giờ chưa từng xảy ra.

Thomas biết là nó nên thấy tự hào, cảm thấy mình thật can đảm, hay đại loại thế. Nhưng tất cả những gì nó cảm thấy chỉ là sự mệt mỏi và nhẹ nhõm.

- Chúng ta đã làm gì khác biệt nhỉ?

- Tôi không biết. Đâu thể hỏi được những đứa đã chết để coi tụi nó đã làm gì sai.

Thomas vẫn còn thắc mắc về chuyện làm thế nào tiếng kêu của những con Nhím sầu lại ngừng đột ngột trong lúc rơi khỏi Vách đá, và làm thế nào mà nó lại không thể nhìn thấy chúng lao đầu xuống chỗ chết. Có một điều gì đó lạ lùng khó giải thích quanh chuyện này.

- Có vẻ như chúng biến mất hay đại loại thế sau khi rơi ra ngoài.

- Ờ, cũng lạ lùng thiệt. Một số trảng viên cho rằng mấy thứ quái quỷ đó chỉ biến mất, nhưng chúng ta sẽ chứng minh điều đó là sai. Coi nè.

Thomas nhìn Minho quăng một hòn đá qua mép vực, rồi dõi mắt nhìn theo quỹ đạo rơi của nó. Hòn đá rơi xuống mãi, nhưng không biến mất, cho tới khi nó trở nên nhỏ bé đến nỗi không trông thấy được. Thomas quay sang hỏi Minho:

- Chuyện này làm sao chứng minh được là mấy đứa kia đã sai?

Minho nhún vai:

- Thì, hòn đá đâu có biến mất, thấy không?

- Vậy cậu nghĩ chuyện gì đã xảy ra? - Thomas cảm thấy ở đây có một điều gì đó quan trọng.

Minho lại nhún vai:

- Chắc là tụi nó có ma thuật. Cứ nghĩ tới chuyện này là tôi nhức hết đầu.

Đột nhiên Thomas quên hết mọi ý nghĩ về Vách đá. Nó sực nhớ tới Alby.

- Chúng ta phải quay lại thôi. - Nó mệt nhọc đứng dậy. - Cần phải đưa Alby xuống. - Nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của Minho, nó liền nhanh chóng giải thích việc mình đã làm với mấy sợi dây thường xuân.

Minho cúi mặt, vẻ chán nản hiện lên trong mắt:

- Không cách chi mà Alby sống sót được.

Thomas không muốn tin vào điều đó.

- Làm sao mà cậu biết? Thôi nào. - Nó bắt đầu khập khiễng bước đi trên hành lang lát đá.

- Bởi vì chưa từng có ai sống sót…

Minho không nói hết câu, nhưng Thomas hiểu thằng bé đang nghĩ gì.

- Đó là bởi vì mấy đứa đó đều đã bị bọn Nhím sầu giết chết khi được các

cậu tìm thấy. Còn Alby chỉ mới bị mấy cái gai đó chích phải, đúng không?

Minho đứng dậy, chậm chạp đi cùng Thomas về lại Trảng.

- Tôi không biết. Tôi nghĩ chuyện này chưa từng xảy ra trước đây. Có mấy đứa từng bị chích vào ban ngày. Chúng đều được tiêm Huyết thanh và trải qua quá trình Biến đổi. Còn những đứa xấu số bị kẹt lại trong mê cung vào ban đêm thì chỉ được tìm thấy sau đó nhiều ngày, nếu còn tìm được. Và tất cả chúng đều đã bị giết theo một cách mà cậu sẽ không muốn nghe kể đâu.

Thomas rùng mình khi nghĩ tới điều đó.

- Sau những gì chúng ta vừa trải qua, tôi nghĩ mình có thể tưởng tượng ra được.

Minho nhìn lên, khuôn mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

- Tôi nghĩ cậu vừa tìm ra câu trả lời. Tụi này đã sai lầm. Thật ra thì, hy vọng rằng tụi này đã sai. Bởi vì không có đứa nào bị chích và không kịp về trước khi đêm xuống còn sống sót, nên cả đám cứ thế mà suy ra rằng thời gian chờ nhận huyết thanh quá dài là lý do cốt yếu khiến người ta bị chết. - Thằng bé có vẻ rất phấn khích với suy luận của mình.

Hai đứa bọc qua một khúc quanh khác, lúc này Minho đột ngột vượt lên trước dẫn đường. Thằng bé rảo bước nhanh hơn, nhưng Thomas vẫn theo kịp. Nó ngạc nhiên khi thấy mình thuộc đường và thường đổi hướng trước cả khi Minho đi qua lối mới.

- Vậy, cái vụ Huyết thanh này… - Thomas lên tiếng. - Tôi đã từng nghe nhắc tới nó một đôi lần. Nó là cái gì vậy? Nó từ đâu mà ra?

- Thì đúng như tên gọi của nó thôi. Đó là một loại huyết thanh. Huyết sầu.

Thomas cố nở một nụ cười thảm hại.

- Đúng vào lúc tôi tưởng là mình đã biết được mọi điều về cái chỗ này. Sao mọi người gọi tên nó như vậy? Và tại sao lũ Nhím sầu được gọi là Nhím sầu?

Minho giảng giải trong khi hai đứa tiếp tục lầm lũi đi trong Mê cung, lúc này không đứa nào thực sự là người dẫn đường.

- Không rõ tụi này phát minh ra cái tên đó từ đâu, nhưng Huyết thanh đến từ các Hóa công. Ít ra đó là biệt danh mà tụi tôi đặt cho bọn họ. Nó được cung cấp cùng với đồ tiếp tế trong Hộp mỗi tuần, luôn luôn là như vậy. Nó là một loại thuốc chữa bệnh, thuốc giải độc hay đại loại thế, được nạp trong ống tiêm, sẵn sàng để sử dụng. - Nó làm bộ như đang chích một mũi kim vào cánh tay. - Tiêm cái của nợ này vào đứa nào đã bị Nhím sầu chích, nó sẽ được cứu sống. Nó sẽ trải qua quá trình Biến đổi, rất khắc nghiệt, nhưng sau đó thì ổn.

Một vài phút trôi qua trong khi Thomas tiêu hóa mớ thông tin vừa rồi và hai đứa rẽ thêm vài lần. Nó suy nghĩ về sự Biến đổi và ý nghĩa của nó. Tự dưng nó lại nghĩ tới đứa con gái.

- Quái lạ là, - Minho nói tiếp, - tụi này chưa bao giờ thảo luận về chuyện này trước đây. Nếu Alby vẫn còn sống, thì không có lý do gì để nghĩ cậu ấy không thể được cứu chữa bằng Huyết thanh. Không hiểu sao tụi tôi tự nghĩ trong đầu rằng một khi cửa đã đóng là xong đời. Phải tận mắt nhìn cái màn treo người trên dây mà cậu nói. Đừng có giỡn mặt tôi nha.

Hai thằng bé tiếp tục rảo bước. Minho coi bộ khá sung sướng, nhưng Thomas thì vẫn còn cảm thấy có gì đó lấn cấn. Nó cố tránh điều đó và tự bác bỏ suy nghĩ của mình.

- Vậy nếu như có một con Nhím sầu khác phát hiện ra Alby sau khi tôi đã đánh lạc hướng con Nhím đầu tiên?

Minho nhìn Thomas, mặt nghệt ra.

- Chẳng qua tôi muốn nói là tụi mình phải đi nhanh hơn. - Thomas nói, trong bụng thầm hy vọng là công sức nó bỏ ra để cứu Alby không bị đổ sông đổ biển.

Hai đứa cố đi nhanh hơn, nhưng do quá mệt mỏi, nên tốc độ đi của chúng vẫn khá chậm. Sau khi quẹo cua một lần nữa, Thomas muốn đứng tim khi nhìn thấy một vài hình bóng di chuyển ở phía trước. Nó nhẹ hẳn người khi nhận ra đó là Newt và một nhóm trảng viên. Cửa Tây của Trảng lừng lững đằng sau tốp trẻ đã mở. Vậy là chúng đã quay trở về thành công.

Khi hai thằng bé xuất hiện, Newt khập khiễng tiến lại gần chúng.

- Chuyện gì đã xảy ra vậy? - Thằng bé hỏi, giọng khá nóng ruột. - Làm thế quái nào…

- Chúng tôi sẽ kể cho cậu sau. - Thomas cắt ngang. - Chúng ta phải đi cứu Alby đã.

Mặt Newt trắng bệch ra.

- Ý cậu là sao? Cậu ấy còn sống à?

- Cứ lại đây. - Thomas đi sang bên phải, vươn cổ ngó lên trên tường, tìm kiếm dọc theo lớp dây thường xuân dày cho tới khi nó tìm thấy tay và chân Alby lòi ra ngoài. Thằng bé vẫn còn ở chỗ cũ, nguyên vẹn, nhưng bất động.

Cuối cùng Newt cũng đã nhìn thấy Alby treo lơ lửng trên dây thường xuân và đưa mắt nhìn Thomas. Có vẻ như thằng bé đã bị sốc từ trước, nhưng tới lúc này thì nó hoàn toàn kinh ngạc.

- Cậu ấy… còn sống à?

Lạy trời cho được vậy, Thomas nghĩ bụng.

- Tôi không biết. Lúc treo cậu ấy lên đó thì cậu ấy vẫn còn sống.

- Khi *các cậu* bỏ lại cậu ấy… - Newt lắc đầu. - Cậu và Minho quay vào trong Trảng để cho các Y-tờ kiểm tra đã. Trông các cậu khiếp quá. Tôi muốn nghe toàn bộ câu chuyện sau khi họ làm xong và các cậu đã nghỉ ngơi cho lại sức.

Thomas muốn đợi xem Alby có ổn không. Nó mở miệng định nói nhưng Minho đã nắm lấy tay nó và dắt về phía Trảng.

- Tụi mình cần phải ngủ. Và được băng bó. *Ngay bây giờ.*

Thomas biết là Minho nói đúng. Nó bước chậm lại, quay nhìn lên Alby, rồi đi theo Minho rời khỏi Mê cung.

Đoạn đường băng qua Trảng để tới Trang ấp dường như dài vô tận. Hai hàng trảng viên đứng trố mắt ra dòm hai đứa. Khuôn mặt của bọn trẻ đầy sự nể sợ, như thể chúng đang quan sát hai hồn ma hiện về từ nghĩa địa. Thomas biết rằng nó và Minho vừa làm được một chuyện chưa ai làm trước đây, nhưng nó vẫn cảm thấy khó chịu vì bị chú ý.

Thomas suýt nữa thì ngừng lại khi nhìn thấy Gally khoanh tay đứng nhìn ở đằng trước, nhưng nó tiếp tục đi. Nó tận dụng tất cả sự chai lì để nhìn thẳng vào mắt Gally không rời. Khi nó chỉ còn cách khoảng một mét rưỡi, thằng bé kia cụp mắt nhìn xuống đất.

Thomas cảm thấy sướng muốn điên lên. Gần như thế.

Những giây phút tiếp theo trôi qua như trong mộng. Nó được hộ tống bởi vài Y-tờ vào trong Trang ấp, lên lầu, liếc nhìn qua cánh cửa mở hé để thấy

một người nào đó đang cho đứa con gái ăn trong giường. Nó cảm thấy muốn gặp con bé ghê gớm để xem tình hình. Rồi nó và Minho được đưa vào phòng dành cho chúng, ăn, uống, rửa ráy, băng bó. Đau đớn. Cuối cùng nó được để lại một mình, đầu gác lên một cái gối êm nhất mà trí nhớ khiếm khuyết của nó từng biết.

Nhưng khi nó ngủ thiếp đi, có hai điều vẫn không rời khỏi đầu óc của Thomas. Thứ nhất, cái từ mà nó đã nhìn thấy trên thân mình của con bọ dao - *VSAT* - cứ chạy tới chạy lui trong tâm trí của nó. Thứ hai, đứa con gái.

Hàng giờ sau, hoặc là hàng mấy ngày sau theo như nó biết, Chuck lay nó tỉnh giấc. Phải mất vài giây Thomas mới định thần. Nó nhìn vào Chuck, rên lên:

- Để tớ ngủ nhé huynh.

- Em tưởng anh muốn được biết.

Thomas giụi mắt, há miệng ngáp.

- Biết cái gì? - Nó lại nhìn Chuck lần nữa, ngạc nhiên vì nụ cười ngoác miệng của thằng nhóc.

- Anh ấy sống rồi. - Chuck nói. - Alby ổn rồi. Huyết thanh đã có tác dụng.

Cảm giác ngái ngủ của Thomas lập tức biến mất, nhường chỗ cho sự nhẹ nhõm. Nó thấy ngạc nhiên khi thấy cái tin này làm nó mừng đến cỡ nào. Nhưng câu nói tiếp theo của Chuck khiến nó phải nghĩ lại.

- Anh ấy đang bị Biến đổi.

Tựa linh ứng, một tiếng thét lạnh người từ căn phòng ở cuối hành lang vọng tới.

Chương 23

Thomas cứ nghĩ mãi về Alby. Có vẻ như việc cứu mạng thằng bé và đưa nó trở về sau một đêm ngoài Mê cung là một thắng lợi lớn. Nhưng liệu có đáng không? Bây giờ thì Alby đang phải chịu đau đớn cùng cực và trải qua những điều khủng khiếp giống như Ben. Sẽ ra sao nếu như thằng bé cũng trở nên loạn trí như thế? Những ý nghĩ kinh khủng cứ bám riết lấy Thomas.

Hoàng hôn ập xuống Trảng trong khi những tiếng thét của Alby vẫn tiếp tục ám ảnh mọi người. Không thể trốn tránh những âm thanh ghê rợn đó, ngay cả sau khi Thomas đã bảo các Y-tờ cho nó xuất viện trong tình trạng đầu óc chán nản, mình mẩy đau nhức, băng bó khắp nơi và mệt mỏi vì những tiếng rên la xé tai của Alby. Newt thì kiên quyết từ chối không cho Thomas gặp thằng bé mà nó đã liều mình cứu mạng. *Làm vậy sẽ chỉ khiến tình hình tồi tệ hơn thôi,* Newt nói một cách cứng rắn.

Thomas quá mệt nên chẳng buồn tranh cãi. Nó không hiểu vì sao lại cảm thấy kiệt quệ đến như vậy, mặc dù đã được ngủ rất lâu. Nó đau tới mức chẳng thể làm được gì và trải qua phần lớn thời gian ban ngày trên một băng ghế nằm ở rìa của Nghĩa trang, đắm chìm trong thất vọng. Sự phấn khích sau khi thoát nạn đã nhanh chóng phai nhạt, để lại trong nó một nỗi buồn và hàng đống suy tư về cuộc sống mới của mình ở Trảng. Từng bắp thịt của nó đều đau đớn, từ đầu đến chân nó chỗ nào cũng có những vết rách da và trầy xước. Nhưng nỗi đau thể xác không thể sánh bằng ấn tượng của đêm hôm trước vẫn đang đè nặng trĩu trong tâm trí Thomas. Dường như những thực tế mà nó đã trải qua ở ngoài đó cuối cùng đã hằn sâu vào trong đầu Thomas, giống như khi người ta nghe bác sĩ chẩn đoán mình bị ung thư giai đoạn cuối.

Làm thế nào người ta lại có thể vui vẻ với một sống như thế này chứ? Nó nghĩ. *Rồi, sao lại có kẻ ác độc đến nỗi giáng tất cả những điều này xuống đầu bọn trẻ?* Hơn lúc nào, nó càng hiểu thấu sự tận tâm của các trảng viên trong việc tìm lối ra của Mê cung. Trốn thoát. Lần đầu tiên Thomas cảm thấy sôi sục ý định trả thù những kẻ chịu trách nhiệm trong việc gửi nó tới đây.

Nhưng những suy nghĩ đó chỉ dẫn nó đến một nỗi tuyệt vọng đã vây kín lấy nó nhiều lần. Nếu Newt và những đứa khác không thể giải được Mê cung sau hai năm đằng đẵng tìm kiếm, thì có vẻ như không hề tồn tại một giải pháp nào cả. Chính việc các trảng viên không chịu buông xuôi đã cho thấy nhiều điều về chúng hơn bất cứ thứ gì.

Và bây giờ nó đã là một trong số chúng.

Đây là cuộc đời mình, nó nghĩ. Sống giữa một mê cung khổng lồ, bị bao vây bởi những con quái vật gớm ghiếc. Nỗi buồn trùm lên nó như một thứ độc chất cực mạnh. Tiếng thét của Alby, lúc này đã ở một khoảng cách xa, nhưng vẫn còn nghe được, chỉ càng làm nó thấy tồi tệ thêm. Nó bịt tai lại mỗi khi nghe tiếng thằng bé la hét.

Ngay lúc đó, ngày sắp tắt, và việc mặt trời đi ngủ đi kèm theo tiếng rít

nghiện giờ đã nhàm tai khi các cổng thành đóng lại. Thomas không nhớ được cuộc sống của nó trước khi vào cái Hộp, nhưng nó tin chắc là mình vừa trải qua hai mươi bốn giờ tồi tệ nhất trong đời.

Khi trời đã tối, Chuck mang đến cho Thomas ít thức ăn và một ly nước lớn.

- Cám ơn. - Thomas nói, một cảm giác ấm áp dâng lên nhờ thằng nhóc. Nó thanh toán món mì và thịt bò nhanh hết mức mà cánh tay còn đau của nó cho phép. - Tớ cần ăn ghê gớm. - Nó lúng búng nói, uống một ngụm nước lớn rồi tấn công tiếp chỗ thức ăn. Nó chỉ nhận ra mình đã đói đến mức nào khi bắt đầu ăn.

- Nhìn anh ăn uống tởm thiệt. - Chuck nói trong khi ngồi xuống băng ghế bên cạnh Thomas. - Giống như nhìn một con heo chết đói hốc cám.

- Hài ghê há! - Thomas nói một cách mỉa mai. - Cậu đi mà chọc cười bọn Nhím sầu ấy, để xem bọn nó có cười hay không.

Một thoáng đau đớn vụt qua gương mặt của Chuck làm cho Thomas thấy hối tiếc, nhưng nó biến đi rất nhanh.

- Nói chuyện này mới nhớ, anh đang là đề tài bàn tán của mọi người đó.

Thomas thẳng người lại, không rõ mình đang cảm thấy gì trước cái tin mới nhận.

- *Nói kiểu móc* máy đó là sao?

- Để em nghĩ cái coi. Trước hết, anh đi vào Mê cung khi không được phép cả đêm. Rồi anh lột xác, hiện nguyên hình một cậu bé rừng xanh, leo dây thần sầu và cột người ta lên tường. Tiếp đó, anh là người đầu tiên sống sót sau trọn một đêm vất vưởng bên ngoài Trảng, và trên hết là, anh đã giết

được bốn con Nhím sầu. Anh không tưởng tượng nổi những gì các huynh kia bàn tán đâu.

Một cảm giác kiêu hãnh dâng lên trong lòng Thomas, nhanh chóng xì hơi. Nó thấy mình thật bệnh hoạn vì đã cảm thấy sung sướng. Alby vẫn còn bẹp dí trong giường, hét váng đầu vì đau đớn, thậm chí có lẽ còn ao ước cho mình chết luôn đi cho xong.

- Lừa cho bọn Nhím rơi xuống Vực là ý tưởng của Minho, không phải của tớ.

- Theo lời của Minho thì không phải vậy. Cậu ta đã nhìn thấy anh biểu diễn cái màn Nhím đến chân mới nhảy kia, và nảy ra ý định lặp lại cái mánh đó ở Vực, thế thôi.

- Cái trò nhảy đúng lúc ấy à? - Thomas đảo mắt. - Bất cứ thằng ngu nào trên hành tinh này cũng có thể nghĩ ra được mà.

- Thôi đừng có làm bộ khiêm tốn. Những gì anh đã làm thật không thể tin được. Anh và Minho, cả hai người.

Thomas đặt cái đĩa không xuống đất, đột nhiên cảm thấy tức sôi lên.

- Thế tại sao mình lại cảm thấy chán chường như thế này hả Chuck? Cậu làm ơn trả lời xem nào?

Thomas dò tìm câu trả lời trên khuôn mặt của Chuck, nhưng không thấy gì. Thằng nhóc chỉ ngồi cúi người về phía trước, hai tay đan vào nhau, đầu gục xuống. Cuối cùng, nó thì thầm trong hơi thở:

- Thì bọn này cũng thấy chán bởi cùng một nguyên nhân đó mà thôi.

Chúng ngồi yên lặng trong vài phút, rồi Newt đi tới, vẻ mặt như sắp chết

tới nơi. Thằng bé ngồi xuống đất, trước mặt hai đứa, mặt vừa lo vừa buồn rười rượi. Nhưng Thomas vẫn cảm thấy vui khi có nó bên cạnh.

- Tôi nghĩ là giai đoạn tồi tệ nhất đã qua. - Newt nói. - Alby cần ngủ trong vài ngày, rồi tỉnh dậy sẽ ổn hết. Có thể lâu lâu còn la hét một chút.

Thomas không thể mường tượng được sự thử thách đó có thể tồi tệ như thế nào, nhưng tất cả quá trình Biến đổi vẫn là một ẩn số đối với nó. Nó quay sang hỏi Newt, cố làm ra vẻ tự nhiên:

- Newt này, cậu ấy đang phải chịu đựng chuyện gì ở trên đó vậy? Thật tình, tôi vẫn chưa hiểu Biến đổi có nghĩa là như thế nào.

Câu trả lời của Newt làm Thomas chưng hửng.

- Cậu tưởng chúng tôi biết sao? - Nó nói, giơ hai tay lên trời, rồi thả rơi chúng xuống đầu gối. - Tất cả những gì chúng tôi biết là nếu bị Nhím sầu chích bằng những mũi gai gớm ghiếc của nó, thì cậu phải tiêm Huyết sầu nếu không muốn chết. Một khi đã được tiêm Huyết thanh, cơ thể của cậu sẽ quằn quại run rẩy, da dẻ sục sôi và chuyển sang một màu xanh lục nhìn phát ớn, rồi cậu nôn ói thấy mà khiếp. Giải thích như thế đủ chưa hả Tommy?

Thomas nhíu mày. Nó không muốn làm cho Newt thất vọng hơn, nhưng nó cần câu trả lời.

- Này, tôi biết cậu cảm thấy rất tệ khi bạn thân của mình phải trải qua chuyện đó, nhưng tôi chỉ muốn biết điều gì đang thực sự diễn ra ở trên đó thôi. Tại sao cậu gọi nó là Biến đổi?

Newt thả lỏng người, dường như muốn gục xuống, rồi thở dài.

- Nó khơi lại ký ức. Chỉ là những mảnh vụn, nhưng đúng là những ký ức trước khi chúng ta đến cái chỗ này. Ai đã từng trải qua chuyện đó đều cư xử

như một thằng tâm thần sau khi quá trình Biến đổi chấm dứt, mặc dù thường là không đến mức tồi tệ như Ben. Dù sao thì, chuyện đó giống như là cậu được trả lại cuộc sống cũ, chỉ để thấy nó bị cướp đi một lần nữa vậy.

Đầu Thomas như muốn nổ tung.

- Cậu chắc không? - Nó hỏi.

Newt có vẻ bối rối.

- Ý cậu là sao? Chắc về cái gì?

- Tụi nó *đổi khác* vì mong muốn trở về cuộc sống cũ, hay vì tuyệt vọng khi nhận ra rằng cuộc sống đó cũng chẳng khá hơn hiện tại?

Newt nhìn Thomas một lúc, rồi quay mặt đi, chìm trong suy tư.

- Mấy sư huynh từng trải qua chuyện đó chưa bao giờ thật sự thảo luận về nó cả. Tụi nó chỉ... đổi khác. Không còn dễ mến. Trong Trảng có vài ba đứa từng bị, mình không thể chịu được chúng. - Giọng nói của Newt xa xôi, còn đôi mắt nó thì như bị hút vào một điểm vô hình nào đó ở trong rừng. Thomas hiểu thằng bé đang lo Alby sẽ không còn như trước nữa.

- Nói thật tình, - Chuck đế vào, - Gally là thằng tệ nhất trong số đó.

- Có gì mới về con nhỏ kia không? - Thomas đổi chủ đề. Nó không có tâm trạng để nói chuyện về Gally. Hơn nữa, suy nghĩ của nó không ngừng quay về bên con bé. - Tớ thấy mấy Y-tờ cho nhỏ đó ăn ở trên lầu.

- Không có gì mới. - Newt đáp. - Vẫn đang chìm trong cơn hôn mê chết tiệt đó, hay đại loại thế. Lâu lâu lại lẩm nhẩm gì đó vô nghĩa, như là đang mơ ấy. Con nhỏ đó ăn được, và có vẻ như sống tốt. Quái lạ ghê.

Lại im lặng một lúc, như thể cả ba đứa đang cố tìm ra lời giải thích về trường hợp của đứa con gái. Thomas lại thắc mắc về mối quan hệ lạ lùng mà nó cảm thấy với con bé, mặc dù nó đã *suy giảm* một chút, nhưng có thể chỉ là bởi vì trong đầu nó đang chất chồng quá nhiều suy nghĩ khác.

Cuối cùng Newt lên tiếng phá vỡ sự im lặng:

- Dù sao đi nữa, chuyện tiếp theo là tìm xem chúng tôi cần phải làm gì với cậu, Tommy à.

Thomas ngẩng mặt, hoang mang trước câu nói vừa rồi.

- Làm gì với tôi? Cậu đang nói về chuyện gì vậy?

Newt đứng dậy, kéo căng đôi tay.

- Sư huynh làm chỗ này lộn tùng phèo cả rồi. Một nửa số trảng viên nghĩ rằng cậu là thượng đế, nửa kia thì chỉ muốn tống trả cậu xuống Hộp. Nhiều chuyện để nói lắm.

- Như là gì? - Thomas không biết điều gì là đáng lo ngại hơn, được tôn vinh làm anh hùng hay là bị căm ghét đến chết.

- Kiên nhẫn đi. - Newt nói. - Cậu sẽ biết sau khi ngủ dậy.

- Ngày mai à? Tại sao? - Thomas không thích nghe cái giọng đó.

- Tôi đã triệu tập một Trang nghị. Và cậu sẽ đến đó. Cậu là cái mục đích thối tha duy nhất của cuộc họp.

Nói rồi Newt quay lưng bước đi, bỏ lại Thomas đang tự hỏi trong đầu làm thế quái nào mà một cuộc Trang nghị được triệu tập chỉ để bàn về *nó*.

Chương 24

Ngày hôm sau, Thomas thấy mình ngồi trên một cái ghế, lo lắng và sợ toát mồ hôi, đối mặt với mười một thằng bé. Chúng an toạ trên những chiếc ghế được sắp thành hình bán nguyệt chung quanh Thomas. Sau khi định thần lại, Thomas nhận ra đó là các Trang chủ, và ngán một điều là Gally cũng nằm trong số đó. Chiếc ghế ngay đối diện với Thomas bị bỏ trống - không cần phải hỏi cũng biết đó là ghế của Alby. Bọn trẻ đang ở trong một căn buồng rộng của Trang ấp mà Thomas chưa từng vào. Ngoài những chiếc ghế ra thì chỉ còn một cái bàn nhỏ nằm trong góc. Vách buồng làm bằng gỗ, giống như sàn nhà, và rõ ràng là không ai cố tìm cách biến nơi này thành một nơi hiếu khách. Không hề có cửa sổ, căn buồng bốc mùi nấm mốc và sách cũ. Thomas không bị lạnh nhưng vẫn sởn ốc.

Ít ra nó cũng thấy nhẹ nhõm khi Newt có mặt. Thằng bé ngồi trên cái ghế đặt bên phải của chiếc ghế trống.

- Thay mặt cho thủ lĩnh, của chúng ta lúc này đang dưỡng bệnh, tôi tuyên bố khai mạc Trang nghị. - Newt nói, với một cái đảo mắt nhẹ, như thể nó ghét tất cả những trò nghi thức nhảm nhí này. - Như các bạn đã biết, những ngày vừa qua mọi chuyện đã trở nên rối tung, và ít nhiều có liên quan đến Đầu xanh, Tommy, người đang ngồi trước mặt chúng ta.

Mặt Thomas đỏ như gấc vì ngượng.

- Nó đâu còn là Đầu xanh nữa. - Gally nhắc, giọng trầm và hằn học một cách tức cười. - Bây giờ nó chỉ là một thằng phá luật thôi.

Câu nói này làm nổ ra nhiều tiếng xì xầm, nhưng Newt đã dập tắt ngay.

Đột nhiên Thomas chỉ muốn tránh càng xa căn phòng này càng tốt.

- Gally này. - Newt nói. - Cố gắng giữ trật tự ở đây nhé. Nếu cứ mỗi lần tôi nói điều gì là cậu lại nhảy xổ vào cắt ngang, thì cậu cứ việc biến khỏi đây. Hiện nay tâm trạng của tôi không được vui.

Thomas ước gì mình có thể cười phá lên với câu đó.

Gally khoanh tay và ngả người ra sau trên chiếc ghế, khuôn mặt nhăn nhó tới mức Thomas suýt phì cười. Nó càng lúc càng không tin nổi là mới chỉ ngày hôm trước mình lại đi sợ thằng nhãi đó. Bây giờ Gally chỉ có vẻ ngu ngốc và thậm chí đáng thương hại.

Newt quắc mắt nhìn Gally rồi nói tiếp.

- Mừng là chúng ta làm rõ chuyện này với nhau. - Newt lại đảo mắt một vòng. - Nguyên do chúng ta ở đây là bởi vì gần như tất cả mọi thằng con trai ở trong Trảng đều tìm đều tìm đến gặp tôi trong mấy ngày vừa qua để hoặc kể tội Thomas, hoặc nài xin được nắm tay cậu ta làm hoà. Chúng ta cần phải quyết định xem sẽ làm gì với Thomas.

Gally chồm người tới trước, nhưng Newt không để cho nó nói.

- Cậu sẽ có dịp để nói Gally ạ. Ai có lượt của người đó. Còn Tommy, cậu không được phép mở miệng nói gì hết, cho tới khi được chúng tôi yêu cầu. Được chưa? - Thằng bé chờ một cái gật đồng ý của Thomas, buộc nó miễn cưỡng phải gật đầu, rồi chỉ tay về phía thằng bé ngồi trên ghế ngoài cùng bên phải. - Zart này, cậu bắt đầu trước.

Một vài tiếng cười rúc rích cất lên trong khi Zart, thằng bé kiệm lời giữ nhiệm vụ trông coi khu Trang viên, ngọ nguậy trên ghế. Nó nhìn Thomas tựa như đang quan sát một củ cà rốt mọc trên cây cà chua.

- Hừm, - Zart mở lời, mắt ngó xung quanh như thể muốn chờ ai đó bảo xem nó cần nói gì. - Tôi không biết nữa. Cậu ta đã phá vỡ một trong những nguyên tắc quan trọng nhất của chúng ta. Ta không thể để cho mọi người nghĩ rằng chuyện đó là bình thường. - Nó ngừng lời và nhìn xuống tay, xoa xoa chúng vào nhau - Nhưng mà... cậu ta đã thay đổi mọi chuyện. Bây giờ chúng ta đã biết là có thể sống sót ở ngoài đó, và chúng ta có thể đánh bại lũ Nhím sầu.

Thomas cảm thấy nhẹ cả người. Nó đã có một người ủng hộ. Nó tự hứa với bản thân sẽ tỏ ra thật tử tế với Zart.

- Thôi, cho xin, - Gally nanh nọc. - Tôi dám cá chính Minho mới là người thanh toán tụi nó.

- Gally, câm cái mồm cậu lại! - Newt hét và đứng bật dậy để tạo hiệu quả hơn, làm một lần nữa Thomas lại mừng hết cỡ trong bụng. - Bây giờ tôi là người lãnh đạo, và nếu như tôi còn nghe thấy cậu nói thêm một lời nào khi chưa đến lượt, thì tôi sẽ ra lệnh Trục xuất cậu ngay.

- Làm ơn đi. - Gally thì thầm đầy mỉa mai, nét nhăn nhó tức cười tái xuất hiện trên mặt thằng bé khi nó lại buông người xuống ghế.

Newt ngồi xuống rồi ra hiệu với Zart:

- Thế thôi à? Có đề nghị gì không?

Zart lắc đầu.

- Được rồi. Tiếp theo là cậu. Chảo chiên.

Thằng bé đầu bếp ngoác miệng cười sau bộ râu và ngồi thẳng lên.

- Sư huynh này có gan to hơn bất kỳ lá gan bò hay heo nào mà tôi từng

nấu năm vừa qua. - Nó ngừng lời, như thể chờ xem có ai cười hay không, nhưng chẳng ai cười cả. - Chuyện này đúng là ngớ ngẩn: cậu ta đã cứu mạng Alby, kết liễu vài con Nhím sầu, trong khi chúng ta chỉ ngồi đây bàn luận xem nên làm gì với cậu ta. Như Chuck vẫn nói, quá là tởm.

Thomas muốn bước tới siết tay Chảo chiên. Thằng bé vừa mới nói ra chính xác những gì mà bản thân Thomas đã nghĩ về sự việc đang diễn ra.

- Vậy cậu đề nghị thế nào? - Newt hỏi.

Chảo chiên khoanh tay lại.

- Đưa Thomas vào Hội đồng và để cho cậu ta huấn luyện chúng ta về những thứ mà cậu ta đã làm ở ngoài đó.

Nhiều tiếng nói lao xao nổi lên, khiến Newt phải mất một phút mới dẹp yên được mọi người. Thomas nhăn mặt. Với lời đề nghị vừa rồi thì Chảo chiên đã đi quá xa, và gần như bác bỏ tính xác đáng của tất cả những nhận định mà thằng bé vừa nêu ra.

- Được rồi, ghi nhận. - Newt nói trong khi ghi chép trên một tập giấy. - Bây giờ mọi người làm ơn ngậm miệng cho, tôi không đùa đâu. Các bạn đều biết luật rồi. Không nói những ý kiến không thể chấp nhận được, và tất cả đều được nói trước khi chúng ta biểu quyết thông qua. - Newt đã ghi chép xong và chỉ tay vào thành viên thứ ba của Hội đồng, một thằng bé tóc đen, mặt lốm đốm tàn nhang mà Thomas chưa bao giờ tiếp xúc.

- Thật tình tôi không có ý kiến. - Thằng bé nói.

- Cái gì? - Newt bực bội hỏi. - Thật hay ho khi chọn cậu vào Hội đồng nhỉ.

- Xin lỗi, nhưng nói thiệt là tôi không có ý kiến gì. - Thằng bé nhún vai. -

Nếu có chăng thì tôi đồng tình với Chảo chiên. Tại sao lại trừng phạt cậu ta chỉ vì đã cứu mạng một người khác?

- Vậy đó là ý kiến của cậu phải không? - Newt hỏi dồn, tay lăm lăm bút chì.

Thằng bé gật đầu, và Newt hí hoáy ghi chép. Thomas càng lúc càng thấy nhẹ nhõm hơn. Có vẻ như đa phần Trang chủ đều ủng hộ nó chứ không chống đối nó. Nhưng nó vẫn cảm thấy chỉ ngồi trơ ra là một việc khó khăn. Nó rất muốn được tự nói cho bản thân mình. Nhưng nó cố buộc mình tuân theo luật lệ của Newt và giữ yên lặng.

Tiếp theo là Winston mụn trứng cá, Trang chủ Trang trại.

- Theo tôi cậu ta nên bị trừng phạt. Không phải tôi chống đối gì cậu, Đầu xanh ạ, nhưng Newt này, cậu là người lúc nào cũng nhai tới nhai lui về trật tự. Nếu ta không xử phạt Thomas thì ta sẽ nêu một tấm gương xấu. Cậu ta đã phá vỡ Nguyên tắc số một.

- Được rồi, - Newt nói trong lúc viết vào xấp giấy. - Vậy cậu đề nghị trừng phạt. Kiểu nào?

- Tôi nghĩ ta nên nhốt cậu ta vào trong Trang thất trong vòng một tuần, chỉ cho ăn bánh mì và uống nước suông, đồng thời cần phải tuyên truyền cho tất cả mọi người biết để lấy đó làm gương.

Gally vỗ tay và nhận được một cái nhíu mày từ phía Newt. Tim Thomas chùng xuống một chút.

Hai Trang chủ tiếp theo phát biểu ý kiến, một người ủng hộ Chảo chiên, người kia về phe với Winston. Sau đó đến lượt Newt.

- Tôi đồng ý với nhiều người trong số các bạn. Thomas nên bị trừng phạt,

nhưng sau đó chúng ta cần phải tìm ra cách để sử dụng cậu ta. Tôi giữ lại đề nghị của mình cho tới khi nghe ý kiến của tất cả mọi người. Tiếp theo.

Thomas ghét nghe thấy bọn họ bàn luận về hình phạt, và càng tức hơn khi cứ phải ngậm miệng. Nhưng trong thâm tâm, nó không thể không đồng tình. Tréo ngoe ở chỗ thành công mà nó đã đạt được cũng đồng thời phá vỡ một điều luật quan trọng.

Bọn trẻ tiếp tục lần lượt nêu ý kiến. Có đứa cho là Thomas nên được ca ngợi, có đứa lại nghĩ nó phải bị trừng phạt. Hoặc cả hai. Thomas chẳng buồn nghe mấy, vì còn đang ngóng đợi cho đến ý kiến của hai Trang chủ cuối cùng là Gally và Minho. Minho không hề hé răng nói nửa lời kể từ khi Thomas bước vào trong phòng. Nó chỉ ngồi ủ rũ trên ghế, trông như vừa bị mất ngủ cả tuần.

Gally nói trước:

- Tôi nghĩ mình đã nêu quan điểm khá rõ rồi.

Tuyệt, Thomas nghĩ bụng. *Vậy thì im mồm đi.*

- Tốt thôi. - Newt nói, lại đảo mắt một lần nữa. - Đến lượt cậu đấy, Minho.

- Chưa! - Gally gào lên làm vài Trang chủ xém rớt khỏi ghế. - Tôi vẫn còn muốn nói một điều.

- Thế thì nói phứt ra luôn đi. - Newt đáp.

Chuyện này làm cho Thomas cảm thấy Hội đồng cũng coi thường Gally giống nó. Mặc dù nó không còn e ngại Gally nữa, nó vẫn ghét thằng bé này.

- Cứ nghĩ mà coi. - Gally bắt đầu nói. - Cái thằng đầu bã này từ dưới Hộp

chui lên, lúc đó còn bối rối và sợ sệt. Vậy mà chỉ vài ngày sau nó đã chạy quanh Mê cung cùng với lũ Nhím sầu, hành động như thể ngoài đó là đất của nó vậy.

Thomas co người trên ghế, thầm hy vọng là những đứa kia không suy nghĩ như vậy.

Gally tiếp tục nói:

- Tôi nghĩ tất cả những chuyện này chỉ là diễn trò. Làm sao mà nó có thể làm được điều nó đã làm chỉ sau có vài ngày? Tôi không bị mắc lừa đâu.

- Cậu đang vòng vo chuyện gì vậy hả Gally? - Newt hỏi. - Sao không nói huỵch toẹt luôn đi?

- Theo tôi, nó làm gián điệp cho những kẻ đã đưa chúng ta đến đây.

Lại một loạt tranh cãi om sòm bùng nổ trong phòng. Thomas không thể làm gì khác ngoài việc lắc đầu. Nó không thể hiểu làm sao Gally lại có những suy nghĩ đó. Rốt cuộc thì Newt cũng vãn hồi được trật tự, nhưng Gally không chịu ngưng nói.

- Chúng ta không thể tin thằng này. - Nó nói tiếp. - Hôm sau ngày nó đến, một con bé tâm thần xuất hiện, tuyên bố mọi chuyện sẽ thay đổi, tay nắm miếng giấy kinh dị kia. Rồi chúng ta tìm thấy một con Nhím sầu chết. Thomas dễ dàng tìm được cớ để vào Mê cung ban đêm, rồi tìm cách thuyết phục mọi người rằng nó là anh hùng. Thật ra thì, ngay cả Minho cũng đâu có thật sự nhìn thấy nó làm gì với đám dây leo đó đâu. Làm sao mà biết được liệu có phải nó là người đã treo Alby lên đó hay không?

Gally ngừng lời. Không ai nói gì trong nhiều phút, và sự kinh hoàng bắt đầu dâng lên trong lòng Thomas. Không lẽ tụi nó thực sự tin vào lập luận của thằng Gally sao? Nó sốt ruột muốn được thanh minh và suýt nữa thì không giữ được yên lặng. Nhưng trước khi nó kịp nói gì thì Gally đã nói

tiếp:

- Có quá nhiều điều lạ lùng đã diễn ra, tất cả đều bắt đầu từ sau khi thằng Đầu xanh mặt dẹp này xuất hiện. Tình cờ nó lại là người đầu tiên sống sót qua đêm trong Mê cung. Có chuyện gì đó không ổn, và cho đến khi chúng ta điều tra ra, tôi chính thức đề nghị nhốt nó vào trong Trang thất trong vòng một tháng, sau đó ta sẽ xem xét lại.

Nhiều tiếng rì rầm lại nổi lên trong lúc Newt hí hoáy ghi chép vào trong xấp giấy, liên tục lắc đầu. Cử chỉ đó làm Thomas nhen nhóm một tia hy vọng.

- Xong chưa đội trưởng Gally? - Newt hỏi.

- Đừng có tỏ ra ta đây thông minh nữa, Newt à. - Gally nói, mặt đỏ lựng. - Tôi nói thiệt đó. Làm sao chúng ta có thể tin tưởng thằng này chỉ sau chưa đầy một tuần? Đừng có gạt bỏ ý kiến của tôi mà không cân nhắc trước.

Đây là lần đầu tiên Thomas thấy một chút cảm tình với Gally. Thằng bé đang lo lắng về thái độ của Newt dành cho nó. Gally rốt cuộc cũng là một Trang chủ mà. *Nhưng mình vẫn ghét thằng này*, Thomas nghĩ.

- Tốt lắm Gally. - Newt nói. - Tôi xin lỗi. Chúng tôi đều lắng nghe cậu, và xem xét đề nghị của cậu. Cậu nói xong chưa?

- Rồi. Tôi nói xong rồi. Và tôi nói *đúng*.

Không nói gì thêm với Gally, Newt chỉ tay vào Minho.

- Cậu nói đi. Người cuối, nhưng không phải là người kém quan trọng nhất.

Thomas phấn khởi khi thấy cuối cùng cũng đã đến lượt Minho. Chắc

chắn thằng bé này sẽ bảo vệ nó tới cùng.

Minho đứng phắt dậy, làm mọi người bất ngờ.

- Tôi đã ở ngoài đó. Tôi đã chứng kiến những gì con người này thực hiện được. Cậu ta vẫn vững vàng trong khi tôi trở thành một con gà rù. Không cần nhiều lời như Gally. Tôi chỉ muốn nói ra lời đề nghị của mình, vậy thôi.

Thomas nín thở, tự hỏi Minho sẽ nói cái gì.

- Tốt thôi. - Newt nói. - Vậy thì cậu nói cho chúng tôi nghe luôn đi.

Minho nhìn vào Thomas.

- Tôi xin đề cử cậu ta thay thế vị trí của tôi, là Trang chủ của nhóm Tầm đạo sinh.

Chương 25

Một sự im lặng tuyệt đối bao trùm lên căn phòng, như thể mọi thứ đã bị đông cứng. Tất cả mọi thành viên của Hội đồng đều nhìn Minho trân trối. Thomas sững sờ ngồi đực mặt ra, đợi xem thằng bé có nói tiếp là nó chỉ giỡn chơi hay không.

Cuối cùng Gally đứng lên phá vỡ sự im lặng:

- Thật nực cười! - Nó đối mặt với Newt và chỉ tay vào Minho lúc này đã ngồi xuống. - Đáng lẽ nó đáng bị loại khỏi Hội đồng vì ăn nói điên khùng

như vậy.

Sự thương hại mà Thomas dành cho Gally, dù chỉ là một chút, đã hoàn toàn bốc hơi sau câu nói vừa rồi.

Một vài Trang chủ có vẻ hoàn toàn đồng tình với đề nghị của Minho, chẳng hạn như Chảo chiên, đứa đang vỗ tay và hò hét kêu gọi biểu quyết để át tiếng Gally. Những đứa khác thì không. Winston kiên quyết lắc đầu và nói câu gì đó mà Thomas không nghe rõ. Khi mọi người bắt đầu nhao nhao lên tiếng, Thomas úp mặt vào hai lòng bàn tay, chờ cho sự việc trôi qua, lo lắng pha lẫn ngạc nhiên. Tại sao Minho lại nói điều đó? *Chắc chỉ là câu đùa thôi*, nó nghĩ bụng. *Newt đã nói cần phải mất rất nhiều thời gian chỉ để trở thành Tầm đạo sinh, chứ đừng nói tới làm Trang chủ*. Nó đưa mắt nhìn lên, thầm ao ước lúc này mình đang ở một nơi thật xa.

Cuối cùng, Newt bỏ tập giấy xuống và bước ra khỏi hàng ghế bán nguyệt, hét bảo mọi người im lặng. Thomas thấy thoạt đầu mọi người không ai buồn chú ý tới Newt, nhưng dần dần thì trật tự cũng được tái lập, và tất cả ngồi xuống ghế trở lại.

- Tôi chưa từng thấy nhiều thằng con trai cư xử kiểu con nít con nôi như thế này. - Newt nói. - Có thể chúng ta chưa nhận ra, nhưng ở đây chúng ta là người lớn rồi. Cứ hành xử như vậy thì chúng ta đến phải giải tán Hội đồng và bắt đầu lại từ đầu mất. - Thằng bé đi từ đầu nọ tới đầu kia của hàng ghế, nhìn vào mắt từng đứa một trong khi nói. - Rõ cả chứ?

Sự im lặng trùm lên Hội đồng, Thomas tưởng sẽ có nhiều lời phản đối hơn, nhưng nó ngạc nhiên thấy mọi người đều gật đầu tán thành, kể cả Gally.

- Tốt! - Newt quay lại ghế của mình rồi ngồi xuống, đặt xấp giấy lên đùi, nguệch ngoạc vài dòng rồi ngẩng lên nhìn Minho. - Đó là một đề nghị rất nghiêm trọng. Tôi xin lỗi, nhưng cậu cần phải giải thích thêm nếu muốn mọi người hiểu.

Thomas sốt ruột chờ nghe câu trả lời.

Minho tỏ vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn bảo vệ ý kiến của mình:

- Ngồi đây bàn luận về những chuyện mà các cậu mù tịt thì dễ lắm. Tôi là Tầm đạo sinh duy nhất ở đây, và người còn lại đã từng ra khỏi Mê cung là Newt.

Gally chen vào:

- Không phải nếu cậu tính lần tôi...

- Tôi không tính! - Minho la lên. - Tin tôi đi, cậu và những đứa còn lại chẳng biết gì về những chuyện xảy ra ở ngoài kia đâu. Cậu bị chích cũng chỉ vì cậu đã phá vỡ chính cái Nguyên tắc mà cậu đang kết tội Thomas vi phạm. Cái đó gọi là *đạo đức giả* đó, đồ mặt đẹp...

- Đủ rồi. - Newt gạt ngang. - Chỉ cần chứng minh quan điểm của cậu thôi.

Sự căng thẳng đang lên rất cao. Thomas cảm thấy dường như không khí căn phòng sắp sửa bùng nổ vào bất cứ lúc nào. Khuôn mặt của Gally và Minho đều bừng bừng lửa giận, nhưng cuối cùng chúng cũng thôi nhìn nhau.

- Dù sao thì, hãy nghe tôi nói. - Minho nói tiếp trong khi ngồi xuống. - Tôi chưa bao giờ nhìn thấy điều gì giống như thế. Cậu ấy không hoảng loạn, không than van khóc lóc. Mà cậu ấy chỉ mới ở đây được vài ngày. Nhớ lại những ngày đầu của chúng ta mà coi. Thu mình lại, mất phương hướng, khóc lóc, không dám tin ai và cũng chẳng muốn làm gì hết. Tất cả chúng ta đều đã tỏ ra như thế trong hàng tuần, thậm chí hàng tháng, cho đến khi chúng ta không còn cách nào khác ngoài chấp nhận thực tế và tiếp tục sống.

Minho lại đứng dậy, chỉ tay về phía Thomas nói:

- Chỉ vài ngày sau khi cậu bé này tới đây, cậu đã bước ra ngoài Mê cung

để cứu mạng hai con người mà cậu ta gần như chưa biết. Tất cả những lời buộc tội cậu ta phá vỡ luật lệ thiệt đúng là ngu xuẩn. Cậu ta chưa có thời gian để hiểu luật. Nhiều người đã kể cho cậu ta biết về những việc xảy ra ngoài Mê cung, đặc biệt là vào ban đêm, vậy mà cậu ta vẫn bước ra ngoài đó dù cổng đang đóng lại, chỉ vì lo cho hai kẻ đang cần sự giúp đỡ.

Minho hít một hơi sâu, dường như để tiếp thêm sức lực cho lời nói của mình.

- Nhưng đó mới chỉ là phần đầu câu chuyện. Sau đó, cậu ta chứng kiến tôi bỏ rơi Alby. Tôi là đứa có kinh nghiệm và hiểu biết hơn, nên lẽ ra Thomas không thắc mắc khi tôi làm như vậy. Nhưng cậu ta đã không nghe theo tôi. Hãy nghĩ tới ý chí và sức mạnh mà cậu ta đã dùng để đưa Alby lên trên bức tường đó, từng xen-ti-mét một. Cậu ta đúng là khác thường. Đúng là điên.

- Nhưng chưa hết. Sau đó tụi Nhím sầu kéo tới. Tôi đã nói với Thomas là chúng tôi phải tách nhau ra, rồi tôi thực hiện chiến thuật lẩn trốn và chạy lòng vòng trong Mê cung. Còn Thomas đáng lẽ ra phải sợ đến vãi ra quần, cậu ta đã giữ bình tĩnh và thách thức mọi quy tắc trọng lực để đưa Alby lên bức tường đó, rồi dụ con Nhím sầu ra xa khỏi chỗ của Alby, đánh lừa nó và thấy...

- Biết rồi. - Gally nạt. - Chẳng qua là ăn may thôi.

Minho nói thẳng:

- Không đâu, đồ vô dụng, cậu cóc biết gì hết! Tôi ở đây hai năm rồi, nhưng chưa bao giờ tôi nhìn thấy một chuyện như thế. Còn cậu thì chỉ biết nói...

Minho ngừng lại, xoa mắt, gầm lên tức tối. Lúc này Thomas nhận ra nó đang há hốc mồm. Nhiều cảm xúc đan xen lẫn lộn trong đầu nó: biết ơn Minho đã đứng lên bảo vệ mình, nghi hoặc cái trò gây hấn liên tục của Gally, và lo sợ không biết phán quyết cuối cùng sẽ là gì.

- Nè Gally, - Minho nói bằng giọng đã điềm tĩnh hơn, - cậu chỉ là một đứa nhát hít chưa bao giờ, dù chỉ một lần, dám đề nghị được làm Tầm đạo sinh, hay ít ra là cố thử làm việc đó. Cậu không có quyền nói về những gì cậu không hiểu. Vậy nên cậu ngậm miệng lại đi.

Gally lại đứng dậy, tức xịt khói.

- Còn nói một câu như vậy nữa là tao sẽ bẻ cổ mày, ngay trước mặt mọi người ở đây. - Nước bọt của Gally văng tứ tung trong lúc nó mở miệng.

Minho cười, rồi giang tay tát Gally một cái. Thomas bật đứng dậy khi thấy thằng đầu gấu ngã xuống ghế làm nó bật ngửa ra và gãy đôi. Gally nằm sóng soài trên sàn nhà, trước khi lồm cồm tìm cách đứng dậy, với đôi chân run rẩy. Minho bước tới đạp một cú vào giữa lưng thằng bé, khiến nó lại đo sàn lần nữa.

Thomas ngồi phịch xuống ghế, ngỡ ngàng.

- Tao thề với mày, Gally à. - Minho nói, nhếch mép khinh bỉ. - Đừng bao giờ đe doạ tao nữa. Đừng có nói chuyện với tao nữa. Đừng bao giờ nữa. Nếu mày làm vậy, tao sẽ vặn cái cổ cò của mày, sau khi bẻ hết chân tay của mày.

Newt và Winston lao đến túm lấy Minho trước khi Thomas kịp hiểu rõ sự tình. Hai thằng lôi Minho ra khỏi Gally. Thằng đầu gấu bật dậy, mặt đỏ tía đầy điên dại, nhưng không lao vào Minho mà chỉ đứng đó, ngực phập phồng.

Cuối cùng Gally giật lùi ra cửa, hơi loạng choạng. Mắt đỏ lia một lượt khắp phòng, đôi mắt long lên đầy hận thù. Thomas có cảm tưởng đáng sợ là thằng bé này sắp giết một người nào đấy. Gally đã ra đến cửa, luồn tay ra sau lưng tìm nắm đấm cửa.

- Mọi chuyện bây giờ đã thay đổi. - Gally nói, nhổ toẹt lên sàn. - Lẽ ra mày không nên làm chuyện này, Minho à. Mày không nên làm vậy. - Cái nhìn điên dại của thằng bé chiếu vào Newt. - Tao biết mày cũng ghét tao,

mày luôn luôn ghét tao. Đáng lẽ mày phải bị Trục xuất vì cái tội bất tài vô dụng, không biết đường lãnh đạo mấy đứa này. Thật nhục thay cho cái mặt mày, và cho tất cả những đứa ngồi ở đây. Mọi chuyện đã thay đổi rồi. Tao hứa đấy.

Tim Thomas trĩu xuống. Làm như thế mọi chuyện còn chưa đủ khó xử hay sao.

Gally mở toang cửa, bước ra ngoài, nhưng trước khi có người nào kịp phản ứng, thì nó lại thò đầu vào phòng.

- Còn mày. - Gally chỉ vào Thomas, - thằng Đầu xanh, mày tưởng mày chúa lắm hả. Đừng quên ta đã nhìn thấy mày trước đây. Tao đã bị Biến đổi. Những gì mà mấy đứa này quyết định sẽ chẳng có nghĩa lý cóc khô gì hết.

Nó ngừng lại, nhìn khắp lượt mọi người trong phòng. Khi cái nhìn độc địa quay lại phía Thomas, nó nói thêm một câu cuối cùng:

- Dù cho mày đến đây vì mục đích gì, tao thề là tao sẽ ngăn chặn điều đó. Kể cả giết mày nếu như tao buộc phải làm vậy.

Rồi nó quay gót, bước ra khỏi phòng, dập cánh cửa đánh sầm sau lưng.

Chương 26

Thomas ngồi cứng người trên ghế, một cảm giác kỳ lạ dâng lên trong bụng. Nó đã từng trải qua tất cả các cung bậc cảm xúc trong một thời gian ngắn kể từ khi đặt chân tới Trảng: sợ hãi, cô đơn, tuyệt vọng, buồn bã, kể cả vui vẻ. Nhưng đây là một điều hoàn toàn mới: nghe một người khác tuyên bố

căm thù tới mức muốn giết nó.

Gally điên rồi, nó tự nhủ. *Thằng bé hoàn toàn loạn trí rồi*. Nhưng suy nghĩ đó chỉ càng làm tăng thêm nỗi lo lắng trong lòng nó. Những thằng khùng có thể làm mọi chuyện.

Các thành viên Hội đồng đứng hoặc ngồi trong yên lặng, rõ ràng là cũng sững sờ như Thomas trước điều chúng vừa chứng kiến. Newt và Winston đã buông Minho ra. Cả ba đứa ủ rũ quay về ghế của mình và ngồi xuống.

- Cuối cùng cũng được rảnh nợ. - Minho nói, gần như thì thào. Thomas không biết liệu thằng bé có định để cho những đứa kia nghe thấy hay không.

- Coi nào, cậu cũng chẳng hay ho gì đâu. - Newt nói. - Cậu đã nghĩ ra cái quái gì vậy? Như thế là hơi quá đáng, cậu không thấy sao?

Minho đưa mắt nhìn lên và ngửa đầu ra sau, như thể vừa bị câu nói của Newt giáng cho một cú.

- Ê, đừng có đổ rác lên đầu tôi chứ. Mọi người ai cũng thấy cái thằng đầu bã đó đáng bị ăn đòn, cậu cũng biết vậy mà. Đây là lúc mà một ai đó phải chống lại cái trò tởm của nó.

- Cậu ta ở trong Hội đồng là có lý do. - Newt nói.

- Trời, nó đã đe doạ bẻ cổ tôi và giết Thomas! Thằng đó bị loạn óc rồi, tốt hơn là cậu nên cử ai đó đi bắt giam nó vào Trang thất ngay lập tức. Nó là đứa rất nguy hiểm.

Thomas không thể đồng tình hơn, và lại một lần nữa suýt phá vỡ mệnh lệnh bắt mình im lặng, nhưng dừng lại kịp thời. Nó không muốn đưa thêm rắc rối vào những vấn đề hiện tại - nhưng nó chẳng biết mình có thể im miệng được bao lâu.

- Có lẽ nó nói đúng. - Winston nói, rất khẽ.

- Cái gì? - Minho hỏi, hệt như suy nghĩ của Thomas.

Winston dường như ngạc nhiên vì người khác nghe thấy điều nó vừa nói. Đôi mắt của thằng bé quét quanh phòng trước khi nó giải thích:

- Thì... Gally đã trải qua quá trình Biến đổi sau khi Nhím sầu chích nó ngay phía ngoài Cửa Tây, giữa ban ngày ban mặt. Điều đó có nghĩa là nó đã khôi phục trí nhớ, vàn nó nói là nhìn thấy Đầu xanh có vẻ quen quen. Việc gì nó phải dựng chuyện?

Thomas nghĩ tới sự Biến đổi và khả năng khôi phục lại ký ức của nó. Cái ý tưởng đó đã từng đến với Thomas trước đây, nhưng liệu có đáng để bị Nhím sầu chích, rồi chịu đựng cả quá trình Biến đổi kinh hoàng kia, chỉ để nhớ lại một thứ gì đó? Nó hình dung ra cảnh Ben quằn quại trên giường và nhớ đến tiếng thét của Alby. *Không đời nào*, nó tự nhủ.

- Winston, cậu có nhìn thấy chuyện vừa xảy ra hay không vậy? - Chảo chiên hỏi với vẻ mặt hoài nghi. - Gally loạn óc rồi. Cậu không thể tin sái cổ những thứ vớ vẩn mà nó đã nói. Không lẽ cậu nghĩ Thomas ngồi đây là một con Nhím nguỵ trang hả.

Phạm luật hay không thì Thomas cũng chịu hết xiết rồi. Nó không thể im lặng thêm được nữa.

- Bây giờ tôi có được phép nói không đây? - Nó hỏi, sự bực tức dâng cao trong giọng nói. - Tôi chán nghe mấy người nói về tôi như thể tôi không hiện diện ở đây lắm rồi.

Newt liếc nhìn Thomas rồi gật đầu.

- Nói đi. Cái cuộc họp chết bầm này chẳng thể lộn tùng phèo hơn được

nữa.

Thomas nhanh chóng sắp xếp các ý nghĩ trong đầu, cân nhắc những chữ thích hợp giữa cả một đống quay mòng mòng những tức giận, hoang mang và thất vọng trong tâm trí.

- Tôi không biết tại sao Gally ghét tôi, nhưng tôi cóc cần biết. Cậu ta giống như bị điên vậy. Còn về con người thật của tôi, thì tất cả các cậu cũng biết nhiều như tôi thôi. Nhưng nếu như tôi nhớ không lầm, thì chúng ta ngồi đây vì chuyện mà tôi đã làm ngoài Mê cung, chứ không phải vì một kẻ nào đó cứ nghĩ tôi là ác quỷ hiện hình.

Có ai đó cười khẽ và Thomas ngừng lời, hy vọng là quan điểm của mình đã được chia sẻ.

Newt gật đầu có vẻ hài lòng.

- Tốt rồi. Chúng ta hãy tiếp tục thảo luận và gác chuyện của Gally qua một bên.

- Chúng ta không thể biểu quyết nếu không có mặt đầy đủ các thành viên. - Winston nhấn mạnh. - Trừ trường hợp bị bệnh, như Alby.

- Làm ơn làm phước, Winston. - Newt đáp. - Tôi có thể cam đoan rằng Gally hôm nay cũng không được bình thường, nên chúng ta cứ tiếp tục mà không có cậu ta. Thomas, cậu hãy tự bào chữa, rồi sau đó chúng tôi sẽ biểu quyết để thống nhất việc cần làm với cậu.

Thomas nhận ra hai bàn tay của nó đã co lại thành nắm đấm ở trên đùi. Nó duỗi tay ra rồi quệt vào quần để chùi mồ hôi. Rồi nó bắt đầu nói, không hề chắc chắn chút nào về những chữ nghĩa tuôn ra từ miệng mình:

- Tôi không làm gì sai hết. Tất cả những gì tôi biết chỉ là tôi nhìn thấy hai

con người đang cố hết sức để vào lại bên trong Trảng, nhưng không làm được. Nếu chỉ vì cái điều luật ngu ngốc nào đó mà tôi lờ hai người đó thì thật ích kỷ, hèn hạ, và... ờ, ngu ngốc. Nếu mọi người muốn tống giam tôi chỉ vì đã cứu sống người khác, thì xin cứ việc. Nếu còn có lần sau, tôi xin hứa sẽ chỉ khoanh tay cười khẩy, rồi đi ăn tối ở chỗ Chảo chiên.

Thomas không muốn làm ra vẻ hài hước. Nó chỉ thấy khiếp hãi khi mọi chuyện đáng lẽ đã phải xảy ra theo cách đó.

- Đây là đề nghị của tôi. - Newt nói. - Cậu đã phá vỡ Nguyên tắc số một của chúng tôi, nên cậu sẽ bị giam một ngày trong Trang thất. Đó là hình phạt dành cho cậu. Tôi cũng đề nghị chúng ta bầu chọn cậu làm Tầm đạo sinh, và quyết định sẽ có hiệu lực ngay sau khi cuộc họp này kết thúc. Chỉ trong một đêm, cậu đã chứng tỏ được nhiều thứ hơn là hầu hết các ứng viên làm được trong nhiều tuần. Còn việc để cậu làm Trang chủ thì, quên đi. - Thằng bé nhìn sang Minho. - Gally đã đúng về điểm này. Đó là một ý tưởng điên rồ.

Câu nói này làm Thomas cảm thấy đau vô cùng, mặc dù nó không thể không đồng ý. Nó nhìn sang Minho chờ phản ứng của thằng bé.

Thằng bé Trang chủ có vẻ không mấy ngạc nhiên, nhưng vẫn cãi lại:

- Tại sao chứ? Cậu ta là người giỏi nhất mà chúng ta từng có. Tôi thề đấy. Người giỏi nhất nên làm Trang chủ.

- Tốt thôi. - Newt trả lời. - Nếu đó là sự thực, thì chúng ta sẽ tiến hành thay đổi sau. Hãy cho một tháng để cậu ta tự chứng tỏ bản thân.

Minho nhún vai.

- Cũng được.

Thomas khẽ thở dài nhẹ nhõm. Nó vẫn luôn muốn trở thành Tầm đạo

sinh. Điều này khiến nó ngạc nhiên sau những chuyện nó đã trải qua ở ngoài Mê cung. Nhưng trở thành Trang chủ ngay lập tức thì nghe có vẻ hơi quá.

Newt đánh mắt nhìn quanh phòng.

- Được rồi, chúng ta đã có những đề nghị khác nhau, nên tôi sẽ điểm lại...

- Ồ, thôi nào. - Chảo chiên cắt ngang. - Cứ bình bầu thôi. Tôi bầu cho đề nghị của cậu.

- Tôi cũng vậy. - Minho nói.

Mọi người cũng tán đồng, khiến cho Thomas cảm thấy vừa nhẹ nhõm vừa tự hào.

Chỉ có Winston là phản đối.

Newt nhìn thằng bé.

- Không cần sự đồng thuận của cậu thì quyết định cũng sẽ được thông qua, nhưng cậu hãy cho chúng tôi biết điều gì còn khiến cậu không phục.

Winston thận trọng nhìn Thomas, rồi quay sang Newt.

- Với tôi thì như vậy cũng tốt, nhưng chúng ta không nên bỏ qua những gì Gally đã nói. Có điều gì đó... tôi không nghĩ là cậu ta đã dựng chuyện. Và đúng là kể từ khi Thomas xuất hiện, mọi thứ rối beng hết lên.

- Thôi được rồi. - Newt nói. - Mọi người đều đã suy nghĩ về chuyện này. Có lẽ khi chúng ta đã bình tâm lại và rảnh rỗi thì chúng ta sẽ triệu tập một Trang nghị khác để bàn bạc thêm về chuyện này. Được chưa?

Winston gật đầu.

Thomas tức mình khi thấy mình như không tồn tại.

- Thật vui khi nghe các cậu bàn luận về tôi giống như là tôi không có mặt ở đây vậy.

- Tommy này, - Newt nói, - chúng tôi vừa bầu cậu làm một Tầm đạo sinh chết tiệt. Đừng có làm mình làm mẩy nữa. Cậu ra khỏi đây đi. Minho còn phải huấn luyện cậu nhiều.

Đến lúc này Thomas mới thực sự ý thức được điều đó. Nó sắp sửa trở thành một Tầm đạo sinh và tha hồ khám phá Mê cung. Mặc cho mọi chuyện, nó thấy run người vì phấn khích. Nó chắc chắn sẽ không để bị mắc kẹt ngoài đó ban đêm một lần nữa. Có lẽ lần xui xẻo duy nhất của nó đã qua rồi.

- Vậy còn hình phạt của tôi? - Thomas hỏi.

- Ngày mai. - Newt đáp. - Từ khi thức dậy cho tới lúc mặt trời lặn.

Một ngày, Thomas nghĩ bụng. *Chắc cũng không quá tệ*.

Cuộc họp được giải tán và mọi người vội vã rời phòng, ngoại trừ Newt và Minho. Newt vẫn ngồi lại trên ghế ghi chép một chút.

- Mọi chuyện vậy là ổn rồi. - Thằng bé lẩm bẩm.

Minho bước tới vui vẻ đấm vào tay Thomas.

- Tất cả là tại sư huynh này đây.

Thomas cũng đấm trả.

- Trang chủ à? Cậu muốn tôi làm Trang chủ sao? Cậu còn điên gấp mấy lần Gally ấy chứ.

Minho nở một nụ cười ranh mãnh.

- Nó đã thành công, đúng không? Nhắm đích cao, trúng bia thấp. Cậu phải cảm ơn tôi đấy.

Thomas bật cười với cái chiến thuật khôn khéo của Minho. Một tiếng gõ cửa làm nó chú ý và quay lại nhìn coi ai tới. Chuck đang đứng ở đó, trông bộ dạng như thể vừa bị Nhím sầu rượt. Nụ cười trên môi Thomas tắt ngấm.

- Có chuyện gì vậy? - Newt đứng dậy hỏi, giọng điệu của nó càng làm Thomas lo lắng thêm.

Chuck vặn vẹo đôi bàn tay, đáp:

- Các Y-tờ phái tôi đến đây.

- Tại sao?

- Hình như Alby bắt đầu đánh đấm loạn xạ và hành động điên rồ, rồi nói cậu ấy cần phải nói chuyện với một người.

Newt đi ra cửa, nhưng Chuck nắm tay nó giữ lại.

- Ơ... cậu ấy không cần gặp cậu.

- Ý cậu là sao?

Chuck trỏ tay vào Thomas.

- Alby nằng nặc đòi gặp Thomas.

Chương 27

Lần thứ hai trong này hôm đó, Thomas sững người.

- Được, ta đi thôi. - Newt vừa nói vừa nắm lấy cánh tay của Thomas. - Không đời nào tôi để cậu đi một mình.

Thomas đi theo thằng bé, Chuck bám sát đằng sau, ba đứa rời khỏi phòng Hội đồng và đi theo hành lang tới chỗ cầu thang xoắn nhỏ mà Thomas không nhận ra trước đây. Newt bước lên một bậc thang, rồi quay lại nhìn Chuck, lạnh lùng ra lệnh:

- Cậu. Ở lại.

Lần đầu tiên Chuck chỉ gật đầu mà không nói gì. Thomas suy ra rằng thái độ của Alby chắc đã làm thằng nhóc lo ngại.

- Vui vẻ lên nào. - Thomas nói với Chuck trong lúc Newt tiếp tục lên cầu thang. - Họ vừa mới bầu tớ làm Tầm đạo sinh, nên bây giờ cậu được làm bạn với người nổi tiếng rồi đấy. - Nó cố pha trò để khoả lấp sự sợ hãi đang canh cánh trong lòng. Nếu như Alby kết tội nó, giống như Ben đã làm thì sao? Hay tệ hơn?

- Ờ, phải rồi. - Chuck lí nhí, trơ mắt nhìn mấy bậc thang gỗ.

Thomas nhún vai, bắt đầu bước lên cầu thang. Lòng bàn tay nó rịn nước, và nó cảm thấy giọt mồ hôi đang lăn xuống trên thái dương. Nó không muốn leo lên trên kia.

Newt đang đợi Thomas ở trên đầu cầu thang với vẻ mặt cứng rắn và cương quyết. Hai đứa đứng ở cuối đoạn hành lang dài và tăm tối bắt đầu từ cầu thang quen thuộc ở đầu kia, cái cầu thang mà Thomas đã leo lên đây trong ngày đầu tiên để nhìn mặt Ben. Ký ức đó làm cho Thomas nôn nao trong bụng. Nó hy vọng là Alby đã hoàn toàn bình phục qua các đợt hành xác để không phải chứng kiến điều đó lần nữa: làn da bệnh hoạn, đám tĩnh mạch xanh lè, thái độ bạo lực. Nhưng nó đã chuẩn bị cho điều tệ hại nhất.

Thomas đi theo Newt tới cánh cửa thứ hai bên phải, nhìn thằng bé nhẹ nhàng gõ cửa. Một tiếng rên rỉ đáp lại. Newt đẩy cửa mở ra, tiếng kèn kẹt khiến Thomas mang máng nhớ lại những bộ phim về ngôi nhà ma đã coi hồi còn bé. Lại một lần nữa nó bắt gặp một hình ảnh từ quá khứ. Nó nhớ đã từng coi phim, nhưng lại không nhớ những gương mặt của các diễn viên hoặc người cùng đi với mình. Thomas nhớ rạp chiếu bóng, nhưng không nhớ cụ thể nó trông giống cái gì. Nó không tài nào diễn tả được cảm giác ấy, kể cả đối với bản thân nó.

Newt đã bước vào trong phòng và ra hiệu cho Thomas vào theo. Nó đã chuẩn bị tư tưởng cho cảnh tượng hãi hùng mà nó sắp nhìn thấy. Nhưng khi vào trong và đưa mắt nhìn thì nó trông thấy một thằng bé có vẻ rất yếu đang nằm trên giường, mắt nhắm nghiền.

- Cậu ấy đang ngủ à? - Thomas thì thào, tránh không hỏi cái cậu đang hiện lên trong óc: *Cậu ấy chưa chết, đúng không?*

- Tôi không biết. - Newt khẽ nói. Thằng bé bước tới ngồi lên một cái ghế gỗ đặt gần giường. Thomas cũng ngồi xuống ở phía bên kia.

- Alby. - Newt thì thầm, rồi gọi to hơn. - Alby. Chuck nói cậu muốn nói chuyện với Tommy.

Đôi mắt Alby chớp chớp rồi mở ra. Hai nhãn cầu vằn đỏ long lên dưới ánh đèn. Nó nhìn Newt rồi nhìn Thomas. Với một tiếng rên, nó cựa mình ngồi dậy, dựa lưng vào đầu giường.

- Ừ. - Alby thều thào, giọng khàn thê thảm.

- Chuck nói cậu vùng vẫy quá trời và cư xử như người điên. - Newt nghiêng người tới trước. - Có chuyện gì không ổn sao? Cậu vẫn còn bệnh à?

Alby khò khè rặn từng chữ, như thể mỗi lần cố gắng tuổi thọ của nó sẽ bị giảm đi một tuần.

- Mọi thứ... sẽ thay đổi... Đứa con gái... Thomas... Tôi đã thấy tụi nó. - Mi mắt thằng bé run rẩy khép lại rồi mở ra. Alby trượt người xuống, nằm dài trên giường, mắt nhìn lên trần nhà đăm đăm. - Tôi không khoẻ.

- Cậu muốn nói gì, cậu đã nhìn thấy... - Newt mở lời.

- Tôi muốn gặp Thomas! - Alby hét lên với một nguồn năng lượng mà chỉ vài giây trước đó Thomas không hề ngờ tới. - Tôi đâu có yêu cầu cậu! Thomas! Tôi muốn gặp Thomas!

Newt nhìn Thomas và nhướng mày dò hỏi. Thomas nhún vai, cảm thấy tình hình mỗi lúc một tệ. Alby muốn gặp nó để làm gì?

- Tốt thôi, quỷ quái nhà cậu. - Newt nói. - Thomas đang ở ngay đây. Cậu nói chuyện với cậu ta đi.

- Đi ra. - Alby nói, mắt nhắm nghiền, hơi thở nặng nề.

- Không đời nào. Tôi muốn nghe.

- Newt. - Alby ngừng một chút. - Đi ra ngoài.

Thomas cảm thấy cực kỳ lúng túng. Nó lo lắng tự hỏi Newt đang nghĩ gì và Alby muốn nói gì với nó.

- Nhưng... - Newt phản đối.

- Ra ngoài! - Alby vừa nói vừa ngồi dậy, giọng nói rè đi vì gắng sức. Thằng bé lùi lại để tựa lưng vào đầu giường. - Đi ra!

Khuôn mặt của Newt chùng xuống, rõ ràng là phật lòng. Thomas ngạc nhiên khi không nhìn thấy chút tức giận nào ở đó. Rồi, sau vài phút căng thẳng dài dằng dặc, Newt đứng dậy và đi ra mở cửa. *Cậu định bỏ đi thật hả?* Thomas thầm hỏi.

- Đừng có mong tôi ôm cậu khi cậu tới tìm tôi để xin lỗi. - Newt nói, rồi đi ra ngoài hành lang.

- Đóng cửa lại. - Alby hét lớn.

Newt làm theo, sập cửa cái rầm.

Tim Thomas đập dồn. Bây giờ nó chỉ còn lại một mình với một thằng bé vốn bẳn tính, lại Nhím sầu chích và vừa trải qua quá trình Biến đổi. Nó hy vọng là Alby sẽ nói những gì mình muốn rồi thôi. Sự im lặng kéo dài trong vài phút. Bàn tay của Thomas run rẩy vì sợ hãi.

- Tôi biết cậu là ai. - Cuối cùng Alby lên tiếng, phá vỡ sự im lặng.

Thomas không biết phải nói sao. Nó cố thử, nhưng không có chữ nào chui ra khỏi miệng mà chỉ có những tiếng lầm rầm. Nó đang cực kỳ hoang mang và sợ sệt.

- Tôi biết cậu là ai. - Alby chậm rãi nhắc lại. - Tôi đã nhìn thấy điều đó. Nhìn thấy mọi thứ. Nơi từ đó chúng ta đến, cậu là ai. *Con bé kia là ai*. Tôi đã nhớ ra. Nhật trùng.

Nhật trùng? Thomas cố nói nên lời:

- Tôi chẳng biết cậu đang nói tới chuyện gì. Cậu đã nhìn thấy cái gì? Tôi còn không biết mình là ai.

- Chẳng tốt đẹp gì đâu. - Alby trả lời, và lần đầu tiên kể từ lúc Newt đi ra, thằng bé đưa mắt lên nhìn thẳng vào Thomas. Hai mắt nó trũng sâu và tăm tối, ánh lên nỗi buồn vô hạn. - Nó kinh khủng lắm, cậu biết không. Tại sao mấy kẻ độc ác đó muốn chúng ta nhớ lại? Tại sao không để chúng ta sống vui vẻ ở đây?

- Alby... - Thomas ước gì có thể nhìn sâu vào trong đầu Alby và thấy những gì thằng bé đã thấy. - Sự Biến đổi. - Nó gằn giọng. - Chuyện gì đã xảy ra vậy? Cái gì đã quay trở lại? Cậu nói khó hiểu quá.

- Cậu... - Alby mở miệng nói, rồi bất thình lình đưa tay tự bóp cổ mình, làm phát ra những âm thanh khọt khẹt. Hai chân thằng bé đá lung tung, rồi nó nằm lăn lộn như thể ai đó đang bóp cổ mình. Lưỡi Alby thè cả ra ngoài, hàm răng nó nhay nhay lưỡi liên tục.

Thomas vụt đứng dậy, loạng choạng lùi lại trong kinh hoàng. Alby co giật như đang lên cơn động kinh, chân nó đá tứ tung. Làn da sậm màu trên khuôn mặt của nó, lúc nãy còn tái mét thì bây giờ đã chuyển sang màu đỏ tía. Hai mắt Alby trợn ngược lên, trắng dã.

- Alby! - Thomas hét lên, không dám cúi xuống chạm tay vào người thằng bé. - Newt! - Nó hét lên, khum tay làm loa. - Newt, vào đây nhanh!

Cánh cửa bật mở trước khi nó kịp nói dứt câu.

Newt chạy bổ tới, nắm lấy hai vai Alby, dùng cả thân hình đè nghiến thằng bé đang giãy giụa xuống giường.

- Tóm lấy chân cậu ta! - Newt hét lên.

Thomas bước tới, nhưng hai chân của Alby đạp dữ quá làm nó không tài nào lại gần hơn được nữa. Một bàn chân của Alby đá trúng vào quai hàm Thomas làm nó đau thấu xương. Thomas lảo đảo lùi lại, tay xoa xoa chỗ đau.

- Cứ làm đi! - Newt la lớn.

Thomas gồng người nhảy lên người Alby, tóm lấy hai chân thằng bé đè xuống giường. Nó vòng tay giữ hai đùi Alby, kẹp chặt lại, trong khi Newt đặt một đầu gối lên một bên vai của Alby, rồi tóm lấy hai bàn tay của Alby, lúc này vẫn đang tự bóp cổ mình.

- Buông ra! - Newt la lên trong lúc kéo mạnh. - Cậu đang tự giết mình đấy!

Thomas có thể nhìn thấy các cơ bắp trên cánh tay Newt gồng mạnh và nổi gân trong lúc thằng bé gỡ hai tay của Alby, cho đến khi, dần dần từng chút một, nó cạy được chúng ra khỏi cổ của Alby và ép chặt lên ngực thằng bé da đen. Cả cơ thể Alby vùng vẫy một vài lần, thân mình của nó cứ ưỡn lên khỏi giường. Rồi dần dần nó dịu đi và chỉ vài giây sau Alby đã nằm yên, hơi thở đều đặn trở lại, mắt đờ ra.

Thomas giữ chặt hai chân Alby, sợ rằng nếu lơi tay thì thằng bé sẽ lại vùng vẫy tiếp. Newt đợi hẳn một phút rồi từ từ buông tay Alby ra. Thêm một phút nữa, rồi nó nhắc đầu gối ra và đứng dậy. Thomas coi đó như cử chỉ ra hiệu và cũng buông tay, thầm hy vọng rằng cơn hành xác đã thực sự chấm dứt.

Alby nhìn lên, hai mắt thất thần như thể sắp sửa chìm vào một giấc ngủ sâu.

- Tôi xin lỗi cậu, Newt ạ. - Alby thì thào. - Không biết chuyện gì vừa xảy ra. Giống như là... Có thứ gì đó kiểm soát cơ thể của tôi. Tôi xin lỗi...

Thomas hít một hơi thật sâu, dám chắc là mình chưa bao giờ chứng kiến điều gì ghê gớm và lộn xộn như vậy.

- Xin lỗi, không có gì. - Newt đáp. - Cậu chỉ cố tự giết mình.

- Không phải tôi đâu, tôi thề. - Alby lẩm bẩm.

Newt giơ hai tay lên trời.

- Ý cậu là sao? - Nó hỏi.

- Tôi chẳng biết... Nó... nó không phải tôi. - Alby có vẻ hoang mang không kém gì Thomas.

Nhưng dường như Newt nghĩ rằng chuyện đó không đáng để làm rõ. Ít ra trong lúc này. Nó nhặt tấm chăn đã bị văng khỏi giường trong khi Alby giãy giụa, rồi đắp lên người thằng bé.

- Cậu ngủ đi, rồi chúng ta sẽ nói chuyện đó sau. - Newt xoa tay lên đầu Alby rồi nói thêm. - Cậu làm mọi thứ rối tung lên rồi, sư huynh.

Nhưng Alby đã bắt đầu lơ mơ và chỉ khẽ gật đầu trong khi hai mắt nhắm lại.

Newt bắt gặp cái nhìn của Thomas và hất đầu ra cửa. Thomas rất muốn ra khỏi căn nhà điên khùng này. Nó nối gót Newt đi ra hành lang. Nhưng ngay lúc chúng bước qua ngưỡng cửa, Alby lảm nhảm điều gì đó từ trong giường.

Cả hai dừng bước.

- Cái gì? - Newt hỏi.

Alby mở mắt ra nhanh rồi lặp lại câu vừa nói, hơi to hơn một chút:

- Hãy coi chừng con bé đó. - Hai mắt nó nhắm lại.

Lại thế nữa rồi. Đứa con gái. Chẳng hiểu sao mọi chuyện cứ dẫn tới đứa con gái. Newt nhìn Thomas đầy thắc mắc, nhưng Thomas chỉ biết nhún vai đáp lại. Nó chẳng có chút khái niệm nào về điều đang diễn ra.

- Ta đi thôi. - Newt thì thầm.

- À Newt này. - Từ trong giường, Alby lại gọi với ra lần nữa, không buồn mở mắt.

- Ừ?

- Hãy bảo vệ mấy tấm mê đồ. - Alby xoay lưng lại, coi như đã nói xong.

Thomas không nghĩ là câu này có gì tốt đẹp. Không một chút nào. Nó cùng với Newt ra khỏi phòng và nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Chương 28

Thomas theo sau Newt, nhanh chóng leo xuống cầu thang và ra khỏi Trang ấp, tiến vào vùng nắng chiều chói chang. Suốt một hồi lâu không đứa

nào lên tiếng. Đối với Thomas, mọi chuyện dường như càng lúc càng tồi tệ hơn.

- Đói không, Tommy? - Newt hỏi khi hai đứa đã ra ngoài.

Thomas không tin nổi vào tai mình.

- Đói á? Tôi buồn nôn thì có, sau những gì vừa chứng kiến. Không, tôi không đói.

Newt chỉ cười.

- Còn tôi thì đói. Chúng ta đi xem xem bữa trưa còn sót lại chút gì để ăn không. Ta cần nói chuyện.

- Biết ngay là cậu sẽ bảo như thế mà. - Bất kể nó đã làm điều gì, Thomas đang ngày càng dính sâu vào các biến cố trong Trảng. Và nó cũng dần dần trở nên không còn bất ngờ với chuyện này nữa.

Hai đứa đi thẳng vào trong bếp, và mặc cho những lời cằn nhằn của Chảo chiên, chúng vẫn tìm được bánh mì kẹp phô mai và xà lách. Thomas không thể bỏ qua việc thằng bé Trang chủ đầu bếp cứ ngó mình một cách lạ lùng và đưa mắt đi chỗ khác mỗi khi nó nhìn lại.

Có cái gì đó mách bảo Thomas rằng thái độ đó từ giờ sẽ trở thành bình thường. Vì một lý do nào đó chưa rõ, nó không giống với các trảng viên còn lại. Nó cảm thấy như nó đã sống một cuộc sống hoàn toàn khác kể từ khi tỉnh lại với ký ức bị xoá sạch, mặc dù mới chỉ ở đây được một tuần.

Hai đứa quyết định mang bữa trưa ra ngoài ăn. Vài phút sau, chúng đã thấy mình ở bức tường phía Tây, lưng dựa vào một đám dây thường xuân dày, mắt quan sát các công việc phong phú đang diễn ra khắp trong Trảng. Thomas buộc mình phải ăn. Với cái cách mà mọi thứ đang diễn ra, nó cần

phải đảm bảo rằng mình có đủ sức để đương đầu với bất kỳ chuyện điên rồ nào sắp ập tới.

- Trước đây cậu có từng thấy như vậy hay chưa? - Thomas hỏi sau khoảng một phút.

Newt nhìn nó, mặt bỗng sa sầm.

- Điều Alby vừa làm à? Không. Không bao giờ. Nhưng thật sự là, chưa có ai từng nói cho chúng tôi biết những gì mà mình nhớ ra khi bị Biến đổi. Tụi nó luôn thoái thác. Alby đã cố thử... chắc hẳn đó là lý do tại sao cậu ấy bị mất kiểm soát một lúc.

Thomas ngừng lại giữa lúc đang nhai. Có lẽ nào những kẻ đứng đằng sau Trảng bằng một cách nào đó có thể kiểm soát được bọn trẻ? Đó là một ý nghĩ đáng sợ.

- Chúng ta phải đi tìm Gally. - Newt nói trong lúc gặm một củ cà rốt, thay đổi chủ đề. - Thằng điên bỏ đi trốn đâu đó rồi. Ngay sau khi ăn xong, tôi cần phải tìm ra nó và tống nó vào ngục.

- Nghiêm túc chứ? - Thomas không thể không cảm thấy một chút phấn khởi với ý nghĩ đó. Nó thậm chí còn rất sung sướng nếu được tự tay mình đóng cửa và quăng chìa khoá đi.

- Thằng điên đó đã đe doạ giết cậu, và chúng ta cần phải bảo đảm là chuyện đó không lặp lại. Cái đồ mặt dẹp đó sẽ phải trả một giá đắt cho việc hành xử như vậy. Nó may lắm nên mới chưa bị Trục xuất đấy. Hãy nhớ những gì tôi đã nói với cậu về trật tự.

- Rồi. - Mối bận tâm duy nhất của Thomas là Gally sẽ chỉ càng căm thù nó hơn sau khi bị tống giam. *Mình cóc cần,* nó nghĩ. *Mình không còn sợ nó nữa.*

- Tommy này, chúng ta sẽ làm thế này. - Newt nói. - Cậu đi cùng với tôi cho đến hết ngày hôm nay. Chúng ta cần làm rõ nhiều chuyện. Ngày mai, cậu vào Trang thất. Rồi cậu là của Minho, và tôi muốn cậu tránh xa cái thằng điên kia một thời gian. Hiểu ý tôi chứ?

Thomas còn gì sung sướng hơn nếu được như thế. Được yên thân thì còn gì bằng.

- Nghe hay đấy. Vậy Minho sẽ huấn luyện tôi à?

- Đúng vậy. Bây giờ cậu là một Tầm đạo sinh. Minho sẽ đào tạo cậu. Mê cung, mê đồ, mọi thứ. Có nhiều điều cần phải học lắm. Tôi muốn cậu học hành nghiêm túc.

Thomas thấy sững sờ vì việc vào trong Mê cung lần nữa không làm nó sợ lắm. Nó quyết định cứ làm theo lời Newt nói, và hy vọng việc đó sẽ giúp đầu óc nó thảnh thơi. Trong thâm tâm, nó chỉ muốn rời khỏi Trảng càng sớm càng tốt. Tránh đụng độ với người khác là mục tiêu mới của nó lúc này.

Hai đứa lẳng lặng ăn hết bữa trưa, cho tới khi cuối cùng Newt cũng đi đến điều mà thằng bé thực sự muốn nói. Gói chỗ thức ăn thừa lại, Newt quay qua nhìn thẳng vào Thomas.

- Thomas này. - Newt mở lời. - Tôi cần cậu chấp nhận một chuyện. Chúng ta đã nghe nó quá nhiều lần nên không cần phải chối nữa, và đây là lúc phải thảo luận về nó.

Thomas biết điều sắp xảy ra, nhưng cũng giật mình thon thót. Nó kinh hãi chờ nghe những từ đó.

- Gally nói. Alby nói. Ben nói. - Newt tiếp tục. - Cô gái, sau khi được chúng tôi đưa ra khỏi chiếc Hộp, cũng đã nói điều đó.

Newt ngừng lời, có lẽ là chờ xem Thomas hỏi nó muốn ám chỉ chuyện gì. Nhưng Thomas đã hiểu.

- Tất cả bọn họ đều nói là mọi chuyện sắp sửa thay đổi.

Newt nhìn xa xăm một lúc, rồi quay lại.

- Đúng vậy. Gally, Alby và Ben đều khẳng định là đã nhìn thấy cậu trong những ký ức của họ sau quá trình bình thường. Và theo những gì tôi chắp nối được, thì cậu không chỉ trồng hoa và giúp đỡ các bà già qua đường. Theo lời Gally nói thì có gì đó về cậu thối tha tới mức nó muốn giết cậu.

- Newt này, tôi không biết... - Thomas nói, nhưng Newt không để cho nó nói hết.

- Tôi biết là cậu không nhớ gì hết, Thomas ạ! Không cần phải nhắc lại nữa. Đừng bao giờ nhắc lại điều đó nữa. Không ai trong số chúng tôi nhớ được cái gì, và chúng tôi phát ốm lên khi cậu cứ nhai đi nhai lại chuyện đó. Vấn đề là có một điều gì đó khác biệt ở cậu, và đã đến lúc chúng ta tìm ra nó.

Thomas thấy nóng đầu.

- Tốt thôi, vậy ta sẽ làm chuyện này như thế nào? Tôi cũng muốn biết rõ về mình nhiều như mọi người thôi. Hiển nhiên là vậy rồi.

- Tôi muốn cậu thật cởi mở. Thật trung thực nếu có điều gì đó tỏ ra quen thuộc với cậu, dù nó có là gì chăng nữa.

- Chẳng có gì... - Thomas mở miệng, nhưng im bặt. Rất nhiều điều đã xảy ra kể từ khi nó xuất hiện, khiến nó gần như đã quên việc mình cảm thấy quen thuộc với Trảng đến mức nào ngay từ đêm đầu tiên, khi nó nằm ngủ bên cạnh Chuck. Nó đã cảm thấy thoải mái như ở nhà. Nó không hề khóc lóc sợ

hãi như lẽ ra nó phải thế.

- Tôi có thể thấy cậu đang nghĩ lại. - Newt nhẹ nhàng nói. - Cậu kể đi.

Thomas ngập ngừng, e ngại những hậu quả của điều nó sắp kể. Nhưng nó đã quá mệt mỏi vì phải giữ bí mật rồi.

- Ơ... tôi không thể chỉ ra cái gì cụ thể. - Nó nói một cách chậm rãi và thận trọng. - Nhưng hôm đầu tiên đến đây, tôi cảm thấy giống như là đã từng ở đây trước kia. - Nó nhìn vào mắt Newt, hy vọng sẽ thấy một chút đồng cảm trong đó. - Đã từng có ai bị như vậy chưa?

Nhưng khuôn mặt của Newt không biểu hiện gì. Thằng bé chỉ đảo mắt.

- À không, Tommy. Phần lớn chúng tôi bỏ ra một tuần đầu để khóc lóc và lo lắng.

- À thì... - Thomas ngừng lại, thất vọng, và đột nhiên cảm thấy lúng túng. Tất cả chuyện này có nghĩa gì chứ? Vậy là nó khác với mọi người sao? Có điều gì không đúng với nó à? - Nó có vẻ quen thuộc với tôi, và tôi đã biết mình muốn trở thành một Tầm đạo sinh.

- Cái đó thú vị đấy. - Newt xem xét nó một lúc, không che giấu sự nghi ngờ. - Cứ thế mà phát huy nhé. Hãy đào sâu trong tâm trí cậu, dùng thì giờ rảnh rỗi để lướt qua các ý tưởng, và nghĩ về nơi này. Moi móc trong đầu cậu để lôi nó ra. Cố gắng lên, vì lợi ích của tất cả chúng ta.

- Tôi sẽ cố. - Thomas nhắm mắt, bắt đầu tìm kiếm trong đầu óc tăm tối của mình.

- Không phải bây giờ, cậu ngốc thật. - Newt cười. - Tôi chỉ có ý nói là từ giờ trở đi. Thời gian rảnh, lúc ăn uống, khi đi ngủ hoặc đi loanh quanh, luyện tập, lao động. Hãy kể cho tôi nghe bất cứ cái gì dù chỉ hơi quen quen với cậu

thôi. Cậu hiểu chứ?

- Rồi, hiểu rồi. - Thomas không thể không lo ngại rằng nó vừa để cho Newt thấy vài tín hiệu báo động, và thằng bé này chỉ đang cố che giấu sự lo ngại của nó mà thôi.

- Tốt rồi. - Newt nói, tỏ ra hài lòng một cách thái quá. - Để bắt đầu, chúng ta nên đi gặp một người.

- Ai vậy? - Thomas hỏi, nhưng nó hiểu ra ngay câu trả lời. Nó lại bắt đầu thấy sợ.

- Nhỏ con gái. Tôi muốn cậu nhìn nó đến rách mắt ra, để xem có khơi được chút gì đó trong cái đầu của cậu hay không. - Newt thu dọn chỗ thức ăn thừa và đứng dậy. - Sau đó tôi muốn cậu kể cho tôi nghe những gì Alby đã nói với cậu, từng chữ một.

Thomas thở dài đứng lên.

- Được thôi. - Nó không biết liệu có thể nói ra toàn bộ sự thật về những lời buộc tội của Alby hay không, chứ đừng nói tới những cảm giác của nó đối với đứa con gái. Có vẻ như nó vẫn chưa thể ngừng giữ bí mật được.

Newt và Thomas quay trở lại Trang ấp, nơi đứa con gái vẫn đang nằm hôn mê. Thomas không thể kiềm chế nỗi lo lắng của mình với những điều mà Newt đang nghĩ. Nó đã rất cởi mở, và nó thấy thực sự quý mến thằng bé. Nếu bây giờ Newt quay lưng lại với nó thì Thomas không biết liệu sẽ xoay sở như thế nào.

- Nếu tất cả mọi thứ đều thất bại, - Newt hỏi, cắt ngang những suy nghĩ của Thomas, - thì chúng tôi sẽ giao cậu lại cho lũ Nhím sầu, cho cậu bị chích để cậu có thể trải qua quá trình Biến đổi. Chúng tôi cần ký ức của cậu.

Thomas cười phá lên đầy mỉa mai trước cái ý tưởng đó, nhưng Newt không cười.

Đứa con gái dường như đang ngủ một cách yên bình và có thể thức dậy bất cứ lúc nào. Thomas cứ tưởng sẽ trông thấy cơ thể da bọc xương của một kẻ sắp chết. Nhưng ngực con bé vẫn đang nhấp nhô theo các hơi thở đều đặn, làn da không bị tái đi.

Một đứa trong đám Y-tờ đang ở đó, đứa lùn hơn. Thomas không nhớ được tên của thằng bé. Nó đang nhỏ vài giọt nước lên đôi môi của đứa con gái. Một cái dĩa và cái bát ở trên chiếc bàn cạnh giường là những gì còn lại của bữa trưa dành cho người bệnh - khoai tây nghiền và súp. Chúng đang làm mọi điều có thể để giúp con bé sống sót và khoẻ mạnh.

- Này, Clint. - Newt nói một cách thoải mái, giống như thằng bé từng viếng thăm nhỏ con gái nhiều lần trước đó. - Cô ta qua khỏi chứ?

- Ừ. - Clint đáp. - Con nhỏ vẫn ổn, mặc dù luôn miệng nói trong lúc ngủ. Chúng tôi nghĩ nó sẽ tỉnh dậy sớm thôi.

Thomas thấy nỗi lo ngại dâng lên. Vì một lý do nào đó, nó chưa bao giờ tình đến khả năng con bé sẽ tỉnh lại, phục hồi, và có thể nói chuyện với mọi người. Nó không hiểu được lý do tại sao chuyện này đột nhiên làm nó căng thẳng.

- Cậu có viết lại những gì nó nói không? - Newt hỏi.

Clint gật đầu.

- Đa phần là những từ vô nghĩa. Nhưng khi có thể là chúng tôi ghi lại liền.

Newt chỉ một tập giấy nằm trên bàn.

- Đưa tôi xem nào.

- Ờ thì, cũng vẫn là cái câu mà con bé đã nói khi được chúng ta đưa lên khỏi chiếc Hộp, rằng mọi thứ sắp sửa thay đổi. Không thì nó nói về các Hoá công, và *tất cả sẽ phải kết thúc*. Và, ơ... - Clint nhìn Thomas tỏ ý không muốn tiếp tục nói trước mặt nó.

- Không sao. Cậu ta có thể nghe tất cả những gì mà tôi được nghe. - Newt trấn an.

- Thật ra... tôi chưa đoán được hết, nhưng... - Clint lại nhìn Thomas. - Cô ta cứ liên tục nhắc tới tên của cậu đấy.

Mới nghe tới đó mà Thomas đã muốn xỉu. Không lẽ những ám chỉ nhằm vào nó không bao giờ dứt sao? Làm sao mà nó biết con bé này được kia chứ? Chuyện đó cứ như là một ý tưởng ngứa ngáy điên rồ nằm dính trong sọ nó mà không chịu rứt ra.

- Cám ơn cậu, Clint. - Newt nói với một giọng mà Thomas nghe như đuổi khéo. - Cậu hãy báo cáo tất cả cho chúng tôi nhé, được không?

- Được. - Thằng bé Y-tờ gật đầu chào hai đứa rồi rời khỏi phòng.

- Kéo một cái ghế lại đây nào. - Newt nói trong lúc ngồi xuống mép giường. Thomas nhẹ cả người khi thấy Newt vẫn chưa có vẻ lung lay trước những chuyện vừa rồi. Nó lôi một cái ghế ra từ bên dưới bàn dài và đặt xuống ngay phía bên cạnh đầu của đứa con gái, rồi ngồi xuống, cúi người về phía trước để quan sát gương mặt của con bé.

- Có thấy gì không? - Newt hỏi. - Có chút gì không?

Thomas không trả lời mà chỉ tiếp tục nhìn, hy vọng có thể phá vỡ những rào cản trong trí nhớ và lôi con bé ra trong quá khứ của mình. Nó nhớ lại

những khoảnh khắc ngắn ngủi mà con bé mở mắt, sau khi được đưa ra khỏi chiếc Hộp.

Đôi mắt ấy có màu xanh dương rõ hơn mắt bất kỳ người nào mà nó có thể nhớ lại được. Nó cố gắng đặt đôi mắt đó lên con bé ngay lúc này, khi nó nhìn gương mặt đang say ngủ kia, hoà nhập hai hình ảnh đó ở trong đầu. Mái tóc đen, làn da trắng tuyệt mỹ, đôi môi mọng... Trong khi nhìn chăm chú con bé, một lần nữa Thomas lại nhận ra nó đẹp tới mức nào.

Một sự nhận biết mạnh mẽ hơn thoáng gây kích thích tâm trí của Thomas, như một cái đập cánh trong góc tối, không thấy được nhưng vẫn ở đó. Nó chỉ tồn tại một khoảnh khắc rồi lặn xuống vực thẳm đen tối của những ký ức bị chôn chặt trong đầu Thomas. Nhưng nó đã cảm thấy một điều gì đó.

- Tôi biết nó. - Nó thì thầm, ngả người ra sau trên chiếc ghế. Thật là dễ chịu khi cuối cùng cũng có thể nói ra điều đó ra thành lời.

Newt đứng dậy.

- Cái gì? Vậy nhỏ này là ai?

- Không biết. Nhưng có gì đó vừa loé lên. Tôi đã biết nó ở một nơi nào đó. - Thomas xoa mắt, bực bội vì nó không thể củng cố thêm mối quan hệ.

- Vậy cứ tiếp tục suy nghĩ đi. Đừng để mất nó. Hãy tập trung vào.

- Tôi đang cố đây. Yên nào. - Thomas nhắm mắt lại, lục lọi trong đầu óc tối tăm của mình để tìm kiếm khuôn mặt của con bé. Nó là ai? Thomas nhận ra sự trớ trêu trong câu hỏi của mình. Ngay chính bản thân nó còn chưa biết được mình là ai.

Nó cúi người tới trước và hít một hơi thật sâu, rồi nhìn vào Newt, lắc đầu buông xuôi.

- Tôi thật sự không...

Teresa.

Thomas bật dậy, xô cái ghế ra, quay người một vòng tìm kiếm. Nó đã nghe thấy...

- Có chuyện gì vậy? - Newt hỏi. - Cậu đã nhớ ra chuyện gì sao?

Thomas phớt lờ thằng bé, tiếp tục bối rối tìm kiếm quanh phòng, biết rằng nó vừa nghe thấy một giọng nói, rồi nó quay lại phía đứa con gái.

- Tôi... - Nó lại ngồi xuống, nghiêng người tới trước, nhìn chằm chằm vào con bé. - Newt này, cậu vừa nói gì đó trước khi tôi đứng dậy đúng không?

- Đâu có.

Tất nhiên là không rồi.

- Ờ thì, tôi chỉ nghĩ mình đã nghe thấy cái gì đó... Không biết nữa. Có lẽ chỉ là tưởng tượng thôi. *Con nhỏ này...* có nói gì không vậy?

- Con bé này á? - Newt hỏi, mắt sáng lên. - Không. Sao vậy? Cậu đã nghe thấy gì?

Thomas thấy sợ khi phải chấp nhận chuyện đó.

- Tôi... tôi thề là đã nghe thấy một cái tên. Teresa.

- Teresa à? Không, tôi đâu có nghe thấy. Chắc là nó xì ra từ mấy cái hòm chứa ký ức của cậu. Đó là tên của con nhỏ này. Teresa. Chắc là vậy rồi.

Thomas cảm thấy... kỳ cục. Một cảm giác khó chịu, như thể một điều gì đó siêu nhiên vừa mới xảy ra.

- Nó là... Tôi thề là tôi đã nghe thấy nó. Nhưng ở trong đầu tôi, trời ạ. Tôi không thể lý giải nổi.

Thomas.

Lần này thì nó nhảy dựng dậy và loạng choạng lùi ra thật xa khỏi cái giường, hất đổ cây đèn bàn. Những mảnh thuỷ tinh bắn tung toé. Một giọng nói. Một giọng con gái. Thì thầm, ngọt ngào, tự tin. Thomas đã nghe thấy. Nó biết mình đã nghe thấy.

- Cái quái quỷ gì đang xảy ra cho cậu vậy? - Newt hỏi.

Tim Thomas đập dồn. Nó cảm thấy những tiếng thình thịch trong đầu. Dịch vị sôi lên trong bao tử nó.

- Nhỏ con gái... *đang nói* với tôi. ở trong đầu tôi. Nó vừa mới gọi tên tôi.

- Cái gì?

- Tôi thề! - Mọi thứ quay cuồng xung quanh Thomas, ép lên nó, nghiền nát tâm trí nó. - Tôi đang... nghe thấy giọng nói của con nhỏ này ở trong đầu, hay đại loại thế... đó không thật sự là một giọng nói...

- Tommy, đặt cái mông cậu xuống ghế nào. Cậu đang nói về cái quái quỷ gì vậy?

- Newt, tôi nói thật mà. Nó... không thật sự là một giọng nói... nhưng nó có thật

Tom, chúng ta là những người cuối cùng. Nó sẽ sớm kết thúc. Nó buộc phải kết thúc.

Những từ đó vang vọng trong đầu Thomas, chạm vào màng nhĩ của nó. Nó có thể nghe được chúng. Đúng là chúng có vẻ không vọng tới tai nó từ bên ngoài cơ thể. Chúng thật sự vang lên ở bên trong đầu của Thomas, theo đúng nghĩa.

Tom, đừng sợ.

Thomas lấy tay bịt tai lại, nhắm tịt mắt. Chuyện này thật quá khác thường. Nó không thể nào bắt lý trí của mình chấp nhận điều đang diễn ra.

Ký ức của tớ đã mất đi một phần, Tom à. Tớ sẽ không nhớ được nhiều thứ khi tỉnh lại. Chúng ta có thể vượt qua Thử nghiệm. Nó phải kết thúc. Họ đưa tớ đến với vai trò một sự kích hoạt.

Thomas không thể chịu được nữa. Mặc kệ những thắc mắc của Newt, nó lảo đảo bước tới mở toang cửa, rồi đi ra hành lang, bỏ chạy. Xuống cầu thang, ra tới cửa trước, nó cứ thế chạy. Nhưng nó không thể làm cho con bé im tiếng.

Mọi thứ sẽ thay đổi, con bé nói.

Thomas muốn hét lên và vùng chạy cho đến khi không thể chạy được nữa. Nó phóng tới Cửa Đông và lao qua đó, ra khỏi Trảng. Nó mải miết chạy mãi, hết lối này tới lối khác, sâu vào trong Mê cung, cho dù vi phạm luật lệ cũng mặc kệ. Nhưng nó vẫn không thể thoát nổi giọng nói kia.

Là cậu và tớ, Tom ạ. Chúng ta đã làm điều này vì họ. Vì chúng ta.

Chương 29

Thomas chỉ ngừng chạy khi giọng nói đã im tiếng.

Nó ngỡ ngàng nhận ra mình đã chạy gần một tiếng. Bóng của các vách tường đã đổ dài về phía đông, chẳng mấy chốc mặt trời sẽ lặn và các cổng thành sẽ đóng lại. Thomas phải quay về. Nó chỉ hơi ngạc nhiên khi biết định hướng và xác định thời gian mà không cần phải suy nghĩ, chỉ dựa vào bản năng mạnh mẽ của mình.

Nó phải quay về.

Nhưng nó không biết liệu có thể đối diện với con bé đó một lần nữa hay không. Giọng nói trong đầu nó. Những điều lạ lùng mà con bé đã nói.

Nó không còn lựa chọn nào khác. Có chối bỏ sự thật cũng chẳng giải quyết được gì. Và với mức độ tồi tệ cũng như tai quái của cái trò thâm nhập đầu óc này, thì kể cả cuộc chạm trán với Nhím sầu cũng chẳng nhằm nhò gì.

Trong khi chạy về Trảng, Thomas vỡ lẽ ra khá nhiều điều về bản thân mình. Không hề chủ định hay để ý, nó vẫn hình dung trong đầu lộ trình chính xác mà nó đã đi qua Mê cung trong lúc trốn chạy giọng nói. Không hề phân vân, nó quay trở lại, rẽ trái rồi phải và đi thẳng ngược hướng với đường đã đi. Nó biết điều này có nghĩa là gì.

Minho đã nói đúng. Không bao lâu nữa. Thomas sẽ trở thành một Tầm đạo sinh xuất sắc.

Điểm thứ hai mà Thomas khám phá được về bản thân, mặc dù đêm ở trong Mê cung cũng đã chứng tỏ điều đó, chính là thể lực dồi dào của nó. Chỉ một ngày trước đó, nó đã ở trong tình trạng kiệt quệ và đau nhức từ đầu tới đến chân. Vậy mà nó đã hồi phục rất nhanh, và bây giờ gần như không phải gắng sức để chạy, dù đã chạy không ngừng suốt gần hai tiếng đồng hồ.

Không cần phải là một thiên tài toán học để tính toán, với vận tốc và thời gian đó thì nó đã chạy tương đương một cuộc thi bán marathon khi quay về đến Trảng.

Quy mô của Mê cung chưa từng làm Thomas bận tâm, chỉ biết là nhiều dặm đường. Với những vách ngăn chuyển chỗ hàng đêm, cuối cùng Thomas cũng hiểu tại sao Mê cung này khó giải đến thế. Vậy mà tới giờ nó còn tự hỏi làm sao các Tầm đạo sinh lại có thể kém cỏi tới mức đó.

Nó chạy mải miết, rẽ trái, rẽ phải, cứ tiếp tục như vậy. Thời điểm mà nó đặt chân lên ngưỡng cửa vào Trảng thì các cánh cổng chỉ còn vài phút nữa là sẽ đóng lại. Mệt nhoài, Thomas đi thẳng tới Nghĩa trang, chui vào sâu trong rừng đến tận khu vực cây cối rậm rạp mọc sát trong góc thành. Hơn lúc nào hết, nó muốn được yên thân.

Mong muốn của nó được toại nguyện, khi nó chỉ loáng thoáng nghe thấy tiếng trò chuyện xa xôi trong Trảng cùng với những tiếng súc vật kêu xa xăm. Thomas tìm thấy điểm giao nhau của hai vách tường và ngồi thịch xuống nghỉ mệt. Không ai tới quấy rầy nó. Trong lúc bức tường phía Nam di chuyển để đóng cổng, Thomas chồm người tới trước, đợi cho đến khi quá trình kết thúc. Một phút sau, nó lại thoải mái dựa lưng vào lớp dây thường xuân dày trên tường, rồi ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, một người nào đó nhẹ nhàng lay Thomas dậy.

- Thomas, dậy thôi. - Đó là Chuck. Thằng nhóc tỏ ra đủ khả năng tìm thấy Thomas ở bất cứ chỗ nào.

Thomas làu bàu, cúi người tới trước, duỗi lưng và hai cánh tay. Một vài cái chăn đã được đắp lên người nó trong đêm. Chắc là của người nào đó đóng vai mẹ hiền của Trảng.

- Mấy giờ rồi? - Nó hỏi.

- Anh sắp sửa quá giờ ăn sáng rồi. - Chuck kéo tay Thomas. - Coi nào, dậy thôi. Anh cần phải cư xử bình thường, nếu không mọi chuyện sẽ càng tồi tệ thêm đó.

Những sự kiện của ngày hôm trước lại ùa vào trong tâm trí Thomas, khiến cho dạ dày nó nôn nao. *Chúng sẽ làm gì với mình đây?* Nó tự hỏi. *Những điều mà con bé đã nói. Rằng mình và nó đã làm điều đó cho bọn họ. Cho tụi mình. Chuyện đó có nghĩa là gì?*

Rồi Thomas nhận ra có thể nó đã bị loạn trí. Có lẽ những căng thẳng sau vụ Mê cung đã làm cho nó bấn loạn. Mà cũng chỉ có nó là nghe thấy giọng nói trong đầu thôi. Không ai khác biết được những điều quái gở hay đúng hơn là những lời tố cáo mà Teresa đã nói. Cũng chẳng ai biết là con bé đã gọi tên Thomas. Ờ thì, trừ Newt ra.

Nên nó sẽ giữ nguyên như thế. Mọi chuyện đã đủ tồi tệ rồi. Không đời nào nó làm cho mọi chuyện xấu thêm bằng cách hé lộ cho mọi người biết về giọng nói trong đầu mình. Vấn đề duy nhất là Newt. Thomas phải tìm cách thuyết phục thằng bé là nó đã bị căng thẳng quá mức, và một đêm nghỉ ngơi đã giải toả được mọi chuyện. *Tôi không điên*, Thomas tự nhủ. Chắc chắn là không rồi.

Chuck đang nhìn nó, lông mày đang nhướng lên.

- Xin lỗi. - Thomas nói rồi đứng dậy, cố xử sự cho thật tự nhiên. - Chỉ nghĩ ngợi chút xíu thôi mà. Ta đi ăn thôi. Tớ đói rồi.

- Tốt. - Chuck nói, đập tay vào lưng Thomas.

Trên đường hai đứa đi tới Trang ấp, Chuck cứ nói liên tục. Thomas không hề phàn nàn. Đó là điều bình thường nhất trong cuộc sống của nó.

- Newt tìm thấy tối hôm qua và nói mọi người để yên cho anh ngủ. Và cậu ấy cũng kể cho mọi người nghe về quyết định của Hội đồng. Một ngày

trong buồng giam, sau đó anh sẽ bắt đầu chương trình huấn luyện của Tầm đạo sinh. Một vài thằng cũng cằn nhằn, vài đứa tỏ ra vui mừng, còn phần lớn thì coi như không quan tâm. Còn với em thì chuyện đó thật tuyệt. - Chuck ngừng lại để lấy hơi rồi tiếp. - Cái đêm đầu tiên khi anh lải nhải đòi trở thành Tầm đạo sinh và những chuyện vớ vẩn khác, nói thật, em đã cười thầm trong bụng. Em cứ tự nhủ chắc là đầu óc anh có vấn đề sau khi bị đánh thức đột ngột quá. Đó, anh đã chứng tỏ là em sai, thấy không?

Thomas không muốn nói về chuyện này.

- Tớ chỉ làm điều mà ai cũng sẽ làm thôi. Chuyện Minho và Newt muốn tớ trở thành Tầm đạo sinh là chuyện của họ.

Làm một Tầm đạo sinh lúc này là chuyện cuối cùng mà Thomas nghĩ đến. Nó không thể ngừng nghĩ về Teresa, giọng nói trong đầu, những điều con bé nói.

- Chắc tớ hơi bị kích động. - Thomas cố nặn một nụ cười, mặc dù nó đang chán ngán trước cả ngày dài đằng đẵng ngồi một mình trong Trang thất trước khi bắt đầu luyện tập.

- Chúng ta sẽ xem anh cảm thấy như thế nào sau khi cơn kích động của anh qua đi. Nhưng dù gì thì anh cũng nên biết là Chuck này rất tự hào về anh.

Thomas mỉm cười trước sự nhiệt tình của cậu bạn.

- Nếu mà cậu là mẹ tớ, - Thomas lầm bầm, - thì cuộc sống sẽ toàn màu hồng.

Mẹ của mình, nó nghĩ. Mọi thứ dường như tối sầm lại một lúc. Nó chẳng thể nhớ gì về người mẹ đã sinh ra mình. Thomas xua cái ý nghĩ đó đi trước khi bị nó hành hạ. Hai thằng bé đi tới nhà bếp và quơ vội một bữa sáng, chiếm lấy hai cái ghế trống ở cạnh chiếc bàn lớn ngoài sân. Bất kỳ thằng

trảng viên nào đi vào hay đi ra đều liếc nhìn Thomas một cái, vài đứa còn tiến đến và chức mừng nó. Ngoại trừ một vài cái nhìn độc địa, còn thì đa phần mọi người đều ủng hộ Thomas. Bỗng nó nhớ tới Gally.

- Chuck này. - Nó hỏi sau khi đã ăn ít trứng, cố tỏ ra bình thường. - Họ có tìm thấy Gally chưa?

- Không, em đang định nói với anh đây. Có người nói đã trông thấy nó chạy vào Mê cung sau khi rời khỏi Trang nghị. Từ lúc đó là mất biệt luôn.

Thomas buông cái nĩa xuống, không biết liệu đó có phải là cái điều mà nó đang chờ đợi hay mong muốn không. Dù thế nào thì nó cũng sững sờ trước cái tin này.

- Cái gì? Cậu nói nghiêm túc chứ? Gally đã chạy vào Mê cung á?

- Phải! Mọi người đều hiểu là nó đã tức điên lên. Có đứa còn buộc tội anh đã giết Gally trong khi anh chạy ra ngoài đó hôm qua.

- Tớ thật không thể tin nổi... - Thomas nhìn chằm chằm vào cái đĩa, cố lý giải tại sao Gally lại làm như vậy.

- Đừng lo nghĩ về thằng đó nữa. Chẳng ai ưa nổi Gally, ngoại trừ đám bạn nối khố ngu ngốc của nó. Chính tụi nó đã kết tội anh đấy.

Thomas không thể tin nổi là Chuck lại có vẻ thản nhiên đến như thế khi nói về chuyện đó.

- Cậu cũng biết rồi, Gally có thể đã chết. Vậy mà cậu nói về nói y như nó đang đi chơi.

Mặt Chuck thoáng trầm ngâm.

- Em không nghĩ là nó đã chết đâu.

- Hả? Vậy thì nó ở đâu? Chẳng phải Minho và tớ là những người duy nhất sống sót sau một đêm ở ngoài đó sao?

- Em không phủ nhận chuyện đó. Em cho rằng đám bạn của Gally đang che giấu nó ở đâu đó trong Trảng. Gally là một thằng đầu bã, nhưng đâu ngu tới nỗi chịu ở ngoài đó suốt đêm giống như anh.

Thomas lắc đầu.

- Có lẽ chính vì thế mà nó ở lại ngoài đó. Muốn chứng tỏ là nó có thể làm mọi chuyện mà tớ làm được. Thằng đó ghét tớ mà. - Thomas ngừng lời. - Nó căm thù tớ.

- Ừ, sao cũng được. - Chuck nhún vai như thể hai đứa chỉ đang tranh luận chuyện đâu đâu. - nếu Gally chết, có lẽ sau này các anh sẽ tìm thấy nó. Còn nếu không thì đói là tự khắc nó mò ra kiếm ăn thôi. Em không quan tâm.

Thomas nhặt đĩa lên và bưng tới quầy.

- Tất cả những gì tớ cần chỉ là một ngày bình thường, một ngày xả hơi.

- Vậy thì mong ước của cậu được thực hiện rồi đấy. - Một giọng nói vang lên từ cửa bếp phía sau Thomas.

Nó quay lại và thấy Newt đang cười cười đứng ở đó. Nụ cười của thằng bé làm Thomas cảm thấy thật vững tâm, như thể nó cảm thấy mọi việc đã bình thường trở lại.

- Coi nào, tên tù nhân chết tiệt kia. - Newt nói. - Cậu sẽ thấy thoải mái khi nằm ngủ trong Trang thất. Đi thôi. Chuck sẽ mang cho cậu bữa trưa.

Thomas gật đầu và đi ra cửa, Newt dẫn đường. Bỗng dưng một ngày đi tù

tỏ ra thật tuyệt. Một ngày ngồi chơi xơi nước và nghỉ xả hơi.

Mặc dù có điều gì đó mách bảo nó rằng cái khả năng Gally đem hoa tới thăm nuôi nó còn cao hơn nhiều so với khả năng trải qua một ngày không biến cố ở Trảng.

Chương 30

Trang thất nằm ở chỗ khuất sáng giữa Trang ấp và bức tường phía Bắc, nép mình đằng sau những bụi cây gai lởm chởm trông như chưa bao giờ được tỉa tót. Nó là một căn nhà xây bằng gạch bê tông thô khá to, với một cái cửa sổ nhỏ xíu có lắp chấn song và cánh cửa ra vào bằng gỗ được khoá bởi một cái then sắt gỉ nhoèn, hệt như thời Trung cổ.

Newt lôi ra một chiếc chìa khoá mở cửa, rồi ra hiệu cho Thomas bước vào.

- Chỉ có một cái ghế ở trong đó, ngoài ra chẳng có gì khác để cậu làm. Nghỉ khoẻ nhé.

Thomas than thầm trong bụng lúc bước vào và nhìn thấy món đồ duy nhất: một cái ghế ọp ẹp xấu tàn nhân với một chân bị ngắn, chắc là có lý do. Không có lấy một miếng đệm lót.

- Chúc vui. - Newt nói trước khi đóng cửa. Thomas quay vào trong căn nhà mới của mình và nghe thấy tiếng then cửa đóng lại cùng với tiếng khoá kêu đánh cạch sau lưng. - Một phần thưởng xứng đáng cho việc phá luật. Cậu đã cứu vài mạng người, Tommy ạ, nhưng cậu vẫn phải học...

- *Luật.* Tôi biết rồi.

Newt cười.

- Cậu không phải là người xấu, sư huynh à. Nhưng dù có là bạn bè hay không, thì vẫn phải giữ mọi chuyện chạy đúng để giúp chúng ta sống sót. Hãy nghĩ tới điều đó trong khi cậu ngồi đây, chiêm ngưỡng bốn bức tường quái quỷ này.

Nói đoạn Newt bỏ đi.

***

Giờ đầu tiên trôi qua, Thomas cảm thấy nỗi chán chường len lén mò vào trong lòng như chuột luồn dưới khe cửa. Sang giờ thứ hai, nó chỉ muốn dộng đầu vào tường. Hai giờ tiếp theo, nó bắt đầu nghĩ rằng thà ăn bữa tối cùng với Gally và lũ Nhím sầu còn hơn là ngồi trong cái Trang thất ngớ ngẩn này. Nó ngồi đó, cố gắng khôi phục trí nhớ, nhưng mọi nỗ lực đều bốc hơi trước khi hình thành một cái gì cụ thể.

May mắn thay, Chuck mang đến bữa trưa vào đúng ngọ, giải toả cho Thomas khỏi những suy nghĩ của mình.

Sau khi đẩy vài miếng thịt gà và một ly nước qua cửa sổ, thằng nhóc tiếp tục vai trò quên thuộc là lải nhải bên tai Thomas:

- Mọi chuyện đang bình thường trở lại. Các Tầm đạo sinh đã ra ngoài Mê cung, mọi người làm việc. Có lẽ chúng ta sẽ sống sót sau mọi chuyện. Vẫn không có dấu hiệu gì của Gally. Newt đã bảo các Tầm đạo sinh cấp tốc quay về nếu tìm thấy xác của nó. Và..., đúng rồi, Alby đã dậy và đi loanh quanh. Có vẻ khoẻ. Newt rất mừng vì bây giờ không phải đóng vai sếp lớn nữa.

Cái tên Alby lôi sự chú ý của Thomas ra khỏi việc ăn. Nó tưởng tượng ra

cảnh thằng bé giãy dụa và tự bóp cổ ngày hôm trước. Rồi nó sực nhớ không ai biết được điều Alby đã nói sau khi Newt ra khỏi phòng, trước khi thằng bé lên cơn. Nhưng điều đó không có nghĩa là Alby sẽ giữ kín miệng sau khi đã bình phục và đi lại được.

Chuck tiếp tục nói, bất ngờ đổi giọng:

- Thomas này, em cũng chán lắm rồi. Thật là kỳ quặc khi cảm thấy buồn và nhớ nhà, trong khi không hề có chút khái niệm gì về cái nơi mà mình đang muốn quay về, anh hiểu không? Tất cả những gì em biết là em không muốn ở đây. Em muốn trở về với gia đình. Dù cho ở đó có cái gì đi nữa. Em muốn nhớ ra.

Thomas hơi bất ngờ. Nó chưa bao giờ thấy Chuck nói điều gì sâu sắc và thành thật đến như thế.

- Tớ hiểu ý cậu nói rồi. - Cậu lầm bầm.

Chuck quá thấp nên từ chỗ mình Thomas không thể trông thấy đôi mắt của thằng nhóc, nhưng nó có thể tưởng tượng ra chúng đượm một nỗi buồn vô hạn, thậm chí là đẫm nước, khi thằng nhóc nói tiếp:

- Em đã từng khóc. Hàng đêm.

Câu nói đã xua mọi ý nghĩ về Alby ra khỏi đầu Thomas.

- Ừ?

- Như một đứa con nít. Cho đến gần sát ngày anh xuất hiện. Sau đó thì em quen dần, em nghĩ vậy. Nơi này đã trở thành nhà, mặc dù mọi người đều ao ước từng ngày được thoát ra khỏi đây.

- Tớ chỉ mới khóc có một lần kể từ khi tới đây, nhưng đó là ngay sau khi

suýt bị tiêu đời. Có lẽ tớ chỉ là một thằng mặt dẹp bất tài. - Chắc Thomas đã không dám thừa nhận chuyện này nếu như Chuck không khơi ra.

- Anh mà khóc á? - Nó nghe tiếng Chuck nói qua cửa sổ. - Thiệt không đó?

- Ừ. Khi con Nhím sầu cuối cùng rơi xuống Vực, tớ đã gục xuống và khóc hu hu cho tới khi cổ họng đau nhói và ngực ran lên. - Nó vẫn nhớ chuyện đó rất rõ. - Mọi thứ đổ xuống đầu tớ cùng một lúc. Chắc là chuyện đó đã làm cho tớ cảm thấy khá hơn. Tớ không còn ác cảm với việc rơi nước mắt nữa. Không bao giờ.

- Khóc làm cho mình cảm thấy đỡ đi nhiều, anh há? Cũng lạ thiệt.

Một vài phút trôi qua trong im lặng. Thomas thầm hy vọng Chuck không bỏ đi.

- Thomas này. - Chuck gọi.

- Tớ vẫn ở đây mà.

- Anh có nghĩ là em có cha có mẹ không? Cha mẹ ruột ấy?

Thomas cười, chủ yếu là để xua đi nỗi buồn mà câu nói vừa rồi đã khơi lên.

- Tất nhiên là có rồi. Nếu không thì chạch đẻ ngọn cây, sáo đẻ dưới nước chắc? - Tim Thomas nhói lên, tự dưng nó nhớ được câu thành ngữ đó, nhưng chẳng thể nhớ nỗi ai đã nói cho nó nghe.

- Ý em không phải vậy. - Chuck nói, giọng đượm buồn, trầm khàn và trống rỗng, gần như một tiếng thì thầm. - Phần lớn những đứa bị Biến đổi đều đã nhớ lại được những chuyện kinh khủng mà chúng không muốn nói ra,

chuyện đó làm em đâm ra nghi ngờ không biết liệu có gì hay ho ở nhà hay không. Thế cho nên, anh có nghĩ là có thể có một người mẹ và một người bố ở ngoài kia đang nhớ tới thằng Chuck này hay không? Anh có nghĩ là họ khóc mỗi đêm hay không?

Thomas sững sờ nhận ra mắt nó đã đầy nước tự lúc nào. Cuộc sống đã quá điên rồ kể từ khi nó tới đây, và nó chưa bao giờ nghĩ về các trảng viên như những con người thực thụ, cũng có gia đình, cũng nhớ nhà. Mà lạ lùng là nó thậm chí cũng chưa bao giờ nghĩ về mình như vậy. Chỉ toàn quanh quẩn những suy tư về mục đích của việc nó bị đưa tới đây, ai là người đã làm như thế, và làm thế nào để thoát ra ngoài.

Lần đầu tiên nó cảm thấy một điều gì đó từ Chuck khiến nó giận dữ tới mức muốn giết một ai đó. Thằng nhóc đáng lẽ phải được đến trường, có nhà có cửa, được chơi cùng với đám con nít hàng xóm. Nó đáng được về nhà mỗi tối, với một gia đình yêu thương, một người mẹ lôi nó đi tắm mỗi ngày và một người cha giúp nó làm bài tập.

Thomas thấy căm thù những người đã lôi thằng nhóc ngây thơ, tội nghiệp này ra khỏi gia đình của mình. Nó ghét bọn họ tới mức độ không biết còn ai có thể ghét hơn nữa hay không. Nó muốn bọn họ chết băm chết vằm. Nó chỉ muốn Chuck được hạnh phúc.

Nhưng hạnh phúc đã bị tước bỏ khỏi cuộc sống của bọn trẻ ở đây. *Tình yêu thương* trong đời chúng đã bị đánh cắp.

- Nghe tớ này, Chuck. - Thomas ngừng lời, dằn lòng xuống hết mức có thể, để không bị nghẹn trong họng. - Tớ chắc chắn là cậu có cha có mẹ. Tớ biết điều đó. Nghe có vẻ kinh khủng, nhưng tớ dám cá là lúc này mẹ cậu đang ngồi khóc trong một căn phòng, ôm lấy cái gối của cậu, nhìn ra cái thế giới đã đánh cắp mất đứa con trai của bà. Và tớ cũng dám chắc là bà đang khóc. Khóc dữ lắm. Mắt sưng húp, mũi đỏ lên. Khóc thật sự.

Chuck không nói gì, nhưng Thomas nghe thấy có tiếng thút thít nhè nhẹ:

- Đừng buông xuôi, Chuck ạ. Chúng ta sẽ giải quyết mọi chuyện và thoát ra khỏi đây. Bây giờ tớ đã là một Tầm đạo sinh. Tớ hứa là sẽ đưa cậu trở về đúng căn phòng của cậu. Làm cho mẹ cậu thôi khóc. - Và Thomas nói thật lòng. Nó cảm thấy điều đó khắc sâu vào tim mình.

- Hy vọng là anh nói đúng. - Chuck đáp bằng một giọng run rẩy. Nó giơ một ngón cái lên qua cửa sổ, rồi bỏ đi.

Thomas đứng dậy, rảo bước quanh phòng, trong lòng phừng phừng nỗi khao khát được thực hiện lời mình nói.

- Tớ hứa đấy, Chuck ạ. - Nó thì thào với chính mình. - Tớ thề là sẽ đưa cậu về nhà.

Chương 31

Ngay sau khi Thomas thấy tiếng đá nghiền lên nhau rầm rầm báo hiệu các cửa thành đóng lại, Alby xuất hiện để thả tự do cho nó. Đó là một ngạc nhiên lớn. Chìa khoá được tra vào ổ kêu lách cách, rồi cánh cửa bật mở.

- Chưa chết chứ hả sư huynh? - Alby hỏi. Thằng bé có vẻ khá hơn nhiều so với một ngày trước đó.

Thomas trơ mắt ếch nhìn Alby. Làn da thằng bé đã trở lại màu sắc bình thường, mắt không còn vằn đỏ nữa. Trông Alby như đã lấy lại được cả chục ký lô trong vòng có hai mươi bốn tiếng đồng hồ.

Alby nhận thấy cái nhìn của Thomas.

- Đồ quỷ, nhìn cái gì?

- Thomas khẽ lắc đầu, cảm thấy như tê dại. Đầu óc nó đang vận động hết tốc lực để đoán xem liệu Alby đã nhớ ra được những gì, biết những gì, và có thể nói điều gì về nó.

- Kh... không có gì. Chỉ thấy lạ là cậu bình phục nhanh đến thế. Bây giờ cậu đã khoẻ chưa?

Alby gồng con chuột ở cánh tay lên.

- Chưa bao giờ khoẻ hơn. Thôi, cậu ra ngoài đi.

Thomas làm theo, thầm hy vọng là mắt nó không chớp và để lộ nỗi lo lắng trong đầu.

Alby đóng cửa Trang thất, khoá lại, rồi quay qua đối diện với đối mặt với Thomas.

- Thiệt tình tôi nói xạo đó. Tôi cảm thấy yếu xìu như cái bánh bị Nhím sầu cán dẹp lép.

- Ừ, hôm qua thì nhìn cậu giống thế thật. - Khi bị Alby trừng mắt, Thomas thầm mong đó chỉ là giỡn thôi, và nhanh chóng nói thêm. - Nhưng hôm nay thì nhìn cậu bảnh lắm. Tôi thề.

Alby nhét chìa khoá vào túi và tựa lưng vào cửa Trang thất.

- Nè, về cuộc nói chuyện ngắn ngủi hôm qua của chúng ta...

Tim Thomas đập thình thịch. Nó không biết phải chờ đợi gì ở Alby về sự việc đó.

- À... ừ... tôi cũng còn nhớ.

- Tôi đã thấy điều mình thấy, Đầu xanh ạ. Nó đã mờ nhạt đi rồi, nhưng tôi sẽ không bao giờ quên đâu. Nó thật kinh khủng. Khi cố thử nói về chuyện đó, thì có cái gì bóp nghẹt tôi. Còn giờ thì các hình ảnh đã trôi mất như thể không muốn bị tôi ghi lại.

Cảnh tượng một ngày trước đó tái xuất hiện trong đầu của Thomas. Alby vẫy vùng, cố gắng tự bóp cổ mình. Thomas chắc sẽ không thể nào tin nổi nếu không tận mắt chứng kiến. Mặc dù rất sợ một câu trả lời, nhưng nó biết mình vẫn phải hỏi câu hỏi sắp tới:

- Có chuyện gì về tôi vậy? Cậu cứ nói là cậu nhìn thấy tôi. Tôi đã làm gì?

Alby nhìn vào khoảng trống xa xôi mất một lúc, rồi trả lời:

- Cậu đã ở cùng với... các Hoá công. Cậu giúp họ. Nhưng đó không phải là điều làm tôi bất ngờ.

Thomas cảm thấy như có ai vừa mới đấm vào bụng mình. Giúp đỡ bọn họ ư? Nó không thể nói được thành lời để hỏi tiếp ý nghĩa của chuyện này.

Alby nói tiếp:

- Tôi hy vọng là sự Biến đổi không tạo cho chúng ta những ký ức thật, mà chỉ cấy vào đầu một trí nhớ giả tạo. Có vài người đã nghi ngờ chuyện đó. Tôi chỉ còn biết hy vọng. Nếu như thế giới quả thật giống như cái mà tôi đã nhìn thấy thì... - Thằng bé ngừng nói, tạo ra một sự im lặng đáng ngại.

Thomas thấy lúng túng, nhưng cố hỏi tới:

- Cậu không thể nói rõ hơn là cậu thấy tôi như thế nào sao?

Alby lắc đầu.

- Không đời nào, huynh à. Tôi không muốn tự giết mình lần nữa. Có lẽ là một thứ gì đó mà họ đã gắn vào trong đầu chúng ta để kiểm soát chúng ta, cũng giống như việc xoá ký ức.

- Vậy nếu tôi là đứa xấu xa thì có lẽ cậu nên nhốt tôi trong này. - Thomas nói bâng quơ.

- Đầu xanh à, cậu không xấu. Có thể cậu là một thằng đầu bã mặt dẹp, nhưng cậu không phải là một con quái vật. - Alby hé một nụ cười mỉm, gần như chỉ là một vết nhăn trên khuôn mặt thường xuyên đăm chiêu của mình. - Chuyện mà cậu đã làm, chuyện cậu liều cái mạng cậu để cứu sống tôi và Minho, nó không hề có một chút quỷ quái nào, theo như tôi biết. Không, nó chỉ khiến tôi nghĩ rằng Huyết sầu và quá trình Biến đổi này có cái gì đó lấn cấn. Hy vọng là vậy, vì cậu và tôi.

Thomas thấy nhẹ cả người khi Alby nghĩ rằng nó bình thường nên cũng chẳng lưu tâm lắm tới những điều thằng bé vừa nói.

- Chuyện đó tệ như thế nào? Ký ức ấy?

- Tôi nhớ ra những chuyện từ khi còn bé, về nơi tôi sống, đại loại như thế. Nếu như Chúa giáng thế ngay bây giờ và bảo rằng tôi có thể về nhà... - Alby nhìn xuống đất và lại lắc đầu. - Nếu điều đó xảy ra, Đầu xanh à, thì tôi thà đi ngủ với đám Nhím sầu trước khi quay về.

Thomas ngạc nhiên khi nghe thấy mức độ tồi tệ của sự việc. Nó ước gì Alby đưa thêm vài chi tiết, mô tả chút gì đó, bất cứ thứ gì. Nhưng nó cũng biết vụ tự bóp cổ kia vẫn còn đang hằn sâu trong tâm trí của Alby nên thằng bé sẽ không dám nói gì thêm.

- Ờ mà, chưa chắc nó là sự thật Alby ạ. Có lẽ Huyết sầu là một dạng thuốc gây ảo giác cho cậu thôi. - Thomas hiểu mình đang bấu víu vào một cọng rơm.

Alby ngẫm nghĩ một lúc.

- Một loại thuốc... ảo giác... - Thằng bé lắc đầu. - Nghi lắm.

Thomas thấy cũng đáng để thử.

- Chúng ta vẫn phải thoát ra khỏi nơi này. - Nó mớm lời.

- Ừ, cảm ơn cậu, Đầu xanh ạ. - Alby nói một cách mỉa mai. - Không biết chúng tôi sẽ làm gì nếu không có những lời động viên của cậu. - Lại một nụ cười mỉm nữa.

Sự biến đổi trong tâm trạng của Alby làm cho Thomas không còn bận lòng nữa. Nó nói:

- Đừng có gọi tôi là Đầu xanh. Bây giờ con nhỏ kia mới là Đầu xanh.

- Được rồi, Đầu xanh. - Alby thở dài, rõ ràng là đã nói hết. - Đi kiếm đồ ăn tối đi. Một ngày tù tệ hại của cậu đã chấm dứt rồi.

- Một là quá đủ. - Mặc dù vẫn còn muốn hỏi thêm, nhưng Thomas đã sẵn sàng rời khỏi Trang thất. Hơn nữa, nó đang đói. Nó nhăn nhở cười với Alby rồi đi thẳng tới chỗ nhà bếp.

Bữa tối thật là ngon.

Chảo chiên đã biết là Thomas sẽ đến muộn, nên thằng bé đã để phần lại một đĩa đầy thịt bò nướng và khoai tây. Một mảnh giấy ghi chú chỉ cho nó

chỗ cất bánh quy ở trong chạn. thằng nhóc đầu bếp có vẻ như hoàn toàn có ý định bảo lưu sự ủng hộ mà nó đã dành cho Thomas trong buổi Trang nghị. Minho đến gặp Thomas trong lúc nó đang ăn, lên dây cót cho nó một chút trước ngày huấn luyện đầu tiên, đồng thời cho nó biết một vài chi tiết và dặn dò cần thiết. Đó là những điều mà nó có thể nghiền ngẫm trước khi ngủ.

Khi cả hai đã xong, Thomas quay lại cái chỗ vắng vẻ mà nó đã ngủ đêm hôm trước, nơi góc thành phía sau Nghĩa trang. Nó nghĩ về mẩu đối thoại với Chuck, tự hỏi khi được bố mẹ chúc ngủ ngon cho mình thì sẽ cảm thấy như thế nào.

Đêm hôm đó, nhiều đứa chộn rộn đi lòng vòng trong Trảng, nhưng phần lớn thời gian nó được yên thân, như thể mọi người chỉ muốn đi ngủ, kết thúc một ngày cho xong. Thomas không hề phàn nàn về chuyện này. Đó chính là điều mà nó cần.

Vài mảnh khăn mà người ta đã đắp cho nó đêm hôm trước vẫn còn nằm ở đó. Thomas nhấc chúng lên và chui vào nằm, thoải mái rúc vào góc tường, nơi có một đám thường xuân dày. Khu rừng chào đón nó bằng nhiều thứ mùi lẫn lộn khi nó hít một hơi thật sâu, cố gắng thư giãn. Không khí thật tuyệt vời, và điều này lại khiến nó thắc mắc về thời tiết của Trảng. Không bao giờ có mưa hay có tuyết, không bao giờ quá nóng hay quá lạnh. Nếu không phải vì chút phiền phức ở chỗ chúng bị tách khỏi gia đình, bạn bè và bị nhốt ở trung tâm của một mê cung đầy quái vật, thì nơi này có lẽ đã là thiên đường. Có điều gì ở đây quá hoàn hảo. Nó biết như vậy, nhưng không thể giải thích được.

Suy nghĩ của nó lại quay về với những điều mà Minho đã nói trong bữa tối về kích thước và quy mô của Mê cung. Nó tin vào những điều thằng bé nói. Nó đã cảm nhận được tầm vóc vĩ đại của Mê cung trong chuyến đi tới Vách đá. Nhưng nó không thể mường tượng nổi làm thế nào một công trình tầm cỡ như vậy được xây dựng nên. Mê cung trải dài hàng nhiều dặm. Các Tầm đạo sinh phải gần như có một thể lực siêu nhân để thực hiện được điều mà chúng làm hàng ngày. Vậy mà chúng vẫn chưa bao giờ tìm thấy lối ra. Và mặc dù như vậy, mặc cho nỗi tuyệt vọng sâu sắc của tình thế, chúng vẫn chưa bỏ cuộc.

Trong bữa tối Minho đã kể lại cho Thomas nghe một câu chuyện xưa. Một trong những điều kỳ quặc mà thằng bé đã ngẫu nhiên nhớ lại được, về một người phụ nữ bị mắc kẹt lại trong một cái mê cung. Bà ta đã thoát được chỉ bằng cách luôn luôn giữ cho bàn tay phải luôn chạm vào vách tường của mê cung, trượt nó theo tường khi bà di chuyển. Nhờ làm như vậy, bà luôn rẽ phải mỗi khi có lối rẽ, và như vậy, những nguyên tắc vật lý, hình học đơn giản đã giúp bà tìm được một lối ra. Điều này thật sự có ý nghĩa.

Nhưng không phải ở đây. ở đây thì mọi con đường đều dẫn về Trảng. Chắc chắn phải có *cái gì đó* bị thiếu.

Ngày mai, nó sẽ bắt đầu kỳ huấn luyện. Ngày mai, nó có thể bắt đầu giúp đám trẻ tìm ra cái bị thiếu đó. Đúng lúc đó Thomas quyết định luôn. Quên tất cả những thứ kỳ quặc đi. Quên tất cả những chuyện tồi tệ. Quên hết tất cả. Nó sẽ không bỏ cuộc cho đến khi giải xong câu đố này và tìm ra đường về nhà.

Ngày mai. Cái từ đó bập bềnh trong tâm trí Thomas cho đến khi cuối cùng nó cũng ngủ thiếp đi.

Chương 32

Minho đánh thức Thomas dậy trước khi mặt trời mọc, dùng một ngọn đèn pin để ra hiệu kêu nó quay về Trang ấp. Thomas nhanh chóng rũ bỏ cơn ngái ngủ, hào hứng trước buổi huấn luyện sắp tới. Nó bò ra khỏi đống chăn và nhanh nhẹn theo sau sư phụ, luồn lách qua đám đông các trảng viên đang nằm ngủ như chết trên bãi cỏ, tiếng ngáy là dấu hiệu duy nhất cho thấy chúng còn sống. Những tia sáng bình minh bắt đầu chiếu lên Trảng Đất, làm cho mọi vật chuyển sang màu xanh thẫm và đổ bóng dài trên mặt đất. Thomas chưa bao giờ nhìn thấy nơi này yên bình đến như vậy. Từ Trang trại

vẳng lại tiếng một còn gà gáy sáng.

Khi đến một con hẻm cong queo nằm gần góc tường phía sau của Trang ấp, Minho móc ra một chiếc chìa khoá rồi mở cánh cửa cũ mềm dẫn vào một căn phòng chứa đồ nhỏ. Thomas thấy run lên vì kích động, tự hỏi thứ gì đang đợi mình ở bên trong. Nhờ ánh đèn pin của Minho đang quét qua quét lại, nó thoáng nhìn thấy những sợi dây thừng, xích sắt và những thứ linh tinh kỳ quặc khác. Cuối cùng, ánh đèn dừng lại trên một chiếc hộp đang mở, bên trong đầy giày chạy. Thomas suýt bật cười vì chuyện này hoá ra lại quá tầm thường.

- Đây là trang bị số dách mà chúng ta nhận được. - Minho nói. - Ít nhất là đối với chúng ta. Họ gửi giày mới đến rất thường xuyên. Nếu dùng giày tệ thì chân tụi mình sẽ chai sần như bề mặt sao Hoả. - Minho cúi xuống lục lọi đống giày. - Chân cậu cỡ số mấy?

- Cỡ giày á? - Thomas ngẫm nghĩ một giây. - Tôi... không biết. - Thỉnh thoảng những điều nó nhớ hoặc không thật chẳng biết đằng nào mà lần. Nó cúi xuống tháo một chiếc giày đã mang dưới chân kể từ khi đến Trảng, rồi nhìn vào bên trong. - Mười một.

- Này, chân cậu to đấy. - Minho đứng dậy, tay cầm một đôi giày màu bạc. - Nhưng có vẻ như chúng ta vẫn có vài đôi vừa. Trời ạ, dám mình có thể chèo xuồng với cái thứ này ấy chứ.

- Nhìn chất đấy. - Thomas cầm lấy đôi giày rồi đi ra ngoài, ngồi bệt xuống đất,háo hức xỏ chúng vào chân. Minho lấy thêm vài món nữa trước khi đi ra theo.

- Chỉ có các Tầm đạo sinh và Trang chủ mới được nhận những thứ này. - Minho nói. Trong khi Thomas vẫn còn đang buộc dây giày thì một cái đồng hồ đeo tay bằng nhựa rơi vào lòng nó. Đó làm một cái đồng hồ màu đen có kiểu dáng đơn giản, chỉ hiển thị giờ giấc. - Cậu đeo vào đi, và đừng bao giờ tháo nó ra. Mạng sống của cậu có thể phụ thuộc vào nó đấy.

Thomas mừng như bắt được vàng. Mặc dù ánh nắng và bóng tối có vẻ cũng cho nó đoán được thời gian, nhưng một Tầm đạo sinh cần phải biết giờ chính xác. Nó đeo đồng hồ vào cổ tay rồi tiếp tục xỏ giày. Minho nói tiếp:

- Đây là một cái ba lô, mấy bình nước, hộp đựng đồ ăn trưa, vài cái quần cụt và áo thun, cùng với một vật nhỏ này. - Thằng bé thúc cùi chỏ vào Thomas làm nó ngẩng lên. Minho đang giơ lên một cái quần lót kiểu bó sát, làm bằng chất liệu có màu trắng sáng. - Cái này được chúng tôi gọi là quần Tầm đạo. Nó giúp cho cậu... ờ, gọn gàng và thoải mái.

- Gọn gàng và thoải mái?

- Ừ, cậu biết rồi đấy. Cái của cậu...

- Ờ, hiểu rồi. - Thomas cầm lấy cái quần lót và những thứ khác. - Các cậu đã tính đến hết mọi chuyện rồi nhỉ?

- Sau vài năm chạy như điên hàng ngày thì cậu có thể nhận ra mình cần thứ gì và đòi hỏi chúng.

Minho bắt đầu nhét các món đồ vào ba lô của mình.

Thomas ngạc nhiên hỏi:

- Ý cậu là, cậu có thể yêu cầu các món đồ mà mình muốn hả? Tại sao những người gửi đồ lại tử tế như vậy?

- Tất nhiên là được. Chỉ cần bỏ một mảnh giấy yêu cầu vào trong Hộp, và thế là có giày. Dĩ nhiên là không phải lúc nào cũng có được cái chúng ta muốn. Có khi được, có khi không.

- Đã bao giờ hỏi xin mê đồ chưa?

Minho bật cười.

- Ừ, cũng đã từng xin rồi. Kể cả một cái ti vi nữa, nhưng không được. Tôi đoán là mấy kẻ mặt dẹp đó không muốn cho chúng ta thấy cuộc sống tuyệt vời đến mức nào nếu như bạn không phải sống giữa một mê cung điên rồ.

Thomas thấy hơi nghi ngờ một chút về điều này. Thế giới nào lại cho phép con người ta bắt ép trẻ con phải sống trong điều kiện như thế này? Ý nghĩ đó làm Thomas ngạc nhiên, như thể căn nguyên của sự nghi ngờ đó đã tồn tại như một vệt sáng trong đầu óc tăm tối của nó. Nhưng nguồn sáng đó đã lại tắt phụt. Thomas lắc đầu, buộc nốt dây giày, rồi đứng dậy và chạy lòng vòng xung quanh, nhảy loi choi vài cái để kiểm tra.

- Giày có vẻ tốt đấy. Tôi nghĩ mình đã sẵn sàng.

Minho vẫn đang lom khom cạnh chiếc ba lô đặt trên mặt đất. Thằng bé nhìn Thomas vẻ chê trách:

- Nhìn cậu thật ngớ ngẩn. Cứ chạy nhảy loi choi như bọn vũ công ấy. Nếu thích ra ngoài kia mà không ăn sáng, cũng chẳng có đồ ăn trưa và vũ khí, thì chúc cậu lên đường may mắn nhé.

Thomas dừng lại, cảm thấy lạnh toát người.

- Vũ khí sao?

- Đúng. - Minho đứng dậy rồi quay trở vào trong phòng chứa đồ. - Vào trong này, tôi sẽ chỉ cho cậu.

Thomas theo sau Minho vào trong căn phòng chật hẹp, nhìn thấy thằng bé kéo một vài cái thùng ra khỏi bức tường hậu, để lộ ra một cái cửa sập. Minho mở cửa, cho thấy nhiều bậc thang gỗ dẫn xuống cái lỗ tối om phía dưới.

- Phải giấu chúng sâu dưới này, để những thằng điên như Gally không tìm thấy. Đi nào.

Minho đi trước. Cầu thang kêu cọt kẹt theo từng bước chân của hai đứa, trong lúc chúng lần xuống khoảng chừng mười hai bậc thang. Không khí lành mạnh dễ thở mặc dù có bụi và mùi mốc. Hai đứa đặt chân xuống một mặt sàn bẩn thỉu. Thomas không nhìn thấy gì cho tới khi Minho giật một sợi dây, bật sáng cái bóng đèn tròn độc nhất.

Căn hầm rộng hơn là Thomas tưởng. Ít nhất cũng phải được mười mét vuông. Nhiều tầng kệ nằm dọc theo các bức tường, cùng với nhiều cái bàn bằng gỗ. Tất cả đều được chất đầy những thứ hầm bà lằng mà chỉ nhìn thôi cũng đủ rợn tóc gáy. Giáo gỗ, đinh sắt, lưới mắt cáo - giống như thứ để làm chuồng gà - những cuộn dây thép gai, lưỡi cưa, dao, kiếm. Cả một vách tường được dành cho cung nỏ: cánh cung, mũi tên, dây cung. Cảnh tượng này lập tức làm Thomas nhớ tới lúc Ben bị Alby bắn trong Nghĩa trang.

- Ôi. - Thomas lẩm bẩm, giọng nó nghe đùng đục vì đang trong một không gian đóng kín. Mới đầu nó khiếp đảm vì số lượng của các vũ khí, nhưng sau đó nó thấy nhẹ nhõm hơn khi nhận ra phần lớn trong số chúng bị phủ một lớp bụi dày.

- Phần lớn không được dùng tới. - Minho nói. - Nhưng ai mà biết được. Tất cả những gì tụi mình mang theo thường là một cặp dao sắc.

Thằng bé hất đầu về phía một cái rương gỗ to nằm trong góc, nắp đang mở bung tựa vào tường. Các thể loại dao lớn có nhỏ có được chất đống đến tận miệng rương.

Thomas chỉ hy vọng là căn hầm này được giữ bí mật đối với đa số các trảng viên.

- Tất cả những thứ này thật nguy hiểm. - Nó nói. - Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như Ben xuống đây trước khi phát rồ lên và tấn công tôi?

Minho rút chùm chìa khoá trong túi ra, lắc cho nó kêu leng keng.

- Chỉ vài người may mắn có được cái này thôi.

- Nhưng...

- Thôi đừng có kêu ca nữa. Nhặt lấy vài con dao đi. Thử xem chúng có sắc không nhé. Rồi chúng ta sẽ đi ăn sáng và lấy đồ ăn trưa. Tôi muốn ghé qua phòng mê đồ trước khi ta lên đường.

Tim Thomas đập dồn khi nghe nhắc tới điều này. Nó đã bị hấp dẫn bởi căn nhà vuông đó kể từ ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy một Tầm đạo sinh đi qua cánh cửa đáng sợ vào trong đó. Nó chọn một con dao ngắn lấp lánh bạc có chuôi bằng cao su, rồi thêm một con dao lưỡi dài. Sự kích động của nó đã bay hơi mất phần nào. Mặc dù nó biết chuyện gì đang bày sẵn ngoài kia, nó vẫn không muốn nghĩ tới lý do tại sao mình lại phải cần đến vũ khí trong lúc đã đi vào Mê cung.

***

Nửa giờ sau, khi đã ăn uống và nai nịt gọn gàng, hai đứa đứng trước cánh cửa sắt gắn đinh tán của Phòng mê đồ. Thomas chỉ muốn vào bên trong thật nhanh. Mặt trời đã hoàn toàn ló dạng trong khi các trảng viên lăng xăng cho một ngày làm việc mới. Mùi thịt chiên thoang thoảng trong không khí - Chảo chiên và nhóm của mình đang cố hết sức để phục vụ cho mấy chục cái dạ dày đói ăn. Minho mở khoá cửa, quay bánh lái cho đến khi có một tiếng cạch vang lên bên trong, rồi ra sức kéo. Cánh cửa sắt nặng nề rít lên rồi mở ra.

- Cậu trước. - Minho nói, nghịch ngợm nghiêng người mời Thomas bước vào.

Không nói tiếng nào, Thomas đi vào bên trong. Một nỗi sợ lạnh người pha trộn với sự tò mò cao độ tóm chặt lấy nó, khiến Thomas phải tự nhắc mình hít thở đều.

Căn phòng tối tăm có một thứ mùi ẩm mốc, hoà quyện với mùi đồng nặng nề ghê lưỡi. Một ký ức nhạt nhoà xa xăm chợt hiện về trong đầu Thomas. Lúc còn bé, nó đã từng mút thử một đồng tiền xu. Minho bấm công tắc, và một loạt bóng đèn huỳnh quang nhấp nháy bật sáng, soi rõ từng chi tiết của căn phòng.

Thomas thấy ngạc nhiên trước sự đơn giản của Phòng mê đồ. Nếu tính theo đường chéo thì căn phòng chỉ được khoảng sáu mét, với các bức tường bê tông trơ trụi không có bất kỳ sự trang trí nào. Ngay chính giữa phòng là một chiếc bàn bằng gỗ có tám cái ghế đặt chung quanh. Nhiều chồng giấy và cả đống bút chì nằm trên mặt bàn, trước mỗi cái ghế. Những thứ đồ đạc còn lại trong căn phòng là tám cái rương, giống như rương chứa dao ở dưới hầm vũ khí. Tất cả đều được đóng nắp và đặt cách đều nhau, mỗi vách tường hai cái.

- Chào mừng cậu đến với Phòng mê đồ. - Minho nói. - Nơi sung sướng nhất mà cậu từng tham quan.

Thomas cảm thấy hơi thất vọng. Nó đã mường tượng ra một thứ hoành tráng hơn. Nó hít một hơi thật sâu.

- Tiếc rằng nó bốc mùi như một mỏ đồng bỏ hoang vậy.

- Tôi thích cái mùi này. - Minho kéo hai cái ghế ra, rồi ngồi xuống một cái. - Cậu ngồi đi. Tôi muốn cậu có vài hình dung trong đầu trước khi chúng ta ra ngoài đó.

Khi Thomas ngồi xuống, Minho cầm lấy một tờ giấy cùng với một câu viết chì rồi bắt đầu vẽ. Thomas vươn người ra và nhìn thấy Minho đang vạch một hình vuông lớn gần như to bằng tờ giấy. Rồi thằng bé điền vào trong hình vuông đó các hình vuông nhỏ hơn, cho đến khi trông nó từa tựa một ô số Sudoku, gồm có ba hàng, mỗi hàng ba ô vuông kích thước bằng nhau. Minho viết chữ TRẢNG vào ô chính giữa, rồi đánh số các ô còn lại từ một đến tám, bắt đầu từ ô trên cùng bên trái và đi theo chiều kim đồng hồ. Cuối

cùng, nó vẽ một vài chữ V nhỏ đây đó.

- Đây là các cửa. - Minho nói. - Cậu đã biết về những cái cửa nối Trảng với các khu vực Hai, Bốn, Sáu, Tám, nhưng vẫn còn bốn cái nữa ở ngoài Mê cung để dẫn vào khu vực Một, Ba, Năm, Bảy. Chúng luôn nằm ở cùng một vị trí, nhưng các lối đi thì thay đổi mỗi đêm. - Thằng bé ngừng lời, rồi chìa mảnh giấy ra trước mặt Thomas.

Thomas cầm hình vẽ lên quan sát, hoàn toàn kinh ngạc trước cấu trúc của Mê cung, rồi tiếp tục tìm hiểu nó trong lúc Minho tiếp lời:

- Vậy đó, chúng ta có Trảng, vây quanh bởi tám khu vực, mỗi khu là một hình vuông hoàn toàn độc lập, và không thể giải được sau hai năm, tính từ lúc bọn tớ bắt đầu cái trò dò đường này. Thứ duy nhất gần giống lối ra là Vực, nhưng nó không phải là lối thoát, trừ khi cậu muốn rơi vào chỗ chết. - Minho gõ ngón tay vào mê đồ. - Các vách ngăn di chuyển vào mỗi tối, trùng với thời điểm các cổng thành đóng lại. Ít nhất thì tụi này cũng nghĩ như vậy, vì không ai nghe thấy tiếng các bức tường di chuyển vào các lúc khác.

Thomas nhìn lên, vui mừng vì có thể đóng góp thêm một ít thông tin.

- Tôi cũng không thấy bất kỳ sự chuyển động nào trong cái đêm mà chúng ta bị kẹt ở ngoài đó.

- Những hành lang chính dẫn đến các cổng thành không bao giờ thay đổi. Chỉ có các lối đi nhỏ ở sâu hơn trong Mê cung mới đổi vị trí thôi.

- Ồ. - Thomas lại quan sát bản sơ đồ thô sơ, cố gắng hình dung ra Mê cung và các vách tường tại những chỗ Minho vạch ra bằng bút chì.

- Nhóm chúng ta luôn có ít nhất là tám Tầm đạo sinh, tính luôn tôi. Mỗi người phụ trách một khu vực. Chúng ta cần trọn một ngày để ghi nhớ đường đi lối lại trong khu của mình, với hy vọng tìm thấy một lối ra, rồi quay về và vẽ ra, mỗi ngày một sơ đồ riêng. - Minho liếc nhìn về phía một cái rương. -

Chính vì vậy mà những cái rương kia chất đầy mê đồ.

Thomas chợt bật ra một suy nghĩ tuyệt vọng và đáng sợ.

- Có phải tôi... là người thay thế cho ai đó không? Có ai bị giết à?

Minho lắc đầu.

- Không, tụi này chỉ huấn luyện cậu để dự phòng, khi có người muốn nghỉ ngơi một chút. Đừng lo, cũng đã lâu rồi không có Tầm đạo sinh nào bị giết chết.

Vì một lý do nào đấy câu nói vừa rồi khiến Thomas lo lắng, nhưng nó hy vọng là mình không để lộ ra mặt. Nó chỉ vào khu vực Ba.

- Vậy... cậu mất cả một ngày trời để chạy qua mấy cái ô này à?

- Thế mới buồn cười. - Minho đứng dậy, bước lại gần cái rương ở sau lưng hai đứa, rồi quỳ xuống giở cái nắp lên, tựa vào tường. - Lại đây.

Thomas đã đứng dậy sẵn. Nó vươn người qua vai Minho nhìn vào trong rương. Bên trong rương có đủ chỗ cho bốn chồng bản đồ, chồng nào chồng nấy đều cao lên đến tận miệng rương. Trên mỗi cái Thomas có thể nhìn thấy một bản vẽ thô của Mê cung choán gần hết tờ giấy. Ở góc trên bên phải của sơ đồ là dòng chữ nguệch ngoạc *Khu vực 8*, kèm theo cái tên *Hank*, rồi đến chữ *Ngày* và một con số. Cái cuối cùng mà nó thấy đó là ngày thứ 749.

Minho nói tiếp:

- Tụi này đã nhận ra các vách tường thay đổi vị trí ngay từ đầu. Ngay khi biết được điều đó, tụi này bắt đầu lưu lại cả ngày. Tụi này luôn nghĩ rằng việc so sánh ngày nọ với ngày kia, tuần này với tuần khác sẽ có thể giúp tìm được một hình mẫu. Và mọi người đã tìm được. Về căn bản thì Mê cung tự

lặp lại nó sau mỗi tháng, nhưng tụi này vẫn chưa nhìn thấy một lối ra để đưa mọi người thoát khỏi nó. Chưa bao giờ

- Đã hai năm rồi. - Thomas nói. - Chẳng lẽ các cậu không có lúc tuyệt vọng tới mức ở luôn ngoài đó qua đêm, rình xem có lối thoát nào mở ra trong khi các bức tường di chuyển sao?

Minho nhìn Thomas, một tia giận dữ ánh lên trong mắt:

- Đó là một lời sỉ nhục. Tôi nói nghiêm túc đấy.

- Cái gì? - Thomas hoảng hồn. Nó đâu có ý muốn nói như vậy.

- Tụi này đã cố hết sức trong suốt hai năm qua, và tất cả những gì cậu nói là tại sao tụi này không xuống tinh thần tới mức ở lại qua đêm ngoài đó sao? Lúc đầu một vài đứa đã làm thế, và tất cả bọn chúng đều bỏ mạng. Cậu muốn ở lại thêm một đêm ở ngoài Mê cung hả? Muốn thử vận may để sống sót thêm lần nữa à?

Mặt Thomas đỏ lên vì xấu hổ.

- Không phải, tôi xin lỗi. - Đột nhiên Thomas thấy mình thật ngu ngốc. Và nó hoàn toàn đồng ý: thà nó quay về Trảng bình yên không sứt mẻ gì mỗi tối, còn hơn đặt một chỗ trước với bọn Nhím sầu. Nó rùng mình trước ý nghĩ đó.

- Thôi, không sao. - Minho lại đưa mắt nhìn những tấm mê đồ trong cái rương, rõ ràng là để Thomas bình tâm lại. - Cuộc sống ở Trảng chẳng phải ngọt ngào gì, nhưng ít ra nó cũng an toàn. Đồ ăn có thừa, lại được bảo vệ khỏi lũ Nhím sầu. Chẳng đời nào tôi lại yêu cầu các Tầm đạo sinh liều mạng ở lại ngoài Mê cung. Không bao giờ. Ít ra là chưa. Chừng nào chưa có manh mối chứng tỏ là có tồn tại một lối thoát, dù chỉ là trong một thời gian ngắn.

- Các cậu làm được tới đâu rồi? Có gì tiến triển không?

Minho nhún vai.

- Không biết. Tình hình khá là chán nản, nhưng tụi này còn biết làm gì khác đây. Biết đâu một ngày nào đó, tại một điểm ở đâu đó, một lối thoát sẽ xuất hiện. Chúng ta không thể bỏ cuộc. Không bao giờ.

Thomas gật gù, nhẹ cả người. Mọi chuyện đã như thế này rồi thì buông xuôi chỉ làm cho tình hình tệ thêm mà thôi.

Minho lấy nhiều tấm bản đồ của những ngày gần nhất ra khỏi rương. Trong lúc lật giở chúng, thằng bé giải thích:

- Tụi mình so sánh từng ngày, từng tuần với nhau, như tớ đã nói. Mỗi một Tầm đạo sinh phụ trách bản đồ của khu vực mình. Thật tình mà nói, nhóm mình vẫn chưa tìm ra được gì cả. Mà thật ra thì tụi này cũng chẳng biết mình đang tìm cái gì. Đúng là bế tắc. Bế tắc hoàn toàn.

- Nhưng chúng ta không thể buông xuôi. - Thomas nói, như một sự lặp lại cay đắng của điều mà Minho vừa nói trước đó. Nó không hề đắn đo chút gì khi chữ "chúng ta" vọt ra khỏi miệng. Giờ đây nó đã thực sự là một phần của Trảng.

- Đúng vậy. Chúng ta không thể bỏ cuộc. - Minho cẩn thận xếp lại những tấm bản đồ vào chỗ cũ, đong nắp rương, rồi đứng dậy. - Thôi, chúng ta sẽ đi nhanh hơn sau khi dành nhiều thời gian ở trong này. Cậu chỉ việc bám sát tôi trong vài ngày đầu. Sẵn sàng chưa?

Thomas cảm thấy một đợt căng thẳng dâng lên trong mình, làm ruột gan nó thắt lại. Đã đến lúc rồi. Bây giờ chúng sẽ đi thật, không còn bàn luận hay đắn đó về chuyện đó nữa.

- À... rồi.

- Không có ờ à gì hết. Cậu đã sẵn sàng hay chưa?

Thomas nhìn Minho, bắt gặp ánh mắt đột nhiên đanh thép của thằng bé.

- Sẵn sàng.

- Vậy thì lên đường thôi.

Chương 33

Hai đứa đi qua Cửa Tây vào khu vực số Tám, rồi bắt đầu luồn lách qua nhiều ngóc ngách. Thomas chạy song song bên cạnh Minho trong lúc thằng bé hết quẹo phải rồi lại quẹo trái mà chẳng chút do dự. Ánh nắng rực rỡ buổi sớm làm cho mọi thứ trở nên tươi sáng - đám dây thường xuân, bức tường đá nứt nẻ, những tảng đá hộc dưới chân. Mặc dù còn vài tiếng đồng hồ nữa mặt trời mới lên đến đỉnh đầu, nhưng ánh sáng đã tràn ngập khắp nơi. Thomas cố gắng đua tốc độ với Minho, nhưng thỉnh thoảng vẫn phải chạy hết ga mới đuổi kịp thằng bé.

Rốt cuộc chúng cũng đến một khoảng hở trên bức tường dài, tựa như một cái cổng, hướng lên phía Bắc. Minho chạy luôn qua đó mà không dừng lại.

- Đây là lối dẫn từ khu vực số Tám sang khu vực số Một. Như tôi đã nói, cái cổng luôn nằm ở đây, nhưng con đường để dẫn tới đây có thể thay đổi một chút vì các vách tường trong Mê cung tự sắp xếp lại hàng đêm.

Thomas chạy theo Minho, ngạc nhiên nhận ra mình đã bắt đầu thở dốc.

Nó hy vọng đó chỉ là do quá kích động và nhịp thở của nó sớm trở lại bình thường.

Chúng rẽ phải rồi dọc theo hành lang dài, bỏ qua nhiều ngã rẽ bên trái. Khi đến cuối hành lang, Minho chuyển sang đi bộ nhanh và thò tay lôi cuốn sổ cùng với cây bút chì ra từ trong cái ngăn bên hông của chiếc ba lô đeo sau lưng. Nó nguệch ngoạc ghi chú, rồi nhét tất cả vào ba lô trở lại, trong lúc chân vẫn rảo bước đều. Thomas không biết thằng bé viết cái gì, nhưng chưa kịp hỏi thì Minho đã trả lời luôn:

- Chủ yếu tớ dựa vào trí nhớ. - Giọng thằng bé đứt quãng vì gắng sức. - Nhưng cứ sau mỗi năm mươi lần đổi hướng thì mình nên ghi lại để sau này dễ nhớ hơn. Chủ yếu là so sánh với những ghi chép của ngày hôm qua để xem hôm nay có gì khác biệt. Nhờ vậy mà tớ có thể dựa vào mê đồ của hôm qua để vẽ ra cái ngày hôm nay. Cho giản tiện ấy mà.

Thomas cảm thấy thích thú. Minho đúng là làm cho chuyện này nghe thật dễ dàng.

Hai đứa chạy một lúc trước khi đến một ngã tư. Chúng có ba lựa chọn, nhưng Minho không ngần ngại ngoặt sang phải. Thằng bé lôi trong túi ra con dao và cắt một chút dây thường xuân trên tường, quăng chúng xuống đất phía sau lưng mình, rồi tiếp túc chạy.

- Vụn bánh mì hả? - Thomas hỏi, câu chuyện cổ tích cũ rích chợt hiện lên trong đầu. Những mẩu ký ức vụn vặt trong quá khứ của nó gần như không còn khiến nó bất ngờ.

- Đúng rồi. - Minho đáp. - Tôi là Hansel, còn cậu là Gretel.

Chúng tiếp tục chạy theo những con đường của Mê cung, thỉnh thoảng quẹo phải hoặc quẹo trái. Cứ mỗi lần đổi hướng, Minho đều cắt một nhánh thường xuân dài khoảng một mét vứt xuống đất. Thomas cực kỳ ấn tượng khi thấy thằng bé làm điều đó mà không hề giảm tốc độ chạy.

- Được rồi. - Minho nói, hơi thở lúc này đã nặng nhọc hơn. - Đến lượt cậu.

- Cái gì? - Thomas hỏi, đinh ninh rằng trong ngày đầu tiên nó chỉ có chạy và quan sát.

- Cắt mấy sợi thường xuân đi. Cậu cần phải tập cho mình thói quen làm chuyện đó trong khi chạy. Khi quay về chúng ta chỉ việc nhặt nó lên hoặc là đá nó qua một bên.

Thomas thấy mừng rơn vì cũng có chuyện để làm, mặc dù phải mất một lúc mới quen tay được. Trong vài lần đầu, nó phải chạy xịt khói sau khi dừng lại cắt cây, một lần khác thì nó suýt cắt đứt ngón tay mình. Nhưng sau khoảng mười lần, Thomas đã gần như theo kịp Minho trong chuyện này.

Chúng mải miết chạy mãi. Sau khi đã chạy kha khá, - Thomas không rõ là đã được bao lâu và bao xa, nhưng nó đoán là khoảng ba dặm, - thì Minho chuyển sang đi bộ, rồi ngừng lại.

- Giải lao. - Thằng bé tuyên bố, rồi tháo ba lô xuống và lôi ra chai nước cùng với quả táo.

Thomas chẳng đợi nói thêm. Nó cũng tu ừng ực chai nước của mình, thích thú cảm nhận sự mát lạnh khi nước trôi xuống cổ họng đang khát khô của mình.

- Ê, uống từ từ thôi, đầu bã. - Minho la lên. - Để sau còn có cái mà uống chứ.

Thomas ngừng uống, hít một hơi thoả mãn, rồi ợ một cái. Nó cắn một miếng táo, cảm thấy tỉnh cả người. Bất giác nó nhớ lại ngày Minho và Alby đi tìm con Nhím sầu chết và gặp rắc rối.

- Cậu chưa bao giờ kể cho tôi nghe chuyện đã xảy ra cho Alby ngày hôm đó. Tại sao cậu ấy lại rơi vào tình trạng tồi tệ đến như vậy? Rõ ràng là con Nhím sầu tỉnh lại, nhưng chuyện gì đã xảy ra?

Minho đã khoác ba lô lên và sẵn sàng lên đường.

- Thì, cái con quái vật đó không chết. Alby đã ngu ngốc lấy chân đá nó làm nó tỉnh dậy, xoè đinh nhọn ra rồi lăn qua người Alby. Thật ra cũng có chút gì đó không ổn với con Nhím đó. Hình như nó không định tấn công như thường lệ mà chỉ muốn bỏ chạy, và xui xẻo làm sao Alby lại ngang đường của nó.

- Vậy là nó bỏ chạy khỏi hai cậu hả? - Theo như những điều đã chứng kiến đêm hôm trước, Thomas không thể hình dung nổi chuyện đó.

Minho nhún vai đáp:

- Ừ, chắc vậy. Có lẽ nó cần được nạp năng lượng hay đại loại thế. Tôi không rõ.

- Liệu có cái gì không ổn với nó hay không? Cậu có nhìn thấy vết thương hay gì đó không? - Thomas không biết mình đang muốn tìm câu trả lời nào, nhưng nó tin chắc là phải có một manh mối hoặc một bài học từ sự việc đã xảy ra.

Minho suy nghĩ một chút.

- Không. Trông nó như đã chết, như một pho tượng sáp vậy. Rồi, đùng một cái, nó bất ngờ sống lại.

Bộ óc Thomas bắt đầu hoạt động, cố gắng tìm ra một cái gì đó, nhưng nó lại không rõ phải bắt đầu theo hướng nào.

- Tôi chỉ đang thắc mắc liệu nó đã đi đâu. Nơi mà bọn chúng luôn rút về ấy. Cậu không thấy lạ sao? - Nó ngừng một chút, rồi nói tiếp. - Cậu chưa bao giờ nghĩ đến chuyện theo dõi chúng à?

- Trời, bộ chán sống rồi hả? Thôi, tụi mình phải lên đường. - Nói rồi Minho bắt đầu chạy.

Trong khi đuổi theo, Thomas cố moi móc trong đầu để tìm ra thứ đã làm mình cảm thấy ngứa ngáy. Có cái gì đó về chuyện con Nhím kia chết rồi không chết, rồi cái nơi mà nó đến sau khi tỉnh lại nữa...

Tức mình, Thomas gạt hết qua một bên và bắt đầu đua tốc độ để bắt kịp Minho.

***

Nó chạy theo Minho thêm hai giờ nữa, lâu lâu cũng được nghỉ chân một chút, nhưng có vẻ như càng lúc thì thời gian nghỉ càng ngắn lại. Dù khoẻ cỡ nào thì bây giờ nó cũng bắt đầu cảm thấy mỏi.

Cuối cùng, Minho dừng lại hẳn và dỡ ba lô trên lưng xuống. Hai đứa ngồi bệt xuống đất, dựa lưng vào lớp dây leo dày trên tường và giở đồ ăn trưa ra. Cả hai không nói gì nhiều. Thomas thưởng thức từng miếng bánh mì và rau, ăn thật chậm rãi. Nó biết sau khi xử xong chỗ thức ăn thì Minho sẽ lên đường ngay, nên nó ăn thật từ tốn.

- Hôm nay còn gì khác không? - Thomas tò mò hỏi.

Minho cúi xuống vỗ vỗ vô cái ba lô, nơi cất cuốn sổ tay.

- Chỉ có các bức tường di chuyển, như thường lệ. Chẳng có gì để cậu thấy hứng thú đâu.

Thomas tu chai nước, mắt nhìn bức tường phủ dây leo trước mặt. Nó bắt gặp một tia sáng bạc và đỏ, điều mà nó đã để ý thấy mấy lần từ sáng tới giờ.

- Mấy cái con bọ dao kia để làm gì vậy? - Nó hỏi. Dường như chúng ở khắp mọi nơi. Rồi nó nhớ lại thứ mình đã thấy trong Mê cung đêm hôm trước. Quá nhiều chuyện đã xảy ra, nên đến giờ nó mới có cơ hội đề cập đến chuyện này. - Tại sao trên lưng chúng lại có chữ VSAT vậy?

- Chưa từng tóm được con nào. - Minho đã ăn xong và cất hộp đồ ăn đi. - Cũng không biết chữ đó có nghĩa là gì. Có lẽ là một thứ gì đó để hù doạ tụi mình. Nhưng chắc là gián điệp cho *bọn chúng*. Đó là điều duy nhất mà tụi này nghĩ ra được.

- *Chúng* là ai? - Thomas hỏi. Nó thấy căm giận những người đứng đằng sau Mê cung. - Các cậu có manh mối gì không?

- Tụi này không biết chút xíu gì về đám Hoá công điên khùng đó. - Mặt Minho đỏ lên trong lúc thằng bé siết chặt hai bàn tay vào nhau. - Không thể đợi cho tới lúc xé xác bọn...

Nhưng trước khi thằng bé nói dứt câu, Thomas đã đứng dậy, băng qua lối đi.

- Cái gì đây? - Nó cắt ngang lời Minho, tay chỉ vào một mảng màu xam xám nằm sau lớp dây thường xuân trên tường, ở vị trí cao ngang đầu.

- À, ừ, cái đó. - Minho nói, giọng tỉnh rụi.

Thomas luồn tay vào vạch đám dây thường xuân ra, trân trối nhìn tấm biển kim loại được đóng vào tường bằng đinh tán. Trên đó có khắc những hàng chữ in hoa. Nó lướt ngón tay trên những con chữ như thể không tin vào mắt mình.

THẢM HOẠ THẾ GIỚI:

BAN THỬ NGHIỆM VÙNG SÁT THỦ

Thomas đọc to hàng chữ rồi quay lại hỏi Minho:

- Cái gì đây? - Nó chợt lạnh toát người. Cái này hẳn là có liên quan tới các Hoá công.

- Tôi không biết. Mấy cái biển này thiếu gì. Giống như là biển hiệu cho cái Mê cung xinh xẻo của tụi nó. Tôi đã ngán nhìn chúng từ lâu lắm rồi.

Thomas quay lại nhìn tấm biển, cố gắng đè nén cảm giác ghê sợ đang dâng lên.

- Đọc thấy mà ghê. Thảm hoạ. Vùng sát thủ. *Thử nghiệm*. Quái dị thật.

- Ừ, quái lắm, Đầu xanh ạ. Ta đi thôi.

Thomas miễn cưỡng buông những sợi dây leo về chỗ cũ, rồi quẩy ba lô lên vai. Hai đứa lên đường, nhưng những con chữ đó đã in sâu vào trong đầu Thomas.

***

Một giờ sau bữa trưa, Minho dừng lại ở cuối một hành lang thẳng dài. Các bức tường sừng sững dựng đứng, không có ngã rẽ nào hết.

- Điểm tận cùng. - Thằng bé nói với Thomas. - Đến lúc quay lại rồi.

Thomas hít một hơi thật sâu, cố không nghĩ tới chuyện mình chỉ mới hoàn thành một nửa công việc của ngày hôm nay.

- Không có gì mới sao?

- Vẫn chỉ có con đường dẫn ta tới đây là khác. Hết nửa ngày rồi. - Minho đáp tỉnh bơ trong lúc nhìn đồng hồ đeo tay. - Phải quay về thôi.

Không đợi nghe câu trả lời, thằng bé quay gót chạy ngược lại.

Thomas chạy theo, ấm ức vì chúng đã không dành thêm thời gian để xem xét các bức tường một chút. Nó vượt lên ngang bằng Minho rồi mở miệng:

- Nhưng...

- Cứ yên lặng nào. Cậu không nhớ tớ đã nói gì sao? Không có cơ hội nào đâu. Nghĩ mà xem. Cậu thật sự nghĩ là có một lối thoát ở đâu đó à? Một cái cửa sập nguỵ trang hay đại loại thế, chứ gì?

- Tôi không biết... Có lẽ thế. Sao cậu hỏi gì lạ vậy?

Minho lắc đầu đáp:

- Không có lối thoát đâu. Mấy bức tường đó cũng giống y như nhau thôi. Rất vững chắc.

Thomas chùng xuống khi nghe thấy sự thật, nhưng vẫn cố vớt vát:

- Sao cậu biết?

- Bởi vì những kẻ xua bọn Nhím sầu săn đuổi chúng ta đâu có dễ dàng mở cho ta con đường thoát như vậy.

Điều này khiến Thomas mất hết niềm tin vào chuyện đang làm:

- Vậy thì ra ngoài làm cái quái gì nữa?

Minho nhìn Thomas.

- Làm gì à? Bởi vì câu trả lời nằm ngoài này. Nhưng nếu cậu nghĩ chúng ta sẽ tìm ra một cánh cửa mở ra Ngôi làng Hạnh phúc, thì cậu đúng là điên.

Thomas nhìn thẳng trước mặt, đột nhiên thấy nản tới mức gần như dừng hẳn lại.

- Khỉ gió.

- Câu hay nhất mà cậu từng nói đấy, Đầu xanh ạ.

Minho thở hắt ra, rồi chạy tiếp. Thomas đành phải làm điều duy nhất có thể làm được: bám theo.

***

Phần thời gian còn lại của ngày lờ đờ trôi qua trong sự kiệt sức với Thomas. Nó và Minho quay về Trảng, đi tới Phòng mê đồ, vẽ lại Mê cung ngày hôm đó, so sánh với ngày hôm trước. Sau đó các cổng thành đóng lại và chúng đi ăn tối. Chuck thử bắt chuyện với nó nhiều lần, nhưng Thomas chỉ gật hoặc lắc, bỏ ngoài tai hoàn toàn. Nó mệt quá rồi.

Trước khi ánh nắng chiều tắt hẳn, nó đã lại ở nơi ưa thích trong góc rừng, cuộn mình tựa vào lớp lá thường xuân, tự hỏi liệu nó có thể nào chạy nữa hay không. Liệu ngày mai nó có thể làm chuyện đó nữa hay không. Nhất là khi mọi việc thật chẳng có nghĩa lý gì cả. Làm Tầm đạo sinh hoá ra cũng chẳng có gì hấp dẫn.

Tất cả dũng khí, khao khát được làm một điều khác biệt, lời hứa đưa Chuck về với gia đình... tất cả đã bốc hơi thành một đám sương mù tuyệt vọng và chán chường.

Lúc Thomas sắp chìm vào giấc ngủ thì một giọng nói vang lên trong đầu nó. Một giọng con gái dễ thương nghe như của một nàng tiên cổ tích bị mắc kẹt trong đầu nó. Sáng hôm sau, khi mọi thứ bắt đầu đảo lộn, nó mới tự hỏi liệu giọng nói đó có phải là sự thật hay chỉ là giấc mơ. Nhưng dù sao, nó cũng đã nghe thấy, rành rọt từng chữ:

Tom ơi, tớ đã kích hoạt quá trình Kết thúc.

Chương 34

Thomas thức giấc trong một vùng ánh sáng lờ mờ chết chóc. Lúc đầu nó cứ ngỡ là mình đã thức dậy sớm hơn thường lệ nên mặt trời chưa kịp mọc. Nhưng rồi nó nghe thấy những tiếng la hét và ngẩng lên nhìn xuyên qua tán cây trên đầu.

Bầu trời chỉ là một mảng màu xám đục, không phải thứ ánh sáng xanh tái của buổi sớm mai.

Thomas bật dậy, chống tay vào tường để giữ vững cơ thể trong lúc vươn cổ nhìn lên trời. Nó không ra xanh hay tối đen, không có sao, cũng chẳng có ánh hồng của rạng đông. Bầu trời có màu xám tuyệt đối đến từng xen-ti-mét. Một sắc màu chết chóc.

Nó nhìn đồng hồ. Lúc này đã trễ hơn một giờ so với lệ thường. Đáng lẽ ánh nắng mặt trời chói chang đã đánh thức nó dậy. Vẫn luôn như thế kể từ lúc nó tới Trảng. Nhưng hôm nay thì không.

Nó lại nhìn lên trời lần nữa, thầm mong mọi thứ trở lại bình thường, nhưng vẫn chỉ thấy một màu xám. Không mây, không ánh mặt trời, không có bình minh. Chỉ tuyền một màu xám.

Mặt trời đã biến mất.

Thomas nhìn thấy hầu hết các trảng viên đang đứng xung quanh Hộp, chỉ trỏ lên trời, xôn xao bàn tán. Căn cứ theo thời gian thì bữa sáng đã trôi qua, đáng lẽ mọi người phải bắt tay vào làm việc rồi. Nhưng việc thứ lớn nhất trong thái dương hệ biến mất đã phá vỡ thời gian biểu bình thường.

Thành thật mà nói, trong khi quan sát tình hình, nó không cảm thấy kinh hoàng hay khiếp sợ như lẽ ra phải thế. Nó còn thấy ngạc nhiên khi quá nhiều thằng bé trông như gà chíp lạc chuồng. Chuyện này thật tức cười.

Mặt trời rõ ràng là không biến mất. Đó là điều không thể.

Nhưng dường như chuyện không thể đó đã xảy ra - không có một dấu tích gì của mặt trời, cũng không còn những cái bóng đổ dài trên mặt đất. Tuy vậy, Thomas và các trảng viên đủ khôn ngoan và lý trí để không đưa ra những kết luận vội vàng. Chắc phải có một lập luận khoa học đủ sức thuyết phục cho điều mà chúng đang chứng kiến. Và dù kết luận có là gì thì đối với Thomas, nó chỉ mang một ý nghĩa duy nhất: việc chúng không còn nhìn thấy mặt trời nữa chứng tỏ là chúng chưa bao giờ nhìn thấy mặt trời cả. Mặt trời thì không thể biến mất được. Bầu trời trên đầu chúng đã được - và vẫn đang được - làm giả. Nhân tạo. Nói cách khác, vầng mặt trời chiếu sáng bọn trẻ trong hai năm qua, cung cấp nhiệt lượng và sự sống cho mọi vật, chẳng phải là mặt trời. Nó đã được làm giả bằng cách nào đó. Mọi thứ ở nơi này đều là đồ giả.

Thomas không hiểu chuyện đó có nghĩa là gì, cũng không biết làm sao chuyện đó có thể xảy ra. Nhưng nó biết đó là sự thực. Đó là cách giải thích duy nhất mà lý trí nó chấp nhận. Và căn cứ theo phản ứng của các trảng viên thì không ai trong số chúng nhận ra chuyện đó, cho tới hiện tại.

Chuck lại gần Thomas. Nét mặt thằng nhóc làm Thomas đau lòng.

- Theo anh chuyện gì đã xảy ra? - Chuck hỏi với giọng tội nghiệp, mắt dán chặt lên trời, khiến Thomas nghĩ chắc gáy nó bị đơ ra luôn. - Giống như một cái trần nhà xám xịt. Nó gần tới mức tưởng như mình có thể với tay chạm được.

Thomas nhìn lên trời theo Chuck.

- Ừ, nó làm cậu nghi hoặc về chỗ này.

Lần thứ hai trong vòng hai mươi tư giờ, Chuck đoán đúng. Bầu trời nhìn đúng là giống như một cái trần nhà. Trần của một gian phòng rộng mênh mông.

- Chắc có cái gì đó bị hư hỏng. Ý tớ là, có lẽ mặt trời sẽ xuất hiện trở lại.

Rốt cuộc Chuck cũng thôi trơ mắt ếch nhìn trời và quay sang nhìn Thomas.

- Bị hư à? Có nghĩa là sao?

Trước khi Thomas kịp trả lời thì hồi ức mờ nhạt về đêm hôm qua, câu nói của Teresa bỗng quay trở lại trong đầu nó: *tớ đã kích hoạt quá trình Kết thúc*. Đó không thể là một sự trùng hợp đơn thuần, đúng không? Cơn ợ chua trào lên trong họng Thomas. Dù có giải thích thế nào, dù cho cái bầu trời kia là gì, dù mặt trời có là đồ thật hay không, thì nó cũng đã biến mất. Và đó không thể là một điều tốt.

- Thomas này. - Chuck hỏi, khẽ chạm vào cánh tay của Thomas.

- Ừ? - Nó thấy đầu óc mê mụ.

- Anh nói bị hư là sao? - Chuck hỏi lại.

Thomas cảm thấy mình cần thêm thời gian để nghiền ngẫm mọi chuyện.

- Ơ, tớ không biết nữa. Nơi này có những điều mà rõ ràng là chúng ta không hiểu được. Cậu không thể hô biến cho mặt trời bốc hơi được. Ngoài ra, ánh sáng vẫn còn, dù là nhợt nhạt. Ánh sáng từ đâu tới?

Chuck mở to mắt, như thể cái bí mật sâu xa và tăm tối nhất vũ trụ vừa được hé mở.

- Đúng rồi, ánh sáng *từ đâu* mà ra? Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Thomas vươn tay ra, lúng túng lắc vai thằng nhóc.

- Không biết, Chuck ạ. Không có chút manh mối nào. Nhưng tớ chắc chắn là Newt và Alby sẽ tìm ra mọi chuyện.

- Thomas! - Minho chạy tới chỗ hai đứa. - Đừng có đứng đó chơi nữa. Lên đường thôi. Chúng ta trễ rồi.

Thomas sững người. Nó cứ tưởng sự bất thường của bầu trời đã ném mọi kế hoạch qua cửa sổ.

- Anh vẫn ra ngoài đó à? - Chuck hỏi, rõ ràng là cũng ngạc nhiên. Thomas mừng là thằng nhóc hỏi hộ mình câu đó.

- Đương nhiên rồi, sư huynh. - Minho nói. - Cậu không có việc gì để làm sao? - Nó đưa mắt từ Chuck qua Thomas. - Nếu có chuyện gì thì chúng ta lại càng phải ra ngoài kia. Nếu mặt trời thật sự biến mất, thì chẳng bao lâu nữa

cây cỏ và súc vật cũng chết theo. Tớ cảm thấy mức độ trầm trọng của tình hình vừa tăng thêm một bậc.

Câu nhận xét vừa rồi làm Thomas càng xuống tinh thần. Mặc cho các ý tưởng của mình, - tất cả những điều mà nó đã nói với Minho, - nó không còn muốn thay đổi những chuyện đã vào nếp từ hai năm trước. Một cảm giác pha trộn giữa kích động và sợ hãi trùm qua người nó khi nó nhận ra điều Minho đang nói tới.

- Ý cậu là, chúng ta sẽ qua đêm ngoài đó hả? Để xem xét các bức tường kỹ càng hơn hay sao?

Minho lắc đầu.

- Không, chưa đâu. Nhưng có lẽ cũng sắp rồi. - Thằng bé nhìn lên trời. - Trời ạ, thức dậy kiểu gì thế này. Thôi, ta đi nào.

Thomas im lặng trong lúc nó và Minho chuẩn bị đồ đạc và ăn sáng chớp nhoáng. Bộ óc nó vận hành hết tốc lực vì cái bầu trời màu xám và vì điều mà Teresa - hay ít nhất nó cũng nghĩ đó là con bé - đã nói trong đầu nó, nên chẳng buồn mở miệng nữa.

Con bé có ý gì khi nhắc tới sự Kết thúc? Thomas không thể xua đi cái cảm giác thôi thúc nó kể với ai đó. Với mọi người.

Nhưng nó không hiểu ý nghĩa của câu nói đó, và cũng chẳng muốn bọn trẻ biết nó có một giọng con gái lớn vởn trong đầu. Chúng sẽ nghĩ là nó bị loạn óc, thậm chí có thể nhốt nó lại - lần này thì nhốt thật sự. Sau khi đắn đo, nó quyết định sẽ im miệng và chạy lại chỗ Minho để bắt đầu ngày luyện tập thứ hai dưới bầu trời màu xám nhợt nhạt.

Hai đứa nhìn thấy con Nhím sầu trước khi đến cổng dẫn từ khu số Tám sang khu số Một.

Minho chạy trước Thomas vài bước chân. Thằng bé chỉ vừa ôm cua sang phải thì đột ngột ngừng lại, chân suýt trượt trên nền đá. Minho nhảy lui, nắm áo Thomas và đẩy nó vào tường.

- Xuỵt. - Minho thì thào. - Có một con Nhím sầu dễ sợ nằm ở đằng kia.

Thomas mở to mắt dò hỏi, tim đập dồn dập, mặc dù vốn đã đập rất nhanh trong quá trình chạy vừa rồi.

Minho chỉ gật đầu, giơ một ngón tay lên môi. Thằng bé buông áo Thomas ra, rồi lui lại một bước, rón rén đi tới góc tường. Thật chậm rãi, nó ló đầu quan sát. Thomas muốn hét lên bảo Minho cẩn thận.

Minho rụt đầu lại, quay mặt nhìn Thomas, tiếp tục thì thào:

- Nó chỉ ngồi ở đó, giống như cái con Nhím chết mà chúng tớ đã thấy.

- Ta làm gì đây? - Thomas hỏi thật khẽ. Nó cố phớt lờ nỗi sợ hãi đang dâng lên trong lòng. - Nó có tiến lại chỗ chúng ta không?

- Không, sư huynh. Tớ đã bảo là nó chỉ *ngồi* ở đó mà.

- Thì sao? - Thomas giơ tay lên, bực bội. - Chúng ta làm gì đây? - Đứng gần một con Nhím sầu đến thế này thật không phải là ý hay.

Minho ngừng một lúc, ngẫm nghĩ trước khi đáp:

- Chúng ta phải đi lối đó để đến khu của mình. Cứ theo dõi nó một lúc. Nếu nó xáp lại gần thì ta sẽ chạy về Trảng. - Thằng bé lại thò đầu ra quan sát, rồi liếc vội qua vai. - Ê, nó biến mất rồi! Đi thôi!

Không chần chừ một giây nào, cũng không để ý tới đôi mắt mở to hãi

hùng của Thomas, Minho bắt đầu chạy về hướng đã nhìn thấy con Nhím sầu. Mặc dù thầm phản đối trong bụng, nhưng Thomas vẫn chạy theo.

Thomas chạy phía sau Minho theo hành lang của Mê cung, quẹo trái, rồi quẹo phải. Tại mỗi chỗ rẽ, chúng giảm tốc độ để Minho có thể thò đầu qua góc tường quan sát tình hình trước. Lần nào thằng bé cũng thì thầm bảo Thomas là con Nhím sầu vừa khuất dạng sau ngã rẽ tới. Cứ thế hai đứa chạy được chừng mười phút, cho đến khi tới đoạn hành lang dài dẫn tới mép vực, nơi không có gì khác ngoài bầu trời chết chóc. Con Nhím sầu đang lao thẳng về phía bầu trời.

Minho dừng đột ngột tới nỗi suýt nữa thì Thomas đâm bổ vào thằng bé. Đến lượt Thomas cũng sững sờ nhìn con Nhím sầu bung đinh nhọn ra bập vào nền đá, rồi lăn tròn thẳng tới bờ Vực và bay vào vùng không gian xám xịt. Con quái vật biến mất khỏi tầm nhìn như một cái bóng bị nuốt mất bởi cái bóng lớn hơn.

Chương 35

- Cái đó giải thích mọi chuyện. - Minho nói.

Thomas đang đứng bên cạnh thằng bé ở trên miệng Vực, nhìn chằm chằm vào khoảng không xám xịt. Không có dấu hiệu của bất kỳ cái gì, kể cả ở bên trái, bên phải, bên trên, bên dưới lẫn phía trước mặt, theo những ghi nhận của mắt nó. Không có gì ngoài sự trống rỗng.

- Giải thích cái gì? - Thomas hỏi.

- Ta đã tận mắt chứng kiến ba lần rồi. Có chuyện gì đó lạ lắm.

- Phải đấy. - Thomas biết mình đang nói tới chuyện gì, nhưng vẫn chờ nghe lời giải thích của Minho.

- Con Nhím chết mà tớ đã thấy, nó cũng chạy lối này, và không bao giờ quay lại hoặc tiến vào sâu trong Mê cung. Rồi mấy cái con quỷ sứ mà ta đã lừa cho nó lao xuống Vực.

- Lừa à? - Thomas nói - Có lẽ đó chẳng phải quả lừa to tát gì.

Minho tư lự nhìn nó.

- Hừm, dù sao thì, giờ là con này. - Thằng bé chỉ tay về phía vực thẳm. - Không còn nghi ngờ gì nữa. Bằng cách nào đó bọn Nhím sầu có thể *rời khỏi Mê cung* theo lối này. Như một màn ảo thuật, cũng tương tự chuyện mặt trời biến mất tăm.

- Nếu *chúng* có thể ra ngoài bằng cách này, - Thomas thêm vào, tiếp tục mạch suy luận của Minho, - thì chúng ta cũng làm được. - Một làn sóng kích động rần rật chạy qua người nó.

Minho bật cười.

- Lại muốn đi vào chỗ chết nữa rồi. Cậu muốn ôm cổ bọn Nhím sầu đi chơi à?

Hy vọng của Thomas chùng xuống.

- Còn ý kiến nào hay hơn không?

- Từ từ cái đã, Đầu xanh ạ. Ta hãy nhặt lấy vài hòn đá và kiểm tra chỗ này xem. Chắc phải có một lối ra được che giấu ở đâu đó.

Thomas giúp Minho lần tìm những viên đá nhỏ trong các góc tường và khe nứt của Mê cung. Hai đứa kiếm được nhiều đá bằng cách dùng ngón tay moi các khe tường để làm các mảnh đá vụn rơi xuống đất. Khi đã có một đống đá kha khá, Thomas và Minho di chuyển chỗ đá tới mép vực và ngồi xuống, thả chân đong đưa trên miệng Vực. Thomas nhìn xuống dưới, không thấy gì khác ngoài một màu xám. Minho rút cuốn sổ và cây bút ra, đặt xuống đất bên cạnh mình.

- Được rồi, chúng ta sẽ ghi chú lại tỉ mỉ. Và ghi nhớ nó trong cái đầu của cậu. Nếu có một kiểu ảo ảnh quang học nào đó để che giấu lối ra, thì tớ không muốn là người làm hỏng chuyện khi đứa đầu tiên thử nhảy vào trong đó.

- Cái đứa đó nên là Trang chủ của nhóm Tầm đạo sinh. - Thomas pha trò để che giấu nỗi sợ hãi của mình. Nó toát mồ hôi khi phải ngồi gần sát với cái nơi mà bọn Nhím sầu có thể nhảy ra bất cứ lúc nào. - Và cậu sẽ cần một sợi dây thật bền chắc để tóm lấy.

Minho nhặt một hòn đá.

- Ừ. Được rồi, chúng ta hãy luân phiên ném đá ra ngoài kia, theo đường dích dắc tới lui. Nếu có một lối ra màu nhiệm, thì hy vọng là nó cũng có tác động được lên đá và làm chúng biến mất.

Thomas nhặt một hòn đá, rồi thận trọng ném sang trái, ngay trước chỗ bức tường bên trái của hành lang chấm dứt trên mép Vách đá. Viên đá xù xì rơi xuống, rơi xuống mãi rồi biến mất vào trong khoảng không màu xám.

Tới lượt Minho. Thằng bé ném hòn đá ở vị trí xa hơn khoảng ba mươi xen-ti-mét so với Thomas. Hòn đá cũng rơi xuống rất sâu bên dưới. Thomas ném một hòn đá khác, xa hơn hòn đá thứ hai ba mươi xen-ti-mét. Rồi lại đến Minho. Các hòn đá đều rơi xuống rất sâu. Thomas lại ném… Chúng cứ thế tiếp tục cho tới khi điểm rơi của các viên đá tạo thành một đường thẳng dài khoảng ba mét sáu vươn ra từ mép vực, rồi dịch mục tiêu sang phải tầm ba mươi xen-ti-mét và bắt đầu luận phiên ném đá vào các điểm từ xa đến gần.

Tất cả các hòn đá đều rơi. Thêm một đường nữa được vạch từ gần ra xa, rồi một đường từ xa về gần. Tất cả đều rơi xuống. Hai đứa đã ném hết khu vực bên trái, bao quát một tầm nhảy của bất cứ người nào hay bất cứ vật gì. Nỗi chán nản của Thomas tăng dần theo mỗi lần ném, cho tới khi nó trở thành một cục ngán ngẩm bự chảng.

Nó không khỏi tự trách mình. Đây đúng là một việc ngớ ngẩn.

Rồi hòn đá tiếp theo của Minho biến mất.

Đó là chuyện lạ lùng và khó tin nhất mà Thomas từng chứng kiến.

Minho đã ném một hòn đá khá to rơi ra từ trong khe tường. Và Thomas cũng đã dõi mắt nhìn theo, với cùng một sự tập trung mà nó đã dành cho từng viên đá từ nãy tới giờ. Sau khi rời khỏi tay Minho, hòn đá đã vạch một đường thẳng gần như trùng khớp với đường trung trực của Vực, và rơi xuống khoảng không bên dưới. Rồi nó đột ngột biến mất, như thể đã rơi qua một đám sương mù hay mặt nước vậy. Một giây trước nó còn rơi, một tích tắc sau nó đã mất tăm.

Thomas không còn lời nào để nói.

- Trước đây tụi này cũng từng ném vài thứ xuống Vực. - Minho nói. - Sao lại có thể bỏ qua chuyện này? Chưa bao giờ nhìn thấy cái gì biến mất như vậy. Chưa bao giờ.

Thomas húng hắng ho, cổ họng khô khốc.

- Làm lại cái coi. Biết đâu chỉ là do toét mắt hay gì đấy thì sao.

Minho ném lại vào điểm mà hòn đá vừa biến mất. Và một lần nữa, viên đá đang rơi bỗng mất tăm.

- Chắc là những lần quăng ném hồi lúc trước, các cậu đã không nhìn kỹ. - Thomas nói. - Ý tôi là, khi cậu không chờ đợi chuyện này xảy ra, thì cậu hơi đâu mà nhìn kỹ, đúng không?

Chúng tập trung ném số đá còn lại vào điểm đó và rộng dần ra chung quanh. Trước con mắt ngỡ ngàng của Thomas, chỗ các hòn đá mất hút có vẻ chỉ rộng chừng một hoặc hai mét vuông.

- Chẳng trách tụi này bỏ qua nó. - Minho nói trong lúc cấp tốc ghi chú lại vị trí, kích thước và cố vẽ một cái sơ đồ chính xác nhất có thể. - Hơi nhỏ đó.

- Nó chỉ vừa đúng bằng kích thước của bọn Nhím sầu mà thôi. - Thomas vẫn đang nhìn chăm chăm vào cái lỗ tàng hình lơ lửng kia, cố gắng ghi nhớ vào trong đầu khoảng cách và vị trí của nó. - Và khi bọn chúng chui ra, thì chỉ cần bám vào thành miệng lỗ rồi nhảy lên Vực. Khoảng cách chẳng xa xôi mấy. Nếu tôi có thể nhảy thì chúng cũng có thể dễ dàng làm được.

Minho vẽ nốt sơ đồ rồi nhìn cái lỗ.

- Sao có thể như vầy được ta? Tụi mình đang thấy cái gì đây?

- Như cậu nói đấy, đây không phải là ma thuật gì cả. Chắc nó cũng giống như việc bầu trời ngả màu xám chì kia. Một dạng ảo ảnh quang học, hoặc một kỹ thuật giả lập hình ảnh ba chiều để che giấu cái cửa thoát. Toàn bộ nơi này là một trò bịp bợm. - Và Thomas phải công nhận rằng người ta đã làm khá thành công. Nó rất muốn biết những bí mật công nghệ đứng sau tất cả những trò này.

- Bịp bợm hả, cậu nói đúng rồi đó. Ta đi thôi. - Minho đứng dậy, khoác ba lô lên vai. - Ta nên thực hiện càng nhiều cuộc thám hiểm mê cung càng tốt. Cùng với bầu trời giả kia, có lẽ những thức kỳ lạ khác cũng đã diễn ra. Tối nay chúng ta sẽ kể chuyện này với Alby và Newt. Không biết chuyện này giúp ích được gì, nhưng ít ra tụi mình cũng biết được cái đám Nhím sầu

chết bằm kia đã đi đâu.

- Và từ đâu đến, có lẽ vậy. - Thomas nói trong lúc nhìn lần cuối cái lỗ bí mật. - Lỗ sầu.

- Tên hay đó. Đi thôi.

Thomas thừ người ngồi quan sát, chờ đợi Minho nhúc nhích. Nhiều phút trôi qua trong yên lặng, khiến Thomas nhận ra thằng bé cũng đang bất ngờ không kém mình. Cuối cùng, không nói không rằng, Minho quay lưng bước đi. Thomas miễn cưỡng làm theo và hai đứa chạy vào trong Mê cung xám xịt.

Ngoài lỗ sầu thì Thomas và Minho không thấy gì khác, vẫn chỉ những bức tường phủ dây thường xuân.

Thomas lãnh nhiệm vụ chặt dây và ghi chú. Nó gặp nhiều khó khăn trong việc ghi nhận những thay đổi của Mê cung so với ngày hôm trước, nhưng Minho thì không cần nghĩ ngợi gì cũng có thể chỉ ra những chỗ mà các bức tường đã dịch chuyển. Khi đi đến điểm tận cùng và phải trở về, Thomas cảm thấy một sự thúc đẩy gần như không thể kiểm soát nổi khiến nó muốn dẹp mọi chuyện và ở lại ngoài này, đợi xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Dường như Minho cũng cảm thấy điều đó, nên thằng bé đặt tay lên vai Thomas nói:

- Chưa đâu, bồ tèo. Chưa phải lúc.

Và thế là cả hai quay lại.

Tâm trạng u ám bao trùm lên toàn bộ Trảng, một điều dễ hiểu khi mọi thứ đều xám xịt. Ánh sáng mờ đục kể từ khi mọi người thức dậy vẫn không thay đổi, và Thomas tự hỏi không biết liệu có chuyển biến gì mới từ giờ cho đến

tối hay không.

Ngay khi hai đứa băng qua Cửa Tây, Minho đi thẳng tới phòng mê đồ.

Thomas rất ngạc nhiên. Nó cứ ngỡ đó là việc cuối cùng mà hai đứa cần làm.

- Cậu không muốn kể ngay cho Newt và Alby về Lỗ sầu à?

- Nè, tụi mình vẫn là Tầm đạo sinh, - Minho đáp, - và có công việc của mình. - Thomas vừa theo Minho qua cánh cửa sắt của căn nhà xây bằng bê tông thì thằng bé quay lại, nở một nụ cười uể oải. - Nhưng được thôi, chúng ta sẽ làm lẹ làng cho xong việc rồi đi nói chuyện với mấy người đó.

Khi chúng đi vào, các Tầm đạo sinh khác đã có mặt ở trong phòng, đang vẽ lại các mê đồ. Không ai nói tiếng nào, dường như đề tài bàn tán về bầu trời đã cạn kiệt. Sự tuyệt vọng bao trùm trong căn phòng làm cho Thomas cảm thấy như đang lội qua một bãi lầy. Nó biết mình lẽ ra cũng đã xuống tinh thần như vậy, nhưng nó đang quá kích động. Nó chỉ muốn biết ngay lập tức phản ứng của Newt và Alby khi nghe chuyện Vực.

Thomas ngồi xuống bàn vẽ sơ đồ Mê cung ngày hôm nay dựa vào trí nhớ và các ghi chú. Minho nhìn qua vai nó, điều chỉnh những điểm cần thiết.

- Tôi nghĩ đoạn này dừng lại ở đây, chớ không phải ở đó… Cẩn thận với tỉ lệ… Vẽ cho thẳng thớm coi huynh. - Thằng bé đúng là lắm chuyện, nhưng hữu ích, và chỉ mười lăm phút sau khi vào phòng, Thomas đã có thể chiêm ngưỡng công trình của mình. Trông nó cũng đẹp ngang ngửa với những tấm mê đồ khác.

- Không tệ, - Minho nói, - đối với một Đầu xanh.

Thằng bé đứng dậy đi đến rương của khu vực Một và mở nắp. Thomas

quỳ xuống cạnh rương, lấy mê đồ của một ngày trước đó và giơ nó lên bên cạnh tấm vừa vẽ.

- Tôi phải tìm gì đây? - Nó hỏi.

- Mẫu thức. Nhưng quan sát mê đồ của hai ngày không nói lên được gì nhiều. Cậu cần phải nghiên cứu nhiều tuần lễ, tìm ra các mẫu thức, bất cứ cái gì. Tôi biết là ở đây có một điều gì đó có thể giúp ích cho chúng ta. Chỉ là chưa tìm được thôi. Bó tay hoàn toàn.

Thomas thấy có cái gì đó bứt rứt ở trong đầu, y hệt như cảm giác của lần đầu tiên đặt chân vào đây. Các vách tường của Mê cung, những sự di chuyển. Các mẫu thức. Những đường thẳng đó, liệu chúng có gợi nên một dạng sơ đồ hoàn toàn khác hay không? Có dẫn tới một cái gì đó hay không? Thomas cảm thấy như mình đã thiếu mất một manh mối rõ ràng.

Minho vỗ vai Thomas nói:

- Cậu vẫn có thể quay lại và nghiên cứu tiếp sau bữa tối, sau khi chúng ta đã nói chuyện với Newt và Alby. Đi thôi.

Thomas đặt hai tờ giấy trở lại vào trong rương rồi đóng nắp, thấy bực mình trước cảm giác không thoải mái trong lòng. Nó giống như một cái gai đâm vào sườn. Những bức tường chuyển chỗ, các đường thẳng, những mẫu thức… Chắc chắn phải có một câu trả lời.

- Thôi được, ta đi nào.

Hai đứa vừa bước ra ngoài và nghe tiếng cánh cửa sắt đóng lại một cái rầm sau lưng, thì Newt cùng Alby xuất hiện, mặt không vui. Sự hào hứng của Thomas lập tức chuyển thành lo lắng.

- Nè, - Minho lên tiếng, - tụi này vừa mới…

- Nói luôn ra đi.- Alby ngắt lời. - Không thể phí thời gian được. Tìm thấy gì rồi? Có gì mới không?

Minho hơi khựng lại trước kiểu nói năng khó nghe đó, nhưng khuôn mặt của nó có vẻ hoang mang nhiều hơn là tức giận.

- Rất vui được gặp các cậu. Đúng rồi, tụi này đã tìm thấy một thứ.

Lạ lùng là Alby trông có vẻ khá thất vọng.

- Vì cái nơi chết tiệt này sắp tiêu tùng rồi. - Thằng bé liếc nhìn Thomas bằng một ánh mắt nháng lửa, như thể tất cả là lỗi của Thomas.

Nó bị cái gì vậy kìa? Thomas thầm nghĩ, nỗi tức giận bắt đầu bùng lên. Chúng đã bỏ bao nhiêu công sức ra suốt cả ngày, và đây là lời cảm ơn sao?

- Ý cậu là sao? Lại chuyện gì nữa đây?

Newt vừa hất đầu về phía chiếc Hộp vừa trả lời:

- Hôm nay không có đồ tiếp tế. Trong suốt hai năm, tuần nào nó cũng giao đồ một lần, đúng ngày đúng giờ. Nhưng hôm nay thì không.

Cả bốn đứa nhìn ra chỗ hai cánh cửa sắt nằm trên mặt đất. Dường như đối với Thomas có một màn tối đang trùm lên đó, thẫm hơn bầu không khí xám xịt đang bao quanh mọi vật.

- Ôi trời, giờ thì chúng ta sắp chết cả đám. - Minho nói, phản ứng của thằng bé cảnh báo cho Thomas về mức độ u ám của tình hình hiện tại.

- Cỏ cây không có mặt trời, - Newt nói, - đồ tiếp tế trong Hộp cũng không có. Phải, chúng ta chết đến nơi rồi.

Alby khoanh tay lại, trừng mắt nhìn cái Hộp, như thể muốn dùng tinh thần để bắt nó mở ra. Thomas hy vọng là thằng bé không tiết lộ những gì đã nhìn thấy trong quá trình Biến đổi, hoặc là bất cứ điều gì có liên quan tới nó. Đặc biệt là lúc này.

- Nè, dù sao thì, - Minho nói tiếp, - chúng tôi đã khám phá ra một chuyện lạ.

Thomas chờ đợi, hy vọng rằng Newt và Alby sẽ có một phản ứng tích cực trước cái tin mới, hay thậm chí là cung cấp thêm thông tin để làm sáng tỏ bí mật.

Newt nhướng mày hỏi:

- Cái gì?

Minho mất ba phút để giải thích, bắt đầu bằng vụ theo dõi con Nhím sầu, và kết thúc bằng kết quả của trò ném đá.

- Chắc là cái lỗ đó phải dẫn tới chỗ mà… các cậu biết đấy… tụi Nhím sầu ở. - Minho kết luận.

- Lỗ sầu. - Thomas thêm vào. Ba đứa kia khó chịu nhìn nó, như thể nó không có quyền mở miệng. Nhưng đây là lần đầu tiên nó không cảm thấy quá tệ khi bị đối xử như một Đầu xanh.

- Phải đi xem cái chỗ chết bầm đó mới được. - Newt nói, rồi thi thầm tiếp. - Thật khó tin.

Thomas hoàn toàn đồng ý.

- Không hiểu tụi mình còn có thể làm được gì. - Minho nói. - Ta có thể xây một cái gì đó để bịt kín cái hành lang mê cung đó lại.

- Không thể, - Newt đáp, - mấy con quỷ đó biết leo tường, cậu quên rồi hả? Không có gì mà chúng ta xây nên có thể chặn chúng lại được.

Tiếng nhốn nháo ở phía bên ngoài của Trang ấp làm chúng bỏ lửng câu chuyện. Một nhóm trảng viên đang đứng ngoài cửa trước của căn nhà, la hét ầm ĩ. Chuck cũng có mặt trong đám người, khi nhìn thấy Thomas và ba người kia, thằng nhóc liền chạy lại, mặt kích động. Thomas chẳng biết lúc này còn chuyện điên rồ nào có thể xảy ra nữa hay không.

- Có chuyện gì vậy? - Newt hỏi.

- Chị gái tỉnh lại rồi! - Chuck la lên. - Chị gái đã tỉnh lại rồi!

Ruột gan Thomas xoắn lại. Nó ngã người, tựa vào vách tường của phòng mê đồ. Đứa con gái. Con bé đã nói trong đầu nó. Nó chỉ muốn vùng chạy trước khi chuyện đó xảy ra lần nữa.

Nhưng đã quá trễ.

Tom ơi, tớ không biết mấy người này. Đến giúp tớ với! Tất cả đang phai nhạt dần… Tớ đang quên dần mọi chuyện, ngoại trừ cậu… Tớ phải nói chuyện với cậu! Nhưng mọi thứ đang mất dần…

Thomas không thể hiểu được bằng cách nào con bé đã lẻn vào trong đầu nó.

Sau một lúc ngừng lời, Teresa nói tiếp một câu kỳ lạ.

Mê cung là một mật mã, Tom ạ. Mê cung là một mật mã.

Chương 36

Thomas không muốn gặp con bé. Nó không muốn gặp ai hết.

Ngay khi Newt bỏ đi gặp con bé, Thomas nhẹ nhàng lỉnh đi, hy vọng rằng trong lúc nhốn nháo không ai để ý tới nó. Khi mọi suy nghĩ của mọi người đang tập trung vào sự thức tỉnh sau cơn hôn mê của đứa con gái, chuyện này quá dễ dàng. Thomas lảng ra mép Trảng, rồi co chân vọt lẹ tới chỗ ẩn cư quen thuộc của mình trong khu rừng của Nghĩa trang.

Nó nằm co quắp trong góc, nép mình vào đám dây thường xuân, rồi lấy tấm chăn trùm qua đầu. Có vẻ như đó là một cách để trốn tránh khỏi sự xâm nhập của Teresa vào trong đầu nó. Một vài phút trôi qua, tim nó cuối cùng đã đập chậm lại.

- Quên chính mình là điều tồi tệ nhất.

Thoạt tiên, Thomas nghĩ đó là một thông điệp khác trong đầu, nó đưa hai tay lên bịt tai. Nhưng không, lần này thì… khác. Nó nghe thấy lời nói đó bằng tai. Một giọng con gái. Cơn lạnh toát chạy ngược theo cột sống của Thomas trong lúc nó chầm chậm hạ tấm chăn xuống.

Teresa đang đứng bên phải nó, người dựa vào bức tường đá vĩ đại. Trông con nhỏ lúc này rất khác, tỉnh táo và lanh lợi. Trong chiếc áo trắng dài tay đi cùng với quần jean xanh và đôi giày nâu, nhìn con bé - không thể thế được - còn hấp dẫn hơn cả khi Thomas trông thấy nó trong cơn hôn mê. Mái tóc đen làm tôn lên nước da trắng trên khuôn mặt và đôi mắt màu lửa xanh của con bé.

- Tom, cậu thật sự không nhận ra tớ sao? - Giọng con bé mềm mại, trái

ngược hoàn toàn với âm thanh man dại mà Thomas đã nghe thấy lúc con bé vừa đến và đưa ra thông điệp rằng *mọi chuyện sắp thay đổi.*

- Cậu… cậu nhớ được tôi à? - Thomas hỏi, xấu hổ vì giọng nói run rẩy ở cuối câu của mình.

- Ừ… Không… Có lẽ. - Con bé vung tay thất vọng. - Tớ không thể giải thích được chuyện này.

Thomas mở miệng, rồi đóng lại mà không nói tiếng nào.

- Tớ tin là mình đã nhớ. - Teresa lẩm bẩm rồi thở dài ngồi xuống, vòng tay ôm lấy hai đầu gối. - Những cảm giác. Những cảm xúc. Giống như là trong đầu tớ có rất nhiều ngăn kệ được dán nhãn dành cho các ký ức và gương mặt, nhưng chúng trống rỗng. Như thể mọi chuyện trước đây đều nằm ở phía bên kia của một bức màn trắng. Kể cả cậu.

- Nhưng sao cậu biết tôi? - Thomas cảm thấy các bức tường đang quay xung quanh nó.

Teresa quay mặt về phía Thomas.

- Tớ không biết. Một chút gì đó về giai đoạn trước khi chúng ta đến cái mê cung này. Một điều gì đó về chúng ta. Nó chủ yếu là trống rỗng, như tớ đã nói.

- Cậu biết về Mê cung à? Ai đã nói với cậu? Cậu vừa mới tỉnh lại mà.

- Tớ… lúc này đầu tớ cứ rối tinh lên. - Teresa chìa tay ra. - Nhưng tớ biết cậu là bạn của tớ.

Như bị thôi miên, Thomas gạt toàn bộ tấm chăn sang một bên và nghiêng người tới bắt tay con bé.

- Tớ thích nghe cậu gọi tớ là Tom. - Ngay khi những từ đó thoát ra, Thomas tin là mình không thể nói điều gì ngớ ngẩn hơn thế nữa.

Teresa đảo mắt.

- Đó là tên cậu mà, phải không?

- Ừ, nhưng đa số gọi tớ là Thomas. À, ngoại trừ Newt, cậu ta gọi tớ là Tommy. Cái tên Tom khiến cho tớ cảm thấy… thân quen như ở nhà, đại loại thế. Mặc dù tớ chẳng biết nhà là gì. - Nó buột miệng cười cay đắng. - Chúng ta bị mắc cái chứng gì vậy kìa?

Lần đầu tiên con bé mỉm cười, khiến Thomas gần như phải quay nhìn đi chỗ khác, như thể một thứ đẹp đến vậy không ăn nhập gì với cái chốn tù mù xám xịt như thế này, như thể nó không được phép nhìn vào nét mặt của Teresa.

- Ừ, ta mắc kẹt rồi. - Con bé nói. - Tớ sợ lắm.

- Tớ cũng thế, tin tớ đi. - Nói như thế vẫn còn là nhẹ, sau những gì xảy ra ngày hôm nay.

Một khoảnh khắc dài trôi qua, hai đứa đều nhìn xuống đất.

- Cái đó… - Thomas mở lời, không chắc phải hỏi như thế nào. - Làm thế nào mà… cậu nói trong đầu tớ được?

Teresa lắc đầu. *Không biết nữa, chỉ biết là tớ có thể làm được chuyện đó,* con bé nói trong đầu Thomas, rồi nói ra thành tiếng:

- Giống như khi cậu thử chạy xe đạp, nếu như họ có một chiếc ở đây. Tớ

cá là cậu có thể làm được chuyện đó mà không cần phải chớp mắt. Nhưng cậu có nhớ là đã từng tập chạy xe đạp không?

- Không. Ý tớ là… tớ nhớ đã từng đạp xe, nhưng không nhớ mình đã tập như thế nào. - Thomas ngừng lời, tự dưng thấy buồn bã. - Cũng chẳng nhớ ai đã dạy tớ chạy xe nữa.

- Thì… - Teresa nói, chớp chớp mắt như thể bối rối vì nỗi buồn bất ngờ của Thomas. - Dù sao thì… chuyện này cũng tương tự như vậy đấy.

- Hiểu rồi.

Teresa nhún vai.

- Cậu chưa kể với ai hết, phải không? Họ sẽ bảo bọn mình chập mạch mất.

- À… khi chuyện này xảy ra lần đầu, tớ có nói với Newt, nhưng cậu ta chỉ nghĩ là tớ quá căng thẳng mà thôi. - Thomas cựa quậy, như thể nếu không cử động thì nó sẽ điên lên mất. Nó đứng dậy, bắt đầu rảo bước trước mắt Teresa. - Chúng ta cần phải làm rõ mọi chuyện. Mẫu giấy trong tay cậu cho biết cậu là người cuối cùng, rồi tình trạng hôn mê của cậu, và việc cậu có thể giao tiếp với tớ trong đầu. Cậu có manh mối nào về những chuyện này không?

Teresa dõi mắt nhìn Thomas đi tới đi lui.

- Cậu tiết kiệm sức đi, và đừng có đặt câu hỏi nữa. Tớ chỉ có những ấn tượng nhạt nhòa, rằng cậu và tớ đóng một vai trò quan trọng, rằng chúng ta đã từng là người quan trọng. Chúng ta thông minh. Chúng ta đến đây là có lý do. Tớ biết mình đã kích hoạt sự Kết thúc, hay gì đó. - Teresa hậm hực, mặt đỏ gay. - Trí nhớ của tớ cũng vô dụng y như của cậu thôi.

Thomas quỳ xuống trước mặt con bé.

- Không, không vô dụng đâu. Thật đấy, cậu không cần hỏi cũng đã biết ký ức của tớ bị tẩy xóa, cùng với những điều vừa rồi. Cậu hơn tớ và những người khác rất nhiều.

Mắt hai đứa giao nhau một lúc lâu. Dường như con bé đang vắt óc tìm câu trả lời cho mọi việc.

Tớ không biết, Teresa nói trong đầu Thomas.

- Lại thế nữa rồi. - Thomas nói thành tiếng, mặc dù nó thấy nhẹ nhõm khi giọng nói trong đầu không còn làm nó hết hồn nữa. - Sao cậu làm được điều đó?

- Tớ cứ thế mà làm thôi, dám cá là cậu cũng có thể làm được.

- Ơ, chắc là do lo quá nên tớ không thử được. - Thomas ngồi xuống, co gối lên giống như Teresa. - Cậu đã nói điều gì đó, trong đầu tớ, ngay trước khi tìm thấy tớ ở đây. Cậu đã nói rằng "Mê cung là một mật mã". Điều đó có nghĩa là gì?

Teresa khẽ lắc đầu.

- Khi tớ tỉnh lại, tớ tưởng mình đang ở trong nhà thương điên. Những thằng con trai lạ hoắc lượn lờ quanh giường, đất trời thì nghiêng ngả, các ký ức quay như chong chóng trong đầu. Tớ cố bắt lấy một vài thứ trong óc, và câu nói đó là một trong số những gì tớ tóm được. Tớ không thể nhớ được tại sao lại nói thế.

- Con gì khác không?

- Thật ra thì, có đấy. - Teresa kéo ống tay áo lên, để lộ phần bắp tay. Những chữ cái nhỏ được viết bằng mực đen trên da.

- Cái gì thế? - Thomas hỏi, nghiêng đầu nhìn cho rõ.

- Cậu tự đọc đi.

Những con chữ trông rối rắm, nhưng thomas vẫn có thể đọc được khi nhìn đủ gần.

VSAT là tốt.

Tim Thomas đập dồn.

- Tớ đã nhìn thấy chữ này. VSAT. - Thomas lục lọi trong đầu. - Trên những sinh vật nhỏ sống ở đây. Những con bọ dao.

- Chúng là gì vậy? - Teresa hỏi.

- Chúng giống như những con thằn lằn máy, chúng dò xét chúng ta thay cho các Hóa công, tức là những kẻ đã đưa chúng ta tới đây.

Teresa ngẫm nghĩ chuyện đó một hồi, mắt nhìn vào không trung. Rồi con bé tập trung vào cánh tay mình.

- Không thể nhớ nổi tại sao tớ lại viết câu này. - Con bé mút cho ướt ngón tay rồi bắt đầu kỳ cọ hàng chữ. - Nhưng đừng để tớ quên nhé. Chắc nó phải có ý nghĩa gì đấy.

Những con chữ chạy lòng vòng trong đầu Thomas.

- Cậu viết chúng hồi nào vậy?

- Khi tớ tỉnh lại. Họ có giấy bút để ở cạnh giường. Trong lúc hỗn loạn tớ đã viết ra nó.

Con bé càng lúc càng làm cho Thomas kinh ngạc. Đầu tiên là mối liên hệ mà nó cảm thấy ngay từ lần gặp đầu tiên, sau đó là tiếng nói trong đầu, bây giờ là chuyện này.

- Cậu kỳ lạ lắm đấy, cậu biết không?

- Chỉ cần dựa vào nơi lẩn trốn yêu thích của cậu, thì tớ có thể nói là cậu cũng chẳng kém cạnh gì. Cậu thích sống trong rừng à?

Thomas thử cau mày, rồi bật cười. Nó thấy cảm động và bối rối vì chuyện lẩn trốn.

- Thì, tớ thấy cậu có vẻ quen quen, cậu còn nói rằng chúng ta là bạn. Chắc tớ có thể tin cậu được.

Thomas chìa tay ra để bắt một lần nữa, và Teresa nắm lấy, giữ một lúc lâu. Một đợt lạnh chạy qua người Thomas, nhưng rất dễ chịu.

- Tất cả những gì tớ muốn là trở về nhà. - Teresa nói sau khi buông tay Thomas ra. - Giống như các cậu.

Tim Thomas nặng trĩu khi nó quay trở lại thực tế và nhận ra mọi thứ quá u ám.

- Ừ, phải rồi, mọi chuyện lúc này đang bi đát lắm. Mặt trời thì biến mất, còn bầu trời thì chuyển sang màu xám. Bọn họ không gửi đồ tiếp tế nữa. Có vẻ như mọi thứ sắp sửa đến hồi kết thúc, bằng cách này hay cách khác.

Nhưng trước khi Teresa kịp nói gì thì Newt đã chạy tới.

- Cái con… - Thằng bé nói lúc dừng lại trước mặt hai đứa. Alby và một vài thằng bé khác đang ở ngay sau lưng Newt. Nó nhìn Teresa. - Làm sao mày tới đây được? Các Y-tờ nói là mày đột nhiên biến mất.

Teresa đứng dậy, làm Thomas bất ngờ vì sự tự tin của mình.

- Chắc cậu ta quên không kể là tôi đã đá cho cậu ta một cú và hạ bộ rồi trèo qua cửa sổ.

Thomas suýt phì cười, trong khi Newt quay sang một thằng bé lớn đứng gần đang đỏ mặt tía tai.

- Chúc mừng nhé, Jeff. - Newt nói. - Cậu chính thức là thằng đầu tiên bị đá bởi một đứa con gái.

Teresa nói tiếp:

- Cứ ăn nói kiểu vậy đi, và cậu sẽ là đứa kế tiếp đấy.

Newt quay mặt lại, nhưng trên khuôn mặt của thằng bé không có gì khác ngoài nỗi sợ. Nó im lặng đứng nhìn Thomas và Teresa trân trối. Thomas cũng nhìn lại, tự hỏi thằng bé này đang suy nghĩ gì ở trong đầu.

Alby bước tới trước.

- Tôi mệt mỏi chuyện này lắm rồi nha. - Thằng bé chỉ tay vào ngực Thomas, gần như chọc vào người nó. - Tôi muốn biết cậu là ai, cái con nhỏ khùng này là ai, và hai người có liên quan gì với nhau.

Thomas gần như buông xuôi.

- Alby này, tôi thề…

- Nó đi thẳng đến gặp cậu ngay sau khi tỉnh dậy, cái đồ mặt dẹp nhà cậu!

Cơn giận bùng lên trong Thomas, cùng với nỗi lo rằng Alby có thể nỗi điên lên như Ben.

- Vậy thì sao nào? Tôi biết bạn ấy, bạn ấy cũng biết tôi, hay ít ra là chúng tôi từng quen nhau. Chuyện đó chẳng chứng minh được gì cả! Tôi không nhớ gì hết, bạn ấy cũng vậy.

Alby nhìn sang Teresa.

- Mày đã làm gì?

Hoang mang trước câu hỏi, Thomas liếc nhìn Teresa để xem liệu nó có hiểu không. Nhưng Teresa không trả lời.

- Mày đã làm cái gì vậy! - Alby gào lên. - Đầu tiên là bầu trời, giờ tới chuyện này.

- Tôi đã kích hoạt một cái gì đó. - Teresa điềm tĩnh đáp. - Không cố ý đâu, tôi thề đấy. Quá trình Kết thúc. Tôi không biết cái đó có nghĩa là gì.

- Có chuyện không hay hả Newt? - Thomas hỏi, không muốn nói trực tiếp với Alby. - Chuyện gì xảy ra vậy?

Nhưng Alby đã túm lấy áo nó.

- Chuyện gì à? Để tôi nói cho cậu nghe nha huynh. Mải hú hí với nhau nên không thèm để ý những chuyện khác chớ gì. Bộ không nhận ra lúc này

là mấy giờ rồi hay sao hả?

Thomas nhìn xuống đồng hồ, kinh hoàng nhận ra nó đã quên mất một chuyện. Nó biết điều Alby sẽ nói, trước cả khi thằng bé mở miệng:

- Các *bức tường.* Đồ ngu. Các *cổng thành.* Tối nay chúng không đóng lại.

Chương 37

Thomas cứng họng. Từ giờ mọi thứ sẽ đổi khác. Không có mặt trời, cũng chẳng còn sự bảo vệ trước lũ Nhím sầu. Teresa đã nói đúng ngay từ đầu - mọi thứ sắp thay đổi. Thomas cảm thấy hơi thở của mình đông cứng lại, mắc kẹt trong cuống họng.

Alby chỉ vào Teresa:

- Tôi muốn con nhỏ này bị nhốt lại. Ngay tức khắc. Billy! Jackson! Tống nó vô trong Trang thất, đừng để ý tới bất kỳ lời nào phun ra từ cái miệng độc địa của nó.

Teresa không phản ứng lại, nhưng chỉ cần thái độ của Thomas là đủ cho cả hai đứa.

- Cậu nói cái gì vậy hả? Alby, cậu không thể… - Thomas ngừng lời khi đôi mắt nảy lửa của thằng bé chiếu một cái nhìn cực kỳ căm hận vào nó, đến mức nó cảm thấy tim mình chới với. - Nhưng… sao cậu lại buộc tội Teresa vì các cổng thành không đóng lại?

Newt bước tới, nhẹ nhàng đặt một tay lên ngực Alby và đẩy thằng bé lùi

lại.

- Tại sao không, hả Tommy? Chính miệng nó vừa thú nhận đó thôi.

Thomas quay lại nhìn Teresa và tái mặt khi trông thấy nỗi buồn trong mắt con bé. Như thể có thứ gì đó đã luồn sâu vào trong ngực và bóp chặt trái tim của nó.

- Cậu nên mừng vì không phải vô trong đó cùng với nó, Thomas ạ. - Alby nói, rồi trừng mắt nhìn hai đứa trước khi bỏ đi. Thomas chưa bao giờ có cảm giác muốn đấm ai đó thật mạnh như lúc này.

Billy và Jackson bước lên, nắm lấy hai cánh tay của Teresa và bắt đầu áp giải con bé đi. Trước khi chúng băng qua đám cây rừng, Newt cản cả ba lại.

- Ở lại đó, canh chừng con bé này. Tôi không cần biết có chuyện gì xảy ra, nhưng không ai được đụng tới nó. Các cậu hãy thề đi.

Hai thằng bé gật đầu rồi bước đi, giải theo Teresa. Thomas càng đau hơn khi thấy con bé hoàn toàn tự nguyện. Nó không thể tin nổi mình buồn tới mức này. Nó rất muốn tiếp tục nói chuyện với Teresa. *Nhưng mình chỉ vừa mới gặp nhỏ đó thôi mà,* nó nghĩ. *Mình thậm chí còn chẳng biết nó là ai.* Tuy nhiên nó biết đó không phải là sự thật. Nó đã cảm thấy một sự gần gũi chỉ có thể có được nếu như nó đã biết Teresa trước khi tới Trảng.

Đến thăm tớ nhé, Teresa nói trong đầu nó.

Nó không biết làm như thế nào để giao tiếp kiểu đó với Teresa. Nhưng dù sao nó cũng thử.

Tớ sẽ đến. Ít ra thì cậu cũng an toàn ở trong đó.

Con bé không trả lời.

Teresa ơi!

Chẳng có gì.

Ba mươi phút tiếp theo chìm trong hỗn loạn.

Mặc dù rõ ràng là ánh sáng không thay đổi chút nào kể từ lúc mặt trời và bầu trời xanh biến mất sáng hôm đó, nhưng vẫn có cảm tưởng như bóng tối đã bao trùm lên toàn bộ Trảng. Trong khi Newt và Alby triệu tập các Trang chủ để giao trách nhiệm cho chúng tập hợp và đưa các nhóm của mình vào Trang ấp nội trong một tiếng đồng hồ, Thomas cảm thấy mình chỉ là một quan sát viên, không biết phải làm gì để phụ giúp.

Các Thợ dựng - thiếu vắng trưởng nhóm là Gally, người vẫn đang bị mất tích - nhận lệnh xây nên các chướng ngại vật ở từng cổng thành. Chúng làm theo, mặc dù Thomas biết thời gian không còn đủ và cũng chẳng có vật liệu vững chắc. Nó thấy có vẻ như các Trang chủ chỉ muốn làm mọi người bận rộn, muốn trì hoãn cuộc tấn công kinh hoàng không thể tránh khỏi. Thomas giúp đám Thợ dựng thu thập mọi món đồ linh tinh và chất thành đống, chằng buộc lại chắc hết mức có thể. Thành quả trông rất gớm ghiếc, thảm hại và làm nó thấy sợ - bọn trẻ chẳng thể nào ngăn đám Nhím sầu ở bên ngoài được.

Trong khi làm việc, nó thoáng để ý thấy những công việc khác đang diễn ra trong Trảng. Newt đã lên kế hoạch cho tất cả mọi người vào ngủ trong Trang ấp đêm nay và tắt mọi nguồn ánh sáng, ngoại trừ trường hợp khẩn cấp. Nhiệm vụ của Chảo chiên là mang hết chỗ thức ăn còn dùng được vào cất trong Trang ấp, đề phòng trường hợp bọn trẻ bị mắc kẹt trong đó - Thomas hình dung ra chuyện đó sẽ hết sức khủng khiếp. Những đứa khác thì lo thu gom trang thiết bị và nhu yếu phẩm. Thomas nhìn thấy Minho mang các vũ khí từ dưới hầm tới tòa nhà chính. Alby đã nói rất rõ: bọn trẻ sẽ biến Trang ấp thành pháo đài và làm mọi điều để bảo vệ nó.

Rốt cuộc Thomas cũng dứt mình ra khỏi đám Thợ dựng và đến giúp

Minho, thằng bé đang bưng những cái thùng chất đầy dao và chùy quấn dây thép gai. Nhưng Minho nói nó đã nhận một mệnh lệnh đặc biệt từ Newt, và bảo Thomas khôn hồn thì biến mau, đồng thời từ chối trả lời mọi câu hỏi của Thomas.

Điều đó làm Thomas cảm thấy tổn thương, nhưng nó vẫn bỏ đi, thực bụng muốn nói chuyện với Newt về một chuyện khác. Cuối cùng nó cũng tìm thấy thằng bé đang trên đường băng qua Trảng tới chỗ Trang trại.

- Newt! - Nó gọi to, chạy vội để bắt kịp thằng bé. - Cậu phải nghe tôi nói.

Newt dừng lại đột ngột tới nỗi suýt nữa bị Thomas đâm sầm vào người. Thằng bé quay lại và nhìn Thomas một cách khó chịu, tới nỗi nó phải uốn lưỡi bảy lần trước khi mở miệng.

- Nói mau lên. - Newt bảo.

Thomas khựng lại, không biết liệu phải nói ra suy nghĩ của mình như thế nào.

- Cậu phải thả Teresa ra. - Nó biết là con bé chỉ có thể mang tới một sự giúp đỡ chứ không làm hại ai, và có thể nhớ lại điều gì đó có giá trị.

- Hà, hai người bây giờ đã thân thiết ghê nhỉ. - Newt bắt đầu bước. - Đừng có làm mất thì giờ của tôi, Tommy ạ.

Thomas níu lấy cánh tay của Newt.

- Hãy nghe tôi nói! Có điều gì đó về Teresa. Tôi nghĩ rằng tôi và bạn ấy được gửi đến đây là để giúp các cậu kết thúc chuyện này.

- Ừ, kết thúc bằng cách để cho bọn Nhím sầu vào đây nhảy nhót và giết sạch cả đám chúng ta hả? Tôi đã nghe nhiều thứ hay ho, nhưng cái kế hoạch

này hay hơn hết thảy, Đầu xanh ạ.

Thomas gầm gừ, cố tình để cho Newt thấy nó bực tức đến thế nào.

- Không, tôi không nghĩ rằng việc cửa không đóng có liên quan tới chuyện đó.

Newt khoanh tay lại, trông có vẻ giận dữ:

- Này Đầu xanh, cậu đang lảm nhảm cái gì thế?

Từ khi Thomas nhìn thấy những chữ trên vách tường mê cung - *Thế giới trong đại họa: Ban thử nghiệm vùng sát thủ* - nó đã nghĩ nhiều đến chúng. Nó biết nếu như có người nào còn tin tưởng nó thì người đó chính là Newt.

- Tôi nghĩ… Tôi nghĩ rằng chúng ta là một phần của một cuộc thử nghiệm quái đản nào đó, hay đại loại như thế. Nhưng cái thử nghiệm đó, vì một lý do nào đấy, sắp bị chấm dứt. Chúng ta không thể sống ở đây mãi được. Những người đưa chúng ta đến đây muốn chấm dứt chuyện này. Bằng cách này hay cách khác. - Thomas thấy nhẹ cả người khi nhấc được gánh nặng ra khỏi ngực.

Newt xoa xoa mắt.

- Cậu nói như vậy để thuyết phục tôi rằng mọi thứ chỉ là trò chơi, và tôi nên thả tự do cho Teresa chứ gì? Chỉ vì sự xuất hiện của con nhỏ đó mà mọi thứ đột nhiên trở thành *hành động hay là chết* sao?

- Không, cậu đã bỏ qua điểm quan trọng nhất. Tôi không nghĩ là Teresa có liên quan gì tới việc chúng ta bị đưa tới đây. Bạn ấy chỉ là một con cờ. Họ gửi Teresa đến đây dưới vai trò của một công cụ, hoặc một chỉ dẫn, hay bất cứ cái gì, để giúp chúng ta thoát ra ngoài. - Thomas hít một hơi thật sâu. - Và tôi cũng nghĩ là họ đã gửi tôi tới đây. Việc bạn ấy là ngòi nổ cho sự Kết thúc

không thể biến Teresa thành người xấu được.

Newt nhìn về phía Trang thất.

- Cậu biết không, lúc này tôi cóc cần biết. Teresa có thể xoay sở được trong đó một đêm. Nếu có gì xảy ra thì con nhỏ đó còn an toàn hơn chúng ta là đằng khác.

Nhận ra dụng ý của thằng bé, Thomas gật đầu.

- Thôi được, tối nay cứ tạm thế đã. Ngày mai, khi chúng ta có cả ngày yên ổn, chúng ta sẽ xem xét có thể làm gì với Teresa. Và tìm ra điều chúng ta cần làm.

Newt khụt khịt mũi.

- Này Tommy, cái gì sẽ làm cho ngày mai trở nên khác biệt? Đã hai năm chết bằm trôi qua rồi, cậu biết đấy.

Thomas có một linh cảm rất mạnh rằng tất cả những thay đổi này là một đòn bẩy, một chất xúc tác cho sự chấm dứt của trò chơi.

- Bởi vì bây giờ chúng ta phải giải quyết nó. Chúng ta buộc phải làm thế. Chúng ta không thể sống như thế này nữa, hết ngày này sang ngày khác, trong đầu lúc nào cũng chỉ lo sao cho chóng về Trảng an toàn trước khi cổng đóng.

Newt đứng đó suy nghĩ một lúc, trong khi sự chuẩn bị của các tràng viên đang diễn ra nhộn nhịp xung quanh.

- Tích cực tìm kiếm. Ở lại ngoài đó trong khi các bức tường di chuyển.

- Chính xác. - Thomas nói. - Đó chính là điều mà tôi đang muốn nói. Và biết đâu chúng ta có thể bịt lại hoặc phá hủy Lỗ sầu. Vậy là có thêm nhiều thời gian để tìm hiểu Mê cung.

- Alby sẽ không chịu thả Teresa đâu. - Newt nói, hất đầu về phía Trang thất. - Cậu ấy nghi ngờ hai cậu quá nhiều rồi. Nhưng vấn đề hiện nay là chúng ta phải cứng rắn lên và cầm cự cho đến sáng.

Thomas gật đầu.

- Chúng ta có thể đẩy lùi bọn chúng.

- Cậu đã từng làm được điều đó, phải không Hec-quyn? - Không mỉm cười, cũng chẳng chờ nghe câu trả lời, Newt bỏ đi, lớn tiếng kêu gọi mọi người làm cho xong việc để còn rút vào bên trong Trang ấp.

Thomas cảm thấy vui mừng sau cuộc nói chuyện vừa rồi. Nó diễn ra gần đúng như Thomas đã hy vọng. Nó quyết định chạy vội đi kể cho Teresa nghe trước khi quá trễ. Trong khi chạy đến Trang thất, nó nhìn thấy các trảng viên bắt đầu kéo vào trong chỗ trú ẩn, đa số chúng đều mang vác đầy tay.

Thomas dừng chân ở bên ngoài phòng giam nhỏ, lấy lại hơi thở.

- Teresa ơi. - Rốt cuộc nó cũng gọi với qua cửa sổ lắp chấn song vào trong căn phòng không có ánh sáng.

Khuôn mặt của con bé đột ngột xuất hiện ở phía bên kia, làm Thomas giật nảy người. Nó thốt ra một tiếng nho nhỏ trước khi kịp kìm lại được.

- Cậu có thể làm người ta sợ hết hồn, cậu biết không?

- Nói hay ghê. - Teresa đáp. - Cảm ơn nhé. - Trong bóng tối mắt con bé sáng lên như mắt mèo.

- Không có gì. - Thomas đáp lại, phớt lờ giọng điệu mỉa mai của Teresa. - Nghe này, tớ đã suy nghĩ rồi. - Nó ngừng một chút để sắp xếp lại các ý tưởng trong đầu.

- Nhiều hơn những gì tớ có thể nói với cái tay Alby kia. - Teresa lẩm bẩm.

Thomas đồng tình, nhưng nó đang lo lắng vì những điều mình sắp nói ra.

- Có một lối thoát khỏi chỗ này. Chỉ cần cố gắng và ở ngoài Mê cung lâu hơn. Những gì cậu đã viết trên cánh tay, mật mã mà cậu đề cập tới, tất cả đều phải có một ý nghĩa nào đó, đúng không? - *Chắc chắn là đúng,* nó nghĩ bụng. Nó cảm thấy một chút hy vọng.

- Ừ, tớ cũng đang nghĩ như thế. Nhưng trước hết, cậu không thể đưa tớ ra khỏi đây à? - Hai bàn tay Teresa xuất hiện, nắm lấy các chấn song cửa sổ. Thomas tự dưng cảm thấy muốn vươn tay ra cầm lấy chúng một cách lạ lùng.

- À, Newt nói có lẽ phải đợi đến mai. - Thomas thấy vui vì có thể nói được như vậy. - Cậu phải qua đêm ở trong này thôi. Có lẽ đây là nơi an toàn nhất Trảng.

- Cảm ơn vì đã hỏi cậu ta. Ngủ trên nền đất lạnh chắc là vui lắm đây. - Teresa trỏ ngón cái ra sau lưng. - Nhưng tớ đoán là bọn Nhím sầu không thể chui qua cái cửa sổ này, nên chắc tớ cũng nên lấy đó làm mừng, phải không?

Cái tên Nhím sầu làm Thomas ngạc nhiên - nó nhớ là chưa từng đề cập tới tên gọi của lũ quái vật với Teresa.

- Teresa, cậu có chắc là đã quên mọi thứ không?

Teresa ngẫm nghĩ một lúc.

- Cũng lạ, tớ nghĩ là tớ nhớ được vài điều. Trừ phi tớ đã nghe thấy mọi người nó chuyện trong khi hôn mê.

- Thôi, tớ cho rằng bây giờ chuyện đó không quan trọng. Tớ chỉ muốn gặp cậu trước khi vào trong Trang ấp đêm nay. - Nhưng Thomas không muốn rời đi. Nó ước sao mình bị tống giam cùng với Teresa, nhưng bấm bụng chịu đựng. Nó có thể tưởng tượng ra thái độ của Newt sẽ như thế nào khi nghe thấy yêu cầu đó.

- Tom ơi. - Teresa nói.

Thomas nhận ra mình đang nhìn mông lung chỗ khác.

- Ơ, xin lỗi. Có gì vậy?

Bàn tay Teresa đã thụt trở lại vào bên trong phòng giam. Tất cả những gì Thomas có thể nhìn thấy chỉ là đôi mắt của Teresa và ánh sáng xanh tái của làn da con bé.

- Tớ không biết liệu mình có thể ở trong phòng giam này cả đêm không.

Thomas thấy buồn vô cùng. Nó chỉ muốn lấy mấy cái chìa khóa của Newt và giải thoát cho Teresa. Nhưng nó biết đó là một ý tưởng điên rồ. Teresa chỉ việc chịu đựng một chút và để cho mọi chuyện trôi qua. Thomas nhìn sâu vào đôi mắt long lanh.

- Ít ra thì trời cũng không tối hẳn. Có vẻ như bây giờ chúng ta sẽ có hoàng hôn hai bốn trên hai bốn.

- Ừ… - Teresa nhìn qua vai Thomas về phía Trang ấp, rồi lại nhìn nó trở lại. - Tớ là một đứa con gái mạnh mẽ. Tớ sẽ ổn thôi.

Thomas thấy thật kinh khủng khi phải bỏ Teresa lại, nhưng nó không còn sự lựa chọn nào khác.

- Tớ bảo đảm là họ sẽ thả cậu ra sáng mai, được chứ?

Teresa mỉm cười, làm Thomas thấy khá hơn phần nào.

- Giao kèo nhé?

- Ừ. - Thomas gõ tay vào thái dương. - Và nếu cậu thấy cô độc, cậu có thể nói chuyện với tớ bằng cách… của cậu, khi nào muốn. Tớ sẽ cố gắng đáp lại. - Bây giờ Thomas đã chấp nhận cách giao tiếp ấy, và gần như mong chờ chuyện đó. Nó chỉ hy vọng rằng mình có thể tìm ra cách để đáp lại, như vậy thì sự trao đổi của hai đứa sẽ trọn vẹn hơn.

Cậu sẽ sớm làm được thôi mà, Teresa nói trong tâm tưởng của Thomas.

- Mong là vậy. - Nó đứng đó, hoàn toàn không muốn rời đi. Không hề.

- Cậu nên đi. - Teresa nói. - Tớ không muốn thấy cậu bị chết ngay trước mắt.

Thomas cố nặn một nụ cười khi nghe câu nói đó.

- Được thôi. Hẹn gặp cậu sáng mai.

Thomas chạy đi trước khi có thể thay đổi ý kiến. Nó vòng qua góc tường và hướng về cửa trước của Trang ấp, ngay khi một vài trảng viên cuối cùng đang vào nhà, Newt xua đám trẻ như một bầy gà con lạc mẹ. Thomas bước vào trong nhà, Newt theo sau rồi đóng cửa lại.

Trước khi then cài cửa được khóa lại, Thomas có cảm giác như nghe thấy tiếng rên rỉ đầu tiên của bọn Nhím sầu vang lên từ đâu đó tuốt ngoài Mê cung.

Một đêm dài đã bắt đầu.

Chương 38

Lúc bình thường, đa phần bọn trẻ vẫn ngủ ở ngoài trời, nên việc dồn hết tất cả vào trong Trang ấp làm cho chỗ ngủ trở nên chật cứng. Các Trang chủ đã sắp xếp mọi trảng viên vào trong các phòng, phân chia luôn chăn nệm. Mặc cho số lượng lớn các cậu bé và tình hình rối ren, một sự im lặng khó chịu bao trùm lên tất cả hoạt động, như thể không ai muốn mọi người chú ý đến mình.

Khi mọi người đã yên vị, Thomas lên lầu cùng với Newt, Alby và Minho để thảo luận nốt những điều chúng đang nói dở lúc ở dưới sân. Alby và Newt ngồi trên cái giường duy nhất trong phòng, còn Thomas và Minho kéo ghế ngồi gần đó. Những món đồ còn lại là một cái chạn bằng gỗ cong vênh và một chiếc bàn nhỏ, trên đặt một ngọn đèn, nguồn sáng duy nhất trong phòng. Bóng tối xám ngoét bên ngoài dường như đang đè nặng lên cửa sổ, hứa hẹn những chuyện chẳng lành sắp ập đến.

- Muốn bỏ cuộc lắm rồi đây. - Newt nói. - Tung hê mọi thứ và hôn chúc ngủ ngon bọn Nhím sầu cho xong. Đồ tiếp tế bị cắt, trời đất xám xịt một màu, tường thành mở toang hoác. Nhưng ta không thể buông xuôi, tất cả chúng ta đều biết điều đó. Những kẻ chết bầm đã đưa bọn mình tới đây, hoặc là đang muốn chúng ta chết tốt, hoặc là muốn quất cho ta mấy roi. Dù là thế nào thì tụi mình cũng phải quắn đít lên cho đến lúc chết hoặc sống sót.

Thomas gật đầu, không nói gì. Nó hoàn toàn đồng tình, nhưng không biết

phải làm gì cụ thể. Nếu có thể cầm cự được tới ngày mai, có lẽ nó và Teresa sẽ tìm ra được một điều gì đó hữu ích.

Thomas liếc qua phía Alby, lúc này đang nhìn sàn nhà, chìm đắm trong những suy nghĩ u ám. Gương mặt của thằng bé vẫn in đậm nét tuyệt vọng, đôi mắt trũng sâu trống rỗng. Với những gì đã gây ra cho thằng bé thì tên "sự Biến đổi" rõ ràng là chưa chuẩn xác.

- Alby? - Newt hỏi. - Cậu có nghe không đấy?

Alby nhìn lên, thoáng ngạc nhiên, như thể nó không biết trong phòng còn có người khác.

- Hả? À, có. Tốt thôi. Nhưng cậu đã biết chuyện gì xảy ra vào ban đêm rồi đấy. Việc Đầu xanh siêu nhân này sống sót không có nghĩa là tất cả chúng ta đều làm được.

Thomas đảo mắt với Minho. Nó quá mệt vì thái độ của Alby rồi.

Nếu Minho có cùng suy nghĩ đó thì thằng bé cũng che giấu rất khéo.

- Tôi đồng ý với Thomas và Newt. Chúng ta cần phải chấm dứt việc khóc lóc và than thân trách phận đi. - Minho xoay hai tay vào nhau và nghiêng người tới trước. - Sáng ngày mai, điều đầu tiên cần làm là các cậu chia nhau ra mà nghiên cứu đống mê đồ trong lúc nhóm Tầm đạo sinh ra ngoài Mê cung. Tụi này sẽ mang theo nhiều đồ để có thể ở ngoài đó vài ngày.

- Cái gì? - Alby hỏi, trong giọng nói đã có chút sinh khí. - Cậu nói *vài ngày* là sao?

- Đúng vậy, *vài ngày*. Dù sao thì, mặt trời nghỉ lặn, cửa cũng không đóng, nên việc quay về không còn nghĩa lý gì nữa. Đã đến lúc ở lại ngoài đó để xem có gì mở ra trong lúc các bức tường dịch chuyển hay không. Nếu chúng

vẫn còn di chuyển.

- Không đời nào. - Alby nói. - Chúng ta vẫn còn có thể trú ẩn trong Trang ấp, hoặc cùng lắm nếu không được thì rút vào phòng mê đồ và Trang thất. Chúng ta không thể yêu cầu mọi người đi ra ngoài đó để mà chết, Minho à. Đứa nào dám xung phong làm chuyện đó?

- Tôi. - Minho nói. - Và Thomas.

Mọi người nhìn qua Thomas. Nó chỉ gật đầu. Mặc dù nó sợ muốn chết, nhưng việc khám phá Mê cung - thực sự khám phá nó - là một điều mà nó đã muốn làm ngay từ lần đầu tiên được nghe kể.

- Tôi cũng sẽ xung phong nếu tình thế bắt buộc. - Newt nói trong sự ngỡ ngàng của Thomas. Mặc dù Newt chưa bao giờ kể, nhưng cái chân khập khiễng của thằng bé luôn khiến Thomas nghĩ là một sự việc kinh khủng đã xảy ra với nó ở ngoài Mê cung. - Và tôi cũng dám chắc là tất cả các Tầm đạo sinh đều đồng ý.

- Với cái chân què của cậu hả? - Alby hỏi, bật cười gằn.

Newt nhíu mày, mắt nhìn sàn nhà.

- Đúng, nếu không thực sự muốn làm thì tôi đã không nói ra.

Alby co hai chân lên giường.

- Sao cũng được. Cậu muốn làm gì thì làm.

- Muốn làm gì thì làm? - Newt đứng dậy hỏi. - Cậu bị làm sao vậy hả trời? Cậu nghĩ chúng ta còn được lựa chọn chắc? Không lẽ ta cứ ngồi đây chờ Nhím sầu kết liễu hay sao?

Thomas muốn đứng dậy và hoan hô, chắc mẩm trong bụng là Alby rốt cuộc sẽ thoát ra khỏi tâm trạng chán nản. Nhưng thằng bé coi bộ không hề hối tiếc.

- Ờ thì, còn hơn là tự dẫn xác tới chỗ tụi nó.

Newt ngồi xuống trở lại.

- Alby, cậu cần phải ăn nói có suy nghĩ một chút đi.

Mặc dù không muốn chấp nhận điều này, nhưng Thomas hiểu là chúng cần đến Alby nếu muốn hoàn thành bất cứ một công việc gì. Mọi trảng viên đều trông chờ vào thằng bé.

Cuối cùng Alby hít một hơi thật sâu rồi lần lượt nhìn từng đứa.

- Các cậu biết đấy, tôi đang rối trí lắm đây. Tôi thành thực… xin lỗi. Tôi không nên làm một thằng thủ lĩnh ngu ngốc nữa.

Thomas nín thở, không tin nổi là Alby lại nói như vậy.

- Ôi trời… - Newt mở miệng.

- Không phải! - Alby hét lớn, khuôn mặt lộ rõ vẻ nhẫn nhục và quy hàng. - Đó không phải là ý tôi muốn nói. Nghe này. Tôi đâu có nói là chúng ta phải thay người hay đại loại như vậy đâu. Tôi chỉ muốn nói rằng… Tôi nghĩ mình cần để cho các cậu tự quyết định. Tôi không tin vào bản thân mình nữa. Vậy nên… được rồi, tôi sẽ làm bất cứ cái gì.

Thomas có thể thấy rằng cả Minho lẫn Newt đều kinh ngạc y như nó.

- Ơ… được thôi. - Newt chậm rãi nói, vẻ không chắc chắn. - Chúng tôi sẽ

làm được chuyện này, tôi hứa đấy. Rồi cậu sẽ thấy.

- Ờ. - Alby lẩm bẩm. Sau khi ngừng một chút, nó nói to, giọng phấn khích một cách lạ thường. - Mà nè, các cậu cứ để tôi phụ trách đống mê đồ. Tôi sẽ buộc từng đứa trảng viên một còng lưng ra mà nghiên cứu chúng.

- Tôi thấy vậy là ổn. - Minho nói. Thomas cũng muốn lên tiếng tán thành, nhưng nó không biết đó có phải là vai trò của mình hay không.

Alby lại đặt chân xuống sàn nhà, ngồi thẳng người dậy.

- Các cậu này, chỉ nằm ngủ ở đây tối nay thì dở quá. Đáng lẽ chúng ta vào làm việc trong phòng mê đồ mới đúng.

Thomas thấy đó là câu hay nhất mà Alby nói được cho tới lúc này.

Minho nhún vai:

- Có lẽ cậu nói đúng.

- Vậy thì… tôi đi đây. - Alby nói, gật đầu đầy tự tin. - Ngay bây giờ.

Newt lắc đầu.

- Quên chuyện đó đi Alby à. Đã nghe thấy tiếng bọn Nhím sầu ngoài kia rồi. Chúng ta có thể đợi đến sáng mai.

Alby cúi người tới trước, cùi chỏ chống lên đầu gối.

- Ê, chính các cậu nói cứng lắm mà. Bây giờ lại nhụt chí rồi sao. Nếu tôi phải làm chuyện này thì tôi sẽ làm, giống như tôi trước đây. Tôi cần vùi đầu óc vào thứ gì đó.

Thomas nhẹ người. Nó thấy phát chán vì cứ phải tranh luận mãi.

Alby đứng dậy.

- Thật mà. Tôi cần phải làm việc. - Nói rồi thằng bé bước về phía cửa phòng, tỏ ý sẵn sàng muốn ra ngoài.

- Đừng có điên. - Newt nói. - Cậu không thể ra ngoài đó bây giờ!

- Tôi sẽ đi, không bàn cãi nữa. - Alby lôi chùm chìa khóa ra khỏi túi và lắc lắc một cách châm chọc. Thomas không thể tin nổi trước sự dũng cảm bất ngờ đó. - Hẹn gặp các cậu sáng mai.

Nói rồi thằng bé bỏ đi.

Thật lạ lùng khi đêm đã về khuya mà bóng tối vẫn không nuốt chửng lấy mọi thứ xung quanh đám trẻ, chỉ có ánh sáng xám ngoét tràn ngập bên ngoài. Thomas thấy rối loạn, như thể cảm giác buồn ngủ đang tăng lên từng phút là trái với tự nhiên vậy. Thời gian trôi chậm như sên bò, tưởng chừng ngày mai sẽ không bao giờ tới.

Các trảng viên khác cũng trằn trọc trong mớ chăn gối, cố chợp mắt. Không ai nói gì nhiều, bầu không khí đầy u ám và căng thẳng. Chỉ có những tiếng rì rầm và trở mình khe khẽ.

Thomas cố bắt mình ngủ để cho thời gian trôi qua nhanh hơn, nhưng sau hai tiếng nó vẫn không tài nào chợp mắt được. Nó nằm trong một căn phòng ở trên lầu, giữa một đống chăn nệm dày trên sàn nhà, bên cạnh nhiều thằng bé khác, nằm nép sát vào nhau. Newt thì ngủ trên giường.

Chuck đã được phân vào một phòng khác. Thomas hình dung ra thằng nhóc đang co ro trong một góc, thút thít khóc và kéo chăn lên tận cằm như

con gấu con. Hình ảnh đó làm cho Thomas buồn ghê gớm. Nó cố quên đi, nhưng vô ích.

Hầu hết mọi đứa đều có một chiếc đèn pin bên mình phòng khi nguy cấp. Tuy nhiên, Newt đã ra lệnh tắt hết mọi nguồn sáng, chỉ còn lại thứ ánh sáng tai tái chết chóc phát ra từ bầu trời mới mẻ của Trảng. Tất cả những gì có thể nhanh chóng thực hiện để chuẩn bị cho cuộc tấn công của Nhím sầu đều đã được làm: bịt cửa sổ, chèn đồ đạc vào cửa chính, vũ trang bằng dao…

Nhưng không có gì làm cho Thomas cảm thấy an toàn nổi.

Sự chờ đợi đã trở nên quá mức trước những điều có thể sẽ xảy ra, nỗi sợ hãi khốn khổ muốn nghẹt thở bắt đầu lớn dần. Thomas gần như chỉ mong cho lũ quái vật kia vào đây và kết thúc luôn. Sự chờ đợi quả là không thể chịu đựng nổi.

Càng về khuya, tiếng kêu rền rĩ của bầy Nhím sầu càng gần lại. Mỗi giây phút dường như mỗi dài thêm.

Lại một giờ nữa trôi qua. Rồi thêm một giờ nữa. Giấc ngủ cuối cùng cũng đến, nhưng đầy khó nhọc. Khi Thomas lật sấp người lần thứ một triệu, nó đoán lúc đó khoảng hai giờ sáng. Kê tay dưới trán, nó giương mắt nhìn chân giường, gần như chỉ còn là một cái bóng trong ánh sáng mờ tối.

Rồi mọi thứ đảo lộn.

Một tràng tiếng máy rộ lên ở bên ngoài, tiếp nối bằng những tiếng lích kích quen thuộc của một con Nhím sầu lăn mình trên nền đá, nghe như có ai đang rắc một nắm đinh xuống đất. Thomas bật dậy, giống như phần lớn bọn trẻ.

Nhưng Newt đã dậy từ trước, xua tay xuýt mọi người giữ yên lặng. Nương nhẹ cái chân đau, thằng bé nhón gót đi tới cái cửa sổ độc nhất trong phòng, lúc này đã bị bịt kín bởi ba mảnh ván, nhưng vẫn còn nhiều khe hở

lớn, tha hồ cho nó ngó ra ngoài. Newt thận trọng ghé mắt quan sát, Thomas cũng bò tới bên cạnh thằng bé.

Nó khom người cạnh miếng ván bịt cửa sổ dưới cùng, kề mắt vào một khe hở nằm sát tường. Nhưng tất cả những gì nó thấy là khu Trảng trống vắng. Nó không có đủ không gian để nhìn lên trên hoặc xuống dưới, sang trái hay sang phải, chỉ có thể nhìn thẳng. Sau khoảng một phút, Thomas bỏ cuộc và ngồi dựa lưng vào tường. Newt bước lại ngồi tựa vào chiếc giường.

Thêm nhiều phút nữa trôi qua, những tiếng động của Nhím sầu lọt vào phòng cứ mỗi mười đến hai mươi giây. Tiếng máy rú lên, đi kèm với tiếng kim loại nghiến. Tiếng các đinh sắt gõ trên nền đá, thứ gì đó bập vào mở ra, rồi lại bập vào. Thomas nhăn mặt mỗi khi nghe thấy chúng.

Dường như có ba hay bốn con Nhím sầu đang ở ngay phía ngoài. Ít nhất là vậy.

Thomas nghe thấy tiếng những con quái vật nửa máy nửa thú tiến lại gần, rất gần, chờ đợi trên nền đá bên dưới, phát ra những tiếng máy rì rì và tiếng kim loại lách cách.

Miệng nó khô queo. Nó đã từng mặt đối mặt với bầy Nhím sầu và vẫn còn nhớ như in. Nó phải nhắc mình hít thở. Những thằng bé khác trong phòng đang đờ người ra, không dám gây bất kỳ âm thanh nào. Sự sợ hãi dường như đang bao trùm lên mọi người như một đám tuyết đen.

Một con Nhím sầu có vẻ như đang di chuyển về phía ngôi nhà. Rồi tiếng gõ lích kích của nó đột ngột chuyển thành một âm thanh trầm, đùng đục. Thomas có thể hình dung ra những cái đinh sắt của con quái vật đang bập vào lớp gỗ của Trang ấp, đưa cả thân mình đồ sộ của nó di chuyển lên trên, về phía căn phòng của bọn trẻ, thách thức trọng lực. Thomas nghe thấy lớp đinh của con Nhím sầu bập sâu vào những mảnh gỗ nằm trên đường chúng di chuyển, xé tung ra và quay vòng để lại bấu tiếp vào gỗ. Toàn bộ ngôi nhà rung chuyển.

Lúc này Thomas chỉ còn nghe thấy duy nhất tiếng gỗ kẽo kẹt và gãy răng rắc. Chúng càng lúc càng to hơn và gần hơn - những đứa trẻ khác co cụm lại trong phòng, cố tránh càng xa cái cửa sổ càng tốt. Thomas cũng làm theo. Newt đang ở ngay bên cạnh nó. Tất cả mọi người túm tụm lại gần bức tường sâu bên trong nhà, mắt nhìn chằm chằm cửa sổ.

Đúng lúc âm thanh trở nên không thể chịu nổi - khi mà Thomas nhận ra bọn Nhím sầu đang ở ngay bên ngoài cửa sổ - thì đột nhiên mọi thứ rơi vào im lặng. Thomas gần như nghe được tiếng tim mình đang đập.

Ánh sáng bùng lên từ bên ngoài vách luồn lách vào trong phòng qua các khe hở giữa các miếng ván. Rồi một bóng đen nhỏ cắt ngang qua những tia sáng, di chuyển tới lui. Thomas hiểu rằng những cánh tay và vũ khí của con Nhím sầu đang vươn ra dò tìm mục tiêu. Nó hình dung ra những con bọ dao ở ngoài đó đang giúp lũ quái vật dò đường. Một vài giây sau đó, cái bóng ngừng lại. Nguồn sáng đứng yên, hắt ba dải sáng bất động vào trong phòng.

Căng thẳng tột độ bao trùm lên căn phòng. Thomas không nghe thấy ai thở cả. Nó nghĩ tình hình tương tự cũng đang diễn ra trong các căn phòng khác của ngôi nhà. Rồi nó nhớ tới Teresa trong Trang thất.

Nó chỉ vừa mới ước ao được nghe thấy tiếng cô bạn nói gì đó với mình thì cánh cửa mở ra hành lang bỗng bật mở. Tiếng la hét thất thanh vang lên khắp phòng. Các trảng viên đang chờ đợi một chuyển động ngoài cửa sổ, chứ không phải từ phía sau lưng chúng. Thomas quay lại để nhìn xem ai vừa mở cửa, đinh ninh rằng đó là thằng nhóc Chuck đang sợ chết khiếp, hoặc là một Alby đã đổi ý. Nhưng khi nó nhìn thấy kẻ đứng trên ngưỡng cửa, đầu óc nó muốn co rúm lại vì sững sờ.

Đó chính là Gally.

Chương 39

Đôi mắt Gally sáng rực lên man dại, áo quần rách rưới bẩn thỉu. Thằng bé khuỵu gối xuống, lồng ngực nhấp nhô theo nhịp thở sâu và đứt quãng. Nó nhìn quanh phòng như một con chó dại cần tìm người để cắn. Không ai thốt nên lời. Như thể tất cả mọi người, kể cả Thomas, đều tin rằng Gally chỉ là một hình ảnh tưởng tượng.

- Chúng sẽ giết hết tụi mày! - Gally gào lên, phun nước bọt tứ phía. - Nhím sầu sẽ giết sạch tụi mày, mỗi đêm một mạng, cho đến khi cả đám chết hết!

Thomas lặng người nhìn Gally lảo đảo đứng dậy và bước tới phía trước, kéo lê chân phải. Không có thằng bé nào nhúc nhích, rõ ràng là chúng quá kinh ngạc. Kể cả Newt cũng đứng đó, mồm há hốc. Thomas thậm chí còn e ngại vị khách bất ngờ này hơn là lũ Nhím sầu ở ngoài cửa sổ.

Gally ngừng lại ngay trước mặt Thomas và Newt, cách chừng vài chục xen-ti-mét, trỏ một ngón tay vào Thomas.

- Mày. - Thằng bé nói, sự khinh bỉ làm cho giọng điệu của nó trở nên đáng ghê tởm. - Tất cả là lỗi của mày! - Bất thình lình nó vung nắm tay trái đấm vào tai Thomas.

Thomas ngã quỵ, thốt lên một tiếng, do ngạc nhiên nhiều hơn là do đau. Nó chồm dậy ngay khi vừa chạm mặt sàn.

Rốt cuộc Newt cũng hoàn hồn, xô Gally ra. Gally loạng choạng lùi lại, đập mạnh vào cái bàn gần cửa sổ. Cây đèn trên bàn rơi xuống đất vỡ tan tành. Thomas tưởng thằng bé sẽ trả đũa, nhưng nó chỉ đứng thẳng người dậy, quắc mắt nhìn mọi người điên dại.

- Không có đường ra đâu. - Gally nói khẽ, giọng đầy ma quái. - Cái Mê cung chết bằm sẽ kết liễu toàn bộ tụi bay… Bầy Nhím sầu sẽ giết hết cả

đám… mỗi đêm một đứa cho đến hết… Tô… Tốt hơn là như vậy… - Nó cụp mắt nhìn xuống sàn. - Chúng chỉ giết tụi bay một đứa mỗi đêm thôi… mấy cái Biến số ngu ngốc kia…

Thomas khiếp hãi lắng nghe, cố gắng đè nén nỗi sợ để có thể ghi nhớ những điều Gally nói.

Newt bước lên trước một bước.

- Gally, ngậm cái miệng thối của mày lại ngay. Có một con Nhím sầu đang ở ngoài cửa sổ. Ngồi xuống và im lặng. Biết đâu nó sẽ bỏ đi.

Gally nheo mắt nhìn lên.

- Mày không hiểu rồi Newt. Mày ngu quá đi, lúc nào cũng vẫn ngu như thế. Không có lối thoát nào cả. Không có cách nào chiến thắng được đâu! Chúng sẽ giết tụi mày, tất cả, từng đứa một!

Sau khi thét lên những lời cuối, Gally quăng mình tới bên cửa sổ và bắt đầu giật những miếng ván như một con thú hoang cố tìm cách thoát ra khỏi chuồng. Trước khi Thomas và bọn trẻ kịp phản ứng thì thằng bé đã tháo tung một mảnh ván, vứt xuống sàn.

- Không! - Newt hét lên, xông tới. Thomas cũng lao theo để hỗ trợ. Nó không thể tin nổi vào điều đang diễn ra.

Gally giật tung miếng ván thứ hai đúng lúc Newt tiến đến nơi. Dùng cả hai tay, nó quăng miếng ván ra đằng sau đúng vào đầu Newt, làm thằng bé ngã lăn ra giường, máu văng lên tấm vải phủ. Thomas dừng bước, giữ thế thủ.

- Gally! - Thomas la lên. - Mày làm cái trò gì vậy?

Thằng bé nhổ toẹt xuống sàn, thở hộc lên như chó.

- Đồ mặt dẹp! Tao biết mày là ai, nhưng tao cóc thèm bận tâm nữa rồi. Tao chỉ có thể làm những điều cần làm thôi.

Thomas cảm thấy chân mình như đã bắt rễ vào sàn nhà. Nó hoàn toàn sửng sốt trước lời nói của Gally, và trơ mắt ra nhìn thằng bé giật nốt mảnh ván cuối cùng khỏi cửa sổ. Đúng vào lúc miếng gỗ văng xuống sàn nhà, kính cửa sổ vỡ tung, các mảnh kính ùa vào bên trong phòng như một đàn ong trong suốt lấp lánh. Thomas che mặt và thụp xuống sàn, cố đạp chân để đẩy mình ra càng xa càng tốt. Khi chạm vào cái giường, nó thu hết can đảm đưa mắt nhìn lên, sẵn sàng để đối diện với tận thế.

Thân hình đồ sộ của một con Nhím sầu đã trườn một nửa qua cửa sổ, những cánh tay kim loại gắn với mấy cặp càng bập bập, quơ qua quơ lại. Thomas sợ tới mức gần như không nhận ra mọi người trong phòng đã bỏ chạy hết ra ngoài hành lang, ngoại trừ Newt vẫn đang nằm bất tỉnh nhân sự trên giường.

Sợ cứng người, Thomas nhìn những cánh tay dài của con quái vật vươn tới cơ thể bất động của Newt. Điều đó giúp nó vượt qua nỗi sợ. Nó bò dậy, lần mò trên sàn nhà xung quanh mình tìm vũ khí. Nó chỉ thấy có dao. Chúng không giúp ích gì được cho tình cảnh hiện tại. Nỗi kinh hoàng bùng nổ, bao trùm lên Thomas.

Gally lại nói tiếp. Con Nhím sầu rụt cánh tay lại, như thể cần đến nó để có thể quan sát và lắng nghe. Nhưng thân hình của nó vẫn tiếp tục uốn éo, cố gắng chui vào bên trong.

- Không ai hiểu gì hết! - Thằng bé gào lên giữa những âm thanh ghê rợn của con Nhím sầu đang trườn sâu vào trong phòng, xé bức tường thành nhiều mảnh. - Không đứa nào hiểu những gì tao đã thấy, những gì sự Biến đổi đã gây ra cho tao! Đừng quay trở về thế giới thực nữa, Thomas! Mày sẽ *không… muốn… nhớ* ra nó đâu!

Gally ném lên Thomas một cái nhìn thật lâu và ám ảnh bằng đôi mắt đầy kinh hoàng. Rồi nó quay lại và lao bổ vào thân hình của con Nhím sầu. Thomas hét lên khi nhìn thấy tất cả những cánh tay vươn ra của con quái vật lập tức co lại, quắp lấy chân tay của Gally không cho nó thoát. Thân thể của thằng bé lún sâu vào trong lớp da thịt nhớp nhúa của con Nhím sầu, làm phát ra những tiếng òng ọc man rợ. Rồi nhanh như chớp, con quái vật rút lui qua ô cửa sổ vỡ kính và bắt đầu leo xuống mặt đất bên dưới.

Thomas chạy đến bên cái lỗ hổng lởm chởm, cúi xuống nhìn vừa kịp lúc con Nhím sầu tiếp đất và bắt đầu chạy băng qua Trảng. Cơ thể của Gally lúc ẩn lúc hiện theo những vòng lăn của con quái vật. Ánh sáng phát ra từ nó chiếu những luồng vàng rực lên những tảng đá Cửa Tây trong khi nó chạy vào trong mê cung. Rồi vài giây sau, những con Nhím sầu khác cũng rút lui theo đồng bọn, lăn tròn và kêu lích kích như thể đang ăn mừng chiến thắng.

Thomas thấy muốn ói tới nơi. Nó bắt đầu lùi ra xa khỏi cửa sổ thì có một cái gì đó ở bên ngoài đập vào mắt nó. Thomas nhanh chóng thò người ra ngoài để nhìn cho rõ. Một bóng người đơn độc đang phóng qua sân Trảng về phía cổng thành mà Gally vừa bị đưa qua.

Mặc dù ánh sáng không đủ, Thomas vẫn nhận ra thằng bé ngay lập tức. Nó hét lớn, kêu gọi thằng bé ngừng lại, nhưng quá trễ.

Chân guồng hết tốc lực, Minho vừa biến mất vào trong Mê cung.

Chương 40

Những luồng sáng quét loang loáng khắp bên trong Trang ấp. Các trảng viên chạy nháo nhào, đua nhau nói. Một vài đứa khóc nức lên ở trong góc nhà. Hỗn loạn bao trùm lên tất cả.

Thomas mặc kệ tất cả.

Nó chạy ra ngoài hành lang, rồi lao xuống cầu thang ba bậc một, xuyên qua một đám đông ở dưới sảnh, thoát ra khỏi Trang ấp và phóng về phía Cửa Tây. Nó ngừng lại ngay trước ngưỡng cửa mê cung khi bản năng mách bảo nó cân nhắc trước khi chạy vào đó. Newt gọi với theo Thomas từ phía sau, làm trì hoãn quyết định của nó.

- Minho đã chạy theo bọn chúng ra ngoài kia! - Thomas hét lên khi Newt đuổi đến nơi, vết thương trên đầu thằng bé đã được rịt một cái khăn nhỏ. Một đốm máu đã bắt đầu thấm qua lần vải trắng.

- Tôi thấy rồi. - Newt nói, kéo cái khăn xuống nhìn, nhăn mặt rồi lại bịt nó lên đầu. - Cái này đau quá. Minho chắc là loạn trí rồi, chưa kể Gally. Thằng đó thì điên khỏi nói đi.

Thomas chỉ lo lắng cho Minho thôi.

- Tôi sẽ đi tìm cậu ấy.

- Lại muốn làm anh hùng hả?

Thomas quắc mắt nhìn Newt, cảm thấy tổn thương vì câu nói đó.

- Cậu tưởng tôi làm mọi chuyện chỉ để gây ấn tượng với các cậu hay sao? Cho xin đi. Tất cả những gì tôi muốn là thoát khỏi nơi này.

- Vâng, cậu thì cứng rắn lắm. Nhưng lúc này chúng ta có vấn đề nghiêm trọng hơn nhiều.

- Cái gì? - Thomas hiểu rằng nếu muốn bắt kịp Minho thì nó không thể phí thời gian cho chuyện này.

- Ai đó… - Newt mở miệng nói.

- Cậu ta kia rồi! - Thomas la lên. Minho vừa mới rẽ qua một góc tường phía đằng trước và chạy thẳng về chỗ chúng. Thomas khum hai tay lại. - Cậu đang làm cái quái gì vậy hả?

Minho chờ cho tới khi chạy qua cổng thành, rồi gập người chống tay trên đầu gối, lấy lại vài hơi và đáp:

- Tôi… chỉ muốn… cho chắc thôi.

- Chắc chuyện gì? - Newt hỏi. - May mà cậu không bị đem đi cùng với Gally đó.

Minho vươn thẳng người dậy, chống tay lên hông, nhưng vẫn còn thở hổn hển.

- Yên nào! Tôi chỉ muốn xem coi liệu tụi nó có đi tới Vực hay không. Chỗ cái Lỗ sầu đó.

- Rồi sao? - Thomas hỏi.

- Trúng phóc. - Minho quệt mồ hôi trên trán.

- Thật không thể tin nổi. - Newt nói, gần như thì thầm. - Đúng là một đêm kinh khủng.

Thomas cố gắng nghĩ về Lỗ sầu và các ý nghĩa của nó, nhưng không tài nào gạt được khỏi đầu điều mà Newt đang nói dở trước khi Minho quay về:

- Cậu định nói gì với tôi vậy? - Nó hỏi. - Cậu nói là chúng ta có vấn đề…

- Ừ. - Newt trỏ ngón cái qua vai. - Cậu vẫn có thể nhìn thấy đám khói chết bằm ấy đấy.

Thomas nhìn theo hướng chỉ. Cánh cửa sắt nặng nề của phòng mê đồ đang khép hờ, để cho những làn khói đen mỏng luồn ra ngoài bay lên bầu trời xám chì.

- Có kẻ nào đó đã đốt chỗ rương cất mê đồ. - Newt nói. - Toàn bộ.

Không hiểu sao, Thomas không bận tâm lắm về các mê đồ - dù sao thì chúng cũng chẳng còn giá trị nữa. Lúc này nó đang đứng trước cửa sổ của Trang thất, để mặc Newt và Minho đi kiểm tra vụ phá hoại. Thomas để ý thấy hai đứa trao đổi với nhau một cái nhìn kỳ cục trước khi bỏ đi, như thể muốn nói gì đó. Nhưng Thomas chỉ còn nghĩ tới một điều duy nhất thôi.

- Teresa ơi! - Nó gọi.

Khuôn mặt của con bé xuất hiện với đôi bàn tay xoa mắt.

- Có ai bị giết không? - Con bé hỏi,người hơi lảo đảo.

- Cậu đang *ngủ* à? - Thomas hỏi, thở phào nhẹ nhõm khi thấy Teresa yên ổn.

- Ừ. - Con bé đáp. - Cho đến khi tớ nghe thấy cái gì đó xé toạc Trang ấp. Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Thomas lắc đầu không tin:

- Tớ không hiểu làm sao mà cậu có thể ngủ được với tất cả những tiếng ồn mà bọn Nhím sầu đã gây ra ở đây được.

- Thử bước ra khỏi tình trạng hôn mê như tớ đi. Để xem cậu sẽ thế nào. - *Bây giờ thì trả lời câu hỏi của tớ,* con bé nói trong đầu Thomas.

Nó chớp mắt, thoáng ngạc nhiên vì con bé không làm như vậy đã khá lâu.

- Teresa, cậu thôi cái trò đó đi.

- Cứ nói cho tớ biết chuyện đã xảy ra xem nào.

Thomas thở dài. Có biết bao nhiêu chuyện để kể, mà nó thì không có tâm trạng để thuật lại toàn bộ.

- Cậu không biết Gally đâu, nhưng nó là một thằng điên đã trốn biệt mấy ngày nay. Rồi nó xuất hiện, nhảy bổ vào một con Nhím sầu và lũ Nhím đã mang nó ra ngoài Mê cung. Cực kỳ quái đản. - Thomas vẫn còn chưa tin là chuyện đó đã thực sự xảy ra.

- Cái từ đó hay đấy. - Teresa nói.

- Ừ. - Thomas nhìn lại đằng sau, hy vọng trông thấy Alby đâu đó. Chắc chắn bây giờ thằng bé sẽ thả tự do cho Teresa. Các trảng viên đang túa ra khắp nơi trong Trảng, nhưng tuyệt không thấy bóng dáng của thằng bé thủ lĩnh. Thomas quay lại nhìn Teresa. - Tớ không thể hiểu được chuyện này. Tại sao lũ Nhím sầu bỏ đi sau khi đã bắt được Gally? Nó đã nói gì đó, đại loại chúng sẽ giết từng người mỗi đêm cho đến khi chúng ta chết hết. Gally nói như vậy ít nhất hai lần.

Teresa thò hai bàn tay qua các chấn song, tì cẳng tay lên bậu cửa.

- Chỉ một người mỗi đêm à? Tại sao?

- Tớ không biết. Nó cũng nói là chuyện này có liên quan tới các… biến số, đại loại vậy.

Giống như đêm qua, Thomas lại cảm thấy một sự thôi thúc khiến nó muốn cầm lấy một bàn tay của Teresa. Nhưng nó kìm mình lại.

- Tom này, tớ đang nghĩ tới điều mà cậu bảo tớ đã nói. Rằng Mê cung là một mật mã ấy. Bị nhốt ở trong này hóa ra lại tốt vì nó khiến đầu óc tớ vận hành thoải mái.

- Theo cậu điều đó có nghĩa là gì? - Thomas rất quan tâm, nên nó cố gắng bỏ ngoài tai những tiếng la hét và nhốn nháo đang lan truyền trong Trảng, khi mọi người khám phá ra phòng mê đồ đã bị đốt.

- Thì, các bức tường dịch chuyển mỗi ngày, đúng không?

- Ừ. - Thomas linh cảm thấy Teresa thực sự đã khám phá ra điều gì đó.

- Và Minho nói đám trẻ nghĩ là có một mẫu thức, đúng không?

- Phải. - Các kết cậu trong đầu của Thomas cũng bắt đầu vào chỗ, tựa như một ký ức xưa cũ bắt đầu sống lại.

- Tớ không thể nhớ được lý do tớ nói với cậu về mật mã. Chỉ biết là khi tỉnh lại, các ý nghĩ và ký ức cứ quay cuồng trong đầu tớ, như thể có kẻ nào đó đang *tẩy xóa chúng,* hút sạch chúng ra ngoài. Và tớ cảm thấy mình cần nói ra vụ mật mã trước khi quên mất. Vậy nên chắc chắn phải có một lý do quan trọng cho chuyện đó.

Mải mê với các suy luận, Thomas gần như không nghe thấy.

- Đám trẻ luôn luôn so sánh bản đồ của từng khu vực với ngày hôm trước, ngày trước đó, ngày trước đó nữa, ngày qua ngày, mỗi Tầm đạo sinh chỉ phân tích đúng khu vực của mình thôi. Nếu như tụi nó so sánh giữa các khu vực với nhau thì sao nhỉ… - Nó ngừng nói, cảm thấy mình đang cạm tới một

điều gì đó.

Teresa dường như cũng phớt lờ Thomas, con bé tiếp tục miên man trong những giả thuyết của mình.

- Điều đầu tiên mà một *mật mã* khiến tớ nghĩ tới là các chữ cái. Có lẽ mê cung đang tìm cách *viết nên* một cái gì đó.

Mọi thứ nhanh chóng sáng tỏ trong đầu Thomas. Nó gần như nghe được tiếng click báo hiệu các mảnh ghép đã vào đúng vị trí cùng một lượt.

- Đúng rồi. Cậu nói đúng! Từ trước tới giờ các Tầm đạo sinh đã nhìn nhận không đúng về mê cung. Chúng đã phân tích nó theo một hướng sai lầm!

Teresa bấu chặt vào các song sắt tới nỗi các khớp xương trắng bệch ra. Con bé áp mặt vào chấn song.

- Cái gì? Cậu đang nói gì vậy?

Thomas nắm lấy hai chấn song ở ngoài rìa, di chuyển lại gần tới mức có thể ngửi thấy mùi của con bé - một mùi hương dễ chịu pha trộn giữa mồ hôi và hương hoa.

- Minho có nói là các mẫu thức tự lập lại, chỉ có điều các Tầm đạo sinh không tìm ra được ý nghĩa của chuyện đó. Nhưng tụi nó luôn luôn nghiên cứu từng khu vực riêng lẻ, so sánh giữa các ngày với nhau. Nếu như mỗi ngày là một mảnh ghép riêng biệt của mật mã, và cần phải dùng đến toàn bộ tám khu vực thì sao nhỉ?

- Theo cậu thì, mỗi ngày mê cung muốn tiết lộ một từ hay sao? - Teresa hỏi. - Bằng sự dịch chuyển của các bức tường ấy?

Thomas gật gù.

- Hoặc cũng có thể là mỗi ngày một chữ cái, tớ không rõ. Các Tầm đạo sinh nghiên cứu mê đồ như một tấm bản đồ, chứ không phải như một hình ảnh hay gì đó. Chúng ta cần phải… - Nó ngừng bặt, sực nhớ ra điều Newt đã nói. - Ôi, không được rồi.

Mắt Teresa ánh lên lo lắng.

- Có chuyện gì à?

- Ôi không, ôi không, ôi không… - Thomas buông tay, lảo đảo lùi lại, choáng váng khi nhận ra sự thực. Nó quay lại nhìn phòng mê đồ. Khói đã giảm, nhưng vẫn còn đang bốc ra khỏi cửa, tạo thành một đám mây đen bao trùm lên toàn khu vực.

- Có chuyện gì vậy? - Teresa hỏi. Con bé không thể nhìn thấy phòng mê đồ vì bị khuất tầm mắt.

Thomas nhìn Teresa.

- Tớ không nghĩ là chuyện này còn quan trọng nữa…

- Cái gì?

- Có ai đó đã *đốt* hết đống mê đồ. Nếu tồn tại một mật mã nào đó, thì nó cũng đã đi tong rồi.

Chương 41

- Tớ sẽ quay lại. - Thomas nói, quay người dợm bước đi. Dạ dày nó chua loét. - Tớ phải đi tìm Newt, để xem còn cái mê đồ nào sót lại hay không.

- Đợi đã! - Teresa la lên. - Thả tớ ra!

Nhưng Thomas sợ rằng thời gian không còn nữa.

- Tớ không thể. Tớ sẽ trở lại. Hứa mà.

Nó quay đi trước khi Teresa kịp phản đối và chạy về phía phòng mê đồ đang bốc khói. Hàng trăm mũi kim như đang châm chích nó từ bên trong. Nếu Teresa nói đúng và chúng đang tiến gần đến chỗ khám phá ra một manh mối để thoát khỏi nơi này, chỉ để nhìn thấy manh mối đó cháy rụi… thì thật đau đớn và đáng thất vọng.

Điều đầu tiên Thomas trông thấy trong lúc chạy là một nhóm trảng viên túm tụm ngay bên ngoài cánh cửa kim loại lớn còn đang hé mở, mép cửa ám khói đen. Nhưng khi đến gần hơn, nó nhận ra bọn trẻ đang vây quanh một thứ gì đó trên mặt đất. Nó trong thấy Newt đang quỳ ở giữa vòng vây của các trảng viên, cúi xuống một người.

Minho đang đứng ngay bên cạnh thằng bé, trông có vẻ rối trí, người nhếch nhác. Thằng bé thấy Thomas trước.

- Cậu đi đâu mất tăm vậy? - Minho hỏi.

- Tôi đi gặp Teresa… có chuyện gì đây? - Nó lo lắng chờ đợi một tin xấu.

Trán Minho nhăn lại vì tức giận.

- Phòng mê đồ bị đốt, nhưng cậu chạy đi tìm bạn gái. Cậu mắc cái chứng gì vậy?

Thomas biết rằng lời quở trách sẽ đau điếng, nhưng đầu óc nó đang bận tâm chuyện khác.

- Tôi nghĩ rằng chuyện đó không quan trọng nữa… nếu cậu không giải được các mê đồ bây giờ thì…

Minho tỏ ra ghê tởm, ánh sáng tai tái và đám khói làm cho gương mặt nó càng thê thảm hơn.

- Trời, bỏ cuộc đúng lúc ghê. Cái…

- Tôi xin lỗi… nhưng cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra đã. - Thomas chồm qua vai của một thằng bé gầy gò đứng ngay đằng trước để quan sát người nằm trên mặt đất.

Alby đang nằm ngửa, trên trán có một vết thương sâu. Máu chảy ròng ròng hai bên đầu thằng bé, một ít máu chảy xuống mắt nó và đóng cứng lại ở đó. Newt đang cẩn thận dùng giẻ ướt lau chỗ máu, miệng thì thầm hỏi Alby gì đó không rõ. Thomas vẫn lo lắng cho tình trạng của Alby mặc cho cách cư xử của thằng bé dạo sau này. Nó quay qua nhắc lại câu hỏi với Minho.

- Winston tìm thấy Alby nằm đây trong tình trạng dở sống dở chết, phòng mê đồ thì cháy đùng đùng. Một vài đứa đã vào trong dập lửa, nhưng quá muộn. Toàn bộ số rương đều đã cháy rụi. Lúc đầu tôi nghi Alby đốt, nhưng chính đứa châm lửa đã dộng đầu cậu ta xuống bàn. Cậu có thể nhìn thấy vết thương đó. Sợ thiệt. - Minho kể.

- Cậu nghĩ ai đã làm chuyện này? - Thomas ngần ngại không muốn nói với Minho về khám phá của nó và Teresa. Không còn bản đồ thì chuyện đó cũng phải gác lại luôn.

- Chắc có lẽ là Gally, trước khi nó xuất hiện trong Trang ấp và lên cơn điên. Hoặc cũng có thể là lũ Nhím sầu. Tôi không biết, mà cũng cóc cần biết. Còn gì quan trọng nữa đâu.

Thomas ngạc nhiên trước sự thay đổi thái độ của thằng bé.

- Bây giờ thì ai là người bỏ cuộc đây?

Minho bất ngờ ngẩng đầu lên làm Thomas lui lại. Khuôn mặt thằng bé vụt giận dữ, nhưng nhanh chóng chuyển thành sự pha trộn kỳ lạ giữa ngạc nhiên và bối rối.

- Ý tôi đâu phải là bỏ cuộc, sư huynh.

Thomas nheo mắt tò mò.

- Vậy…

- Lúc này cậu cứ ngậm miệng lại đi. - Minho giơ một ngón tay lên môi, quét mắt xung quanh xem có ai đang để ý không. - Im đi. Cậu sẽ biết sớm thôi.

Thomas hít một hơi dài, ngẫm nghĩ. Nếu nó muốn những đứa khác trung thực với mình, thì nó cũng phải thành thật thôi. Nó quyết định nói về mật mã của Mê cung, cho dù còn hay không còn các mê đồ.

- Minho này, có một chuyện tôi cần nói với cậu và Newt. Ngoài ra, chúng ta cần phải thả Teresa. Bạn ấy đang đói lả, trong khi chúng ta có thể phải nhờ đến sự giúp đỡ của bạn ấy.

- Con nhỏ ngu ngốc đó là thứ cuối cùng mà tôi bận tâm.

Thomas phớt lờ câu xỉ vả.

- Cho chúng tớ vài phút cái đã. Chúng tớ có một ý tưởng. Có thể nó vẫn còn giá trị nếu như các Tầm đạo sinh còn nhớ được mấy cái mê đồ.

Có vẻ như câu này làm Minho rất chú ý. Nhưng một lần nữa, gương mặt Minho lại có cái nét kỳ lạ đó, như thể Thomas đã bỏ lỡ một điều gì rất hiển nhiên.

- Các cậu đã nghĩ ra được chuyện gì à?

- Cứ đi qua Trang thất với tôi đã. Cậu và Newt.

Minho ngẫm nghĩ một giây, rồi gọi:

- Newt ơi!

- Ừ, - Newt đứng dậy, gấp cái khăn lại để tìm một chỗ còn sạch. Thomas có thể nhìn thấy nó đã bị nhuộm đỏ đến từng xen-ti-mét.

Minho chỉ xuống Alby nói:

- Để các Y-tờ chăm sóc Alby đi. Chúng ta cần nói chuyện.

Newt nhìn thằng bé dò hỏi, rồi đưa cái giẻ cho một trảng viên đứng gần.

- Cậu đi tìm Clint, bảo cậu ta rằng ở đây chúng ta có vấn đề nghiêm trọng hơn là mấy thằng bé bị dính dằm gỗ. - Khi thằng bé chạy ù đi, Newt lùi ra khỏi chỗ Alby nằm. - Nói chuyện gì?

Minho hất đầu về phía Thomas, nhưng không nói gì.

- Cứ đi với tôi. - Thomas nói, rồi nó quay lưng đi về phía Trang thất mà không đợi câu trả lời.

- Thả bạn ấy ra. - Thomas đứng bên cạnh cửa phòng giam, tay khoanh lại. - Thả Teresa ra, rồi ta sẽ nói chuyện. Cứ tin tôi đi, các cậu sẽ muốn nghe đấy.

Người Newt dính đầy muội than và đất bẩn, tóc bết mồ hôi. Thằng bé rõ ràng không ở trong một tâm trạng thoải mái.

- Tommy, chuyện này thật…

- *Làm ơn đi.* Chỉ việc mở cửa, thả bạn ấy ra. Làm ơn đi mà. - Lần này nó quyết không bỏ cuộc.

Minho đứng chống nạnh ngay trước cửa.

- Làm sao tụi này có thể tin con nhỏ đó được? - Thằng bé hỏi. - Ngay khi nó vừa tỉnh lại là chỗ này rối beng. Thậm chí chính nó còn *thú nhận* là đã kích hoạt gì đó.

- Cậu ấy nói đúng. - Newt nói.

Thomas khoát tay chỉ về phía Teresa ở bên trong cánh cửa.

- Chúng ta có thể tin tưởng bạn ấy. Cứ mỗi khi nói chuyện với Teresa là lại có điều gì đó khiến tôi muốn đưa bạn ấy ra khỏi phòng giam. Teresa bị đưa đến đây cũng y như chúng ta thôi. Thật ngớ ngẩn khi nghĩ rằng bạn ấy phải chịu trách nhiệm về những chuyện đang diễn ra.

Newt làu bàu:

- Vậy làm thế quái nào mà nó phải thừa nhận mình đã kích hoạt cái gì đó?

Thomas nhún vai, không muốn công nhận là Newt nói có lý. Chắc chắn phải có một lý giải cho điều đó.

- Ai mà biết. Lúc tỉnh dậy, đầu óc Teresa chắc còn đang rối loạn. Tất cả chúng ta cũng trải qua chuyện đó ở bên trong Hộp, và lảm nhảm những thứ không đâu trước khi hoàn toàn tỉnh táo. Cứ thả bạn ấy ra đi.

Newt và Minho nhìn nhau một lúc lâu.

- Coi nào. - Thomas bồi tiếp. - Teresa thì có thể làm được gì chứ? Chạy quanh và thọc dao vào mọi người chắc? Thôi đi.

Minho thở dài nói:

- Thôi được rồi. Thả con nhỏ ngớ ngẩn này ra vậy.

- Tôi không có ngớ ngẩn đâu nha! - Teresa hét lên, giọng nói của con bé lùng bùng vì bị mấy bức tường cản lại. - Tôi có thể nghe toàn bộ những gì mấy người đang nói đó.

Newt trợn mắt nói:

- Cậu chọn bạn gái khéo quá, Tommy ạ.

- Nhanh lên nào, - Thomas đáp, - tôi chắc chắn là chúng ta có rất nhiều chuyện phải làm trước khi đám Nhím sầu quay lại tối nay… Trừ phi chúng xuất hiện giữa ban ngày.

Newt vừa làu bàu tiến đến cửa vừa lôi chùm chìa khóa ra. Sau vài tiếng lách cách, cánh cửa bật mở.

- Ra.

Teresa bước ra khỏi căn phòng nhỏ, trừng mắt nhìn Newt khi đi ngang qua thằng bé. Nó cũng ném một cái nhìn chẳng dễ chịu hơn vào Minho trước khi lại đứng bên cạnh Thomas. Cánh tay con bé quệt nhẹ vào tay của Thomas, làm nó thấy gai gai và nhột nhạt muốn chết.

- Được rồi, nói đi. - Minho nói. - Chuyện gì mà quan trọng dữ vậy?

Thomas nhìn Teresa, không biết phải mở lời thế nào.

- Cái gì? - Teresa nói. - Cậu nói đi. Rõ ràng tụi nó nghĩ tớ là con tâm thần giết người hàng loạt mà.

- Ừ, nhìn cậu cũng nguy hiểm lắm đó. - Thomas lẩm bẩm, rồi quay sang Newt và Minho. - Chuyện là như thế này, khi Teresa tỉnh giấc khỏi cơn hôn mê, bạn ấy có những hồi ức thoáng qua. Bạn ấy đã… ơ… - Suýt chút nữa thì Thomas đã buột miệng về việc Teresa nói chuyện với nó trong đầu. - Theo như Teresa kể lại sau đó thì Mê cung là một mật mã. Thay vì đánh đố chúng ta bằng một lối thoát lắt léo, nó đang gửi cho chúng ta một thông điệp.

- *Mật mã?* - Minho hỏi - Làm sao nó là một mật mã được?

Thomas lắc đầu, ước gì mình có thể trả lời.

- Tôi không biết chắc. Các cậu rành rẽ mấy tấm mê đồ hơn tôi. Nhưng tôi có một giả thuyết. Đó là lý do tại sao cần phải hy vọng là các Tầm đạo sinh có thể nhớ lại vài tấm mê đồ.

Minho liếc nhìn Newt, nhướng mày dò hỏi. Newt gật đầu.

- Gì vậy? - Thomas hỏi, tức tối vì mọi người vẫn giữ bí mật với mình. - Các cậu vẫn tiếp tục cư xử như đang giấu chuyện gì ấy.

Minho đưa hai tay lên xoa mắt, hít một hơi thật sâu.

- Thomas này, chúng tôi đã giấu chỗ mê đồ.

Lúc đầu nó không kịp hiểu.

- Hả?

Minho chỉ tay về phía Trang ấp.

- Tụi này đã giấu các mê đồ trong phòng vũ khí, rồi ngụy trang lại. Vì những cảnh báo của Alby. Và bởi vì cái gọi là sự *Kết thúc* mà bạn gái cậu đã kích hoạt.

Thomas mừng quýnh trước cái tin này đến nỗi lúc đầu quên mất tính chất khác thường của sự việc. Sau đó nó nhớ ra Minho đã hành động rất khả nghi ngày hôm trước, và nói là nhận được mệnh lệnh đặc biệt. Thomas nhìn sang Newt, thấy thằng bé gật đầu.

- Tất cả đều an toàn. - Minho nói. - Cả mớ mê đồ quỷ quái đó. Vậy nên nếu cậu có giả thuyết gì, thì nói lẹ lên giùm.

- Đưa tôi tới chỗ đó. - Thomas nói, sốt ruột muốn kiểm tra tận mắt.

- Được, ta đi thôi.

Chương 42

Minho bật đèn. Thomas nheo mắt một lúc mới quen được với ánh sáng. Những hình thù đầy đe dọa liên quan với các thùng vũ khí nằm bừa bộn trên bàn và sàn nhà. Dao kiếm, gậy gộc và những thứ ghê rợn khác dường như đang nằm chờ ở đó, sẵn sàng sống dậy và giết chết những kẻ nào ngu ngốc tiến lại gần chúng. Mùi ẩm mốc trong không khí chỉ càng làm cho căn phòng thêm rùng rợn.

- Có một cái tủ bí mật ở phía sau. - Minho giải thích, luồn qua vài cái kệ để vào trong một góc tối. - Chỉ có vài người trong số chúng tôi biết về chỗ này.

Thomas nghe thấy tiếng sàn gỗ kêu cót két, rồi Minho lôi ra một cái thùng giấy. Tiếng sột soạt mà nó gây ra nghe giống như tiếng dao cạ vào xương.

- Tôi đã cất những tấm mê đồ quý báu vào trong các thùng giấy này. Mỗi thùng tương ứng với một rương. Có tám thùng cả thảy. Tất cả đều nằm trong này.

- Trong này là khu vực nào? - Thomas hỏi trong lúc quỳ xuống bên cạnh cái thùng, háo hức muốn bắt đầu.

- Cứ mở ra mà xem. Mỗi trang đều có ghi chú, cậu còn nhớ không?

Thomas kéo bốn mảnh nắp thùng đang được gài chéo cho đến khi chúng bung ra. Các mê đồ của khu vực số Hai được chất thành một đống lộn xộn trong thùng. Nó thò tay vào và lôi ra một xấp.

- Được rồi. - Nó nói. - Các Tầm đạo sinh luôn luôn so sánh ngày này với ngày khác xem có một mẫu thức nào để giúp ta tìm ra một lối thoát. Các cậu thậm chí còn không rõ mình đang tìm cái gì, nhưng vẫn tiếp tục nghiên cứu

các mê đồ. Đúng không?

Minho gật đầu, tay khoanh lại, trông nó như thể một người nào đó sắp tiết lộ về bí quyết bất tử vậy.

- Thế này nhé. - Thomas nói tiếp. - Nếu như tất cả những dịch chuyển của các bức tường không hề có liên quan gì tới một cái mê cung, hay bất cứ thứ gì tương tự, thì sao? Nếu như những cách sắp xếp đó là để viết ra các *từ?* Một manh mối nào đó để giúp chúng ta thoát ra ngoài?

Minho chỉ vào xấp mê đồ trong tay Thomas, thở hắt ra:

- Này, cậu có biết tụi tôi đã nghiên cứu chúng nhiều tới mức nào không? Cậu không nghĩ là tụi này sẽ nhận ra nếu cái này vẽ ra *chữ cái* hay sao?

- Có thể là nó quá khó nhận biết nếu chỉ nhìn bằng mắt thường và so sánh ngày này với ngày khác. Cũng có thể là các cậu không nên so ngày hôm trước với ngày hôm sau, mà so từng ngày một thì sao?

Newt cười.

- Tommy này, dù không phải là thằng bé thông minh nhất ở đây, tôi cũng thấy có vẻ như cậu đang nói nhảm quá rồi đấy.

Trong lúc đó, đầu óc của Thomas vận hành hết tốc lực. Câu hỏi đang trong tầm nắm bắt của nó. Nó biết là mình sắp thành công. Chỉ có điều nó không diễn đạt nỗi thành lời thôi.

- Được rồi, được rồi. - Nó nói, bắt đầu lại. - Cậu luôn có một Tầm đạo sinh được phân công cho từng khu vực, đúng không?

- Đúng. - Minho đáp, tỏ ra thực lòng quan tâm và muốn hiểu rõ sự tình.

- Và Tầm đạo sinh đó vẽ ra một tấm mê đồ mỗi ngày, rồi đem so nó với mê đồ của những ngày hôm trước, của *cùng* khu vực. Thay vì làm như vậy, nếu như mỗi ngày các cậu so sánh tám khu vực *với nhau,* thì sao? Nếu mỗi ngày là một mật mã riêng rẽ? Các cậu có bao giờ so sánh các khu vực với nhau hay không?

Minho đưa tay xoa cằm, rồi gật đầu.

- Cũng làm rồi. Tụi này đã cố coi xem liệu khi đặt cạnh nhau thì các mê đồ có ghép thành cái gì hay không. Tất nhiên là tụi tôi đã làm rồi. Tụi này đã thử đủ mọi cách.

Thomas khoanh chân lại, nghiên cứu mấy tấm mê đồ trong lòng. Nó có thể nhìn thấy lờ mờ những đường nét ngoằn ngoèo của tấm mê đồ nằm ngay bên dưới tấm trên cùng. Đúng lúc đó, nó nhận ra chúng cần phải làm gì. Nó nhìn lên hai đứa kia nói:

- Giấy sáp.

- Hả? - Minho hỏi. - Cái g…

- Nghe tôi đi. Chúng ta cần giấy sáp và kéo. Cùng với tất cả chỗ bút lông đen và viết chì mà các cậu có thể tìm thấy.

Chảo chiên không vui vẻ gì khi bị lấy mất cả hộp đầy giấy sáp, khi việc tiếp tế hiện giờ đang bị cắt đứt. Thằng bé khăng khăng đó là thứ mà nó luôn thiếu, vì cần phải dùng để nướng bánh. Rốt cuộc đám trẻ phải nói mục đích của chúng để thuyết phục Chảo chiên buông mấy cuộn giấy ra.

Sau mười phút lùng tìm viết chì và bút lông - đa số nằm ở trong phòng mê đồ và đã bị cháy - Thomas ngồi trong hầm chứa vũ khí cùng với Newt, Minho và Teresa. Chúng không tìm được cây kéo nào, nên Thomas lấy luôn con dao sắc nhất mà nó tìm thấy.

- Chuyện này nên thành công. - Minho đe, mặc dù mắt nó ánh lên sự thích thú.

Newt chồm người tới trước, chống cùi chỏ lên bàn, như thể đang chờ một phép màu.

- Tiến hành đi, Đầu xanh.

- Được thôi. - Thomas đang rất hào hứng, nhưng cũng sợ là chuyện này chẳng đi đến đâu. Nó đưa con dao cho Minho, rồi chỉ vào chỗ giấy sáp. - Cậu rọc giấy thành hình vuông, kích thước bằng với mấy tấm mê đồ. Còn Newt và Teresa, các cậu lấy giúp tôi khoảng mười tấm mê đồ đầu tiên của mỗi khu vực.

- Cái gì vậy? Cắt thủ công hả? - Minho giơ con dao lên nhìn, vẻ ghê tởm. - Sao cậu không nói thẳng chúng ta làm chuyện này vì cái quái quỷ gì luôn cho nhanh?

- Giải thích thế là đủ rồi. - Thomas hiểu rằng những đứa kia chỉ cần nhìn thấy điều mà nó đang hình dung trong đầu. Nó đứng dậy đi lục lọi trong căn hầm. - Cho các cậu nhìn thấy tận mắt thì sẽ dễ hơn. Nếu tôi sai thì chúng ta có thể quay về với việc chạy lăng quăng như đám chuột thí nghiệm trong Mê cung.

Minho thở dài, rõ ràng là hơi bực bội, lẩm bẩm điều gì đó. Teresa ngồi yên lặng một lúc, rồi nói trong đầu Thomas.

Tớ biết cậu đang làm gì rồi. Giỏi lắm, thật đấy.

Thomas giật mình, nhưng cố gắng che giấu chuyện đó. Nó biết mình cần phải vờ như không nghe thấy gì trong đầu hết, nếu không thì những đứa khác sẽ nghĩ nó bị khùng.

Đến… giúp… tớ… đi, nó thử nói lại, tách riêng từng từ trong đầu, cố gắng hình dung ra thông điệp, và gửi đi. Nhưng Teresa không trả lời.

- Teresa. - Thomas gọi thành tiếng. - Cậu giúp tớ một chút được không? - Nó hất đầu về phía phòng chứa đồ.

Hai đứa đi vào trong căn phòng nhỏ bụi bặm và mở hết tất cả các thùng, lôi ra từng xấp bản đồ. Quay trở lại bàn, Thomas thấy Minho đã cắt được hai mươi tờ giấy, mỗi lần xong một tờ nó lại liệng sang bên phải, tạo thành một mớ lộn xộn.

Thomas ngồi xuống, cầm lấy vài tờ. Nó giơ một tờ giấy về phía ánh sáng, quan sát quầng sáng trắng đục xuyên qua tờ giấy. Đó chính là cái mà nó cần.

Thomas nhặt một cây viết lông.

- Được rồi, mọi người vẽ lại mê đồ của chừng mười ngày gần nhất lên những tờ giấy này. Nhớ là viết lại thông tin trên đầu trang để chúng ta không bị lầm lẫn. Sau khi làm xong, tôi nghĩ chúng ta sẽ có thể nhìn thấy một điều gì đó.

- Cái q… - Minho mở miệng nói.

- Đã nói rọc giấy thì cứ rọc đi. - Newt ra lệnh. - Tôi nghĩ mình đã hiểu ra ý định của Thomas rồi.

Thomas nhẹ người khi rốt cuộc cũng có người hiểu mình.

Chúng bắt tay vào việc, sao chép các mê đồ lên giấy nến, từng ngày một, cố gắng vẽ đúng và sạch sẽ, nhưng vẫn nhanh hết mức có thể. Thomas sử dụng một thanh gỗ làm thước để vạch cho thẳng. Chẳng mấy chốc nó đã hoàn thành năm bản sao, rồi thêm năm tờ nữa. Những đứa kia cũng rất nhiệt tình bám theo tiến độ của nó.

Trong khi vẽ, Thomas bắt đầu cảm thấy một chút lo sợ, một cảm giác rằng chúng chỉ đang phí phạm thời gian. Nhưng Teresa bên cạnh nó đang rất tập trung. Con bé lè lưỡi, bặm môi vạch các đường thẳng lên xuống, qua trái hay qua phải. Rõ ràng là con bé rất tin tưởng chúng đang thực sự đi đúng đường.

Hết thùng này đến thùng nọ, khu vực này sang khu vực khác, chúng cứ thế vẽ lại vẽ các mê đồ.

- Mỏi tay lắm rồi. - Cuối cùng Newt lên tiếng phá tan sự im lặng. - Rát hết mấy ngón tay rồi. Để xem chuyện này có nên cơm cháo gì không đã.

Thomas đặt cây viết lông xuống, co duỗi các ngón tay, thầm hy vọng là mình đã làm đúng.

- Được thôi, đưa cho tôi vài ngày gần nhất của từng khu vực nào. Ta hãy xếp chúng thành từng chồng trên bàn theo thứ tự từ khu vực số Một đến số Tám nhé. Một ở đây, - nó chỉ vào một đầu bàn, - Tám ở đằng kia. - Nó chỉ về phía cuối bàn.

Bọn trẻ yên lặng làm theo chỉ dẫn, phân loại những tờ giấy sáp đã vẽ thành tám xấp mỏng nằm dọc theo bàn.

Bồn chồn và căng thẳng, Thomas nhặt lấy một tờ giấy từ mỗi chồng, kiểm tra lại cho chắc chắn là chúng cùng ngày và theo đúng thứ tự. Tiếp đến, nó chồng khít các tờ giấy nến lên nhau, cho đến khi trước mắt nó tám sơ đồ của tám khu vực trong mê cung đã nhập lại làm một. Thứ mà Thomas nhìn thấy làm nó sững sờ. Như có phép màu, một hình ảnh đã hiện lên. Teresa buột miệng thốt lên một tiếng kêu nhỏ.

Các đoạn thẳng chất chồng và giao cắt nhau tạo thành một thứ giống như bàn cờ vây. Nhưng ở vùng trung tâm, có những đoạn thẳng được lặp lại nhiều hơn hẳn những đoạn khác và tạo thành một hình ảnh đậm nét. Nó không dễ nhận thấy, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, nó tồn tại.

Ở ngay chính giữa của tờ giấy là một chữ *T*.

Chương 43

Trong lòng Thomas bùng lên những cảm xúc lẫn lộn: nhẹ nhõm vì mình đã thành công, ngạc nhiên và háo hức vì muốn biết chuyện này sẽ dẫn chúng tới đâu.

- Trời đất. - Minho thốt lên, chỉ bằng một từ đó đã gói gọn tất cả cảm xúc của Thomas.

- Có thể chỉ là ngẫu nhiên. - Teresa nói. - Làm tiếp đi, nhanh lên.

Thomas làm theo, chồng tám tờ giấy của từng ngày theo thứ tự từ khu số Một đến khu số Tám. Lần nào cũng vậy, một chữ cái hiện lên giữa một rừng đoạn thẳng chồng chéo. Sau chữ *T* là chữ *R,* rồi chữ *U, N, G.* Tiếp theo là chữ *K, H, U.*

- Nhìn này. - Thomas nói, chỉ vào một hàng dài các xấp giấy mà chúng đã làm, bối rối nhưng vui mừng vì sự tồn tại của các chữ cái đã quá rõ. - Đó là từ *TRUNG* và *KHU.*

- Trung khu? - Newt hỏi. - Nghe có giống mật mã gì đâu.

- Chúng ta làm tiếp nào. - Thomas nói.

Sau khi xếp thêm vài chồng mê đồ chúng phát hiện từ thứ hai thật ra là *KHUYA.*

TRUNG và *KHUYA*.

- Rõ ràng không phải là trùng hợp ngẫu nhiên. - Minho nói.

- Đúng vậy. - Thomas đồng tình. Nó háo hức muốn biết thêm.

Teresa chỉ tay vào phòng chứa đồ.

- Chúng ta cần phải xem lại hết các mê đồ. Tất cả các thùng trong kia.

- Ừ. - Thomas gật gù. - Ta làm thôi.

- Tụi này không phụ được nữa đâu. - Minho nói.

Ba đứa còn lại quay sang nhìn thằng bé. Minho điềm tĩnh nhìn lại.

- Ít ra là tôi và Thomas. Chúng tôi cần phải cử các Tầm đạo sinh ra ngoài Mê cung.

- Cái gì? - Thomas hỏi. - Việc này quan trọng hơn nhiều!

- Có thể. - Minho bình tĩnh đáp. - Nhưng ta không thể bỏ lỡ một ngày nào ở ngoài đó. Không phải bây giờ.

Thomas thấy thất vọng ghê gớm. Tìm đường trong Mê cung thật đúng là phí thời gian nếu so với việc giải mã nó.

- Sao vậy, Minho? Cậu chẳng nói là cách sắp xếp của Mê cung tự lặp lại hay sao? Thêm một ngày cũng đâu có ý nghĩa gì?

Minho đập tay xuống bàn.

- Thôi đi, Thomas! Trong tất cả thời gian qua, hôm nay có thể là ngày quan trọng nhất để thoát khỏi đây. Có lẽ một thứ gì đó đã thay đổi, một thứ gì đó đã mở ra. Thực tế là, khi các bức tường không còn đóng lại nữa, tôi nghĩ chúng ta nên thử làm theo ý cậu, tức là ở lại ngoài đó qua đêm và khảo sát kỹ hơn.

Điều này làm Thomas chú ý. Nó vẫn luôn muốn làm như vậy. Nhưng nó thắc mắc:

- Vậy còn cái mật mã này? Nếu như…

- Tommy. - Newt ôn tồn nói. - Minho nói đúng. Các cậu hãy ra ngoài đó thăm dò. Tôi sẽ tập hợp vài trảng viên đáng tin cậy và lo tiếp vụ này. - Lúc này thằng bé ra dáng lãnh đạo hơn bao giờ hết.

- Tôi nữa. - Teresa đồng tình. - Tôi sẽ ở lại giúp Newt.

Thomas nhìn con bé.

- Cậu có chắc không? - Nó đang sốt ruột muốn tự mình tìm ra mật mã, nhưng nó nghĩ Minho và Newt nói đúng.

Teresa mỉm cười, khoanh tay lại.

- Nếu các cậu muốn giải mã một thông điệp bí ẩn từ một loạt hình vẽ mê cung phức tạp, thì tôi chắc chắn việc có một bộ óc con gái làm quản đốc là điều cần thiết. - Cái nhếch mép của con bé chuyển thành một nụ cười làm duyên.

- Nếu cậu bảo thế. - Thomas khoanh tay, mỉm cười nhìn lại con bé, đột nhiên chẳng muốn rời đi chút nào.

- Tốt rồi. - Minho gật gù, quay lưng bước đi. - Mọi chuyện đã được sắp xếp đâu vào đấy. Đi thôi. - Thằng bé đi ra cửa, nhưng nó dừng lại khi nhận ra Thomas không đi theo.

- Đừng lo, Tommy ạ. - Newt trấn an. - Bạn gái cậu sẽ ổn thôi mà.

Trong đầu Thomas đang ngổn ngang trăm mối. Nó rất nóng lòng muốn biết mật mã, nhưng cũng thấy bối rối khi nghe câu nói vừa rồi của Newt, băn khoăn trước những gì mà chúng có thể phát hiện ở ngoài Mê cung, và cả lo sợ nữa. Nhưng rồi nó gạt hết qua một bên. Không một lời từ biệt, nó theo sau Minho leo lên cầu thang.

Thomas giúp Minho triệu tập các Tầm đạo sinh để báo tin và tổ chức chuyến đi quan trọng. Nó thấy ngạc nhiên khi mọi người rất nhanh chóng đồng ý đây là lúc để thám hiểm kỹ lưỡng Mê cung và ở lại qua đêm ngoài đó. Mặc dù Thomas cảm thấy căng thẳng và sợ hãi, nó vẫn nói với Minho

rằng nó sẽ tự mình phụ trách một khu vực. Tuy vậy, thằng bé Trang chủ nhất định từ chối. Chúng đã có tám Tầm đạo sinh đầy kinh nghiệm để làm điều đó. Thomas sẽ đi cùng Minho. Thomas nhẹ người, nhưng cũng khá xấu hổ vì cảm thấy như vậy.

Nó và Minho chuẩn bị ba lô với nhiều đồ đạc hơn thường lệ. Chúng không biết cần phải ở lại ngoài đó bao lâu. Mặc dù còn sợ, Thomas cũng cảm thấy hào hứng. Biết đâu hôm nay sẽ là ngày chúng tìm thấy một lối ra?

Nó và Minho đang duỗi chân ở gần Cửa Tây thì Chuck đi tới để chào hai đứa.

- Đáng lẽ em nên đi với các anh, nhưng em không muốn chết thảm. - Thằng nhóc nói với một giọng đùa cợt hơi lố.

Thomas ngạc nhiên khi thấy mình bật cười.

- Cám ơn về lời động viên nhé.

- Cẩn thận nha. - Chuck nói, giọng nhanh chóng chuyển sang quan tâm thực lòng. - Ước gì em có thể giúp các anh.

Thomas rất xúc động. Nó dám cá là nếu tình hình thực sự yên ổn thì Chuck sẽ đi ngay nếu được yêu cầu.

- Cám ơn cậu, Chuck. Chúng tớ sẽ cẩn trọng.

Minho làu bàu.

- Cẩn trọng chứ không rụt vòi. Đây là lúc được ăn cả ngã về không, huynh à.

- Chúng ta nên đi thôi. - Thomas nói. Ruột gan nó đang bừng bừng như lửa đốt, chỉ muốn đi cho nhanh để khỏi phải đắn đo thêm. Xét cho cùng, việc ra ngoài Mê cung hay ở lại trong Trảng khi cổng không đóng cũng chẳng khác gì nhau. Mặc dù ý nghĩ đó không làm nó cảm thấy khá lên chút nào.

- Ờ. - Minho đáp với giọng đều đều. - Ta đi thôi.

- Này. - Chuck nói, mặt nhìn xuống chân trước khi nhìn Thomas. - Chúc may mắn. Nếu bạn gái anh thấy cô đơn vì nhớ anh thì em rất sẵn lòng an ủi.

Thomas đảo mắt.

- Mặt dẹp, Teresa không phải là bạn gái của tớ.

- Ô hô. - Chuck nói. - Anh đã bắt đầu dùng tiếng lóng của Alby rồi à. - Thằng nhóc cố gắng vờ như không hề sợ sệt trước những diễn biến vừa rồi, nhưng mắt nó vẫn để lộ sự thật. - Chúc may mắn, thật đấy.

- Cám ơn cậu, cái đó có ý nghĩa lắm. - Minho nói, đảo mắt. - Gặp cậu sau nhé.

- Phải rồi, hẹn các anh sau. - Chuck lí nhí nói, rồi quay lưng bước đi.

Thomas thấy lòng mình nhói lên nỗi buồn. Biết đâu chừng nó sẽ không thể nào gặp lại Chuck, Teresa hay bất kỳ đứa nào khác nữa. Bỗng nhiên một sự thôi thúc khiến nó buột miệng hét:

- Đừng quên lời hứa của tớ. Tớ sẽ đưa cậu về nhà!

Chuck quay lại, giơ một ngón tay cái lên, mắt long lanh nhòa lệ.

Thomas đáp trả bằng cách giơ hai ngón cái, rồi nó và Minho khoác ba lô

lên lưng và đi vào trong Mê cung.

Chương 44

Thomas và Minho chạy không ngừng cho đến khi đã qua hết nửa đường của khu vực số Tám. Hai đứa không mất nhiều thời gian vì rõ ràng là đêm qua các bức tường không hề di chuyển. Thomas thầm cảm ơn cái đồng hồ đeo tay, khi bầu trời giờ đây chỉ tuyền màu xám. Mọi thứ vẫn ở nguyên chỗ cũ. Chẳng cần phải vẽ sơ đồ hay ghi chú, nên nhiệm vụ của hai đứa chỉ là chạy đến điểm tận cùng rồi quay lại, kiểm tra xem liệu chúng có bỏ sót cái gì không. Minho dành hai mươi phút nghỉ chân, rồi hai đứa quay về.

Chúng chạy trọng yên lặng. Minho đã nói chuyện trò chỉ làm mất sức, nên Thomas tập trung vào nhịp chạy và hơi thở của mình. Đều đặn, Nhịp nhàng. Hít vào, thở ra. Hít vào, thở ra. Chúng cứ thế chạy mải miết trong Mê cung, làm bạn với những suy nghĩ của bản thân và tiếng chân nên thình thịch trên nền đá cứng.

Sau ba giờ chạy, Teresa làm Thomas bất ngờ khi giao tiếp trong đầu với nó.

Chúng tớ đang có tiến triển. Đã tìm được thêm vài từ nữa, nhưng chưa hiểu ra ý nghĩa của chúng.

Theo bản năng, Thomas lờ chuyện đó đi, một lần nữa phủ nhận việc ai đó có khả năng chui vào trong đầu nó, xâm phạm đến sự riêng tư của nó. Nhưng nó muốn nói chuyện với con bé.

Cậu có nghe thấy tớ không? Thomas hỏi, cố gắng mường tượng ra từng chữ trong đầu và quăng chúng về phía Teresa theo một cách nào đấy mà nó

không thể giải thích được. Tập trung tinh thần, Thomas thử lại lần nữa. *Cậu có nghe thấy tớ không?*

Có! Con bé đáp. *Lần thứ hai này tớ nghe rất rõ lời cậu nói.*

Thomas giật nảy người, suýt nữa ngừng chạy. Nó đã thành công!

Không hiểu chúng ta làm chuyện này như thế nào nhỉ, Thomas nói với Teresa trong đầu. Sự tập trung tinh thần khiến nó căng thẳng và cảm thấy cơn nhức đầu đang hình thành như một nốt phồng trong óc.

Có lẽ vì chúng ta từng yêu nhau, Teresa nói.

Thomas vấp chân, ngã sóng soài ra đất. Nó gượng gạo mỉm cười với Minho đang quay lại nhìn mà không hề giảm tốc độ, rồi đứng dậy và đuổi theo thằng bé. *Cái gì?* cuối cùng nó hỏi.

Nó cảm thấy Teresa đang cười, một hình ảnh ướt át đầy màu sắc. *Chuyện này lạ lắm,* Teresa nói. *Kiểu như cậu là một người lạ, nhưng tớ biết cậu không phải người lạ.*

Thomas cảm thấy người mát rượi sảng khoái, dù nó đang chảy mồ hôi ròng ròng. *Xin lỗi nếu làm cậu buồn, nhưng chúng ta hoàn toàn xa lạ. Tớ chỉ vừa mới gặp cậu, cậu quên rồi à?*

Đừng có dốt thế, Tom ạ. Tớ biết có kẻ nào đó đã làm thay đổi đầu óc của tụi mình và cấy cái gì đấy vào trong để tụi mình có thể thần giao cách cảm như thế này. Trước khi hai đứa mình tới đây. Chính điều đó đã khiến tớ có ý nghĩ trong đầu là hai đứa mình đã biết nhau từ trước.

Thomas cũng từng nghĩ tới điều đó, và nó biết có thể Teresa nói đúng. Dù sao thì nó cũng hy vọng là như thế. Nó bắt đầu thấy thích Teresa. *Thay đổi đầu óc à?* Nó hỏi. *Bằng cách nào?*

Tớ không biết. Có những ký ức mà tớ không nắm bắt được. Tớ nghĩ chúng ta đã làm điều gì đó rất quan trọng.

Thomas nhớ tới chuyện nó luôn cảm thấy có mối liên hệ với Teresa ngay từ lúc con bé mới đến Trảng. Nó muốn tìm sâu thêm một chút nữa để hiểu được lời Teresa vừa nói. *Là chuyện gì vậy?*

Ước gì tớ biết được. Tớ chỉ đang cố nêu lên các ý tưởng để xem liệu chúng có khơi gợi được điều gì trong đầu cậu hay không.

Thomas nghĩ tới những điều mà Gally, Ben và Alby đã nói về mình, những nghi ngờ cho rằng nó chống lại chúng và không phải là người đáng tin cậy. Nó cũng nghĩ tới điều mà Teresa đã nói với nó lần đầu tiên, rằng hai đứa đã gây ra tất cả những chuyện này với bọn trẻ, bằng cách nào đó.

Mật mã này phải có ý nghĩa gì đó, Teresa nói thêm. *Và dòng chữ trên tay của tớ nữa* - VSAT là tốt.

Có lẽ nó không quan trọng. Thomas đáp. *Có lẽ chúng ta sẽ tìm thấy một lối thoát. Ai mà biết được.*

Thomas nhắm mắt lại vài giây trong khi chạy, cố gắng tập trung. Dường như trong ngực nó có một cái túi khí bập bồng mỗi khi chúng trò chuyện với nhau, làm nó bực mình và hơi e ngại. Nó mở bừng mắt khi nhận ra rằng Teresa biết đâu có thể đọc được những ý nghĩ của nó ngay cả khi nó không cố giao tiếp với con bé trong đầu. Nó chờ một lời đáp, nhưng không có gì cả. *Cậu còn đó không?* Thomas hỏi.

Còn, nhưng giao tiếp kiểu này luôn làm tớ nhức đầu.

Thomas nhẹ nhõm khi thấy mình không phải là người duy nhất. Đầu tớ cũng đau lắm.

Thôi, Teresa nói, *gặp cậu sau nhé.*

Không, đợi đã! Nó không muốn Teresa bỏ đi. Con bé giúp nó khuây khỏa rất nhiều. làm cho cuộc chạy trở nên dễ dàng hơn.

Tạm biệt Tom. Tớ sẽ báo cho cậu biết khi chúng tớ tìm ra được điều gì đó.

Teresa… còn hàng chữ trên tay cậu?

Nhiều giây trôi qua. Không có tiếng trả lời.

Teresa ơi?

Con bé đã ngắt liên lạc. Thomas cảm thấy dường như cái bong bóng khí trong ngực mình vừa bục vỡ và nhả chất độc vào cơ thể của nó. Dạ dày nó đau quặn lên và ý nghĩ sẽ phải tiếp tục chạy rông cả ngày bỗng nhiên khiến nó tuyệt vọng.

Tự dưng Thomas muốn kể với Minho về việc nó và Teresa có thể nói chuyện với nhau, chia sẻ với thằng bé những điều đang xảy ra, trước khi đầu nó nổ tung. Nhưng nó không dám. Đưa thêm cái trò thần giao cách cảm này vào tình hình hiện tại có vẻ như không phải là một ý hay. Mọi chuyện đã đủ kỳ quặc lắm rồi. Thomas cúi đầu, hít một hơi thật dài và sâu. Nó sẽ ngậm miệng và tiếp tục chạy.

Sau hai lần nghỉ chân, cuối cùng Minho cũng chuyển sang đi bộ dọc theo một hành lang dài, kết thúc bởi một bức tường. Thằng bé ngừng lại và ngồi dựa vào bức tường phía cuối. Lớp dây thường xuân ở đó cực kỳ dày, khiến cho mọi thứ nhuốm một màu xanh mát mắt, che giấu đằng sau nó một lớp đá cứng rắn không thể vượt qua.

Thomas đến ngồi cạnh Minho và chúng ăn bữa trưa ít ỏi gồm có bánh mì

kẹp và trái cây cắt lát.

- Thế đấy. - Minho nói sau khi cắn miếng thứ hai. - Chúng ta đã chạy qua một lượt khu vực này. Ngạc nhiên là… không có lối thoát nào hết.

Thomas đã biết điều này, nhưng nghe thấy thằng bé nói ra lời, trái tim nó càng thêm nặng trĩu. Hai đứa không nói thêm gì, chỉ lặng lẽ ăn cho xong và chuẩn bị lên đường. Để tìm kiếm những thứ mà chẳng ai biết là gì.

Trong những giờ tiếp theo, Thomas và Minho sục sạo trên mặt đất, lần mò dọc theo các bức tường, thỉnh thoảng còn trèo lên đám dây thường xuân. Chúng không tìm được gì, và Thomas càng lúc càng thấy nản. Thứ duy nhất hay ho là một tấm biển khác cũng đề hàng chữ THẢM HỌA THẾ GIỚI - BAN THỬ NGHIỆM VÙNG SÁT THỦ. Minho thậm chí còn chẳng buồn liếc nhìn đến lần thứ hai.

Hai đứa ăn một lần nữa, tìm kiếm thêm đôi chút. Vẫn không thấy gì. Thomas bắt đầu chuẩn bị tinh thần để đón nhận điều không thể tránh khỏi: chẳng có gì để mà tìm. Khi đã sắp đến giờ đóng cổng, nó bắt đầu tìm dấu hiệu của lũ Nhím sầu và bắt đầu khựng lại ở mỗi ngả rẽ. Cả Thomas và Minho đều lăm lăm dao trong tay. Nhưng không có gì xuất hiện cho tới nửa đêm.

Minho bắt gặp một con Nhím sầu biến mất sau một góc tường phía trước và không quay lại. Ba mươi phút sau, Thomas cũng nhìn thấy một con hành động y hệt. Một giờ sau, một con Nhím sầu đi tuần trong Mê cung ngang qua chỗ hai đứa mà không buồn ngừng lại. Thomas đã gần như khuỵu xuống vì kinh hoàng.

Hai đứa tiếp tục tiến lên.

- Chắc tụi nó đang vờn chúng ta. - Một lúc sau Minho lên tiếng.

Thomas nhận ra nó đã từ bỏ việc dò tìm trên các bức tường và đang buồn

bã lê bước về lại Trảng. Theo như nó thấy thì Minho cũng đang có cảm giác y như vậy.

- Ý cậu là sao? - Thomas hỏi.

Minho thở dài:

- Có lẽ nhóm Hóa công muốn chúng ta biết là không có lối thoát nào hết. Các bức tường không buồn dịch chuyển nữa. Như thể đây chỉ là một trò chơi ngớ ngẩn và đã đến hồi kết thúc. Bọn họ muốn chúng ta quay lại và nói cho các trảng viên biết. Cậu sẽ cá bao nhiêu nếu chúng ta quay lại và phát hiện đám Nhím sầu đã bắt đi một người, giống như đêm qua? Tôi nghĩ Gally đã nói đúng. Chúng sẽ tiếp tục kết liễu dần tụi mình.

Thomas không đáp. Nó cảm thấy Minho đã nói sự thật. Bất cứ hy vọng nào mà nó có trong đầu lúc khởi hành đều đã tan tành mây khói từ lâu.

- Mình về thôi. - Minho nói, giọng mệt mỏi.

Thomas không muốn chấp nhận thất bại, nhưng nó gật đầu đồng tình. Giờ đây mật mã dường như là hy vọng cuối cùng của chúng, và Thomas quyết định sẽ tập trung vào đó.

Nó và Minho lặng lẽ quay về Trảng. Chúng không gặp bất kỳ con Nhím sầu nào khác nữa.

Chương 45

Theo đồng hồ của Thomas thì đã hết gần nửa buổi sáng khi nó và Minho

bước qua Cửa Tây vào trong Trảng. Thomas thấy mệt mỏi đến độ chỉ muốn đi ngủ một giấc. Hai đứa đã ở trong Mê cung suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ.

Ngạc nhiên thay, mặc cho ánh sáng chết chóc và tình hình rối ren, một ngày ở Trảng vẫn diễn ra theo lịch trình thường lệ: làm nông, làm vườn, dọn dẹp. Những thằng bé khác nhanh chóng nhìn thấy Thomas và Minho đứng đó. Chúng gọi Newt và thằng bé chạy tới.

- Hai cậu là những người đầu tiên quay lại. - Newt nói với hai đứa. - Có gì mới không? - Nét hy vọng hồn nhiên trên gương mặt của Newt làm Thomas đau nhói. Rõ ràng là thằng bé đã nghĩ chúng tìm thấy thứ gì quan trọng. - Hãy nói là các cậu có tin mừng đi nào.

Đôi mắt Minho đờ đẫn nhìn vào một điểm xa xăm xám xịt nào đó.

- Chẳng có gì hết. - Thằng bé nói. - Mê cung chỉ là một trò đùa ghê tởm.

Newt bối rối quay qua hỏi Thomas:

- Cậu ấy nói cái gì vậy?

- Cậu ấy đang nản chí. - Thomas nói, yếu ớt nhún vai. - Chúng tôi không tìm thấy gì khác biệt. Các bức tường không hề chuyển chỗ, không có lối thoát nào, không có gì. Hôm qua bọn Nhím sầu có đến không?

Newt đờ ra một chút, sa sầm nét mặt, rồi rốt cuộc cũng gật đầu.

- Có. Chúng đã bắt Adam.

Thomas không biết thằng bé đó. Nó thấy tội lỗi vì không hề có chút cảm xúc nào. *Lại vẫn chỉ bắt một đứa,* nó nghĩ bụng. *Có lẽ Gally đã đúng.*

Newt sắp nói điều gì đó thì Minho bỗng đùng đùng nổi giận, làm Thomas hết hồn.

- Tôi ngán chuyện này lắm rồi! - Thằng bé nhổ toẹt vào đám dây thường xuân, gân cổ. - Tôi ngán lắm rồi! Hết rồi! Tất cả hết thật rồi! - Nó tháo ba lô liệng xuống đất. - Không có lối thoát nào. Chưa bao giờ có, và sẽ không bao giờ có. Chúng ta tiêu cả đám rồi.

Thomas trơ mắt nhìn, cổ họng khô khốc, trong lúc Minho hậm hực dậm chân đi về phía Trang ấp. Nó cảm thấy lo lắng. Minho buông xuôi tức là vấn đề của bọn chúng đã trở nên quá lớn.

Newt không nói gì, chỉ bỏ đi để mặc Thomas sững người đứng đó. Nỗi tuyệt vọng treo lơ lửng trong không khí như đám khói của vụ cháy phòng mê đồ, dày đặc và cay xè.

Trong khoảng một giờ đồng hồ sau đó, các Tầm đạo sinh còn lại cũng lần lượt quay về, và theo như Thomas nghe ngóng được thì chẳng ai tìm thấy gì, tất cả đều xuôi xị. Những gương mặt u ám hiện diện ở khắp nơi trong Trảng. Phần lớn đám trẻ bỏ bê công việc hàng ngày của mình.

Thomas hiểu giờ đây mật mã của Mê cung là niềm hy vọng duy nhất của chúng. Nó sẽ phải tiết lộ một điều gì đó. Phải là như thế. Sau khi đi lang thang trong Trảng để nghe chuyện của các Tầm đạo sinh khác, nó kiên quyết gạt nỗi e dè sang một bên.

Teresa ơi, nó gọi thầm trong đầu, mắt nhắm lại như thể điều đó sẽ giúp nó thành công. *Cậu ở đâu vậy? Có tìm thấy gì không?*

Sau một lúc lâu, nó sắp bỏ cuộc, tự nhủ mình không làm được thì giọng nói Teresa vang lên.

Tom hả, cậu vừa nói gì à?

Ừ, nó đáp, mừng rỡ vì đã bắt được liên lạc. *Cậu có nghe tớ nói không? Tớ đang làm đúng chứ hả?*

Thỉnh thoảng cũng hơi vấp váp, nhưng cậu vẫn giao tiếp được. Ngộ ghê há?

Thomas nghĩ về chuyện đó - bây giờ thì nó đã quen dần. Cũng không tệ lắm. *Các cậu vẫn còn ở trong hầm à?Tớ đã gặp Newt, nhưng sau đó cậu ta lặn mất tăm.*

Vẫn ở đây. Newt cử ba bốn trảng viên đến giúp chúng tớ vẽ lại các mê đồ. Tớ nghĩ đã tìm ra toàn bộ mật mã.

Tim Thomas nhảy vọt lên cổ. *Thật chứ?*

Xuống đây đi.

Được rồi. Vừa nói trong đầu chân nó vừa bước đi, không hiểu sao bây giờ nó không còn thấy kiệt quệ nữa.

Newt để cho Thomas vào.

- Minho vẫn chưa chịu xuất hiện. - Thằng bé nói trong lúc hai đứa theo cầu thang xuống dưới căn hầm. - Đôi lúc cậu ấy cũng nóng đầu ghê lắm.

Thomas ngạc nhiên khi Minho phí phạm thời gian vào chuyện hờn mát, đặc biệt là khi mật mã đã được tìm ra. Nó gạt suy nghĩ đó ra khỏi đầu khi đi vào phòng. Nhiều trảng viên mà nó không quen biết đang đứng xung quanh bàn. Tất cả đều có vẻ mệt mỏi, mắt trũng sâu. Hàng đống mê đồ nằm lung tung khắp mọi nơi, kể cả trên sàn nhà. Trông nơi này như thể vừa hứng chịu một trận gió lốc quét qua.

Teresa đang đứng dựa vào mấy cái kệ, đọc một tờ giấy. Con bé liếc nhìn

lên khi Thomas vào phòng, nhưng lại cụp mắt xuống thứ ở trên tay. Hành động này làm Thomas hơi buồn một chút - nó cứ tưởng Teresa sẽ sung sướng khi nhìn thấy nó - nhưng ngay lập tức nó thấy mình thật ngớ ngẩn khi nghĩ như vậy. Rõ ràng là con bé đang bận giải mật mã.

Cậu phải xem cái này, Teresa nói trong đầu Thomas trong lúc Newt giải tán những trảng viên còn lại. Bọn trẻ trèo lên cầu thang gỗ, vài đứa phàn nàn vì tốn nhiều công sức mà không được gì.

Thomas đáp lại Teresa trong đầu, lo ngại rằng Newt có thể biết được chuyện đang diễn ra. *Đừng có nói trong đầu tớ khi Newt đang ở gần. Tớ không muốn cậu ta biết được về… năng lực của tụi mình.*

- Lại đây xem này. - Teresa nói thành tiếng, chẳng buồn giấu nét ranh mãnh trên khuôn mặt.

- Tôi sẽ quỳ xuống hôn chân cậu, nếu cậu giải được nó. - Newt nói.

Thomas đi lại chỗ Teresa đứng, háo hức muốn biết chúng đã tìm được gì. Con bé đưa tờ giấy ra, lông mày nhướn lên.

- Không nghi ngờ gì về tính chính xác của nó, - con bé nói, - nhưng chỉ có điều, chẳng hiểu nó nói gì.

Thomas cầm mảnh giấy, lướt mắt nhanh một lượt. Có sáu con số được khoanh tròn dọc theo mép trái của tờ giấy, từ một đến sáu. Bên cạnh mỗi con số là một từ được viết bằng chữ in hoa.

TRUNG

KHUYA

HUYẾT

TUYỆT

PHANH

NHẤN

Chỉ có thế. Sáu từ.

Nỗi thất vọng tràn trề trong lòng Thomas. Nó cứ chắc mẩm là ý nghĩa của mật mã sẽ rõ ràng một khi chúng tìm ra tất cả các chữ. Nó nhìn Teresa, tim trĩu nặng.

- Có thế thôi à? Cậu có chắc là chúng theo đúng thứ tự không?

Teresa lấy lại tờ giấy trên tay Thomas.

- Mê cung đã lặp đi lặp lại mấy từ này từ nhiều tháng rồi. Tụi này đã ngừng lại khi nhận ra điều đó. Mỗi lần, sau từ NHẤN, nó không vẽ ra chữ cái nào trong suốt một tuần, rồi bắt đầu trở lại bằng từ TRUNG. Vậy nên chúng tớ cho rằng TRUNG là từ đầu tiên. Và đây là thứ tự của chúng.

Thomas khoanh tay lại, dựa người vào mấy cái kệ bên cạnh Teresa. Nó ghi nhớ sáu từ đó trong đầu mà không hề suy nghĩ. Trung. Khuya. Huyết. Tuyệt. Phanh. Nhấn. Nghe chẳng có nghĩa gì cả.

- Vui há, cậu thấy không? - Newt nói đúng như suy nghĩ của Thomas.

- Ừ. - Thomas đáp, hừ một tiếng bực bội. - Chúng ta cần Minho xuống dưới này. Biết đâu cậu ấy biết được những điều mà ta không biết. Chỉ cần ta có thêm manh mối… - Nó bỗng cứng người, xây xẩm mặt mày, suýt chút nữa thì ngã lăn ra sàn nếu không dựa vào mấy cái kệ. Một ý tưởng vừa mới

bật ra trong đầu nó. Một ý tưởng kinh dị, khủng khiếp, hãi hùng.

Nhưng bản năng mach bảo là nó nghĩ đúng. Rằng đó là điều mà nó cần phải làm.

- Tommy. - Newt gọi, bước lại gần. Vẻ lo ngại làm trán thằng bé nhăn tít. - Cậu bị sao vậy? Mặt cậu trắng bệch như ma ấy.

Thomas lắc đầu, định thần lại.

- Ồ… không có gì. Tôi xin lỗi. Mắt tôi nhức quá. Có lẽ tôi cần phải đi ngủ. - Nó day day hai bên thái dương cho có vẻ thuyết phục.

Cậu ổn chứ? Teresa hỏi trong đầu nó. Thomas nhìn thấy con bé cũng đang lo lắng không kém gì Newt. Điều đó làm nó thấy vui vui.

Ổn mà, thật đấy. Tớ chỉ mệt thôi. Tớ cần nghỉ ngơi chút ít.

- Thôi, - Newt nói, vươn tay ra nắm lấy vai Thomas, - cậu đã mất cả đêm lùng sục trong Mê cung rồi. Đi ngủ đi.

Thomas nhìn Teresa, rồi lại nhìn Newt. Nó muốn tiết lộ ý tưởng của mình, nhưng rồi lại thôi. Thay vào đó, nó chỉ gật đầu và đi ra cầu thang.

Trong đầu nó bây giờ đã có một kế hoạch. Tồi tệ, nhưng vẫn là một kế hoạch.

Chúng cần thêm các manh mối để giải mật mã. Chúng cần ký ức.

Vì vậy, nó sẽ để cho một con Nhím sầu chích, và trải qua quá trình Biến đổi. Với một mục đích rõ ràng.

Chương 46

Suốt ngày hôm đó Thomas không nói chuyện với ai.

Teresa đã nhiều lần cố thử. Nhưng nó vẫn nhắc lại điệp khúc rằng nói thấy mệt, chỉ muốn được ở một mình và ngủ trong rừng, dành một ít thời gian để suy ngẫm. Cố gắng khám phá ra những bí mật bị giấu kín trong đầu mình, có thể giúp chúng biết cần phải làm gì.

Nhưng trong thực tế, nó đang lên dây cót cho kế hoạch mà nó đã ấn định vào tối hôm đó, tự thuyết phục mình rằng đó là một việc đúng đắn cần phải làm. Việc duy nhất phải làm.

Cuối cùng, khi đồng hồ báo cho nó biết buổi tối đã tới, Thomas vào trong Trang ấp với mọi người. Nó gần như không nhận ra mình đói, cho tới lúc bắt đầu ăn bữa tối mà Chảo chiên đã chuẩn bị một cách cập rập, gồm có bánh bích quy và súp cà chua.

Lại là một đêm không ngủ nữa.

Các Thợ dựng đã dùng ván bít kín các lỗ thủng mà đám quái vật bắt Adam và Gally đã gây ra. Kết quả giống như tác phẩm của mấy ông bợm nhậu say xỉn, nhưng cũng đủ vững chắc. Newt và Abby nhấn mạnh đám trẻ cần luân chuyển chỗ ngủ sau mỗi đêm. Rốt cuộc thằng nhóc thủ lĩnh cũng đã khá hơn và có thể đi lại được với cái đầu quấn băng.

Thomas được phân vào phòng khách lớn ở dưới lầu, với những đứa nhỏ mà nó đã ngủ cùng đêm đầu tiên. Sự yên lặng nhanh chóng bao trùm lên cả căn phòng, mặc dù nó không chắc là do mọi người ngủ thật, hay chỉ là do quá sợ mà im lặng cầu trời cho bọn Nhím sầu không đến nữa. Khác với đêm

đầu tiên, đêm nay Teresa được phép ngủ trong trang ấp với mọi người. Con bé cuộn mình trong hai tấm chăn ngay bên cạnh Thomas. Nó cảm thấy Teresa đã ngủ. Ngủ thật.

Thomas thì chắc chắn là không thể ngủ được, mặc dù nó biết cơ thể mình rất cần được ngủ. Nó cố hết sức để giữ cho hai mắt nhắm lại, buộc mình phải thư giãn. Nhưng không thành công. Đêm càng trôi qua thì cảm giác chờ đợi lại càng đè nặng lên ngực nó.

Thế rồi, đúng như dự kiến, những tiếng động đầy ám ảnh của bầy Nhím sầu vang lên ở bên ngoài. Đã đến lúc rồi.

Bọn trẻ co cụm ở sát bức tường ở xa cửa sổ nhất, cố hết sức giữ yên lặng. Thomas rúc vào một góc bên cạnh Teresa, tay bó gối, mắt nhìn chăm chăm vào cửa sổ. Việc thực hiện hóa quyết định kinh khủng nung nấu trong đầu giống như một nắm tay bóp nghẹt trái tim nó.

Sự căng thẳng trong phòng mỗi lúc một tăng. Các tráng viên im như thóc, không ai dám nhúc nhích. Một tiếng kim loại cạ vào gỗ nho nhỏ vang vọng khắp ngôi nhà. Thomas nghe như có một con Nhím sầu đang trèo lên phía đằng sau của Trang ấp, phía đối diện với chỗ chúng đang đứng. Vài giây sau có thêm nhiều tiếng động vang lên từ nhiều hướng. Tiếng gần nhất là ngay ở bên ngoài cửa sổ của chúng. Không khí trong phòng như bị đóng băng. Thomas ấn nắm tay vào mắt. Sự chờ đợi đợt tấn công đang giết dần nó.

Bỗng có tiếng gỗ gãy và kính vỡ vang rền ở đâu đó trên lầu, làm cả ngôi nhà rung động, Thomas tê dại đi khi những tiếng hét thất thanh vang lên, nối tiếp với tiếng chân chạy thình thịch. Tiếng răng rắc và kèn kẹt cho biết cả một đám đông tráng viên đang chạy xuống tầng trệt.

- Chúng đã bắt Dave rồi! - Một đứa nào đó rú lên lanh lảnh trong khiếp đảm.

Không ai trong phòng của Thomas nhúc nhích. Nó biết đứa nào cũng có cảm giác mình có tội vì thấy nhẹ người - vì ít ra thì chúng không bị bắt. Và

có lẽ chúng sẽ được an toàn thêm một đêm nữa. Hai đêm liên tục chỉ có một đứa bé bị bắt đi, nên mọi người bắt đầu tin rằng Gally đã nói đúng.

Thomas nhảy dựng khi một tiếng thình khủng khiếp vang lên ngay bên ngoài cửa phòng, kèm theo những tiếng thét và tiếng gỗ gãy răng rắc, như thể một con quái vật hàm thép đang gặm cả cái cầu thang. Một giây sau đó, có tiếng gỗ bung ra ở phía cửa chính. Con Nhím sầu vừa chui vào nhà bây giờ đang đi ra.

Nỗi sợ hãi bùng nổ trong lòng Thomas. Bây giờ hoặc là không bao giờ.

Thomas nhảy phắt dậy và lao ra cửa, đá tung nó ra. Có tiếng Newt thét, nhưng Thomas mặc kệ, cứ thế chạy qua sảnh, vừa vấp vừa nhảy tránh những mảnh gỗ vương vãi. Nó trông thấy cửa trước bây giờ chỉ còn lạ một cái miệng lởm chởm há hoác vào màn đêm xám xịt. Thomas lao thẳng tới đó và phóng ra ngoài Tráng.

Tom! Teresa hét lên trong đầu Thomas. *Cậu làm gì vậy?*

Nó phớt lờ con bé, tiếp tục chạy.

Nhóm Nhím sầu bắt giữ Dave - một thằng bé mà Thomas chưa bao giờ bắt chuyện - đang lăn trên lớp đinh của mình về phía Cửa Tây, phát ra những tiếng kêu rì rì. Những con Nhím sầu khác đã tập hợp lại trong sân và đi theo đồng bọn về phía Mê cung. Không chần chừ mặc dù biết những đứa kia sẽ tưởng nó đang tìm cách tự sát, Thomas chạy đua theo con Nhím sầu cho tới khi nó đã ở giữa chúng. Những con Nhím bị bất ngờ và tỏ ra ngập ngừng.

Thomas lao bổ vào con quái vật đang giữ Dave, cố kéo thằng bé ra, với hy vọng là con Nhím sầu sẽ phản công. Teresa hét lên trong óc nó to đến nỗi nó tưởng như có một mũi khoan đang khoang vào trong sọ mình.

Ba con Nhím sầu cùng nhào vào Thomas một lượt. Những cái càng dài, giác bám và gai nhọn chĩa ra tua tủa. Thomas vung tay vung chân, nhắm vào

cái thân hình bầy nhầy kinh tởm của con Nhím sầu và đá văng cánh tay kim loại ghê rợn - nó chỉ muốn bị chích, chứ không muốn bị bắt đi giống như Dave. Mấy con Nhím sầu càng tấn công mạnh hơn, và Thomas cảm thấy đau nhói khắp mọi nơi trên cơ thể - những cái đau như kim châm, cho biết nó đã thành công. Nó hét lên, đấm đá và tự lôi mình ra, lăn tròn người cố thoát khỏi bầy quái vật. Sau một lúc giằng co hết sức, rốt cuộc Thomas cũng tìm được một chỗ trống để đặt chân và chạy thật nhanh.

Ngay sau khi nó thoát khỏi tầm với của bầy quái vật, chúng bỏ cuộc và rút đi, biến vào trong Mê cung. Thomas gục xuống đất, rên rỉ vì đau đớn. Newt lập tức chạy tới, theo sau là Chuck, Teresa và nhiều đứa khác. Newt ôm lấy hai vai Thomas rồi xốc hai bên nách nâng nó dậy.

- Đỡ lấy hai chân cậu ấy! - Thằng bé la lớn.

Thomas cảm thấy thế giới quay cuồng, đầu óc mê sảng và buồn nôn. Một người nào đó, mà nó chẳng biết nữa, làm theo mệnh lệnh của Newt. Chúng khiêng Thomas băng qua khoảng sân vào Trang ấp, xuôi theo hành lang bề bộn vào trong phòng, rồi đặt lên một cái ghế nệm. Mọi thứ vẫn tiếp tục xoay vòng và đảo lộn.

- Cậu đã làm cái quái gì vậy? - Newt hét vào mặt Thomas. - Sao cậu có thể ngu đến thế!

Thomas phải nói hết trước khi ngất đi:

- Không… Newt… cậu không hiểu…

- Im đi! - Newt la lên. - Đừng có phí sức nữa!

Thomas cảm thấy có người đang kiểm tra tay chân mình, xé quần áo nó và tìm các thương tích. Một Y-tờ nói loáng thoáng là nó đã bị chích hàng chục mũi.

Teresa đang đứng ở phía chân của Thomas, lay mắt cá chân phải của nó. *Sao vậy Tom? Tại sao lại làm chuyện đó?*

Bởi vì… Nó không còn sức lực để tập trung nữa.

Newt hét lên bảo mang Huyết sầu tới. Một phút sau Thomas thấy một mũi kim chích vào cánh tay mình. Cảm giác ấm nóng lan dần từ đó ra khắp cơ thể của nó, xoa dịu nó, làm dịu bớt cơn đau. Nhưng mọi thứ vẫn như đang đảo lộn, và Thomas biết chỉ vài giây nữa là nó sẽ mê mụ đi.

Căn phòng quay đều, những sắc màu hòa trộn vào nhau, sục sôi mỗi lúc một nhanh. Thomas thu hết sức tàn để nói một điều trước khi bóng tối hút lấy nó.

- Đừng lo. - Nó thì thào, hy vọng rằng bọn trẻ có thể nghe thấy. - Tôi làm điều này là có mục đích…

Chương 47

Thomas không có chút khái niệm nào về thời gian khi trải qua quá trình Biến đổi.

Quá trình này bắt đầu giống như những ký ức đầu tiên ở trong chiếc Hộp - tối tăm và lạnh lẽo. Nhưng lần này Thomas không cảm thấy có bất cứ thứ gì chạm vào cơ thể mình cả. Nó trôi trong hư vô, mắt chỉ thấy một khoảng không đen ngòm. Nó không nhìn, không nghe, không ngửi thấy gì hết. Như thể có kẻ nào đó đã đánh cắp mất năm giác quan của Thomas và bỏ mặc nó trong chân không.

Thời gian mỗi lúc một lê thê. Nỗi sợ hãi chuyển thành sự tò mò rồi chán chường.

Cuối cùng, sau khi đã chờ đợi chán, mọi thứ bắt đầu thay đổi.

Một cơn gió xa xôi nổi lên, khó mà cảm thấy, nhưng có thể nghe thấy được. Tiếp đến, một làn sương trắng xuất hiện ở đằng xa - một đám khói cuộn xoáy tạo thành một cái phễu khổng lồ, vươn dài mãi đến khi Thomas không còn nhìn thấy đỉnh và đáy của nó nữa. Thomas cảm thấy những luồng không khí bị hút vào trong vòng xoáy từ phía sau lưng thổi tới, cuốn lấy áo quần và tóc tai của nó làm chúng tung bay như những mảnh cờ trong gió bão.

Đám sương dày bắt đầu di chuyển về phía Thomas - hoặc là Thomas đang tiến lại gần nó - và nó tăng tốc một cách đáng báo động. Một vài giây phút trước Thomas còn nhìn thấy rõ hình dạng của cái phễu, thì giờ đây trước mắt nó chỉ tuyền một màu trắng.

Rồi Thomas bị cái phễu xoáy tít kia nuốt chửng. Nó cảm thấy đầu óc mình bị đám sương khói bao phủ và các ký ức bắt đầu đổ ào vào trong tâm trí của nó.

Mọi thứ trở nên đau đớn.

Chương 48

- Thomas!

Giọng nói từ xa vẳng tới trong tiếng vọng trong một đường hầm dài.

- Thomas, anh có nghe thấy không?

Nó không muốn trả lời. Đầu óc nó đã khép chặt lại khi không còn chịu đựng nổi sự đau đớn nữa. Nó sợ rằng mình sẽ lại bị đau nếu như nó tự cho phép mình tỉnh lại. Nó cảm thấy có ánh sáng ở phía bên kia mí mắt, nhưng cũng hiểu rằng mình sẽ không chịu nổi nếu mở mắt ra. Nó không nhúc nhích.

- Thomas, Chuck đây mà. Anh ổn không? Đừng có chết nha.

Mọi thứ ùa về trong đầu nó. Trảng, lũ Nhím Sầu, mũi gai đau nhói, sự Biến đổi. Những ký ức… Mê cung không thể giải được. Con đường thoát duy nhất là một thứ chúng chưa bao giờ ngờ tới. Một thứ ghê rợn. Nó thấy nỗi tuyệt vọng đè nặng.

Miệng rên rỉ, nó cố gắng mở mắt, nhấp nháy một lúc. Khuôn mặt bụ bẫm của Chuck đây rồi. Thằng nhóc đang nhìn nó chằm chằm bằng đôi mắt sợ hãi. Mặc cho mọi thứ, mặc cho những điều ghê rợn khủng khiếp đang diễn ra, Chuck mỉm cười.

- Anh ấy tỉnh lại rồi! - Thằng nhóc reo lên với mọi người. - Thomas tỉnh lại rồi!

Âm thanh chát chúa trong giọng nói của thằng nhóc làm nó nhăn mặt và nhắm mắt lại.

- Chuck, cậu có cần phải hét lên như thế không? Tớ không được khỏe.

- Em xin lỗi. Tại em mừng quá khi anh tỉnh lại. Anh hên lắm mới không bị em mi một cái thật kêu đó.

- Làm ơn đi, Chuck. - Thomas mở mắt ra và gắng gượng ngồi dậy trên chiếc giường mà nó đang nằm, rồi dựa lưng vào tường, duỗi chân ra. Nó thấy

đau nhức mọi khớp xương và cơ bắp. - Chuyện này kéo dài bao lâu rồi? - Nó hỏi.

- Ba ngày. - Chuck đáp. - Ban đêm bọn em để anh nằm trong Trang thất để cho an toàn, còn ban ngày thì đưa về đây. Nhiều lần em tưởng anh chết luôn rồi. Nhưng nhìn đi. Trông anh bảnh hết sức!

Thomas chỉ có thể tưởng tượng được trông mình tệ đến thế nào.

- Bọn Nhím Sầu có đến không?

Nét mặt vui vẻ của Chuck sa sầm thấy rõ.

- Có. - Chúng đã bắt Zart và hai trang viên khác. Mỗi đêm một người. Minho và các Tầm đạo sinh đã bới tung Mê cung lên, cố gắng tìm một lối thoát hoặc sử dụng một cách nào đó cho cái mật mã quái quỷ mà các anh đã tìm ra. Nhưng chẳng có gì. Theo anh tại sao bọn Nhím sầu chỉ bắt đi một người mỗi lần?

Dạ dày của Thomas chua loét. Bây giờ nó đã biết lý do chính xác của chuyện đó, và một vài điều khác nữa. Quá đủ để hiểu rằng đôi khi biết nhiều chỉ khổ thêm.

- Gọi Newt và Alby tới đây. - Rốt cuộc Thomas cũng trả lời. - Nói họ chúng ta cần triệu tập một Trang nghị. Càng sớm càng tốt.

- Nghiêm túc chứ?

Thomas buột miệng thở dài.

- Này Chuck, tớ vừa mới bị Biến đổi. Cậu có nghĩ rằng tớ nghiêm túc không?

Không nói một lời, Chuck bật dậy và chạy ra khỏi phòng, tiếng gọi Newt của nó nhỏ dần theo từng bước chạy.

Thomas nhắm mắt lại, ngả đầu dựa vào tường. Rồi nó gọi tên con bé trong đầu.

Teresa.

Thoạt đầu Teresa không trả lời, nhưng sau đó thì giọng nói của nó vang lên trong óc Thomas rành rọt hệt như hai đứa đang ngồi cạnh nhau. *Chuyện đó thật ngu ngốc, Tom ạ. Rất, rất ngu ngốc.*

Buộc phải làm thế, Thomas đáp trong đầu.

Mấy ngày vừa rồi tớ ghét cậu ghê lắm. Cậu phải nhìn lại chính mình đi. Da cậu, đám tĩnh mạch đó.

Cậu ghét tớ sao? Thomas run lên khi thấy Teresa tỏ rõ sự quan tâm đến mình.

Con bé ngừng lời. *Nói vậy có nghĩa là tớ sẽ giết cậu nếu cậu không qua khỏi.*

Thomas thấy ấm áp nơi lồng ngực, bèn đưa tay lên chạm vào đó. *Ơ... cám ơn cậu. Chắc là thế.*

Vậy cậu nhớ được gì rồi hử?

Thomas ngập ngừng. *Đủ nhiều. Những gì cậu nói về hai chúng ta và những điều mà bọn họ đã làm cho chúng ta…*

Có đúng không?

Chúng ta đã làm nhiều việc xấu, Teresa. Thomas cảm nhận được sự thất vọng của Teresa, như thể con bé có cả triệu câu hỏi và không biết phải bắt đầu từ đâu.

Cậu có biết được điều gì hữu ích để có thể đưa chúng ta ra khỏi đây hay không? Teresa hỏi, hình như con bé không muốn biết mình đã can dự vào phần nào trong toàn bộ chuyện này. *Mật mã dùng để làm gì?*

Thomas ngừng lời, chưa muốn nói về chuyện này vội. Nó muốn tập hợp lại các ý nghĩ trước. Cơ hội duy nhất để trốn thoát có thể là cửa tử. *Có lẽ, cuối cùng nó nói, nhưng sẽ không dễ dàng đâu. Chúng ta cần một buổi Trang nghị. Tớ sẽ yêu cầu cho cậu tham dự. Tớ không có đủ sức để nói hai lần.*

Cả hai đứa không nói gì một lúc lâu, cảm giác tuyệt vọng dâng lên trong lòng chúng.

Teresa này.

Ừ?

Ta không thể giải được Mê cung.

Con bé im lặng một lúc lâu rồi trả lời. *Tớ nghĩ giờ thì ai cũng hiểu chuyện đó rồi.*

Thomas không thích nghe thấy sự đau khổ trong giọng điệu của con bé. Nó có thể cảm nhận được điều đó trong đầu. *Đừng lo, dù vậy nhóm Hóa công muốn chúng ta thoát ra ngoài. Tớ có một kế hoạch.* Nó muốn tiếp thêm hi vọng cho Teresa, dù chỉ là chút ít.

Ồ, thế à.

Ừ, nó rất khủng khiếp, và một vài người trong chúng ta có thể bị chết. Nghe cũng hứa hẹn chứ nhỉ?

Hứa hẹn lắm. Như thế nào?

Chúng ta phải…

Trước khi Thomas kịp nói hết thì Newt bước vào phòng, cắt ngang suy nghĩ của nó.

Tớ sẽ kể cho cậu nghe sau, Thomas nhanh chóng kết thúc.

Nhanh lên nhé! Teresa nói, rồi biến ra khỏi đầu Thomas.

Newt bước lại gần chiếc giường và ngồi xuống cạnh nó.

- Tommy này, trông cậu chỉ hơi ốm yếu chút thôi.

Thomas gật đầu.

- Tôi cảm thấy hơi buồn nôn, ngoài ra thì không có vấn đề gì. Cứ tưởng sẽ tệ hơn thế này nhiều.

Newt lắc đầu, gương mặt vừa giận dữ vừa kinh ngạc.

- Việc cậu làm đúng là vừa gan dạ vừa ngu kinh lên được. Nhưng có vẻ cậu giỏi chuyện này lắm. - Thằng bé ngừng lời, lắc đầu. - Tôi biết tại sao cậu lại làm thế. Muốn nhớ lại mọi chuyện chứ gì? Có tìm được gì hữu ích không?

- Chúng ta cần triệu tập một buổi Trang nghị. - Thomas nói, đổi chân cho thoải mái hơn. Ngạc nhiên là nó không cảm thấy đau mấy, chỉ chóng mặt thôi. - Trước khi tôi bắt đầu quên một vài thứ.

- Ừ, Chuck đã báo với tôi rồi. Chúng tôi sẽ làm. Nhưng tại sao? Cậu đã tìm ra được gì?

- Đây là một thử nghiệm, Newt ạ. Tất cả chỉ là một cuộc thử nghiệm.

Newt gật gù:

- Giống như một cuộc thí nghiệm.

Thomas lắc đầu.

- Không, cậu không tưởng tượng được đâu. Họ đang loại dần chúng ta, để xem liệu chúng ta có buông xuôi, và tìm ra những đứa giỏi nhất trong số chúng ta. Đưa thêm các biến số vào, thử làm cho chúng ta bỏ cuộc. Thử khả năng chiến đấu và giữ tinh thần của chúng ta. Việc phái Teresa đến đây và kết thúc mọi chuyện chỉ là phần cuối, như là một… phân tích cuối cùng. Bây giờ là lúc diễn ra cuộc kiểm tra sau chót. Đào thoát.

Newt nhíu mày, hoang mang.

- Ý cậu là sao? Cậu biết một lối thoát à?

- Biết. Triệu tập Trang nghị đi. Ngay bây giờ.

Chương 49

Một giờ sau, Thomas lại ngồi đối diện với các Trang chủ trong một buổi Trang nghị, giống như một hay hai tuần lễ trước đó. Chúng không cho Teresa tham dự, điều đó làm cho Thomas cũng như Teresa đều cảm thấy tức mình. Bây giờ Newt và Minho đã tin tưởng con bé, nhưng những đứa kia thì vẫn còn nghi ngờ.

- Được rồi, đầu xanh. - Alby nói, trông thằng bé khá hơn rất nhiều khi được ngồi giữa hàng ghế hình bán nguyệt, bên cạnh Newt. Những chiếc ghế còn lại cũng có người ngồi, trừ hai cái. - một sự nhắc nhở rằng Zart và Ally đã bị bọn Nhím sầu bắt đi. - Quên tất cả những trò đấu đá đáng tởm kia. Bắt đầu thôi.

Vẫn còn hơi chóng mặt sau quá trình Biến đổi, Thomas dành ra một giây để tĩnh trí. Nó có rất nhiều điều để nói, nhưng muốn đảm bảo rằng khi nói ra chúng sẽ càng ít có vẻ ngớ ngẩn càng tốt.

- Đây là cả một câu chuyện dài. - Thomas bắt đầu. - Chúng ta không có thời gian để nghe hết từ đầu tới cuối, nhưng tôi sẽ kể cho các bạn những ý chính. Khi trải qua quá trình Biến đổi, tôi đã nhìn thấy những hình ảnh chớp nhoáng, hàng trăm cái, giống như một cuốn phim nhanh. Có rất nhiều thứ đã quay trở lại với tôi, nhưng chỉ có một số thật sự rõ ràng, còn lại đều rất mờ nhạt hoặc đang phai nhạt đi. - Thomas ngừng lời, tập trung tư tưởng lần cuối. - Nhưng tôi nhớ khá đủ. Các Hóa công đang kiểm tra chúng ta. Mê cung chưa bao giờ là để cho chúng ta tìm đường. Tất cả chỉ là một cuộc thử nghiệm. Họ muốn tìm ra những người chiến thắng, tức là những đứa sống sót, để làm một chuyện quan trọng. - Thomas ngừng lại, bắt đầu lúng túng không biết nên kể theo thứ tự nào.

- Cái gì? - Newt hỏi.

- Để tôi nói lại nhé. Thomas nói, tay xoa mắt. - Mỗi người chúng ta đều đã bị đưa đi từ lúc còn bé. Tôi không nhớ bằng cách nào, và lý do tại sao, chỉ có những hình ảnh loáng thoáng và những cảm giác rằng thế giới đã thay đổi

và một điều gì đó rất tồi tệ đã xảy ra. Tôi không biết đó là gì. Nhóm Hóa công đã bắt cóc chúng ta, và tôi nghĩ họ cảm thấy có lý do chính đáng để làm như vậy. Bằng cách nào đó họ phát hiện ra chúng ta có trí tuệ hơn mức bình thường, và đó là lý do họ đã chọn chúng ta. Tôi không biết nữa, đa số những điều này đều sơ sài và dù sao thì cũng không quan trọng lắm…

- Tôi không thể nhớ được gì về gia đình mình hay những điều đã xảy ra cho họ. Nhưng sau khi chúng ta bị bắt đi, chúng ta đã trải qua vài năm trong những ngôi trường đặc biệt, sống những cuộc sống tương đối bình thường, cho tới khi rốt cuộc họ cũng có đủ khả năng tài chính để xây dựng nên Mê cung. Tất cả những cái tên của chúng ta đều là những bí danh dớ dẩn được bọn họ đặt cho, chẳng hạn như Alby lấy từ tên của Albert Enstein, Newt từ Isaac Newton, và tôi, Thomas. Từ Thomas Edison.

Alby trông như vừa bị tát sưng mặt.

- Tên của chúng ta… thậm chí cũng không phải là tên thật sao?

Thomas lắc đầu.

- Theo như những gì tôi có thể nói, thì có lẽ chúng ta sẽ không bao giờ biết được tên thật của mình.

- Cậu nói gì vậy? - Chảo chiên hỏi. - Cậu cho rằng chúng ta là những đứa trẻ mồ côi quái dị được mấy nhà khoa học nuôi dạy hay sao?

- Đúng vậy. - Thomas nói, thầm mong là nét mặt của mình không để lộ mức tuyệt vọng mà nó đang cảm thấy. - Hình như chúng ta rất thông minh, và bọn họ đang nghiên cứu nhất cử nhất động của chúng ta, phân tích chúng ta. Xem ai bỏ cuộc, ai không. Xem ai sẽ sống sót qua tất cả mọi chuyện. Chẳng trách họ có nhiều họ dao chạy lăng xăng trong này đến thế. Thêm vào đó, một vài người trong số chúng ta có… những biến đổi trong não.

- Câu chuyện tởm lợm này cũng đáng tin như lời khẳng định thức ăn của

Chảo chiên là tốt cho sức khỏe vậy. - Winston cằn nhằn, lộ rõ sự mệt mỏi và bất cần.

- Tại sao tôi phải dựng chuyện chứ? - Thomas cất cao giọng hỏi. Nó đã cố tình để bị chích, hòng nhớ ra những chuyện này mà. - Có giỏi thì cậu cứ giải thích mọi chuyện đi! Theo cậu thì chúng ta đang sống ở ngoài trái đất chắc?

- Cứ nói tiếp đi. - Alby nói. - Nhưng tôi không hiểu tại sao không ai trong chúng tôi nhớ ra được những chuyện đó. Tôi cũng đã trải qua sự Biến đổi, nhưng tất cả những gì mà tôi thấy là… - Thằng bé đảo mắt nhìn quanh thật nhanh, như thể vừa nói điều không nên nói. - Tôi chẳng biết được gì.

- Tôi sắp sửa nói ra lý do tại sao tôi biết được nhiều hơn những người khác. - Thomas nói, lo ngay ngáy khi đề cập tới phần này của câu chuyện. - Liệu tôi có nên nói tiếp hay không đây?

- Nói đi. - Newt nói.

Thomas hít một hơi thật sâu, như thể sắp sửa phải chạy đua.

- Thôi được rồi, bằng cách nào đó họ đã xóa trí nhớ của chúng ta, không chỉ thời thơ ấu, mà là tất cả mọi thứ dính tới Mê cung. Họ đưa chúng ta vào trong chiếc Hộp và gửi chúng ta tới đây. Lúc đầu là một nhóm nhiều đứa, sau đó là mỗi tháng một đứa trong suốt hai năm qua.

- Nhưng tại sao? - Newt hỏi. - Điểm quan trọng ở đây là gì?

Thomas giơ một tay lên yêu cầu trật tự.

- Tôi đã tới đây. Như tôi đã kể, họ muốn kiểm tra chúng ta xem chúng ta sẽ phản ứng như thế nào với những thứ mà họ gọi là các Biến số, và với một câu đố không lời giải. Để xem chúng ta liệu có thể làm việc cùng nhau, xây dựng nên một cộng đồng. Chúng ta đã được chu cấp mọi thứ, và vấn đề nằm

ở một trong những trò chơi trí tuệ phổ biến nhất ta từng biết, một cái mê cung. Tất cả cái đó được đưa vào để làm cho chúng ta nghĩ rằng phải có một giải pháp và tự động viên mình làm việc cật lực, đồng thời cũng làm chúng ta chán nản vì không tìm được lời giải. - Thomas ngừng lời, nhìn xung quanh để chắc rằng tất cả vẫn đang nghe. - Điều mà tôi muốn nói là, không hề có lời giải nào cả.

Tranh luận nổ ra, các câu hỏi dồn dập được nêu lên.

Thomas lại giơ tay vãn hồi trật tự, thầm ao ước giá mình có khả năng truyền ý nghĩ vào trong đầu của mỗi người.

- Thấy chưa? Phản ứng của các cậu đã chứng minh điều tôi nói. Đa phần người ta đến nước này là bỏ cuộc rồi. Nhưng tôi nghĩ rằng chúng ta khác biệt. Chúng ta không thể chấp nhận một vấn đề không thể giải quyết được, đặc biệt là khi nó là thứ đơn giản như một cái mê cung. Và chúng ta tiếp tục cố gắng, mặc cho tình hình tuyệt vọng tới mức nào.

Thomas nhận thấy giọng nói của nó càng lúc càng cao và cảm thấy khuôn mặt mình đang nóng bừng.

- Dù là vì bất kỳ lý do gì đi nữa thì chuyện này làm tôi phát bệnh! Tất cả mọi chuyện. - Bọn Nhím sầu, các bức tường chuyển chỗ, Vực. - Chúng chỉ là các thành phần của một cuộc kiểm tra ngu ngốc. Chúng ta đã bị lợi dụng và bị điều khiển. Các Hóa công muốn bắt đầu óc của chúng ta đi tìm một giải pháp không hề tồn tại. Điều tương tự cũng đã xảy ra với việc Teresa bị đưa tới đây, việc bạn ấy bị lợi dụng để kích hoạt sự Kết thúc, bất kể nó nghĩa là gì. Nơi này bị chấm dứt hoạt động, bầu trời màu xám, vân vân và vân vân. Họ đang quăng những thứ điên rồ vào chúng ta để xem phản ứng của mọi người, thử thách ý chí của mọi người. Để xem liệu chúng ta có quay ra chống lại nhau không. Rốt cuộc thì, họ muốn những đứa sống sót cho một thứ rất quan trọng.

Chảo chiên đứng dậy.

- Giết chóc? Đó là một phần trong kế hoạch của họ sao?

Thomas thoáng thấy sợ hãi, lo rằng các Trang chủ có thể nổi khùng lên với nó vì nó biết quá nhiều. Và mọi chuyện đang sắp đến hồi tồi tệ nhất.

- Đúng, Chảo chiên ạ. Giết chóc. Lý do duy nhất mà bầy Nhím sầu chỉ kết liễu mỗi lần một đứa là để cho chúng ta không chết hết trước khi chuyện này kết thúc theo như nó phải xảy ra. Sự sống sót của những đứa thích hợp nhất. Chỉ có những đứa giỏi nhất trong chúng ta mới thoát ra được.

Chảo chiên đá ghế.

- Chà, bắt đầu nói tới cuộc trốn thoát kỳ diệu đây!

Minho, từ nãy giờ vẫn im lặng, tằng hắng:

- Có cái gì đó mách bảo rằng tôi sẽ không thích điều mình sắp được nghe.

- Đúng vậy. - Thomas nói, nhắm mắt lại, khoanh tay. Những giây phút sắp tới sẽ mang tính chất quyết định. - Nhóm Hóa công muốn những người tốt nhất trong số chúng ta, vì thứ mà bọn họ đã và đang bày ra. Nhưng chúng ta phải tìm ra nó. - Căn phòng bỗng im lặng như tờ, mọi con mắt đổ dồn vào Thomas. - Mật mã.

- Mật mã? - Chảo chiên lặp lại, giọng nói bỗng khởi sắc với một chút hy vọng. - Nó thì sao?

Thomas nhìn thằng bé, không nói một lúc để tăng thêm sức mạnh của vấn đề.

- Nó đã được mã hóa trong các chuyển động của Mê cung là có lý do. Tôi biết. Tôi đã ở đó khi các Hóa công chế ra nó.

Chương 50

Suốt một lúc lâu không ai nói gì, Thomas chỉ nhìn thấy toàn là những gương mặt trống trỗng. Nó cảm thấy mồ hôi đang nhỏ giọt trên trán và rịn ướt nơi bàn tay. Nó sợ không dám nói tiếp nữa.

Newt có vẻ cực kỳ bối rối, nhưng rốt cuộc thằng bé cũng phá vỡ sự im lặng:

- Cậu đang định nói cái gì vậy?

- Trước hết tôi có một việc cần nói ra. Về tôi và Teresa. Có một lý do khiến Gally chỉ trích tôi nặng nề như vậy, và khiến cho những ai đã trải qua sự Biến đổi đều nhận ra tôi.

Nó đã tưởng sẽ có một loạt câu hỏi khi mọi người thi nhau nói, nhưng cả căn phòng chỉ chết lặng đi.

- Teresa và tôi… không giống các bạn. - Thomas nói tiếp. - Chúng tôi là một phần của thử nghiệm Mê cung ngay từ đầu, nhưng là do bắt buộc, tôi xin thề.

Lần này Minho là người lên tiếng.

- Thomas, cậu đang nói cái quái gì vậy?

- Teresa và tôi bị các Hóa công sử dụng. Nếu các bạn nhớ ra mọi chuyện, có lẽ các cậu sẽ muốn giết hai đứa tụi tôi mất. Nhưng tôi phải tự mình nói ra, để cho tất cả đều thấy là bây giờ mọi người có thể tin tưởng lẫn nhau. Có

như vậy các bạn mới tin tôi khi tôi nói ra con đường thoát thân duy nhất của chúng ta.

Thomas nhanh chóng lướt qua gương mặt của các Trang chủ, tự hỏi mình một lần cuối liệu có nên nói ra, liệu chúng có hiểu hay không. Nhưng nó biết mình cần phải làm. Nó buộc phải nói.

Thomas hít một hơi dài, rồi nói:

- Teresa và tôi đã giúp họ thiết kế Mê cung. Chúng tôi đã giúp họ dựng nên toàn bộ chuyện này.

Mọi người có vẻ như choáng váng đến nỗi không thể phản ứng nổi. Trước mắt nó lại là những gương mặt trống rỗng. Thomas nhận thấy mọi người hoặc không tin, hoặc không hiểu nó.

- Chuyện đó thì có ý nghĩa gì? - Cuối cùng Newt hỏi. - Cậu chỉ là một thằng nhóc chết bằm mười sáu tuổi. Làm thế nào cậu tạo ra Mê cung được?

Chính Thomas cũng cảm thấy hơi nghi ngờ về điều này, nhưng nó nhớ rất rõ. Mặc dù nghe có vẻ điên rồ, nhưng đó là sự thật.

- Hai chúng tôi… cũng … khá sáng dạ. Và tôi cho rằng đó là một phần của các Biến số. Nhưng quan trọng nhất là, Teresa và tôi có một… năng lực khiến chúng tôi rất có ích trong quá trình họ thiết kế và xây dựng nơi này. - Thomas ngừng lời, nhận ra rằng chuyện này nghe thật lố bịch.

- Cứ nói đi! - Newt la lên. - Nói toẹt ra đi!

- Chúng tôi có khả năng thần giao cách cảm. Chúng tôi có thể nói chuyện với nhau trong đầu. - Việc nói ra điều này làm cho Thomas khá xấu hổ, như thể nó vừa thừa nhận mình là một thằng ăn trộm vậy.

Newt chớp chớp mắt ngạc nhiên. Đứa nào đó ho húng hắng.

- Nhưng nghe tôi nói đã. - Thomas vội vàng nói tiếp để tự bảo vệ. - Bọn họ đã ép chúng tôi hợp tác. Tôi không biết bằng cách nào và tại sao, nhưng họ đã làm thế. - Nó ngừng lại. - Có lẽ là để xem liệu chúng tôi có thể chiếm được lòng tin của các cậu mặc dù đã làm việc cho họ hay không. Có lẽ suốt từ đầu chúng tôi đã được xác định là những người sẽ tiết lộ cách thức đào thoát. Nói gì thì nói, nhờ vào những tấm mê đồ của các cậu, chúng ta đã tìm ra mật mã, và bây giờ chúng ta cần phải sử dụng nó.

Thomas nhìn quanh. Thật ngạc nhiên khi không ai tỏ ra giận dữ. Hầu hết các Trang chủ tiếp tục nhìn nó vô hồn, hoặc lắc đầu không tin. Không hiểu vì lý do kỳ quặc gì mà Minho lại mỉm cười.

- Đó là sự thật, và tôi xin lỗi. - Thomas nói tiếp. - Nhưng tôi có thể nói với các bạn điều này. Bây giờ tôi cũng đã cùng hội cùng thuyền với mọi người. Teresa và tôi đã được đưa tới đây giống như bất kỳ ai, và chúng tôi cũng có thể chết dễ dàng như ai. Nhưng các Hóa công đã xem chán rồi. Bây giờ là thời điểm cho bài kiểm tra cuối. Có thể tôi đã phải nhờ tới quá trình Biến đổi để tìm ra mảnh ghép cuối cùng cho bức tranh. Nhưng dù sao đi nữa, tôi muốn các cậu biết sự thật. Đó là chúng ta có cơ may làm được chuyện này.

Newt lắc đầu, mắt nhìn xuống sàn nhà. Rồi thằng bé ngẩng lên, quan sát các Trang chủ.

- Đám Hóa công, chính bọn họ đang gây ra chuyện này với chúng ta, chứ không phải Tommy và Teresa. Các Hóa công. Và bọn họ sẽ phải lấy làm tiếc vì điều đó.

- Dù sao thì, - Minho nói, - những kẻ bày ra chuyện đáng tởm lợm này cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc đào thoát rồi.

Một cục nghẹn chặn ngang cổ họng Thomas. Nó cảm thấy nhẹ nhõm đến nỗi không thể nói được. Nó đã chắc mẩm là sẽ bị nướng chả hoặc là ném

xuống Vực vì lời thú nhận này. Những gì còn lại xem ra dễ nói hơn.

- Có một trạm máy tính ở một nơi mà trước đây chúng ta chưa bao giờ tìm kiếm. Mật mã sẽ mở cửa cho chúng ta thoát ra khỏi Mê cung. Nó cũng làm ngừng hoạt động bầy Nhím sầu để chúng không đuổi theo chúng ta được. Nếu như chúng ta sống sót đủ lâu để đến được chỗ đó.

- Một chỗ mà chúng tôi chưa bao giờ tìm kiếm trước đây hay sao? - Alby hỏi. - Vậy cậu nghĩ chúng tôi đã làm gì trong hai năm vừa rồi.

- Hãy tin tôi đi, các cậu chưa bao giờ tới chỗ đó đâu.

Minho đứng dậy nói:

- Vậy thì, nó ở đâu?

- Chuyện này gần như là tự sát. - Thomas nói, hiểu rằng nó cần phải trì hoãn câu trả lời. - Bầy Nhím sầu sẽ phá chúng ta bất cứ lúc nào chúng ta thử làm chuyện đó. Tất cả bọn chúng. Đây là cuộc kiểm tra cuối cùng. - Thomas muốn chắc chắn rằng đám trẻ ý thức được mức độ nguy hiểm. Khả năng tất cả cùng sống sót sẽ rất nhỏ.

- Nó ở đây? - Newt hỏi, chồm người tới trước trên chiếc ghế.

- Bên ngoài mép Vực. - Thomas đáp. - Chúng ta phải chui qua Lỗ sầu.

Chương 51

Alby đứng phắt dậy, làm cái ghế của nó bật ngửa. Đôi mắt vằn tia máu của thằng bé tương phản với màu trắng của lớp băng quấn trên trán. Nó bước tới trước hai bước rồi ngừng lại, như thể nó sắp sửa tấn công Thomas.

- Giờ thì cậu đúng là một thằng ngu. - Alby nói, mắt nhìn Thomas tóe lửa. - Hoặc là một thằng phản bội. Làm sao tụi tôi có thể tin những lời cậu nói, khi mà cậu đã giúp một tay xây nên nơi này và đưa chúng tôi tới đây? Ngay trên đất của mình mà bọn tôi còn không chống cự nổi bọn Nhím sầu, vậy thì đánh sao nổi với cả đám tụi nó ở trong sào huyệt của chúng? Thật ra cậu đang tính bày trò gì đây?

Thomas giận điếng người.

- Tôi đang bày cái gì á? Chẳng có gì hết! Tại sao tôi phải dựng lên tất cả những chuyện này chứ?

Alby gồng tay lên, hai nắm đấm co lại.

- Vì tất cả những gì tụi này biết là cậu được gửi tới đây để khiến cả đám bị tiêu diệt hết. Tại sao phải tin cậu chứ?

Thomas sững người, không tin nổi vào tai mình:

- Alby, trí nhớ ngắn hạn của cậu có vấn đề à? Tôi đã liều mạng để cứu cậu ngoài Mê cung, không có tôi thì cậu đã chết rồi.

- Biết đâu đó chỉ là một trò lừa đảo hòng chiếm được lòng tin của chúng tôi. Nếu cậu cùng một hội với đám thối tha kia, thì cậu cũng đâu phải lo lắng gì trước mấy con Nhím sầu. Tất cả có thể chỉ là một màn kịch.

Sự phẫn nộ của Thomas giảm bớt và chuyển thành sự thương hại. Có cái gì đó kỳ quặc ở đây. Rất đáng ngờ.

- Alby. - Rốt cuộc Minho cũng xen vào, khiến Thomas nhẹ người. - Đó là giả thiết ngớ ngẩn nhất mà tôi từng nghe. Cách đây ba đêm cậu ấy đã gần như tự giết mình. Cậu nghĩ đó cũng là điên sao?

Alby gật đầu cộc lốc.

- Có thể.

- Tôi đã làm điều này, - Thomas nói, dồn tất cả sự bực tức vào trong đó, - với hy vọng lấy lại được ký ức và giúp chúng ta ra khỏi đây. Liệu tôi có cần phải cho cậu xem các vết trầy xước và thương tích khắp người hay không đây?

Alby không nói gì, khuôn mặt vẫn còn đang run lên vì giận dữ, mắt long sòng sọc, cổ gân guốc lên.

- Chúng ta không thể quay lại! - Cuối cùng nó gào lên, quay mặt nhìn mọi người trong phòng. - Tôi đã thấy cuộc sống trước đây chúng ta như thế nào. Chúng ta không thể quay lại!

- Tất cả chuyện này là như vậy sao? - Newt hỏi. - Cậu có đùa không vậy?

Alby quay lại nhìn Newt dữ dội, thậm chí giơ một nắm đấm lên. Nhưng nó dừng lại, hạ tay xuống, rồi trở lại chỗ của mình, ngồi thụp xuống ghế, úp mặt vào hai bàn tay, hoàn toàn suy sụp, Thomas sững sờ. Thằng thủ lĩnh không biết sợ là gì của các trảng viên bật khóc ngon lành.

- Alby, nói cho chúng tôi nghe xem nào. - Newt nhấn mạnh, không muốn để chuyện này chìm xuống. - Có chuyện gì vậy?

- Tôi *đã* làm chuyện đó. - Alby nói giữa những tiếng nấc. - Tôi đã làm.

- Làm chuyện gì? - Newt hỏi. Trông thằng bé cũng bối rối chẳng khác gì

Thomas.

Alby ngước nhìn lên, hai mắt nhòa lệ.

- Tôi đã đốt đống mê đồ. Tôi đã làm điều đó. Tôi đã đập đầu vô bàn để cho mọi người nghĩ rằng thủ phạm là một đứa khác. Tôi đã lừa dối. Tôi đã làm chuyện đó.

Các Trang chủ nhìn nhau, mắc mở to sửng sốt, lông mày nhướng cao. Nhưng đối với Thomas, bây giờ mọi chuyện đã rõ, Alby đã nhớ ra cuộc sống của mình kinh khủng đến thế nào trước khi tới đây, và thằng bé không muốn quay trở lại.

- Vậy, hóa ra chúng ta đã làm rất tốt và cứu được những tấm mê đồ. - Minho nói gần như chế nhạo, khuôn mặt hoàn toàn không biểu lộ cảm xúc gì. - Cám ơn lời mách nước cậu đã cho chúng tôi sau khi bị Biến đổi. Về việc bảo vệ mê đồ.

Thomas quan sát xem Alby sẽ phản ứng như thế nào với câu mỉa mai khá tàn nhẫn của Minho, nhưng thằng bé cư xử như không hề nghe thấy gì.

Còn Newt thì chỉ yêu cầu Alby giải thích thay vì đùng đùng nổi giận. Thomas hiểu tại sao thằng bé không phát khùng lên. Các mê đồ đều an toàn, mật mã đã được tìm ra. Vụ cháy đã không đạt được mục đích.

- Tôi đang nói với các cậu đây. - Giọng Alby nghe như van xin, gần như là quẫn trí. - Chúng ta không thể trở về nơi chốn ban đầu. Tôi đã nhớ ra nó, và nhớ ra những chuyện rất, rất khủng khiếp. Đất đai khô cháy, dịch bệnh, thứ được gọi là Nhật trùng. Nó kinh khủng lắm. Tồi tệ hơn những gì chúng ta đã gặp ở đây rất nhiều lần.

- Nếu chúng ta ở lại đây, tất cả sẽ chết! - Minho la lên. - Nó có tệ hơn cái chết không?

Alby nhìn đăm đăm vào Minho một lúc lâu. Thomas lúc này chỉ nghĩ tới từ mà thằng bé vừa nói ra. *Nhật trùng*. Có cái gì đó quen quen, nằm mấp mé đâu đó trong tâm trí của nó. Nhưng chắc chắn nó đã không nhớ ra từ này trong quá trình Biến đổi.

- Có. - Cuối cùng Alby nói. - Nó tệ hơn nhiều. Thà chết còn hơn về nhà.

Minho khụt khịt mũi, tựa lưng vào ghế.

- Trời ạ, cậu đúng là điên mất rồi. Tôi đồng ý với Thomas. Một trăm phần trăm. Nếu phải chết, thì ta hãy chết trong đấu tranh.

- Dù là trong Mê cung hay ở ngoài kia. - Thomas nói thêm, nhẹ nhõm hẳn khi Minho đứng về phía mình. Nó quay sang Alby, nhìn thằng bé một cách nghiêm trọng. - Chúng ta vẫn đang sống ở trong cái thế giới mà cậu đã nhớ ra kia mà.

Alby lại đứng dậy, tỏ vẻ đầu hàng.

- Các người muốn làm gì thì làm. - Thằng bé thở dài. - Không còn quan trọng nữa. Trước sau gì chúng ta cũng sẽ chết thôi. - Nói xong câu này, thằng bé bước ra cửa và bỏ đi.

Newt thở hắt ra, lắc đầu.

- Từ sau khi bị chích thì Alby thay đổi hẳn. Chắc là những ký ức đó phải kinh khủng lắm. Mà Nhật trùng là cái quái gì vậy?

- Tôi không cần biết. - Minho nói. Bất cứ điều gì cũng tốt hơn là vùi xác ở đây. Chúng ta có thể đương đầu với đám Hóa công kia một khi đã ra ngoài. Nhưng giờ thì ta phải làm theo kế hoạch của bọn họ. Chui qua Lỗ sầu và thoát ra. Nếu có một vài người trong chúng ta bỏ mạng, thì cũng đành thôi.

Chảo chiên khịt mũi.

- Mấy cậu đang làm tôi điên đầu lên đây này. Không thể tìm được ra khỏi Mê cung được, nhưng cái ý tưởng chui đầu vào giữa đám Nhím sầu nhảy múa thì đúng là ngu ngốc chưa từng thấy. Làm vậy có khác gì tự kê dao cắt cổ tay mình.

Một cuộc tranh cãi nổ ra giữa các Trang chủ. Mọi người thi nhau nói. Cuối cùng Newt phải hét lên để bắt mọi người im lặng.

Thomas nói tiếp sau khi tình hình trật tự trở lại:

- Tôi sẽ chui qua cái Lỗ sầu, nếu có chết thì cũng phải chết trong lúc cố gắng làm điều đó. Có vẻ như Minho cũng thế. Và tôi chắc chắn là Teresa cũng đồng tình. Nếu chúng ta có thể cầm chân bọn Nhím sầu trong một thời gian đủ dài để một người nào đó ấn mật mã vào khiến chúng ngưng hoạt động, thì ta có thể chui ra qua cái cổng mà chúng ta đã vào. Chúng ta sẽ vượt qua được cuộc thử nghiệm. Sau đó chúng ta sẽ đối mặt với chính các Hóa công.

Newt nhăn mặt.

- Cậu nghĩ chúng ta có thể cầm chân bọn Nhím sầu sao? Ngay cả nếu không bị chết thì có lẽ tất cả cũng bị chích. Tất cả bọn chúng sẽ chực sẵn ở Vách đá khi chúng ta tới đó, vì lũ bọ dao lớn vớn ngoài kia đâu phải để chơi. Nhóm Hóa công sẽ biết ngay khi chúng ta lên đường tới đó.

Thomas rất sợ điều này, nhưng nó biết đã đến lúc phải nói ra phần cuối trong kế hoạch của mình.

- Tôi không nghĩ bọn chúng sẽ chích chúng ta. Sự Biến đổi là một Biến số quan trọng đối với chúng ta, khi ta còn sống ở đây. Nhưng ta sẽ ra khỏi đây. Hơn thế nữa, có thể ta có một lợi thế.

- Thật à? - Newt hỏi, đảo mắt. - Tôi đang nghe cậu nói đây.

- Nhóm Hóa công sẽ chẳng được lợi lộc gì nếu tất cả chúng ta đều chết. Bài kiểm tra này khó, chứ không phải không thể vượt qua.Vì thế một người nào đó có thể hy sinh thân mình để cứu những người khác trong khi chúng ta chạy tới cái Lỗ. Tôi nghĩ đó là cách mà chuyện này sẽ diễn ra.

Căn phòng trở nên im lặng, cho tới khi Trang chủ của Trang trại bật lên một tiếng cười to.

- Xin lỗi nha. - Winston nói. - Như vậy ý định của cậu là ném một thằng bé tội nghiệp nào đó vào giữa bầy sói để cho những đứa còn lại có thể trốn thoát sao? Đây là ý tưởng xuất sắc của cậu hả?

Thomas không muốn thừa nhận rằng đó là một kế hoạch tồi, nhưng nó bỗng nảy ra một ý.

- Đúng vậy, Winston ạ. Tôi rất mừng vì nãy giờ cậu đã chú ý lắng nghe. - Nó phớt lờ cú liếc mắt. - Và thằng bé kia là ai, có lẽ các cậu cũng đã dễ dàng biết được.

- Ồ thế à? - Winston hỏi. - Ai vậy?

Thomas khoanh tay lại, đáp:

- Tôi.

Chương 52

Buổi họp biến thành một cái chợ vỡ. Newt bình tĩnh đứng dậy, tiến lại phía Thomas nắm lấy cánh tay nó, kéo ra phía cửa.

- Bây giờ cậu ra ngoài đi.

Thomas ngạc nhiên hỏi:

- Đi ra ngoài? Tại sao?

- Tôi nghĩ cậu đã nói xong. Chúng tôi cần trao đổi và quyết định điều cần làm mà không có cậu ở đây. - Chúng đã ra đến cửa, và Newt nhẹ nhàng đẩy Thomas ra ngoài. - Hãy đợi tôi ở cạnh chiếc Hộp. Khi chúng tôi đã quyết xong, tôi sẽ tới nói chuyện với cậu.

Newt quay lưng, nhưng Thomas vươn tay ra túm lấy thằng bé.

- Cậu phải tin tôi, Newt ạ. Đó là cách duy nhất để chúng ta thoát khỏi đây. Chúng ta có thể làm được điều đó, tôi thề đấy. Chúng ta nhất định làm được.

Newt ghé sát vào mặt Thomas rồi nghiến răng thì thầm.

- Đúng vậy. Tôi đặc biệt thích cái đoạn cậu xung phong xin chết.

- Đó hoàn toàn là ý định của tôi. - Thomas nói thực bụng, nhưng chỉ bởi vì cảm giác tội lỗi đang tràn ngập trong lòng mình. Tội lỗi vì nó đã bằng cách nào đấy giúp đỡ công việc thiết kế Mê cung. Nhưng trong thâm tâm, nó vẫn cố bám víu vào hy vọng rằng, mình có thể chiến đấu đủ lâu để ai đó nhấn mã và dừng bọn Nhím sầu lại trước khi bọn chúng giết được nó. Rồi mở cửa.

- Ồ, thật chứ? - Newt hỏi, có vẻ khó chịu. - Lại muốn làm anh hùng à?

- Tôi có cả đống lý do riêng. Nếu hiểu theo cách nào đó thì chúng ta ở đây trước tiên là do lỗi của tôi. - Nó ngừng lại, hít một hơi để tự trấn tĩnh. - Dù sao thì tôi cũng sẽ làm chuyện đó, nên tốt nhất là ta không nên bỏ phí cơ hội.

Newt nhíu trán, đôi mắt đột nhiên hiện lên vẻ thông cảm.

- Nếu quả thực cậu đã tham gia vào việc thiết kế Mê cung thì, Tommy ạ, đó không phải là lỗi của cậu. Cậu chỉ là một đứa trẻ. Cậu không thể được coi là tiếp tay bọn họ khi bị ép phải làm.

Tuy vậy, những điều Newt nói, hay người nào khác nói không quan trọng. Thomas chán ngán phải nhận trách nhiệm lắm rồi, càng nghĩ lại càng chán hơn.

- Tôi chỉ… cảm thấy mình cần phải cứu mọi người. Để tự chuộc lỗi.

Newt lùi lại, chậm rãi lắc đầu.

- Cậu biết chuyện này hay ở chỗ nào không, hả Tommy?

- Điểm nào? - Thomas hỏi lại, cảnh giác.

- Tôi thực sự tin cậu. Trong đôi mắt của cậu chẳng có gờ ram dối trá nào cả. Và tôi không thể tin nổi là mình đang nói như vậy. - Thằng bé ngừng lại. - Nhưng tôi sẽ quay vào thuyết phục những đứa kia rằng chúng ta nên chui qua Lỗ sầu, như cậu đã nói. Thà đánh nhau chống lại lũ Nhím sầu còn hơn ngồi đây chờ chúng kết liễu từng đứa một. - Newt giơ một ngón tay lên. - Nhưng nghe đây. Tôi không muốn nghe thêm một tiếng nào về cái chuyện anh hùng xả thân của cậu. Nếu chúng ta phải làm chuyện đó, thì ta sẽ cùng nhau liều mạng. Tất cả chúng ta. Cậu nghe rõ chưa?

Thomas giơ hai tay lên, nhẹ nhõm.

- Rất rõ. Tôi chỉ muốn nhấn mạnh rằng chuyện đó đáng để liều. Nếu như đằng nào mỗi tối một người cũng sẽ chết, thì ta có thể dùng sự hy sinh đó sao cho có lợi.

Newt nhăm mặt.

- Ờ, nói vậy có phải hay hơn không?

Thomas quay người bước đi, nhưng Newt gọi nó lại:

- Tommy này.

- Hở? - Nó dừng bước, nhưng không quay đầu.

- Nếu tôi có thể thuyết phục được mấy đứa kia, chỉ là nếu thôi nhé, thì thời điểm hành động tốt nhất sẽ là vào ban đêm. Chúng ta có thể hy vọng rất nhiều rằng rất nhiều Nhím sầu sẽ đi ra ngoài Mê cung, chứ không ở lại trong hang ổ của chúng.

- Ý hay. - Thomas đồng tình, thầm hy vọng Newt có thể thuyết phục những Trang chủ kia. Nó quay lại nhìn thằng bé và gật đầu.

Newt mỉm cười. Một thoáng vui vẻ trên khuôn mặt lo lắng của thằng bé.

- Chúng ta nên hành động tối nay, trước khi có thêm người bị giết.

Trước khi Thomas kịp đáp lại, Newt biến lại vào căn phòng Trang nghị.

Hơi bất ngờ trước câu nói vừa rồi, Thomas rời Trang ấp và đi đến một cái băng ghế cũ cạnh chiếc Hộp, ngồi xuống, đầu óc xoay như chong chóng. Nó cứ nghĩ mãi về thứ Nhật trùng mà Alby đã nói và ý nghĩa của chuyện đó. Alby cũng đã đề cập đến đất cháy và dịch bệnh nữa. Nó không nhớ được bất

cứ điều gì có liên quan tới những chuyện đó, nhưng nếu chúng có thật, thì cái thế giới mà bọn trẻ đang cố tìm cách quay về không hứa hẹn điều gì tốt đẹp. Nhưng, liệu chúng còn lựa chọn nào khác đây? Ngoài việc bầy Nhím sầu tấn công hàng đêm thì chỗ này về căn bản đã bị chấm dứt hoạt động.

Vừa chán nản, lo lắng, lại vừa mệt mỏi với các suy nghĩ đó, Thomas gọi thầm Teresa trong đầu. *Cậu có nghe thấy tớ nói không*?

Có, con bé đáp. Cậu ở đâu vậy?

Cạnh chiếc Hộp.

Tớ đến ngay.

Thomas chợt nhận ra mình cần Teresa bên cạnh đến mức nào. *Tốt thôi. Tớ sẽ kể cho cậu nghe về kế hoạch. Tớ nghĩ nó ổn.*

Kế hoạch gì vậy?

Thomas ngả người ra sau, gác bàn chân bên phải lên đầu gối trái, tự hỏi Teresa sẽ phản ứng thế nào trước điều nó sắp nói. *Chúng ta sẽ đi qua Lỗ sầu. Sử dụng mật mã đó để tắt bọn Nhím sầu và mở một cái cửa thoát ra khỏi đây.*

Ngừng một chút. *Tớ đã nghĩ có lẽ nó phải như vậy.*

Thomas nghĩ một giây, rồi nói thêm, *Trừ phi cậu có ý tưởng nào tốt hơn.*

Không. Chuyện này sẽ đáng sợ lắm đây.

Thomas dùng bàn tay phải đấm vào lòng bàn tay trái, mặc dù nó biết con bé không thể nhìn thấy. *Chúng ta có thể làm được.*

Không chắc.

Thì cũng phải thử thôi.

Lại ngừng một lần nữa, lâu hơn. Thomas có thể cảm thấy sự kiên quyết của con bé.

Cậu nói đúng.

Tớ nghĩ đêm nay chúng ta đã đào thoát. Cậu đến đây đi, tụi mình sẽ nói thêm về chuyện này.

Tớ ra ngay đây.

Bụng Thomas quặn lại. Việc tiến hành đề nghị của nó, kế hoạch mà Newt đang cố gắng thuyết phục cái Trang chủ chấp nhận, đang bắt đầu tác động đến nó. Thomas biết chuyện đó rất nguy hiểm, ý tưởng giao chiến thật sự với bọn Nhím sầu chứ không phải chỉ bỏ chạy khỏi chúng quả thực là khủng khiếp. Kịch bản tốt nhất là chỉ có một đứa trong số chúng nó hy sinh, nhưng ngay cả điều đó cũng không đáng tin cậy. Biết đâu nhóm Hóa công sẽ cài đặt lại bọn quái vật. Và thế là thua trắng, Thomas cố không nghĩ tới điều đó.

Teresa tìm ra Thomas nhanh hơn là nó tưởng. Con bé ngồi xuống bên cạnh đó, nép sát vào người nó, mặc dù cái ghế băng còn trống còn hơn cả một khúc. Con bé đưa tay ra nắm lấy tay Thomas. Nó rụt tay lại, mạnh đến nỗi khiến con bé đau.

- Cậu kể đi. - Teresa nói.

Thomas kể lại không sót một chữ những gì mà nó đã nói với các Trang chủ. Nó không thích khi thấy đôi mắt của Teresa ngập tràn sự lo âu và khiếp sợ như vậy.

- Kế hoạch cũng đơn giản lắm. - Thomas nói sau khi kể lại hết mọi thứ. - Nhưng Newt nghĩ chúng ta nên hành động đêm nay. Bây giờ thì nghe điều này chẳng hứa hẹn chút xíu nào. - Nó đặc biệt lo ngại khi nghĩ tới việc Chuck và Teresa ở ngoài đó. Nó đã đụng đầu bọn Nhím sầu và biết rõ chúng như thế nào. Nó muốn bảo vệ bạn bè của mình để chúng không phải trải qua chuyện ấy, nhưng nó biết là không thể được.

- Chúng ta có thể làm được chuyện đó. - Teresa khẽ nói.

Nghe thấy con bé nói thế thì chỉ càng làm cho Thomas lo âu nhiều hơn.

- Trời ơi, tớ sợ quá.

- Cậu là con người mà. Có sợ cũng phải thôi.

Thomas không đáp, và hai đứa ngồi đó một lúc lâu, tay trong tay, không nói một lời nào, dù là trong đầu hay thành tiếng. Thomas cảm thấy một chút bình yên, dù là rất đỗi mong manh và nó cố gắng tận hưởng điều đó lâu nhất có thể.

Chương 53

Thomas ở vào tâm trạng khá buồn bã khi Trang nghị kết thúc. Lúc Newt bước ra khỏi Trang ấp, nó biết là thời gian nghỉ ngơi đã qua.

Thằng bé nhìn thấy chúng và khập khiễng chạy tới. Thomas nhận thấy mình đã tự động buông tay Teresa ra từ lúc nào. Newt cuối cùng cũng dừng lại, đứng khoanh tay nhìn xuống hai đứa đang ngồi trên băng ghế.

- Chuyện này thật là điên rồ, cậu cũng biết thế mà, đúng không? - Khuôn mặt của Newt không biểu hiện cảm xúc gì, nhưng có một tia đắc thắng lóe lên trong con mắt của thằng bé.

Thomas đứng dậy, một làn sóng phấn khích tràn qua người.

- Vậy họ đồng ý hành động rồi à?

Newt gật đầu.

- Tất cả đều đồng ý. Hóa ra không khó như tôi đã tưởng. Những đứa kia đã chứng kiến những gì xảy ra hàng đêm, khi mà mấy cái cổng thành chết tiệt không đóng. Chúng ta không thể mò mẫm trong cái Mê cung ngu ngốc này để ra ngoài được. Cần phải thử điều gì đó. - Newt quay lại, quan sát các Trang chủ đang quay về với nhóm làm việc của mình. - Bây giờ chỉ còn phải thuyết phục các Trảng viên thôi.

Thomas biết rằng điều này thậm chí còn khó khăn hơn là việc thuyết phục các Trang chủ.

- Cậu nghĩ mọi người có đồng ý không? - Teresa hỏi, rốt cuộc cũng đứng lên để nhập bọn với hai thằng con trai.

- Tất cả thì không. - Newt nói, trong mắt thoáng lộ vẻ thất vọng. - Vài đứa sẽ ở lại, trông chờ vào may mắn. Đảm bảo là thế.

Thomas biết thừa có những đứa sẽ tái dại đi khi nghe đến kế hoạch đào thoát. Yêu cầu chúng chiến đấu với Nhím sầu thì thật là quá sức.

- Vậy còn Alby? - Nó hỏi.

- Ai mà biết được. - Newt đáp, mắt vẫn quan sát các Trang chủ và nhóm làm việc quanh Trảng. - Tôi nghĩ rằng cậu ta còn sợ quay về nhà hơn là đối đầu với lũ Nhím sầu kìa. Nhưng đừng lo, tôi sẽ khiến cậu ta theo phe chúng ta.

Thomas ước gì nó có thể nhớ lại những chuyện khủng khiếp mà Alby đang lo sợ, nhưng không được.

- Cậu sẽ thuyết phục Alby như thế nào?

Newt cười.

- Thì dựng lên vài trò lừa phỉnh thôi. Nói với cậu ấy rằng tất cả chúng ta rồi sẽ có một cuộc sống mới ở phần khác của thế giới, một cuộc sống hạnh phúc mãi mãi.

Thomas nhún vai.

- Ừ, cũng có thể. Tôi đã hứa với Chuck là sẽ đưa cậu ấy về nhà, cậu biết đấy. Hay là ít ra tìm một mái nhà cho Chuck.

- Phải. - Teresa lẩm bẩm. - Bất cứ chỗ nào cũng tốt hơn chỗ này.

Thomas nhìn thấy những cuộc tranh cãi đang nổ ra khắp Trảng. Các Trang chủ đang cố hết sức để thuyết phục mọi người rằng mình cần phải liều mình chiến đấu một phen để chui qua Lỗ sầu. Một vài Trảng viên lảng đi, nhưng phần lớn có vẻ lắng nghe và chí ít cũng cân nhắc về kế hoạch đó.

- Vậy tiếp theo là gì? - Teresa hỏi.

Newt hít một hơi thật sâu.

- Xác định ai đi ai ở. Chuẩn bị sẵn sàng thức ăn, vũ khí, mọi thứ. Rồi chúng ta lên đường. Thomas, tôi giao cho cậu phụ trách vì đây là ý tưởng của cậu. Nhưng nội chuyện thuyết phục mọi người về phe chúng ta cũng đủ xương rồi, nói chi đến việc bắt họ chấp nhận chuyện để một Đầu xanh lên làm lãnh đạo. Vậy nên, cứ nằm im thôi, được không? Chúng ta sẽ để cho cậu và Teresa lo vụ mật mã. Hai cậu có thể âm thầm đảm trách việc đó mà.

Thomas thấy quá ổn với việc đó: tìm ra trạm máy tính và đưa mật mã vào đó đã là quá đủ trách nhiệm đối với nó. Ngay cả với cái gánh nặng đó ở trên vai, nó vẫn phải đấu tranh để đè nén nỗi sợ hãi trong lòng mình xuống.

- Cậu nói thế thì quá dễ rồi. - Cuối cùng nó nói, cố hết sức làm nhẹ bớt tình hình. Hay ít ra là tỏ ra như vậy.

Newt lại khoanh tay, nhìn nó kỹ càng.

- Như cậu đã nói. Ở đây, một đứa sẽ chết tối nay. Ra đi. Một đứa cũng sẽ bỏ mạng. Khác biệt là ở đâu? - Newt chỉ tay vào Thomas. - Nếu cậu đúng.

- Tôi đúng mà. - Thomas biết mình đã đúng về cái lỗ, mật mã, cánh cửa, sự cần thiết của trận đánh này. Nhưng nó không chắc sẽ có một hay nhiều đứa bị giết. Tuy vậy, nếu có một điều gì mà bản năng mách bảo Thomas, thì đó là không chấp nhận bất cứ nghi ngờ nào.

Newt vỗ lưng nó.

- Tốt rồi. Chúng ta bắt tay vào việc thôi.

Những giờ tiếp theo thật điên rồ.

Đa số các trảng viên đều chấp nhận đào thoát, thậm chí còn nhiều hơn số mà Thomas đã phỏng đoán. Ngay cả Alby cũng đồng ý. Mặc dù không ai nói ra, nhưng Thomas biết thừa là tuyệt đại đa số chúng đều đánh cuộc vào giả

thiết cho rằng sẽ chỉ có một người duy nhất bị Nhím sầu giết chết và cơ hội sống sót khá cao. Số trảng viên quyết định ở lại trong Trảng Đất tuy ít ỏi nhưng lại rất cứng đầu và ồn ào. Chúng chủ yếu đi loanh quanh nhấm nhẳn, ra sức bảo những đứa khác rằng chúng ngu tới cỡ nào. Sau đó, chúng bỏ cuộc và giữ khoảng cách với đám trẻ kia.

Đối với Thomas và những đứa muốn trốn thoát, chúng còn cả đống công việc cần phải làm.

Những cái ba lô được đưa ra, nhét đầy đồ tiếp tế. Chảo chiên - Newt cho Thomas biết rằng thằng bé đầu bếp là một trong những Trang chủ chấp thuận sau cùng - phụ trách việc tập hợp đồ ăn và tìm cách phân phối công bằng cho mọi người. Những xy lanh chứa Huyết sầu cũng được phân phát, mặc dù Thomas không nghĩ là bọn Nhím sầu sẽ chích đám trẻ. Chuck thì lo việc đổ đầy các bình nước uống và đưa cho mọi người. Teresa giúp thằng nhóc, và Thomas đã yêu cầu con bé o bế mình cho hình ảnh của di chuyển hết mức có thể, ngay cả nếu như phải nói dối trong đa số trường hợp. Chuck đã cố gắng tỏ ra can đảm kể từ khi biết được chúng đang làm gì, nhưng nhìn làn da ướt đẫm mồ hôi và đôi mắt hoảng sợ của nó là đủ thấy sự thật.

Minho cùng với một nhóm Tầm đạo sinh đi đến Vực, dùng dây thường xuân và đá vụn để kiểm tra lần cuối cái lỗ. Chúng chỉ biết hy vọng là bầy quái vật sẽ giữ đúng lịch trình và không chui ra giữa ban ngày. Thomas đã dự định chỉ việc nhảy vào cái lỗ ngay ở đó và cố gắng nạp mật mã thật nhanh, nhưng nó không có chút ý niệm về những điều có thể nằm ở đó đợi sẵn nó. Newt nói đúng. Tốt hơn chúng nên đợi đến đêm tối và hy vọng rằng đa số Nhím sầu sẽ đi ra ngoài Mê cung, chứ không ở lại trong cái lỗ.

Khi Minho quay về từ Vực an toàn và lành lặn, Thomas nhận thấy thằng bé có vẻ rất lạc quan rằng đó thật sự là lối thoát. Hoặc lối vào. Cái đó tùy thuộc vào việc nhìn nó dưới góc độ nào.

Thomas phụ Newt phân phát vũ khí, và chế tạo các món mới trong tình huống bắt buộc để đương đầu với Nhím sầu. Những cây sào gỗ được vót nhọn tạo thành các mũi giáo, hoặc quấn dây thép gai. Những con dao được mài sắc và buộc chặt vào đầu của những nhánh cây cứng chắc lấy từ trong rừng. Những mảnh thủy tinh vỡ được dính vào cuống xẻng bằng băng keo. Đến cuối ngày, các Trảng viên đã trở thành một toán quân nhỏ. Một toán quân rất lộn xộn và chuẩn bị sơ sài, Thomas nghĩ bụng, nhưng dù sao vẫn là một đội quân.

Khi Thomas và Teresa đã phụ giúp mọi người xong, chúng đi tới địa điểm bí mật ở trong Nghĩa trang để bàn về chiến thuật ở trạm máy tính trong cái Lỗ sầu và cách nạp mật mã.

- Tụi mình phải là những người làm chuyện đó. - Thomas nói trong lúc hai đứa tựa lưng vào những thân cây xù xì. Đám lá cây từng có màu xanh bây giờ cũng đã bắt đầu ngả qua màu xám vì thiếu ánh sáng mặt trời nhân tạo. - Như vậy thì nếu như bị lạc nhau, chúng ta vẫn có thể liên lạc được với nhau và mọi người.

Teresa nhặt một cái que, bắt đầu lột vỏ cây.

- Nhưng chúng ta cần có phương án dự phòng trong trường hợp có gì đó xảy ra cho cậu và tớ.

- Tất nhiên rồi. Newt và Minho biết mật mã kia mà. Mình sẽ nói tụi nó nạp mật mã vào máy tính nếu như… thì, cậu cũng biết rồi đấy. - Thomas không muốn nghĩ về những điều tồi tệ có thể xảy ra.

- Vậy kế hoạch cũng không lấy gì làm vững chắc. - Teresa ngáp dài, như thể cuộc sống vẫn diễn ra bình thường.

- Không có gì ghê gớm cả. Chiến đấu với Nhím sầu, nạp mật mã, trốn thoát qua cửa. Rồi ta sẽ xử lý bọn Hóa công, cho dù có chuyện gì đi nữa.

- Mật mã sáu từ, số lượng Nhím sầu thì chẳng ai biết. - Teresa bẻ cái que làm đôi. - Mà này, cậu nghĩ VSAT có nghĩa là gì?

Thomas cảm thấy như vừa bị đấm vào bụng. Không hiểu vì lý do gì mà, khi nghe thấy mấy chữ đó vào lúc này, từ một người khác, lại làm bật ra một ý tưởng trong đầu nó. Nó ngạc nhiên khi mình không nhận ra mối liên hệ sớm hơn.

- Cái bảng hiệu mà tớ đã nhìn thấy ở trong Mê cung, còn nhớ không? Tấm bảng bằng kim loại với cái chữ cái khắc trên đó ấy? - Tim Thomas bắt đầu đập dồn vì phấn khích.

Teresa nhíu trán bối rối một lúc, rồi sau đó dường như có một tia sáng lóe lên trong đôi mắt con bé.

- À, THẢM HỌA THẾ GIỚI: BAN THỬ NGHIỆM VÙNG SÁT THỦ. Viết tắt lqà VSAT. VSAT *là tốt* là dòng chữ mà tớ đã viết ở trên cánh tay. Chuyện này nghĩa là sao?

- Chẳng biết nữa. Chính vì vậy mà tớ sợ đến chết rằng những gì chúng ta sắp sửa làm chỉ là một kế hoạch vứt đi. Có thể là một cuộc tắm máu.

- Mọi người đều biết họ đang làm gì. - Teresa vươn tay ra nắm lấy thay Thomas. - Không còn gì để mất, cậu nhớ chứ?

Thomas vẫn nhớ nhưng không hiểu vì sao những từ mà Teresa nói ra chỉ như ném đá ao bèo - chúng không gợi lên hy vọng gì nhiều.

- Không còn gì để mất. - Thomas lặp lại.

Chương 54

Ngay trước thời điểm mà các cổng thành vẫn được đóng lại, Chảo chiên chuẩn bị bữa ăn tối cuối cùng để giúp bọn trẻ cầm cự qua đêm. Bầu không khí bao trùm lên Trảng Đất trong lúc bọn trẻ đang dùng bữa thật không thể nào nặng nề và đáng sợ hơn nữa. Thomas ngồi bên cạnh Chuck, lơ đễnh gắp thức ăn.

- Vậy… anh Thomas này. - Thằng bé nói trong khi mồm còn đầy khoai tây nghiền. - Em được đặt biệt danh dựa theo tên của ai?

Thomas lắc đầu. Giờ đây chúng đang chuẩn bị thực hiện nhiệm vụ có lẽ là nguy hiểm nhất trong đời, vậy mà Chuck chỉ tò mò tự hỏi về cái tên của mình.

- Tớ không biết, có thể là Darwin. Người đã tìm ra thuyết tiến hóa ấy.

- Em cá rằng chưa bao giờ có người gọi ông ấy là nhóc cả. - Chuck lại cắn một miếng to nữa, rõ ràng nó nghĩ đây là thời điểm tốt nhất để nói chuyện. - Anh biết không, thật ra em không sợ lắm. Ý em là, mấy đêm vừa rồi chỉ ngồi trong Trang ấp chờ bọn Nhím sầu đến bắt từng đứa trong chúng ta, đó là điều tệ hại nhất mà em từng làm. Chí ít thì bây giờ chúng ta cũng phản công, cố gắng làm một điều gì đó. Và ít ra thì…

- Ít ra thì sao? - Thomas hỏi. Nó không mảy may tin rằng Chuck không hề biết sợ. Nó chỉ cảm thấy thương thằng nhóc đang cố tỏ ra can đảm.

- Thì, mọi người đều đoán rằng bọn Nhím sầu chỉ giết được một người trong chúng ta. Có lẽ em thật ngu dốt, nhưng chuyện đó giúp cho em có thêm hy vọng. Ít ra thì đa số chúng ta sẽ làm được, ngoại trừ đứa nào số xui. Thế còn tốt hơn là tất cả đều bỏ mạng.

Thomas thấy phát ốm khi biết mọi người cứ bám víu vào hy vọng rằng

chỉ có một đứa bị chết, càng nghĩ nó lại càng không dám tin tưởng vào điều đó. Nhóm Hóa công đã biết kế hoạch và bọn họ có thể cài đặt lại lũ Nhím sầu. Nhưng thà có một hy vọng hão huyền còn hơn là chả có gì.

- Biết đâu là tất cả chúng ta đều thoát được. Miễn là mọi người cùng chung sức chiến đấu. - Thomas nói.

Chuck ngừng ăn và nhìn Thomas thận trọng:

- Anh thật sự nghĩ như vậy, hay chỉ nói như thế để làm cho em vui hơn?

- Chúng ta có thể làm được. - Thomas ăn miếng cuối cùng, uống một ngụm nước lớn. Nó chưa bao giờ cảm thấy mình phải nói dối nhiều đến mức đó. Bọn trẻ đang đi vào chỗ chết. Nhưng nó sẽ làm mọi thứ có thể để bảo đảm rằng Chuck không nằm trong nhóm xấu số. Cả Teresa nữa. - Đừng quên lời hứa của tớ. Cậu vẫn có thể tính tới chuyện về nhà.

Chuck nhăn mặt.

- Chuyện đó cũng ghê gớm lắm. Em toàn nghe thấy nói thế giới đang ở trong một tình cảnh rất gớm.

- Ừ, có thể là như vậy, nhưng ta sẽ tìm ra những người quan tâm đến chúng ta. Rồi cậu sẽ thấy.

Chuck đứng dậy.

- Thôi, em chưa muốn nghĩ về chuyện đó. - Thằng nhóc nói. - Chỉ cần đưa em ra khỏi Mê cung này là mừng lắm rồi.

- Tốt thôi. - Thomas đồng tình.

Tiếng ồn ào từ những bàn bên cạnh làm Thomas chú ý. Newt và Alby đang tập hợp các Trảng viên lại, tuyên bố đã đến lúc lên đường. Alby có vẻ như đã trở lại bình thường, nhưng Thomas vẫn còn lo lắng về tình trạng thần kinh của thằng bé. Đối với Thomas thì Newt đang là người lãnh đạo, nhưng thằng này cũng có thể mất tự chủ bất cứ lúc nào.

Nỗi sợ hãi mà Thomas đã cảm thấy thường xuyên trong những ngày vừa qua lại một lần nữa trùm qua con người nó. Đến lúc rồi. Chúng sẽ hành động. Cố không nghĩ tới điều đó để tập trung vào công việc, nó vớ lấy cái ba lô. Chuck cũng làm theo, rồi hai đứa đi về phía cửa Tây, khu có Vực.

Thomas thấy Minho và Teresa đang nói chuyện với nhau ở phía bên trái cổng, duyệt lại kế hoạch đã được gấp rút dựng nên.

- Các cậu sẵn sàng chưa? - Minho hỏi khi thấy hai đứa đến gần. - Thomas, đây là ý tưởng của cậu, nên tốt hơn là nó nên thành công. Nếu không thì tôi sẽ xử cậu ngay trước khi cả bọn Nhím sầu làm chuyện đó.

- Cám ơn. - Thomas nói. Nó không thể nào gạt được cảm giác quặn ruột trong bụng. Nếu như vì lý do nào đấy mà nó sai? Nếu như những ký ức của nó là giả tạo thì sao? Nếu chúng được cấy vào bằng cách nào đó? Ý nghĩ này làm Thomas kinh hãi, nhưng nó cố quên đi. Lúc này không còn đường quay lại nữa rồi.

Thomas nhìn Teresa, lúc này đang đổi chân, xoắn hai tay vào nhau.

- Cậu có sao không? - Thomas hỏi.

- Tớ ổn. - Con bé trả lời với một nụ cười nhẹ, nhưng rõ ràng là không hề ổn chút nào. - Chỉ hơi lo thôi.

- Amen. - Minho nói. Thomas thấy thằng bé này có vẻ rất bình tĩnh, tự tin và ít lo sợ nhất. Nó ghen tỵ với Minho về điều đó.

Khi rốt cuộc Newt đã tập hợp được tất cả mọi người, thằng bé hô to yêu cầu mọi người yên lặng. Thomas quay sang nghe xem nó nói gì.

- Chúng ta có cả thảy bốn mươi mốt người. - Newt khoác chiếc ba lô lên lưng rồi giơ một cây gậy có đầu quấn dây thép gai lên. Trông món vũ khí thật đáng ngại. - Các bạn hãy cầm lấy vũ khí. Ngoài ra, có rất nhiều thứ để nói. Các bạn đã được nghe về kế hoạch. Chúng ta sẽ chiến đấu để chui qua Lỗ sầu, và cậu Tommy đây sẽ tống cái mật mã thần kỳ vào máy tính, thế rồi chúng ta sẽ có dịp đòi nợ từ bọn Hóa công. Đơn giản có vậy thôi.

Thomas chẳng mấy để tâm vào những lời nói của Newt, vì nó vừa thấy Alby lảng sang một bên, tách khỏi nhóm đông các trảng viên. Alby kéo sợi dây cung của mình trong lúc đưa mắt nhìn mặt đất. Đeo trên vai nó là cái ống đựng tên. Thomas bỗng cảm thấy hơi lo rằng Alby không đủ vững vàng, và có thể làm hỏng mọi chuyện. Nó quyết định sẽ theo dõi cẩn thận thằng bé khi có thể.

- Liệu cần ai đó nói lời động viên tinh thần không? - Minho hỏi, làm chuyển hướng chú ý của Thomas.

- Nói đi. - Newt đáp.

Minho gật đầu, quay mặt về phía đám đông.

- Mọi người hãy bảo trọng. - Thằng bé nói gọn lỏn. - Đừng có mà chết nha.

Thomas đáng lẽ đã bật cười, nhưng nỗi sợ hãi trong lòng nó đang quá lớn, khiến cho cười chẳng thể bật ra được.

- Tốt. Chúng tôi hào hứng lắm rồi. - Newt nói, rồi chỉ tay qua vai, về phía Mê cung. - Các cậu đều đã biết kế hoạch của chúng ta. Sau hai năm bị đối xử như chuột thí nghiệm, tối nay chúng ta sẽ nổi dậy. Tối nay chúng ta sẽ đánh lại bọn Hóa công, cho dù phải vượt qua những gì để đạt được điều đó. Tối

nay bọn Nhím sầu hãy dè chừng chúng ta.

Có một đứa reo lên, rồi một đứa nữa. Những tiếng hò reo kêu gọi chiến đấu nhanh chóng nổ ra, vang trong không trung như sấm rền. Thomas cảm thấy trong lòng bừng lên một sự phấn khích và lập tức nắm bắt nó ngay, bấu víu vào nó, bơm cho nó lớn lên. Newt nói đúng. Đêm nay, chúng sẽ chiến đấu. Đêm nay, chúng sẽ nổi dậy, một lần cho mãi mãi.

Thomas đã sẵn sàng. Nó hòa giọng thét vang cùng với các trảng viên. Nó biết lẽ ra chúng nên giữ yên lặng, không gây chú ý, nhưng nó mặc kệ. Trận đánh đã bắt đầu.

Newt vung vũ khí lên trời và hét lớn:

- Nghe này, mấy người kia! Chúng tôi đang đến đây!

Sau đó, nó quay lưng và chạy vào trong Mê cung, gần như không còn khập khiễng nữa. Tiến thẳng vào trong lớp màn xám sẫm đầy những bóng tối và khoảng đen. Các trảng viên bên cạnh Thomas vừa reo hò vừa cầm lấy vũ khí và chạy theo thằng bé, kể cả Alby. Thomas cũng chạy, sánh ngang hàng với Chuck và Teresa, tay nó cầm một cây thương bằng gỗ gắn lưỡi dao ở đầu. Đột nhiên nó cảm thấy như ngập chìm trong cảm giác phải chịu trách nhiệm về những người bạn của mình, khiến những bước chạy của nó trở nên khó nhọc. Nhưng nó vẫn tiếp tục tiến lên, quyết tâm giành thắng lợi.

Mày làm được mà, nó tự nhủ. *Chỉ cần tới được cái Lỗ đó thôi.*

Chương 55

Thomas guồng chân đều đặn trong khi chạy cùng với những đứa khác trong lối đi dẫn tới vách đá. Nó đã quen với việc chạy trong Mê cung, nhưng lần này thì khác hẳn. Tiếng những bước chân vang dội dọc theo các bức tường đá. Tia sáng đỏ của lũ bọ dao lập lòe đầy đe dọa bên trong lớp dây thường xuân - chắc chắn các Hóa công đang quan sát và lắng nghe. Dù thế nào đi nữa, cũng sẽ có một trận chiến nổ ra.

Sợ không? Teresa hỏi Thomas trong lúc chạy.

Không, tớ thích những thứ được làm từ cao su và sắt thép. Đang muốn gặp chúng ngay đây. Thomas chẳng cảm thấy chút hài hước nào, và tự hỏi liệu bao giờ nó mới cảm thấy vui sướng trở lại.

Hỏi thật đấy, con bé đáp.

Teresa đang ở ngay bên cạnh, nhưng đôi mắt Thomas vẫn giữ hướng thẳng về phía trước. *Chúng ta sẽ ổn thôi. Chỉ cần cậu ở cạnh Minho và tớ.*

A, chàng hiệp sĩ mặc áo giáp sắt sáng loáng đây rồi. Thế cậu tưởng tớ không biết tự bảo vệ mình hay sao?

Thật ra, Thomas đang nghĩ ngược lại. Teresa có vẻ như cũng ngoan cường không kém cạnh bất cứ ai. *Không đâu, tớ chỉ muốn tỏ ra tốt bụng thôi mà.*

Đám trẻ chiếm hết chiều rộng của lối đi, chạy với một tốc độ nhanh và ổn định. Thomas tự hỏi liệu những đứa không phải là Tầm đạo sinh thì có thể giữ vững nhịp chạy được bao lâu. Dường như để trả lời cho điều đó, Newt chạy chậm lại, vỗ vai Minho:

- Bây giờ cậu dẫn đường nhé. - Thomas nghe thấy thằng bé nói.

Minho gật đầu và vượt lên hàng đầu, dẫn những trảng viên qua những ngã

rẽ. Mỗi bước chạy là cả một nỗi khổ sở đối với Thomas. Sự phấn khích mà nó tích tụ được đã tan biến. Bây giờ nó chỉ còn mối lo ngay ngáy khi nào bầy Nhím sầu sẽ xuất hiện. Khi nào thì trận đánh sẽ bắt đầu.

Chúng tiếp tục chạy. Những đứa trẻ không quen với việc chạy trên một đoạn đường xa như vậy bắt đầu thở dốc. Nhưng không ai bỏ cuộc. Chúng cứ thế chạy mải miết, chưa thấy bất kỳ dấu hiệu nào của bầy Nhím sầu. Thời gian trôi đi, Thomas để cho những tia hy vọng mỏng manh luồn vào trong tâm trí mình. Biết đâu chúng sẽ đến nơi trước khi bị tấn công. Biết đâu đấy.

Cuối cùng, sau một giờ đồng hồ dài nhất trong đời Thomas, bọn trẻ đã đến được đoạn hành lang dài dẫn tới khúc quanh cuối cùng trước Vách đá. Một lối đi ngắn chặn đứng hành lang dài về phía bên phải như nét ngang của chữ T.

Tim Thomas đập thình thịch, mồ hôi túa ra. Nó chạy lên chỗ ngay phía sau Minho, Teresa vẫn bám theo bên cạnh. Minho giảm tốc độ ở khúc quanh và dừng lại, giơ một tay lên yêu cầu Thomas và những đứa kia cũng làm theo. Rồi thằng bé quay lại, nét kinh hoàng hiện rõ trên gương mặt.

- Cậu có nghe thấy không? - Minho thì thào.

Thomas lắc đầu, cố gắng xua đuổi sự sợ hãi mà Minho đã truyền sang cho nó.

Minho rón rén tiến tới và thò đầu nhìn qua gờ tường về phía Vực.

Thomas đã từng thấy thằng bé làm như thế trước đây, lúc hai đứa đi theo một con Nhím sầu đến đúng chỗ này. Cũng như lần đó, Minho rụt đầu lại và quay mặt nhìn Thomas.

- Không. - Thằng bé rên lên. - Ôi, không.

Thế rồi Thomas nghe thấy tiếng động. Tiếng của lũ Nhím sầu. Như thể chúng đã náu mình chờ đợi và bây giờ hoạt động trở lại. Nó thậm chí chẳng cần nhìn. Nó biết Minho sắp nói gì trước cả khi thằng bé mở miệng.

- Ít ra cũng phải có mười hai con. Có lẽ là mười lăm. - Thằng bé đưa cườm tay xoa lên mắt. - Chúng đang đợi chúng ta!

Nỗi sợ lạnh lùng tấn công Thomas mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Nó nhìn qua phía Teresa, định nói điều gì nhưng lại thôi, khi nó nhìn thấy khuôn mặt tái mét của con bé. Chưa bao giờ Thomas nhận thấy sự kinh hoàng bộc lộ rõ ràng như vậy.

Từ trong đám trảng viên đang chờ đợi, Newt và Alby đã len lỏi lên phía trước để gặp Thomas và Minho.

Có vẻ như những lời thì thào của Minho đã được bọn trẻ nhanh chóng truyền tai nhau, điều vì điều đầu tiên mà Newt nói là "Đã biết trước là sẽ phải chiến đấu mà". Giọng nói run run của Newt đã phản lại thằng bé. Nó chỉ đang cố gắng nói đúng sự thực.

Thomas đã cảm thấy nó. Nói thì rất dễ: cuộc chiến không còn gì để mất, niềm hy vọng rằng chỉ có một trong số chúng bị bắt đi, cơ hội thoát thân. Nhưng bây giờ nó đang ở đây, chính xác là chỉ sau khúc quanh kia thôi. Sự nghi ngại rằng mình không thể vượt qua nó lại bắt đầu len lỏi vào trong đầu Thomas. Nó tự hỏi tại sao lũ Nhím sầu chỉ chờ đợi. Rõ ràng là đám bọ dao đã cho chúng biết các trảng viên đang kéo đến. Không biết đám Hóa công có thích chuyện này không nhỉ?

Thomas bỗng nảy ra một ý.

- Có lẽ chúng đã bắt đi một đứa ở trong Trảng. Có lẽ chúng ta có thể vượt qua chúng, chứ nếu không tại sao chúng chỉ ngồi…

Một tiếng ồn phía sau cắt ngang lời Thomas. Nó quay lại và nhìn thấy

nhiều Nhím sầu đang tiến theo lối đi về phía chúng, gai nhọn chĩa ra, các cánh tay kim loại dò dẫm. Chúng đến từ phía Trảng. Thomas vừa định nói điều gì thì nó lại nghe thấy tiếng động từ đầu kia của hành lang dài - nó quay lại và trông thấy nhiều Nhím sầu khác.

Quân thù đang ở mọi hướng, bao vây toàn bộ đám trẻ.

Các trảng viên lao về phía Thomas, hình thành một nhóm đông đúc, ép nó tiến về điểm giao cắt giữa hành lang dài và lối đi dẫn tới Vực. Nó nhìn thấy toán Nhím sầu chặn giữa đám trẻ và Vực, đinh nhọn chĩa ra, lớp da ẩm ướt phập phồng. Chờ đợi, quan sát. Hai nhóm Nhím sầu kia đang tiến đến gần và ngừng lại cách bọn trẻ chỉ chừng vài ba mét, cũng lại chờ đợi và quan sát.

Thomas chầm chậm quay một vòng, cố chống lại nỗi sợ hãi đang xâm chiếm lấy mình. Chúng đã bị bao vây. Không còn sự lựa chọn nào. Chẳng có đường nào mà chạy. Cơn đau nhức nhối đập dồn dập vào phía sau mắt Thomas.

Các trảng viên ép sát vào xung quanh Thomas, tất cả quay mặt ra ngoài, túm tụm vào nhau ngay ở trung tâm của chữ T. Thomas bị ép giữa Newt và Teresa. Nó có thể thấy Newt đang run lên. Không ai nói tiếng nào. Âm thanh duy nhất là những tiếng rên rỉ rợn người và tiếng máy chạy rì rì phát ra từ các nhóm Nhím sầu đang khoái trá nhìn những con người rơi vào cái bẫy do chúng chăng ra. Thân mình kinh tởm của bầy Nhím phập phồng theo tiếng thở khò khè của máy móc.

Chúng đang làm gì vậy? Thomas gọi Teresa trong đầu. *Chúng chờ đợi cái gì?*

Con bé không trả lời. Điều này làm Thomas lo lắng. Nó thò tay ra và nắm lấy bàn tay của Tersesa. Các trảng viên xung quanh đứng im, vũ khí nắm chặt trong tay.

Thomas nhìn qua Newt hỏi:

- Có ý gì không?

- Không. - Thằng bé đáp, giọng nói hơi run rẩy. - Tôi không hiểu chúng đang chờ đợi cái quái gì đây.

- Lẽ ra ta không nên đến đây. - Alby nói rất khẽ. Giọng nói của thằng bé lạc đi, đặc biệt là với những âm thanh rờn rợn do những bức tường của Mê cung gây ra.

Thomas không có tâm trạng để mà than vãn. Bọn trẻ phải làm điều gì đó.

- Thì ở lại trong Trang ấp cũng có an toàn hơn đâu. Không muốn phải nói thẳng, nhưng nếu một trong số chúng ta bị giết, như vậy cũng còn tốt hơn là tất cả bỏ mạng. - Thomas nói, lúc này nó chỉ hy vọng vụ mỗi đêm một đứa kia là thật. Nhìn thấy tất cả số Nhím sầu gần đến như thế này khiến nó phát hoảng. Liệu bọn trẻ có thể đánh lại chúng hay không?

Một lúc lâu sau đó Alby mới trả lời.

- Có lẽ tôi nên… - Thằng bé bỏ lửng câu nói và bắt đầu tiến lên phía trước, về phía Vực, thật chậm rãi, như người mộng du. Thomas sững sờ nhìn. Nó không thể tin nổi vào mắt mình.

- Alby. - Newt nói. - Quay lại đây!

Thay vì đáp lại, Alby bắt đầu chạy thẳng tới đám Nhím sầu đang đứng chắn giữa nó và Vực.

- Alby! - Newt hét giật giọng.

Thomas cũng bắt đầu nói gì đó, nhưng Alby đã lao vào bầy quái vật và nhảy lên đầu một con. Newt rời khỏi chỗ đứng của mình, bước về phía Alby, nhưng năm sáu con Nhím sầu đã bừng tỉnh và bắt đầu tấn công thằng bé thủ

lĩnh. Thomas với tay nắm lấy Newt giữ lại trước khi thằng bé kịp đi xa hơn, rồi kéo nó về phía mình.

- Để tôi đi! - Newt gào lên, giãy giụa cố thoát khỏi Thomas.

- Cậu có điên không vậy? - Thomas hét lên. - Cậu không thể làm gì được đâu!

Hai con Nhím sầu nữa nhào vào Alby, chúng đè lên nhau mà kẹp lấy thằng bé, cắt cứa nó như thể muốn phô trương sự tàn nhẫn ác độc của mình.

Không hiểu sao Alby không hề la hét. Thomas không nhìn thấy rõ thằng bé trong khi mải giằng co với Newt, và nó phải biết ơn vì điều đó. Cuối cùng, Newt cũng bỏ cuộc, loạng choạng lui lại phía sau, hoàn toàn buông xuôi.

Alby đã liều mình một lần chót, Thomas nghĩ trong khi cố nén cảm giác nôn mửa. Quá sợ việc quay lại thế giới mà nó đã thấy, Alby quyết định hy sinh thân mình. Thằng bé đã ra đi.

Thomas giữ cho Newt đứng vững trên đôi chân. Thằng bé không thể rời mắt khỏi nơi mà bạn nó vừa biến mất.

- Tôi không thể tin chuyện này. - Newt thều thào. - Không thể tin là cậu ấy lại làm vậy.

Thomas lắc đầu, không thể trả lời được. Nhìn Alby xả thân như vậy… Một cảm giác đau đớn chưa từng thấy bắt đầu dâng lên trong lòng nó. Một cơn đau buốt, tê tái, tồi tệ hơn nhiều so với nỗi đau thể chất. Thomas thậm chí còn không biết liệu cơn đau đó có liên quan gì với Alby hay không. Nó chưa bao giờ thực sự quý mến thằng bé. Nhưng ý nghĩ rằng điều nó vừa chứng kiến có thể xảy ra cho Chuck hay Teresa…

Minho tiến lại gần Thomas và Newt, nắm lấy vai Newt.

- Chúng ta không thể phí phạm điều mà cậu ấy vừa làm. - Minho quay sang Thomas. - Tụi tôi sẽ chiến đấu với chúng nếu bắt buộc phải làm, mở đường tới Vực cho cậu và Teresa. Hãy chui vào trong cái Lỗ và tiến hành công việc của cậu. Tụi tôi sẽ cầm chân bọn Nhím sầu ở ngoài này cho tới khi cậu gọi mọi người đi theo vào bên trong.

Thomas nhìn vào ba toán Nhím sầu. Không con nào di chuyển lại gần các trảng viên. Và nó gật đầu.

- Hy vọng là bọn chúng sẽ ngủ yên một lúc. Chúng ta chỉ cần khoảng chừng một phút để gõ mật mã.

- Sao các cậu có thể vô tâm đến như vậy? - Newt lẩm bẩm với giọng ghê tởm, làm Thomas ngạc nhiên.

- Vậy cậu muốn gì hả Newt? - Minho bẻ lại. - Chúng ta có nên đứng nghiêm để cử hành lễ truy điệu hay không đây?

Newt không đáp, mắt vẫn nhìn vào nơi mà bọn Nhím sầu đã làm thịt Alby. Thomas bất giác hé mắt ghé nhìn. Nó trông thấy một vệt màu đỏ tươi trên thân mình của một con quái vật. Dạ dày nó nháo nhào lên, khiến Thomas vội vàng quay đi.

Minho nói tiếp:

- Alby không muốn quay lại cuộc sống cũ của cậu ấy. Cậu ấy đã hy sinh thân mình cho chúng ta và bọn Nhím sầu đang án binh bất động, nên có thể cậu ấy đã thành công. Chúng ta sẽ trở nên vô tâm nếu như vứt bỏ cơ hội này.

Newt chỉ nhắm mắt lại, nhún vai.

Minho quay lại đối mặt với đám trẻ.

- Nghe này! Ưu tiên hàng đầu là bảo vệ Thomas và Teresa. Đưa hai cậu ấy tới cái Lỗ để…

Tiếng bọn Nhím sầu hoạt động trở lại đã cắt ngang lời nói của Thomas. Lũ quái vật dường như đã nhận ra bọn trẻ. Đinh nhọn thu vào bật ra trên lớp da lầy nhầy, cơ thể chúng rung rung và phập phồng. Thế rồi, những con quái vật đồng loạt tiến lên, chậm rãi, vũ khí giương ra, hướng thẳng về phía Thomas và đồng đội, sẵn sàng hạ thủ. Siết chặt vòng vây, lũ Nhím sầu mỗi lúc một gần hơn.

Sự hy sinh của Alby đã trở thành vô ích.

Chương 56

Thomas túm tay Minho.

- Bằng cách nào tớ phải vượt qua chỗ kia! - Nó hất đầu về phía đám Nhím sầu đang chuyển động chắn giữa bọn trẻ và Vực. Trông chúng như một đống ốc sên gai đang kêu ùng ục, loang loáng ánh thép. Trong ánh sáng mờ xám nom bọn chúng càng đáng sợ hơn.

Thomas đợi một câu trả lời trong khi Minho và Newt nhìn nhau một lúc. Sự chờ đợi một cuộc chiến đôi khi còn tệ hơn là nỗi sợ hãi chiến đấu.

- Chúng đang đến! - Teresa hét lên. - Chúng ta phải làm gì đó chứ!

- Cậu dẫn đầu. - Cuối cùng Newt nói với Minho bằng giọng nói chỉ to

hơn tiếng thì thào một chút. - Hãy mở đường máu cho Tommy và Teresa. Làm thôi.

Minho gật đầu một cái, nét quyết tâm làm gương mặt thằng bé cứng rắn hẳn lên. Rồi nó quay về phía các Trảng viên.

- Chúng ta hãy tiến thẳng tới Vực! Hãy đánh xuyên qua trung tâm, dồn mấy con quái vật kia sang hai vách tường. Quan trọng nhất là đưa được Thomas và Teresa đến Lỗ sầu!

Thomas quay lại nhìn thấy bầy quái vật đang tiến gần lại, chỉ còn cách bọn trẻ tầm một hay hai mét. Nó siết chặt lấy cái thứ tội nghiệp được gọi là cây thương của mình.

Chúng ta phải đi cùng nhau, Thomas nói với Teresa. Hãy để những đứa kia chiến đấu. Việc chúng ta cần phải làm là chui qua cái lỗ đó. Nó thấy mình giống như một thằng hèn, nhưng nó hiểu rằng mỗi một cú đánh, mỗi sự hy sinh đều trở nên vô nghĩa nếu như chúng không thể nạp được mật mã để mở cửa.

Tớ biết rồi, Teresa đáp. Luôn sát cánh bên nhau.

- Sẵn sàng! - Minho hét lên, một tay giương cao cái chùy gai, tay kia vung vẩy con dao dài. Thằng bé chĩa dao về phía đám Nhím sầu, làm một tia sáng lóe lên trên lưỡi thép. - *Tấn công!*

Minho chạy tới trước không cần đợi hồi đáp. Newt theo sát thằng bé, rồi đến lượt các trảng viên còn lại. Đám trẻ gào thét lao tới, sẵn sàng tử chiến, vũ khí lăm lăm trong tay. Thomas nắm lấy tan Teresa, để cho mọi người vượt qua hai đứa, đón nhận những cú hích, ngửi đầy mùi mồ hôi, cảm nhận nỗi sợ hãi của bọn trẻ, và chờ đợi một cơ hội tốt để xông lên.

Ngay khi tiếng thằng bé lao vào bầy Nhím sầu vang vọng trong không khí - sự hòa trộn của tiếng thét, tiếng máy, tiếng gỗ chạm vào kim loại - Chuck

chạy băng qua Thomas. Nó nhanh chóng vươn tay ra túm tay thằng nhóc.

- Chuck, cậu đi cùng tớ và Teresa. - Nó nói một cách cương quyết, không hề đắn đo.

Chuck nhìn thẳng phía trước, nơi trận đánh đang diễn ra.

- Nhưng… - Chuck bỏ lửng câu nói, và Thomas hiểu là thằng nhóc mừng rơn khi nghe thấy câu nói của nó, mặc dù không dám công nhận điều đó.

Thomas lập tức tìm cách giữ danh dự cho Chuck.

- Chúng tớ cần đến sự giúp đỡ của cậu trong cái Lỗ sầu, phòng khi có một con Nhím sầu chực sẵn ở đó.

Chuck nhanh chóng gật đầu. Rất nhanh chóng. Một lần nữa, Thomas cảm thấy nỗi buồn nhói lên trong tim và ý định đưa Chuck trở về nhà an toàn trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

- Được rồi. - Thomas nói. - Cậu hãy nắm lấy tay kia của Teresa. Chúng ta đi nào.

Chuck làm theo lời nó, cố tỏ ra can đảm. Thomas nhận thấy rằng đây có lẽ là lần đầu tiên thằng nhóc giữ yên cái miệng.

Họ đang mở lối kìa! Teresa hét lên trong đầu Thomas, làm cơn đau xuyên thấu qua hộp sọ của nó. Con bé chỉ tay về phía trước, Thomas đã nhìn thấy khoảng trống hẹp đã hình thành ở chính giữa hành lang, trong khi các trảng viên chiến đấu ngoan cường để dồn bầy Nhím sầu sát vào tường.

- Tiến lên! - Thomas hét to.

Nó chạy tới trước, kéo Teresa đằng sau, đến phiên con bé lại lôi theo Chuck. Chúng lao hết tốc lực, vũ khí giương sẵn sàng chiến đấu, thẳng tiến trên hành lang lát đá ngập tràn những tiếng thét xung trận. Về phía Vực.

Trận chiến diễn ra ác liệt. Các trảng viên chiến đấu với tinh thần quyết tử. Những tiếng ồn vang dội trên các bức tường thật dễ sợ - tiếng người gào thét, tiếng kim khí chạm nhau, tiếng máy gầm ghè, tiếng rú thê lương của những con Nhím sầu, tiếng cưa máy và càng kẹp, giọng những thằng bé kêu cứu. Tất cả chìm trong một màu xám nhờ, màu máu đỏ thẫm và những ánh thép loang loáng. Thomas cố không nhìn sang hai bên mà chỉ hướng tới trước, xuyên qua khoảng không hẹp được tạo ra bởi các trảng viên.

Trong khi chạy, nó nhẩm tới nhẩm lui mật mã ở trong đầu.

TRUNG, KHUYA, HUYẾT, TUYỆT, PHANH, NHẤN. Chúng còn vài mét nữa.

Có gì đó vừa cứa vào tay tớ! Teresa hét lên. Ngay lúc đó Thomas cảm thấy một cú chọc sắc lẻm vào chân. Nó không quay nhìn lại, thậm chí cũng chẳng buồn trả lời con bé. Tình thế cam go của chúng giống như một dòng nước lũ bao vây lấy Thomas, kéo nó xuống, buộc nó đầu hàng. Thomas cố chống cự, đẩy mình tiến lên phía trước.

Kia đã là Vực. Nó mở ra một bầu trời xám xịt, cách chúng khoảng sáu mét. Thomas cắm đầu cắm cổ lao tới, kéo theo hai đứa bạn.

Giao tranh diễn ra khốc liệt ở hai bên đường, nhưng Thomas không muốn nhìn, không muốn tham gia. Một con Nhím sầu lao thẳng vào đường chạy của Thomas, một thằng bé không rõ mặt mũi, kẹp trong những gọng kìm của con quái vật, ra sức đâm vào lớp da dày, lầy nhầy của con Nhím để thoát ra. Thomas né sang trái, tiếp tục chạy tới trước. Nó nghe thấy một tiếng thét khi chạy ngang qua đó, tiếng kêu xé ruột báo hiệu thằng bé kia đã thua cuộc và nhận lấy một kết thúc bi thảm. Tiếng thét cứ kéo dài mãi, làm chấn động không trung, át cả những tiếng ồn của trận đánh, cho đến khi tắt ngấm. Thomas cảm thấy tim mình run rẩy, thầm mong đó không phải là một thằng

bé mà nó biết.

Cứ tiếp tục chạy đi! Teresa nói.

- *Biết rồi!* - Thomas quát lại thành tiếng.

Có ai đó lao vụt qua Thomas, chạm người vào nó. Một con Nhím sầu từ phía bên phải lao lên, vung vẩy mấy lưỡi thép. Một trảng viên chặn con quái vật lại, tấn công nó bằng hai thanh gươm dài làm tiếng kim loại vang lên loảng xoảng. Thomas nghe thấy một tiếng thét vang lên đâu đó, cứ lặp đi lặp lại vài từ, nói điều gì đó về nó. Về việc phải bảo vệ nó trong lúc chạy. Đó là Minh. Sự tuyệt vọng và kiệt sức bộc lộ rõ trong tiếng la của thằng bé.

Thomas tiếp tục chạy.

Một con suýt nữa thì chộp được Chuck! Teresa hét lên, làm váng óc Thomas.

Thêm nhiều con Nhím sầu lao vào chúng, nhiều trảng viên xông tới hỗ trợ. Winston đã nhặt lấy cung tên của Alby, bắn những mũi tên đầu bọc thép vào bất cứ thứ gì không phải là người đang chuyển động, dù trượt nhiều hơn là trúng. Những thằng bé mà Thomas không biết tên chạy bên cạnh nó, gạt phăng những cánh tay của Nhím sầu bằng những vũ khí tự chế của mình, rồi nhảy lên đầu chúng tấn công. Những tiếng loảng xoảng, la hét, rên rỉ, tiếng máy kêu, tiếng lưỡi cưa máy, những lưỡi thép đập vào nhau, tiếng ken két của những gai kim loại đang miết trên đá, tiếng van vỉ rợn tóc gáy, tất cả tăng dần lên đến đỉnh điểm, tới mức không thể chịu đựng nổi.

Thomas thét lên, nhưng vẫn tiếp tục chạy cho tới khi đến chỗ Vực. Nó thắng kít lại ngay trên mép vực. Teresa và Chuck đâm bổ vào người Thomas, suýt chút nữa thì cả ba đứa đã ngã nhào xuống dưới. Trong chưa đầy một giây, Thomas kiểm tra cái Lỗ sầu. Những sợi dây thường xuân đang treo lơ lửng ngay giữa không trung.

Trước đó, Minho và một vài tầm đạo sinh đã giật mấy sợi dây thường xuân xuống từ tường đá, nối chúng vào những sợi còn bám ở trên tường. Sau đó chúng thòng dây qua Vách đá tới chỗ cái Lỗ sầu. Bây giờ trước mắt Thomas là năm sáu sợi dây leo chạy từ bờ đá xuống khu vực hình vuông nằm giữa trời, nơi mà chúng biến mất vào hư không.

Đã đến lúc nhảy. Thomas chần chừ, cảm thấy một nỗi sợ hãi cuối cùng. Tai nó nghe thấy những âm thanh kinh khủng ở phía sau lưng, mắt nó nhìn thấy ảo giác ngay trước mặt. Rồi nó xua tất cả ra khỏi đầu.

- Cậu trước, Teresa. - Thomas muốn nhảy sau cùng, để bảo đảm không có con Nhím sầu nào bắt được Teresa hay Chuck.

Nó ngạc nhiên thấy Teresa không hề đắn đo. Sau khi siết tay Thomas, rồi nắm lấy vai Chuck, con bé nhảy ra khỏi bờ đá, rồi lập tức duỗi thẳng chân và duỗi hai tay xuôi theo thân mình. Thomas nín thở nhìn theo cho tới khi con bé rơi vào khoảng trống giữa các sợi dây và biến mất. Trông như thể nó đã bị xóa khỏi thế gian chỉ bằng một cú gạt tay.

- Ôi trời! - Chuck ré lên, để lộ một chút bản tính của mình.

- Chữ đó đúng đấy. - Thomas nói. - Tiếp theo là cậu.

Trước khi thằng nhóc kịp cự nự, Thomas đã vòng hai tay siết chặt quanh ngực nó.

- Cậu cứ nhảy. Tớ sẽ nhấc bổng cậu lên một chút. Sẵn sàng chưa? Một, hai, ba! - Thomas gầm lên vì gắng sức trong khi nó hất Chuck về phía cái lỗ.

Chuck hét toáng trong lúc rơi xuống và suýt nữa thì trật mục tiêu, nhưng hai chân của nó đã vào Lỗ. Bụng và cánh tay của thằng nhóc đập mạnh vào thành của cái lỗ vô hình trước khi thân hình nó biến mất. Sự can đảm của Chuck càng củng cố thêm một điều gì đó trong tim Thomas. Nó thấy quý mến thằng nhóc này. Nó coi Chuck như một đứa em ruột vậy.

Thomas siết chặt dây đeo của cái ba lô, tay phải nắm chặt ngọn thương tự chế. Những tiếng động sau lưng nó vang lên khủng khiếp.Nó thấy tội lỗi vì đã không giúp đỡ gì trong trận đánh. Cứ làm phận sự của mình đi, nó tự nhủ.

Thu hết can đảm, Thomas chống cây thương xuống nền đá và đạp chân trái vào mép vực, lăng người vào khoảng không màu xám. Nó ép sát cây thương vào ngực, hướng hai mũi chân xuống dưới, gồng cứng người.

Và nó rơi vào cái lỗ.

Chương 57

Một cảm giác lạnh buốt lướt nhanh từ ngón chân đến đầu Thomas khi nó rơi vào Lỗ sầu, như thể nó đang xuyên qua một làn nước đóng băng. Không gian xung quanh tối đi hẳn trong khi hai bàn chân Thomas chạm vào một cái bề mặt trơn láng, rồi trượt đi. Thomas ngã ngửa vào hai cánh tay của Teresa. Chuck và con bé cùng nhau giữ cho Thomas đứng thẳng. May mà mũi thương của Thomas không đâm phải đứa nào.

Lỗ sầu có lẽ đã tối như hũ nút nếu như không có luồng ánh sáng từ ngọn đèn pin của Teresa xuyên qua màn đêm. Khi đã xác định được phương hướng, Thomas nhận ra ba đứa đang đứng trong một căn phòng bằng đá hình trụ, cao khoảng ba mét. Cách vách tường ẩm ướt, bao phủ bởi một lớp dầu bẩn thỉu. Trước mặt chúng là một hành lang kéo dài hàng chục mét, mất hút vào bóng tối. Thomas ngó lên cái lỗ mà chúng đã rơi qua. Nhìn nó giống như một ô cửa sổ vuông mở ra một không gian hun hút, không trăng sao.

- Mấy cái máy tính nằm ở đằng kia. - Teresa nói, làm Thomas chú ý.

Sâu trong hành lang khoảng vài mét, Teresa chiếu đèn pin vào một màn hình nhỏ vuông vắn, đang phát ra một thứ ánh sáng xanh lá cây mờ mờ. Bên dưới nó là một bàn phím gắn vào tường, nhô ra vừa đủ để cho một người nào đó có thể đứng gõ một cách thuận tiện. Nó đây rồi, đã sẵn sàng cho việc nhập mật mã. Thomas cảm thấy chuyện này tỏ ra dễ dàng và thuận lợi đến mức không thể tin được.

- Đánh mấy chữ đó vào đi! - Chuck giục, vỗ vai Thomas. - Nhanh lên!

Thomas ra hiệu cho Teresa làm điều đó.

- Chuck và tớ sẽ canh chừng để bảo đảm bọn Nhím sầu không chui qua lỗ. - Thomas chỉ hy vọng rằng các trảng viên đã đánh lạc hướng bọn quái vật bằng cách dụ chúng vào sâu trong Mê cung, xa khỏi Vực.

- Được thôi. - Teresa nói. Thomas thừa biết là con bé đủ thông minh để không mất thời gian tranh cãi. Teresa tiến lại gần màn hình và bàn phím, bắt đầu gõ.

Đợi đã! Thomas nói với con bé ở trong đầu. *Cậu có chắc là nhớ hết các từ không?*

Teresa quay sang nó, cau có.

- Tớ đâu có dốt nát hả Tom? Tớ hoàn toàn đủ khả năng để nhớ…

Một tiếng nổ ầm ra phía bên trên, làm Thomas nhảy dựng. Nó quay lại và nhìn thấy một con Nhím sầu đã chui qua miệng lỗ, xuất hiện trong bóng tối đen ngòm. Con quái vật đã thu hết đám đinh nhọn và cánh tay trong lúc chui vào. Khi nó rơi độp xuống sàn, lập tức cả mớ phụ kiện ghê rợn đó bật ra, trông kinh dị hơn bao giờ hết.

Thomas đẩy Chuck ra đằng sau, mặt đối mặt với con Nhím, giơ cao ngọn

thương, làm như có thể dọa nó sợ mà bỏ đi.

- Teresa, cứ gõ mật mã đi! - Thomas hét lên.

Từ trong lớp da ẩm ướt của con quái vật, một thanh kim loại nhỏ mọc ra, mở bung thành một dụng cụ kỳ dị với ba lưỡi dao xoay tít, di chuyển thẳng về phía Thomas.

Thomas nắm lấy một đầu của cây thương, siết chặt lấy nó trong lúc hạ mũi nhọn xuống sàn nhà đằng trước mặt. Cánh tay của con Nhím sầu đã vươn tới rất gần, chuẩn bị chém vào người Thomas. Đúng lúc cái vật đó chỉ còn cách mình khoảng ba mươi xen-ti-mét, Thomas bất ngờ vung cây thương lên thật mạnh, đúng vào cánh tay của con quái vật, làm nó bay vèo lên không, vạch ra một hình vòng cung trước khi nó rơi trúng con Nhím sầu. Con quái vật bật ra một tiếng kêu giận dữ và lùi ra phía xa một chút, rụt lớp đi vào. Thomas thở hổn hển.

Có lẽ tớ cầm cự được với con này, Thomas nói nhanh với Teresa. *Cậu làm nhanh lên!*

Tớ sắp xong rồi, con bé đáp.

Con Nhím sầu lại bật đinh ra, lao tới trước, một cánh tay khác mọc ra từ cơ thể nó, cái này được trang bị cặp càng to, định kẹp lấy ngọn thương. Thomas vung vũ khí của nó, lần này là từ trên đầu xuống. Mũi giáo va chạm với phần gốc của cặp càng, gây ra một tiếng động chói tai, rồi một tiếng bụp khi toàn bộ cánh tay của con vật bị giật ra khỏi cơ thể của nó, rơi xoảng xuống sàn. Con Nhím ré lên một tiếng nhức óc và lui lại lần nữa, lớp đinh nhọn biến mất.

- Mấy con này có thể xử lý được rồi! - Thomas reo lên.

Nó không cho tớ đánh chữ cuối, Teresa nói trong đầu nó.

Không để ý, Thomas gầm lên một tiếng và xông tới để tranh thủ giât phút suy yếu của con quái vật. Nó múa thương nhảy lên người con Nhím, đánh văng hai cánh tay kim loại. Thomas nhấc bổng cây thương, trụ vững hai chân - nó có thể cảm thấy chúng ngập vào trong lớp mỡ kinh tởm - rồi đâm mạnh mũi thương xuống cơ thể của con vật. Một thứ chất lỏng nhớt màu vàng phọt ra, văng đầy vào chân Thomas trong lúc nó ấn thật sâu mũi thép vào trong lớp thịt của con quái vật. Rồi nó thả tay ra khỏi cây thương, nhảy xuống, chạy lại chỗ của Chuck và Teresa. Thomas rùng mình nhìn con Nhím sầu uốn éo cơ thể, xịt thứ dầu màu vàng kia ra tứ tung. Những cái đinh nhọn hết thò ra lại thụt vào. Các cánh tay còn lại của nó vùng vẫy loạn xạ, đập lên cả mình nó. Chẳng mấy chốc nó đã cử động chậm lại, năng lượng giảm xuống theo lượng máu hay dầu vừa mất đi.

Một vài giây sau đó, con quái vật ngừng cử động. Thomas không thể tin vào mắt mình. Nó không thể tin nổi. Nó vừa mới hạ gục một con Nhím sầu, một trong số những con quái vật đã làm cho bọn trẻ khiếp sợ trong suốt hai năm qua.

Thomas quay lại nhìn Chuck đang đứng đó, mắt mở to.

- Anh đã giết được nó. - Thằng nhóc nói. Nó bật cười, như thể cái chết của con quái vật đã giải quyết được mọi vấn đề.

- Cũng không khó lắm. - Thomas lẩm bẩm, rồi quay lại để chứng kiến Teresa đang gõ điên cuồng lên cái bàn phím. Nó lập tức nhận ra có chuyện gì không ổn.

- Chuyện gì vậy? - Thomas hỏi, gần như hét lên. Nó chạy đến và nhìn qua vai Teresa, trông thấy nó cứ đánh đi đánh lại chữ NHẤN, nhưng chẳng có gì xuất hiện trên màn hình.

Teresa chỉ vào lớp kính cáu bẩn, hoàn toàn không có gì ngoại trừ ánh sáng xanh phát ra.

- Tớ đã gõ vào tất cả những chữ kia. Chúng lần lượt hiện lên trên màn

hình, rồi có tiếng bíp và chúng biến mất. Nhưng nó không cho tớ đánh chữ cuối cùng. Chẳng có gì xảy ra!

Thomas lạnh toát người khi nghe câu nói của Teresa đi vào đầu nó.

- Hả… tại sao?

- Tớ không biết! - Con bé thử lại lần nữa. Thêm một lần nữa. Vẫn không có gì xuất hiện.

- *Thomas!* - Chuck hét to phía sau lưng hai đứa. Thomas quay lại và nhìn thấy thằng nhóc đang chỉ về phía miệng lỗ. Một con Nhím sầu khác đang chui vào. Trước mắt Thomas, con quái vật rơi thịch lên đầu của con Nhím đã chết, trong lúc thêm một con nữa đang chui qua Lỗ sầu.

- Sao mà lâu dữ vậy? - Chuck hét lên như điên. - Anh đã nói là chúng sẽ bị ngừng hoạt động khi nạp mật mã kia mà?

Cả hai con Nhím sầu đã vươn người dậy, gai chĩa ra và bắt đầu di chuyển về phía chúng.

- Nó không cho chúng ta gõ chữ NHẤN. - Thomas lơ đễnh buột miệng, không thật sự nói với Chuck, mà chỉ đang nghiền ngẫm trong đầu tìm một giải pháp…

Tớ không hiểu, Teresa nói.

Hai con quái vật chỉ còn cách có một vài mét. Cảm thấy ý chí của mình đang tan biến vào bóng tối, Thomas trụ chân, giơ hai nắm đấm trong vô vọng. Đáng lẽ nó phải thành công. Mật mã là để…

- Hay là ta chỉ cần nhấn cái nút đó. - Chuck nói.

Thomas ngạc nhiên trước câu nói chẳng ăn nhập vào đâu của thằng nhóc đến mức nó phải quay sang nhìn Chuck. Thằng nhóc đang chỉ vào một điểm ở gần sàn nhà, ngay bên dưới màn hình và bàn phím.

Trước khi Thomas kịp cử động thì Teresa đã quỳ xuống chỗ đó. Bị lôi kéo bởi sự tò mò và một tia hy vọng mong manh. Thomas cũng ngồi bệt xuống sàn để nhìn cho rõ. Nó nghe thấy tiếng rên của hai con Nhím sầu phía đằng sau, cảm thấy một cái càng kẹp vào áo sơ mi của mình, làm nó đau nhói. Nhưng nó vẫn nhìn cho kỹ.

Một cái nút đỏ được gắn vào tường ở vị trí chỉ cách sàn nhà có vài xen-ti-mét. Có bao chữ màu đen được in trên đó, rõ ràng tới mức Thomas không thể tin nổi là mình lại bỏ qua nó từ nãy tới giờ.

Hủy Mê cung.

Những cơn đau làm cho Thomas bừng tỉnh. Con Nhím sầu đã quắp lấy nó bằng hai cánh tay cơ khí, bắt đầu lôi xềnh xệch nó ra xa. Con quái vật kia thì tóm lấy Chuck và sắp sửa chọc một lưỡi dao dài vào người thằng nhóc.

Cái nút.

- Nhấn đi! - Thomas hét to tới mức nó không nghĩ rằng một con người có thể phát ra được một âm thanh như thế.

Teresa làm theo.

Con bé ấn cái nút, và mọi thứ đột ngột im bặt. Rồi, ở đâu đó sâu trong hành lang tăm tối, có tiếng một cánh cửa xịch mở.

Chương 58

Gần như ngay lập tức hai con Nhím sầu ngừng hoạt động hoàn toàn, các bộ phận của chúng rụt lại vào trong lớp da lầy nhầy, các bóng đèn của chúng tắt phụt, động cơ bên trong chết lặng. Còn cái cửa kia…

Thomas rơi xuống sàn sau khi được giải phóng khỏi cặp càng của con quái vật. Mặc dù vẫn còn đau đớn vì vô số vết cắt trên cơ thể, cảm giác phấn chấn vẫn dâng lên mạnh mẽ tới nỗi nó không biết phải phản ứng thế nào. Nó thở hổn hển, cười vang, rồi nấc lên trước khi lại cười to lần nữa.

Chuck cũng đã chuồn ra khỏi chỗ con Nhím, nhào vào Teresa. Con bé ôm thằng nhóc thật chặt.

- Cậu đã làm được, Chuck ơi. - Teresa nói. - Chúng tớ đã quá lo nghĩ về mấy cái thứ dớ dẩn kia, tới mức chẳng buồn tìm xung quanh xem có cái gì đó để *nhấn* không. Chính là chữ đó, cái chữ cuối cùng, mảnh ghép cuối cùng của bức tranh.

Thomas lại bật cười, không thể tin được rằng mọi chuyện đã diễn ra nhanh chóng đến vậy, sau tất cả những gì chúng đã trải qua.

- Teresa nói đúng đấy, Chuck ạ. Cậu đã cứu chúng tớ, trời ạ! Tớ đã nói là sẽ cần đến cậu mà. - Thomas bò dậy và lao đến ôm chặt lấy hai đứa kia. - Chuck đúng là anh hùng!

- Thế còn những đứa kia? - Teresa hất đầu về phía Lỗ sầu. Sự phấn chấn của Thomas tắt ngấm. Nó bước lùi lại, quay về phía miệng lỗ.

Như để trả lời cho câu hỏi của Teresa, ai đó đang rơi qua lỗ vuông đen ngòm. Đó chính là Minho, trông như thể chín mươi chín phần trăm diện tích cơ thể của nó đều mang thương tích, áo quần rách bươm.

- Số còn lại đâu? - Thomas hỏi, không dám nghĩ tới câu trả lời.

- Một nửa trong số chúng ta, - Newt nói, giọng yếu ớt. - đã thiệt mạng.

Không ai nói gì, trong suốt một lúc lâu.

- Cậu biết không? - Minho nói, đứng thẳng người lại. - Một nửa trong số chúng ta có thể đã chết, nhưng một nửa vẫn sống. Và không có ai bị chích cả, đúng như Thomas đã nói. Chúng ta phải ra khỏi đây thôi.

Quá nhiều, Thomas nghĩ. *Quá sức nhiều*. Sự vui mừng của nó dần biến đi, thế chỗ bởi sự thương tiếc cho hai mươi mốt con người đã mất mạng. Mặc dù nó là sự lựa chọn bắt buộc, mặc dù biết rằng nếu như không cố gắng đào thoát thì tất cả sẽ chết, Thomas vẫn thấy đau đớn cho dù không quen thân với đám trẻ. Chúng có từng ấy đứa hy sinh, làm sao có thể coi đây là một thắng lợi được?

- Chúng ta ra khỏi đây thôi. - Newt nói. - Ngay bây giờ.

- Tụi mình đi đâu? - Minho hỏi.

Thomas chỉ vào đường hầm dài.

- Tôi nghe thấy có tiếng mở cửa ở trong đó. - Nó cố gắng đẩy lùi cơn đau, nỗi kinh hoàng của cuộc chiến mà chúng vừa thắng. Những mất mát. Nó gạt chúng đi, tự nhủ rằng chúng vẫn chưa được an toàn.

- Ừ… đi thôi. - Minho nói, rồi quay lưng đi vào trong đường hầm mà không chờ câu trả lời.

Newt gật đầu, ra hiệu cho những trảng viên khác đi trước. Từng người một đi vào đường hầm, cho đến khi chỉ còn thằng bé với Chuck, Thomas và Teresa.

- Tôi sẽ đi sau cùng. - Thomas nói.

Không ai tranh cãi. Newt đi trước, tiếp đến là Chuck, rồi Teresa, lần lượt vào trong đường hầm tối tăm. Thomas đi theo, chẳng buồn nhìn lại mấy con Nhím chết.

Sau khoảng một phút đi bộ, nó nghe thấy một tiếng la ở phía trước, nối tiếp bằng một tiếng kêu khác, rồi một tiếng nữa. Tiếng hét của bọn trẻ nhỏ dần, như thể chúng đã rơi xuống…

Tiếng rì rầm lan truyền dọc theo đoàn người, và cuối cùng Teresa quay lại nói với Thomas:

- Hình như ở đằng kia có một máng trượt, hướng xuống dưới.

Dạ dày Thomas cuộn lên trong khi nó suy nghĩ. Có vẻ như đây là một sân chơi, ít ra là đối với những kẻ đã xây dựng nên chỗ này.

Từng đứa một kêu lên và trượt xuống ở phía trước. Rồi đến lượt Newt, tiếp theo là Chuck. Teresa soi đèn pin xuống một máng trượt bằng kim loại đen ngòm, trơn nhẫy và gập ghềnh.

Đoán là chúng ta không có lựa chọn nào khác, con bé nói trong đầu Thomas.

Có lẽ vậy. Thomas có một dự cảm mạnh mẽ rằng đây không phải là lối thoát khỏi cơn ác mộng của bọn trẻ. Nó chỉ hy vọng rằng máng trượt không dẫn tới một đám Nhím sầu khác.

Teresa trượt xuống với một tiếng ré gần như thích thú, và Thomas nối gót con bé trước khi để cho mình thay đổi ý định. Bất cứ thứ gì cũng đỡ hơn cái Mê cung.

Cơ thể của Thomas lướt nhanh xuống máng trượt dốc đứng và được bôi trơn bởi một thứ dầu nhớt có mùi kinh khủng, giống như mùi nhựa cháy và máy móc han gỉ. Nó vặn vẹo người cho đến khi đưa được hai chân ra đằng trước, rồi cố gắng giang hai tay để hãm tốc độ lại. Thứ dầu nhớt kia bao phủ lên từng xen-ti-mét đá và Thomas chẳng thể bấu víu gì được.

Tiếng la hét của các trảng viên đi trước vang vọng trong đường hầm trong khi chúng trượt xuống phía dưới. Nỗi kinh hoàng làm tim Thomas thắt lại. Nó không thể xua đuổi cái ý tưởng rằng chúng đã bị nuốt chửng bởi một con quái vật khổng lồ nào đó và bây giờ đang trôi theo thực quản của con vật, có thể rơi xuống dạ dày vào bất cứ lúc nào. Và dường như sự tưởng tượng đó, đang thành hiện thực khi mùi chung quanh Thomas thay đổi, chuyển sang một thứ mùi mốc meo và thối rữa. Thomas lấy tay bịt miệng. Cố gắng lắm nó mới không nôn ọe.

Đường hầm bắt đầu xoắn lại, tạo thành một đường xoáy ngoặt, vừa đủ để làm bọn trẻ trượt chậm lại, và bàn chân Thomas chạm vào đầu Teresa. Thomas co vội người lại, cảm giác khổ sở bao trùm lên nó. Chúng vẫn tiếp tục rơi. Thời gian dường như kéo dài vô tận. Chúng cứ thế lượn vòng theo máng trượt xuống dưới. Cảm giác buồn nôn trào sôi trong bụng Thomas. Chất dầu nhờn nhầy nhớt bám trên cơ thể, thứ mùi gớm ghiếc, những vòng xoáy. Nó vừa mới ngoẹo đầu sang bên cạnh chuẩn bị nôn mửa thì Teresa bật ra một tiếng kêu thất thanh, lần này không còn âm vang nữa. Một giây sau, Thomas bay ra khỏi đường hầm và rơi lên người con bé.

Những đứa trẻ lồm cồm bò dậy, đứa nọ đè lên đứa kia, rên rỉ và lúng túng vặn người trong lúc cố tách khỏi nhau. Thomas ngọ nguậy chân tay bò ra khỏi người Teresa, rồi lồm cồm trườn ra xa hơn chút nữa để nôn thốc nôn tháo.

Vẫn còn rùng mình sau những gì vừa trải qua, nó đưa tay chùi miệng và nhận thấy tay mình dính đầy chất bấn nhớp nháp. Nó ngồi dậy, chùi hai bàn tay xuống đất, rốt cuộc cũng nhìn được rõ ràng hơn cái nơi chúng vừa đến. Trong lúc há hốc miệng, nó cũng kịp nhận thấy mọi người đã túm tụm lại thành một nhóm, quan sát chung quanh. Thomas đã từng thoáng nhìn thấy

nơi này trong quá trình Biến đổi, nhưng bây giờ mới nhớ ra.

Bọn trẻ đang ở trong một gian phòng rộng lớn, gấp chín hay mười lần Trang thất. Từ trần đến sàn, đầu nọ sang đầu kia là đủ thứ máy móc dây nhợ, ống dẫn và máy vi tính. Ở phía bên phải của Thomas, có một hàng chừng bốn mươi cái kén màu trắng trông như những cỗ quan tài to lớn. Đối diện với chúng, ở phía bên kia, là những cánh cửa kính, nhưng ánh sáng không cho phép chúng nhìn xem có gì ở phía bên kia lớp kính.

- Nhìn kìa. - Có đứa nào đấy la lên, nhưng Thomas đã nhìn thấy trước. Cổ họng nó nghẹn lại, nổi gai ốc khắp người trong khi nỗi sợ trườn dọc xuống sống lưng nó như một con nhện ướt.

Ngay trước mặt chúng, khoảng chừng hai mươi ô cửa sổ màu tối dàn hàng ngang từ bên này sang bên kia căn phòng. Đằng sau mỗi cửa sổ là một người - đàn ông và phụ nữ, tất cả đều ốm nhom và tái mét - đang ngồi nheo mắt theo dõi các trảng viên qua lớp kính. Thomas rùng mình khiếp hãi - bọn họ trông như những bóng ma. Giận dữ, háu đói, giống như biểu hiện kinh dị của các hồn ma chưa từng biết đến hạnh phúc khi còn sống, chứ đừng nói tới lúc chết rồi.

Nhưng Thomas biết bọn họ tất nhiên không phải là ma. Họ chính là những người đã đưa bọn trẻ đến Trảng. Những người đã tước đi cuộc đời của chúng.

Các Hóa công.

Chương 59

Thomas lùi lại một bước và để ý thấy những đứa kia cũng làm như thế.

Một sự yên ắng chết người làm cho không gian như chết lặng đi trong khi các trảng viên nhìn trân trối dãy cửa sổ và hàng người quan sát chúng. Thomas trông thấy một trong số bọn họ cụp mắt xuống viết gì đó, một người khác thì đưa tay lên đeo kính vào mắt. Tất cả đều khoác những chiếc áo choàng đen ở bên ngoài sơ mi trắng, trên ngực phải có thêu một chữ - Thomas không thể nhìn ra được chữ gì. Không ai trong số bọn họ trưng ra một nét mặt dễ đoán. Tất cả đều ốm nhom, hốc hác, tái mét, và cực kỳ buồn khổ.

Bọn họ tiếp tục quan sát các trảng viên. Một người đàn ông lắc đầu, một người phụ nữ gật đầu. Một người đàn ông khác đưa tay lên gãi mũi - hành động có tính con người nhất mà Thomas nhìn thấy từ nãy đến giờ.

- Mấy người kia là ai vậy? - Chuck thì thào, nhưng giọng nói của thằng nhóc vang vọng khắp gian phòng.

- Các Hóa công - Minho nói, rồi nhổ toẹt xuống đất. - Tôi sẽ bẻ cổ mấy người! - Thằng bé hét lên to đến nỗi Thomas suýt chút nữa đã phải lấy hai tay bịt tai lại.

- Chúng ta làm gì đây? - Thomas hỏi. - Họ chờ cái gì vậy?

- Có lẽ họ đang tìm cách làm cho bọn Nhím sầu sống lại - Newt nói - Chắc là chúng sắp đến ngay…

Một tràng tiếng bíp bíp to và chậm cắt ngang lời Newt, giống như tiếng còi báo khi một chiếc xe tải đồ sộ chạy giật lùi, nhưng to hơn nhiều. Nó phát ra từ khắp mọi nơi, vang vọng trong gian phòng.

- Bây giờ làm sao đây? - Chuck hỏi, không giấu nỗi lo lắng trong giọng nói của mình.

Vì lý do nào đấy, tất cả đám trẻ quay sang nhìn Thomas. Nó nhún vai đáp lại. Nó chỉ nhớ được có bấy nhiêu, bây giờ thì nó cũng ngơ ngác như tất cả

mọi người. Và sợ nữa. Thomas vươn cổ nhìn một lượt gian phòng từ trên xuống dưới, cố tìm nguồn phát ra tiếng bíp bíp. Nhưng không có gì thay đổi cả. Thế rồi, Thomas liếc thấy những đứa kia nhìn về hướng của những cánh cửa. Nó vội làm theo, tim đập rộn ràng khi nhìn thấy một trong những cánh cửa bật mở về phía chúng.

Tiếng bíp bíp ngừng lại, và một sự im lặng tuyệt đối bao trùm lên toàn bộ gian phòng. Thomas nín thở chờ đợi, chuẩn bị tinh thần để đón nhận một thứ kinh khủng bay qua cửa. Nhưng thay vào đó, hai người bước vào phòng.

Một người là phụ nữ, đã trưởng thành. Cô ta trông rất bình thường, mặc quần áo màu đen và một chiếc áo phanh cúc màu trắng, với một cái biểu tượng trên ngực áo - chữ VSAT in hoa màu xanh. Mái tóc nâu của cô ta xõa ngang vai. Cô ta có khuôn mặt mỏng, mắt đen. Trong lúc tiến lại gần nhóm trẻ, người phụ nữ không hề mỉm cười hay nhăn mặt, như thể cô ta không buồn chú ý hay quan tâm đến những đứa trẻ đang đứng đó.

Mình biết cô ta, Thomas thầm nghĩ. Nhưng đó là một ký ức mờ mịt. Nó không thể nhớ ra tên cô ta, hay là những gì dính dáng tới Mê cung mà cô ta đã làm, nhưng nhìn cô ta rất quen. Không phải chỉ có bề ngoài, mà kể cả lối bước đi, cung cách của cô ta: cứng nhắc, không chút vui vẻ. Cô ta ngừng lại trước mặt cá trảng viên khoảng vài mét và chậm rãi nhìn từ trái sang phải, ghi nhớ bọn chúng.

Người kia, đứng ben cạnh, là một thằng bé, trên mình mặc một chiếc áo thun rộng, trùm mũ qua đầu che khuất mặt.

- Chào mừng trở lại. - Cuối cùng người phụ nữ lên tiếng. - Đã hơn hai năm, và rất ít người chết. Thật đáng kinh ngạc.

Thomas thấy miệng mình đang há hốc, và sự phẫn nộ làm mặt nó đỏ bừng.

- *Xin lỗi?* - Newt hỏi.

Mắt cô ta lại quét một lượt mọi người trước khi dừng lại ở Newt.

- Mọi thứ đã diễn ra theo đúng như kế hoạch, Newton ạ. Mặc dù chúng tôi đã mong đợi một vài em trong số này bỏ cuộc. - Cô ta liếc nhìn sang đứa bé đi cùng, rồi vươn tay gỡ mũ trùm đầu của nó xuống. Thằng bé nhìn lên, đôi mắt nó đẫm lệ. Mọi trảng viên trong căn phòng đều nấc lên một tiếng kinh ngạc. Thomas thấy đầu gối mình nhũn ra.

Đó chính là Gally.

Thomas chớp chớp mí mắt, rồi giụi mắt. Nó vừa bất ngờ vừa giận dữ.

- Cậu ta làm cái gì ở đây vậy? - Minho la lên.

- Bây giờ các em đã an toàn. - Người phụ nữ đáp như thể không nghe thấy thằng bé nói gì. - Thư giãn chút đi nhé.

- Thư giãn sao? - Minho hét lên. - Cô là ai mà bảo chúng tôi phải làm như vậy? Chúng tôi muốn gặp cảnh sát, ngài thị trưởng hay tổng thống - một ai đó! - Thomas lo ngại về điều mà Minho có thể làm, nhưng rồi dường như nó cũng muốn thằng bé thoi cho cô ta một cái vào mặt.

Người phụ nữ nheo mắt nhìn Minho.

- Cậu không biết mình đang nói gì đâu nhóc ạ. Tôi đã nghĩ là sẽ nhận thấy một chút trưởng thành ở một người đã vượt qua Thử nghiệm Mê cung kia đấy. - Giọng điệu hạ cố của cô ta làm Thomas sững người.

Minho định phản bác, nhưng Newt đã thúc cho thằng bé một cùi chỏ.

- Gally, - Newt hỏi, - chuyện gì đang diễn ra vậy?

Thằng bé tóc đen nhìn Newt, mắt long lanh trong một khoảnh khắc, khẽ lắc đầu. Nhưng nó không trả lời. *Có cái gì đó không ổn với thằng này,* Thomas nghĩ bụng. Tệ hơn cả lúc trước.

Người phụ nữ gật đầu như thể tự hào về Gally.

- Rồi một ngày các em sẽ phải biết ơn những gì chúng tôi đã làm cho các em. Tôi chỉ có thể hứa như thế, và hy vọng các em chấp nhận điều đó. Nếu không thì toàn bộ chuyện này chỉ là một sai lầm. Khoảng thời gian tăm tối, Newton ạ. Khoảng thời gian tăm tối.

Cô ta ngừng lại một chút.

- Tất nhiên là vẫn còn một Biến số cuối cùng. - Cô ta lùi lại.

Thomas nhìn chòng chọc Gally. Toàn thân thằng bé run lẩy bẩy, mặt trắng bệch ra như sáp, khiến cho đôi mắt đỏ mọng nước của nó rực lên như hai vệt máu trên một tờ giấy. Đôi môi Gally mím chặt, chỗ da xung quanh miệng thằng bé nhăn nhúm cả lại, như thể nó có nói gì đó mà không thể.

- Gally. - Thomas hỏi, cố gắng đè nén sự căm ghét của mình đối với thằng bé.

Từng chữ một bật ra khỏi miệng Gally.

- Họ… có thể kiểm soát tôi… tôi không… - Mắt nó lồi ra, một bàn tay đưa lên bóp họng như người bị nghẹt thở. - Tôi… buộc… phải… - Mỗi từ là một tiếng ho khốn khổ. Rồi nó yên lặng, khuôn mặt bình tĩnh trở lại, cơ thể thả lỏng.

Nó giống như Alby khi ở trên giường trong Trang ấp, sau khi vừa trải qua sự Biến đổi. Cùng một kiểu như thế. Nó đã…

Nhưng Thomas đã không có thời gian để suy nghĩ tiếp. Gally rút từ túi sau lưng ra một cái gì đó dài và sáng loáng. Ánh sáng trong phòng phản chiếu trên bề mặt kim loại sắc lạnh. Đó là một con dao găm đáng sợ, đang được nắm chặt trong những ngón tay của Gally. Với một sự mau lẹ không ngờ, thằng bé quay lại và phóng con dao về phía Thomas. Trong lúc đó, Thomas nghe thấy một tiếng hét từ bên phải và cảm thấy một sự *chuyển động*. Về phía nó.

Lưỡi dao quay vòng trong không khí, xoay từng vòng từng vòng rõ mồn một trong mắt Thomas, như thể mọi thứ bỗng chuyển động chậm hẳn lại, chỉ với một mục đích duy nhất là để cho Thomas cảm thấy nỗi kinh hoàng khi phải chứng kiến điều đó. Con dao bay tới, xoay một vòng, lại một vòng nữa, thẳng về phía nó. Nó có buộc mình di chuyển, nhưng không thể nhúc nhích.

Thế rồi, chẳng hiểu sao Chuck đã ở đó, ngay phía trước nó. Thomas như cảm thấy chân mình như đóng băng lại. Nó chỉ có thể giương mắt nhìn cảnh tượng kinh hoàng đang bày ra trước mắt, hoàn toàn bất lực.

Với một tiếng phập ghê tởm, con dao đã găm cắm vào ngực Chuck, lút đến tận cán. Thằng bé hộc lên, ngã vật ra sàn nhà, toàn thân co giật, máu tuôn ra từ vết thương thành một dòng đỏ thẫm. Đôi chân Chuck giãy giụa trên sàn nhà, đá lung tung trong giây phút hấp hối. Bọt hồng trào ra từ miệng thằng bé. Thomas cảm thấy đất trời đổ ụp xuống chung quanh, bóp nghẹt tim nó.

Nó nhào xuống đất, kéo thân mình đang co giật của Chuck vào lòng.

- *Chuck ơi!* - Thomas gào lên, lời nói như chất acid tràn qua cuống họng của nó. - *Chuck ơi!*

Thằng bé run lẩy bẩy, mất kiểm soát, máu phun ra tứ tung làm ướt hai bàn tay của Thomas. Đôi mắt Chuck đã trợn ngược, chỉ còn tròng trắng. Máu trào ra ngoài qua lỗ mũi và miệng cuả thằng nhóc.

- Chuck… - Thomas thì thào. Chắc chắn phải làm điều gì đó. Chúng có

thể cứu được nó. Bọn họ…

Chuck ngừng co giật, bất động. Đôi mắt lộn trở về vị trí ban đầu, thằng nhóc nhìn trừng trừng vào Thomas, hồi tỉnh lại.

- Tho… mas… - Chuck nói không ra hơi.

Cố lên, Chuck ơi. - Thomas nói. - Đừng chết mà. Hãy chiến đấu đi. Có ai giúp tôi với!

Không ai động đậy, và trong thâm tâm, Thomas hiểu được vì sao. Không người nào có thể giúp gì được. Hết rồi. Những đốm đen bay lượng trong mắt Thomas. Căn phòng chao đảo, quay cuồng. *Không*, nó nghĩ. *Không phải Chuck. Không phải là Chuck. Bất cứ ai, ngoại trừ Chuck ra.*

- Thomas. - Chuck thều thào. - Tìm… mẹ… em. - Một cơn ho bật ra khỏi lồng ngực thằng nhóc, làm nó ộc ra một bụm máu. - Hãy nói với mẹ…

Nó không kịp nói hết câu. Đôi mắt thằng bé đã khép lại, thân hình mềm oặt đi. Một hơi thở cuối cùng thoát ra khỏi miệng nó.

Thomas nhìn thằng nhóc trân trối. Nhìn không rời mắt cơ thể không còn sự sống của nó.

Một cái gì đó đã diễn ra bên trong Thomas. Nó bắt nguồn từ sâu trong lồng ngực, một mầm mống điên dại. Trả thù. Căm hận. Một thứ gì đó kinh khủng và xấu xa. Rồi nó vỡ òa trong buồng phổi của Thomas, luồn lách qua cổ họng nó, chạy xuyên qua đôi tay và đôi chân nó. Tràn qua tâm trí nó.

Thomas buông Chuck ra, run rẩy đứng dậy, quay lại đối mặt với hai kẻ vừa bước vào phòng.

Thế rồi nó bùng nổ. *Nổ tung.*

Nó lao tới, xông vào Gally, dùng ngón tay như những gọng kìm siết chặt thằng nhỏ. Thomas bóp cổ Gally, vật thằng nhỏ xuống sàn, ngồi lên ngực nó, quắp chặt hai chân để thằng nhỏ không thoát ra được. Thomas bắt đầu đấm túi bụi.

Dùng tay trái chẹn ngang cổ Gally, tay phải Thomas đấm như mưa xuống mặt thằng bé, liên tục. Một, hai, rồi ba, nó giáng những đốt ngón tay to cứng của mình vào mặt mũi thằng bé. Những tiếng răng rắc kêu lên, máu bắn ra, phụ họa bằng những tiếng hét khủng khiếp. Thomas không biết tiếng nào lớn hơn - giọng của Gally hay giọng của nó. Thomas cứ thế đánh, cứ thế trút mọi sự điên cuồng bên trong nó vào Gally.

Rồi nó bị Minho và Newt kéo ra xa, hai tay nó vẫn vùng liên hồi vào không khí. Hai đứa lôi Thomas trên sàn, trong khi nó chống cự, vùng vẫy, la hét đòi chúng buông ra. Thomas nhìn trừng trừng vào Gally đang nằm bất động ở đó, cảm thấy lòng căm hờn trào tuôn như một lưỡi lửa kéo dài từ chỗ nó tới Gally.

Và rồi cứ như thế, sự căm hờn biến mất. Chỉ còn lại những ý nghĩ về Chuck.

Thomas giằng ra khỏi đôi tay của Minho và Newt, chạy đến bên cơ thể mềm oặt của Chuck. Nó ôm lấy cái xác, siết chặt thằng nhóc vào lòng, mặc kệ máu me, mặc kệ nét mặt đông cứng chết chóc.

- *Không!* - Thomas gào lên, nỗi buồn vô hạn gặm nhấm bên trong nó. - *Không!*

Teresa đã ở đấy, đặt tay lên vai Thomas. Nó vùng ra.

- Tôi đã hứa với Chuck! - Nó hét lên, nhận ra rằng giọng nói của nó gắn liền với một điều gì đó không ổn. Gần như là điên dại. - Tôi đã hứa sẽ cứu nó, đưa nó về nhà! Tôi đã hứa mà!

Teresa không đáp, chỉ gật đầu, mắt cắm xuống sàn.

Thomas ôm siết lấy cơ thể Chuck, lay thằng nhóc thật mạnh, như thể điều đó sẽ làm nó sống lại, hay là một cách bày tỏ lòng biết ơn cứu mạng, biết ơn vì đã làm bạn với nó trong khi chẳng ai làm thế.

Thomas khóc nức nở như chưa bao giờ được khóc. Những tiếng nấc nghẹn của nó vang vọng khắp căn phòng nghe như âm thanh của một nỗi đau tột cùng.

Chương 60

Cuối cùng Thomas cũng nuốt được tất cả những đau đớn khổ sở vào trong lòng. Lúc ở Trảng, Chuck đã trở thành một điểm tựa đối với nó: một tín hiệu lạc quan, tin tưởng rằng chúng sẽ làm cho mọi việc suôn sẻ bình thường trở lại. Được ngủ trong những chiếc giường. Nhận những cái hôn chúc ngủ ngon. Có thịt muối và trứng để ăn sáng, đi học. Và được hạnh phúc.

Nhưng giờ đây Chuck đã ra đi mãi mãi. Cơ thể mềm nhũn của thằng bé, mà Thomas vẫn đang ôm chặt, dường như là một tấm gương tày liếp chứng tỏ rằng những mơ ước kia sẽ không bao giờ thành hiện thực, và cuộc sống cũng chưa bao giờ là bình thường. Rằng ngay cả khi bọn trẻ đã thoát ra, những ngày tháng chết chóc và cuộc đời đau khổ vẫn chờ chúng phía trước.

Những ký ức quay về với Thomas còn rất sơ sài. Nhưng không có nhiều điều tốt đẹp nào trong cả mớ tồi tệ đó. Thomas nhét nỗi đau vào trong lòng, khóa chặt ở đâu đó thật sâu. Nó đã làm điều này vì Teresa. Vì Newt và Minho. Cho dù có những mối đe dọa nào đang chờ đón chúng, chhúng vẫn

sẽ sát cánh cùng nhau, và đó mới là điều quan trọng.

Nó buông Chuck ra và lùi lại, cố gắng không nhìn vào cái áo đẫm máu của thằng bé. Nó quẹt nước mắt trên mà, giụi mắt, tưởng mình sẽ ngượng lắm, nhưng nó không cảm thấy gì. Cuối cùng, nó nhìn lên, trông thấy đôi mắt to xanh biếc của Teresa đang nặng trĩu nỗi buồn, cũng nhiều như nỗi buồn trong lòng nó, chắc chắn là như vậy.

Teresa chìa tay ra nắm lấy tay Thomas, giúp nó đứng dậy. Khi Thomas đã đứng lên, con bé vẫn không buông tay, và Thomas cũng thế. Nó ôm chặt lấy con bé, cố gắng giải thích những gì nó cảm thấy khi nó hànhh động như thế. Không ai nói tiếng nào, đa phần bọn trẻ nhìn cái xác của Chuck mà không biểu lộ ccảm xúc gì, như thể sự việc đã vượt ra ngoài khả năng cảm nhận của chúng. Không đứa trẻ nào để ý tới Gally, lúc này đang thở thoi thóp nhưng vẫn bất động.

Người phụ nữ phá tan sự im lặng.

- Tất cả xảy ra đều có nguyên nhân cả. - Cô ta nói, lúc này giọng điệu cay độc đã biến mất. - Các cậu phải hiểu điều đó.

Thomas nhìn cô ta, dồn tất cả sự căm hận vào trong ánh mắt. Nhưng nó không làm gì hết.

Teresa đặt bàn tay kia lên cánh tay Thomas, nắm lấy bắp tay của nó. *Bây giờ làm gì đây?* Con bé hỏi.

Tớ không biết nữa, nó đáp. *Tớ không thể…*

Câu nói của Thomas bị cắt ngang bởi một loạt những tiếng la lối và xôn xao ở phía ngoài cửa. Người phụ nữ hoảng sợ thấy rõ, mặt cắt không còn hột máu khi cô ta quay lại nhìn cánh cửa mà từ đó mình đã bước vào phòng. Thomas nhìn theo ánh mắt của cô ta.

Nhiều người đàn ông và phụ nữ mặc quần jean bẩn thỉu cùng những chiếc áo ướt sũng lao qua cánh cửa, súng giương lên, thi nhau la hét những câu gì đó mà bọn trẻ không thể nào hiểu được. Những khẩu súng của họ - cả súng trường lẫn súng ngắn - trông thật… cũ kỹ và lạc hậu. Trong chúng như những món đồ chơi bị bỏ xó nhiều năm trời vừa được phát hiện bởi một thế hệ trẻ con mới, thích chơi trò chiến tranh.

Thomas sững sờ nhìn hai trong số những người mới đến đè nghiêng người phụ nữ kia xuống sàn.

Rồi một người lùi lại, chĩa súng.

Không thể nào, Thomas nghĩ. *Không.*

Những chớp sáng lóe lên khi hàng loạt phát đạn nổ đanh, găm thẳng vào cơ thể của người phụ nữ. Cô ta chết ngay lập tức, máu me đầy người.

Thomas lùi lại sau nhiều bước, suýt ngã.

Một người đàn ông tiến về phía các trảng viên, trong khi những người còn lại tản ra, bao vây chung quanh đám trẻ, quơ súng bắn tung những ô cửa sổ quan sát. Thomas nghe thấy những tiếng thét và nhìn thấy máu chảy, liền quay đi, tập trung sự chú ý vào người đàn ông đã tiến đến gần chúng. Ông ta có mái tóc đen, khuôn mặt còn trẻ nhưng đã hằn nhiều nếp nhăn quanh mắt, như thể luôn trong trạng thái lo lắng thường trực.

- Chúng tôi không có thời giờ để giải thích. - Người đàn ông nói. - Cứ đi theo chúng tôi, và chạy trối chết vào. Bởi vì mạng sống của các em phụ thuộc vào chuyện ấy đấy.

Nói xong ông ta ra hiệu cho những người cùng đi, rồi quay lưng và chạy qua cánh cửa lớn, súng giương ra phía trước. Những loạt súng và tiếng la hét kinh hoàng vẫn đang tràn ngập khắp phòng, nhưng Thomas vẫn cố gắng hết sức để phớt lờ mọi chuyện và làm theo lời chỉ dẫn.

- *Đi thôi!* - Một trong số những người giải cứu hô lớn. Đó là cái tên duy nhất mà Thomas có thể đặt cho bọn họ.

Sau khi chần chừ chút ít, cá trảng viên làm theo lệnh, chen nhau chạy ra khỏi phòng, cố thoát ra xa khỏi lũ Nhím sầu và cái Mê cung chừng nào tốt chừng ấy. Thomas vẫn đang nắm lấy tay của Teresa, chạy cùng bọn trẻ trong nhóm cuối. Chúng không còn cách nào khác là phải bỏ lại cái xác của Chuck ở phía sau.

Thomas không cảm thấy bất cứ cảm xúc nào. Nó đã hoàn toàn trơ lì. Nó chạy xuôi theo một hành lang dài, tiến vào trong một đường hầm tù mù, leo lên những bậc thang khúc khuỷu. Mọi thứ đều tối tăm, bốc mùi đồ điện tử. Chúng chạy xuôi theo một lối đi. Trèo lên những bậc thang. Tiếp tục chạy trong những hành lang khác. Thomas vừa đau đớn cho Chuck, vừa phấn chấn vì sự thoát thân của bọn trẻ, lại vừa vui mừng khi Teresa vẫn đang ở bên cạnh. Nhưng nó đã nhìn thấy quá nhiều. Giờ trong nó chỉ còn lại sự trống rỗng. Rỗng tuếch. Nó tiếp tục chạy.

Trên đường chạy, một vài người lớn dẫn lối phía trước, số còn lại chạy phía sau, luôn miệng hét những lời động viên.

Chúng nhìn thấy một loạt những cánh cửa kính nữa trước khi lao ra bên ngoài, dưới một màn mưa nặng hạt rơi xuống từ trên bầu trời tối đen. Nó không trông thấy gì ngoại trừ màn nước mưa lấp lánh.

Người cầm đầu chạy không ngừng cho đến khi mọi người tới chỗ một chiếc xe buýt lớn. Sườn xe lồi lõm và sứt sẹo, đa phần các cửa sổ đều bị rạn nứt. Nước mưa chảy ròng ròng trên thân xe, là Thomas liên tưởng tới một con quái vật vừa mới trồi lên từ lòng đại dương.

- Lên xe đi! - Người đàn ông hét lớn. - Nhanh lên!

Bọn trẻ làm theo và líu ríu tụ tập bên cạnh cánh cửa trong lúc từng đứa

leo lên xe. Việc đó dường như kéo dài vô tận. Các trảng viên xô đẩy và loạng choạng trèo lên bậc tam cấp của chiếc xe, rồi ngồi vào những hàng ghế. Thomas đứng ở phía sau, Teresa đứng ngay trước mặt nó. Thomas nhìn lên trời, cảm thấy nước mưa vỗ vào mặt mình. Nó ấm áp, gần như nóng, và có vẻ hơi sệt. Thật kỳ lạ, nó giúp Thomas thoát khỏi nỗi kinh hoàng và lấy lại được sự tập trung. Có thể đó chỉ là do mọi chuyện diễn ra quá dồn dập. Nó tập trung sự chú ý vào chiếc xe buýt, Teresa và cuộc chốn chạy.

Chúng đã tiến gần đến cửa xe thì một bàn tay đột ngột đập lên vai Thomas, nắm lấy áo nó. Nó hét toáng len trong khi có ai đó lôi ngược nó ra phía sau, kéo tuột tay nó khỏi bàn tay của Teresa. Nó nhìn thấy con bé quay lại, vừa kịp để nhìn thấy nó bị té xuống đất làm nước mưa tung tóe. Cơn đau như cắt chạy dọc theo sống lưng Thomas, trong lúc khuôn mặt lộn ngược của người phụ nữ xuất hiện cách mặt nó có vài xen-ti-mét, che khuất Teresa.

Những sợi tóc bết nhờn viền quanh gương mặt khuất trong bóng tối xõa xuống, chạm vào Thomas. Một mùi khủng khiếp xộc vào mũi nó, pha trộn giữa mùi trứng thối và sữa chua hỏng. Người phụ nũ lui lại, vừa đủ để ánh sáng từ một ngọn đèn pin của ai đó chiếu sáng những đường nét trên khuôn mặt của cô ta: làn da xanh tái, nhăn nhúm bị bao phủ bởi những vết lở loét kinh dị đang chảy mủ. Sự kinh hoàng tột độ là Thomas cứng người.

- Hãy cứu chúng tôi! - Người phụ nữ gớm ghiếc kia lên tiếng, nước bọt văng đầy vào mặt Thomas. - Hãy cứu chúng tôi khỏi Nhật trùng! - Cô ta cười khùng khục.

Người phụ nữ rít lên khi một người trong nhóm cứu hộ tóm lấy cô ta, lôi ra khỏi Thomas. Nó định thần, lồm cồm bò dậy, quay lại chỗ Teresa. Người phụ nữ bị lôi xềnh xệch ra xa, hai chân cô ta yếu ớt phản kháng, nhưng mặt cô ta vẫn găm vào Thomas. Cô ta chỉ vào nó, hét lên:

- Đừng có tin vào những lời nói của bọn chúng! Hãy cứu chúng tôi khỏi Nhật trùng!

Khi người đàn ông trong nhhóm cứu hộ đã ở cách chiếc xe hàng chục

mét, ông ta ấn người phụ nữ xuống đất.

- Ở yên đây, nếu không tao sẽ bắn! - Ông ta hét vào mặt cô ta, rồi quay về phía Thomas. Lên xe mau!

Thomas khiếp hãi đến nỗi nó run lẩy bẩy. Nó quay lại và theo sau Teresa trèo lên bậc thang vào trong xe buýt. Những đôi mắt mở to nhìn vào nó trong lúc hai đứa đi xuống hàng ghế phía sau xe và buông thịch người xuống đó. Chúng ôm chầm lấy nhau. Những dòng nước đen sì chảy tràn trề trên lớp kính cửa sổ. Cơn mưa rơi sầm sập trên nóc xe, sấm chớp rền vang bầu trời.

Chuyện này là sao? Teresa hỏi trong đầu Thomas.

Không thể trả lời nổi, Thomas chỉ biết lắc đầu. Những ý nghĩ về Chuck lại tràn về trong lòng nó, thế chỗ của mụ đàn bà điên loạn, làm cho tim nó trĩu nặng. Nó không còn muốn bận tâm nữa, không cảm thấy nhẹ nhõm chút nào khi thoát ra khỏi Mê cung. *Chuck*...

Một người phụ nữ trong đội giải cứu ngồi xuống hàng ghế đối diện với Thomas và Teresa. Người cầm đầu trèo lên xe và ngồi vào ghế tài xế, khởi động máy. Chiếc xe buýt bắt đầu lăn bánh tới trước.

Ngay lúc đó, Thomas nhìn thấy một thứ gì đó chuyển động bên ngoài cửa sổ. Người phụ nữ có làn da lở loét đã đứng dậy, cố sức chạy về phía trước chiếc xe, điên cuồng vung vẩy tay, hét điều gì đó nhưng bị tiếng gió mưa át mất. Đôi mắt cô ta long lên vì điên cuồng, hoặc vì kinh hoàng. Thomas không thể xác định được.

Thomas nghiêng người tới lớp kính cửa sổ, trong khi người phụ nữ chạy ra trước đầu xe vaà biến mất khỏi tầm nhìn cuả nó.

- Chờ đã! - Thomas hét lên, nhưng không ai nghe thấy nó. Hoặc là có nghe, nhưng không bận tâm.

Người tài xế rồ máy. Chiếc xe buýt tròng trành khi nó đụng phải người của cô ta. Một cú này làm cho Thomas suýt bay ra khỏi ghế, khi bánh trước chiếc xe cán qua người phụ nữ, nhanh chóng nối tiếp bằng một cú nảy thứ hai của bánh sau. Thomas nhìn Teresa mặt con bé thể hiện rõ sự kinh tởm, y như cảm giác của Thomas lúc này.

Không nói tiếng nào, người lái xe nhấn ga, và chiếc xe buýt lao tới trong màn đêm mịt mùng mưa gió.

Chương 61

Khoảng thời gian sau đó chỉ là những hình ảnh và âm thanh mờ nhạt đối với Thomas.

Người tài xế phóng xe bạt mạng xuyên qua những thành phố và thị trấn bị làn mưa che phủ. Những ánh đèn và các tòa nhà ướt sũng, méo mó như trong một ảo giác. Có một lúc, nhiều người chạy tới chiếc xe buýt trong tình trạng quần áo tả tơi, tóc bết vào da đầu, khuôn mặt kinh hoàng của họ bị bao phủ bởi những vết lở loét kỳ dị giống như người phụ nữ mà Thomas đã trông thấy. Họ dập vào thành xe như thể muốn người ta cho họ leo lên, muốn trốn chạy khỏi những điều khủng khiếp mà họ đang phải trải qua.

Chiếc xe không hề dừng lại. Teresa yên lặng ngồi bên cạnh Thomas.

Cuối cùng Thomas cũng thu hết can đảm để trò chuyện với người phụ nữ ngồi ở hàng ghế đối diện.

- Chuyện gì đang diễn ra vậy cô? - Nó hỏi, không biết liệu có còn cách đặt câu hỏi nào khaác hay không.

Cô ta nhìn Thomas. Mái tóc đen ướt nhẹp lòa xòa trên mặt cô ta. Đôi mắt đen buồn rười rượi.

- Đó là một câu chuyện rất dài. - Giọng nói của cô ta nghe dễ chịu hơn là Thomas đã tưởng, khiến nó hy vọng rằng cô thực sự là bạn, và những người trong nhóm giải cứu cũng thế. Ngoại trừ việc họ đã lạnh lùng cán qua một người phụ nữ.

- Làm ơn. - Teresa nói. - Cô làm ơn kể cho tụi em nghe đi.

Người phụ nữ hết nhìn Thomas rồi lại nhìn Teresa, rồi buột miệng thở dài.

- Phải mất một thời gian nữa thì các em mới nhớ lại toàn bộ mọi thứ, nếu điều đó xảy ra. Chúng tôi không phải là đám nghiên cứu, chúng tôi hoàn toàn không hề biết bọn chúng đã làm gì với các em; cũng như việc chúng đã làm điều đó ra sao.

Tim Thomas trĩu xuống trước cái xuy nghĩ rằng nó có thể mất trí nhớ mãi mãi, nhưng nó hỏi tiếp:

- Họ là ai?

- Mọi chuyện bắt đầu với quầng lửa mặt trời. - Người phụ nữ đáp, mắt nhìn xa xăm.

- Cái… - Teresa mở miệng, nhưng Thomas khẽ xuỵt con bé.

Cứ để cho cô ta nói, nó nói trong đầu Teresa. *Có vẻ như cô ta sắp kể đấy.*

Được thôi.

Người phụ nữ không rời mặt khỏi một nơi xa xôi nào đó, miên man kể:

- Quầng lửa mặt trời là một thứ không thể nào tiên đoán được. Chúng là hiện tượng bình thường, nhưng những cái này đúng là chưa từng có, rất dữ dội, vươn ra càng lúc càng xa, và khi người ta nhận ra chúng thì chỉ còn vài phút là sức nóng của chúng đổ bộ xuống trái đất. Đầu tiên, các vệ tinh của chúng ta bị thiêu cháy, hàng ngàn người chết ngay lập tức, vài ngày sau đó con số đã lên đến hàng triệu. Những vùng đất hoang vu trải dài vô hạn. Rồi tiếp đến là dịch bệnh.

Cô ta ngừng lời kể để lấy hơi.

- Khi hệ sinh thái tan vỡ, không có cách nào kiểm soát bệnh tật được nữa, ngay cả việc khoanh vùng chúng ở Nam Phi. Những cánh rừng biến mất, nhưng đàn côn trùng thì không. Bây giờ mọi người gọi đó là Nhật trùng. Nó là một tai họa rất khủng khiếp. Chỉ có những người giàu có nhất mới được điều trị, nhưng không ai khỏi bệnh. Trừ khi cái tin đồn từ dãy núi Andes kia là sự thực.

Thomas suýt nữa thì phá vỡ chính lời khuyên của mình. Những câu hỏi đang sục sôi trong đầu nó. Sự kinh hoàng dâng lên trong lòng nó. Nhưng nó chỉ ngồi yên, lắng nghe người phụ nữ kể tiếp:

- Còn các bạn, tất cả các bạn chỉ là một vài trong số hàng triệu trẻ em mồ côi. Bọn họ kiểm tra hàng ngàn đứa, chọn ra các bạn. Cuộc thử nghiệm sau cùng. Mọi thứ mà các bạn đã trải qua đều đã được tính toán và cân nhắc kỹ lưỡng. Đó là những chất xúc tác để nghiên cứu phản ứng của các bạn, sự động não và suy nghĩ của các bạn. Tất cả được thực hiện trong một nỗ lực phát hiện những người có thể tìm ra cho chúng ta một cách loại trừ *Nhật trùng*.

Cô ta lại ngừng một lần nữa để vén tóc ra sau tai.

- Hầu hết hậu quả về thể chất gây ra bởi một thứ gì khác. Đầu tiên là ảo giác, sau đó thì bản năng cầm thú bắt đầu nổi lên, lấn át nhân tính. Tất cả

nằm trong bộ não. *Nhật trùng* sống trong não người. Nó ghê rợn lắm. Thà chết còn hơn bị nhiễm phải.

Người phụ nữ rời mắt khỏi nơi chốn xa xăm, nhìn vào Thomas, Teresa, rồi quay lại Thomas.

- Chúng tôi sẽ không để bọn họ làm chuyện này cho bọn trẻ. Chúng tôi đã thề sẽ chiến đấu chống lại VSAT. Chúng ta không thể để mất nhân tính, cho dù kết cuộc có là thế nào đi chăng nữa.

Người phụ nữ khoanh tay đặt trong lòng, nhìn hai đứa.

- Các bạn rồi sẽ hiểu ra thôi. Chúng tôi sống ở phía bắc, cách dãy Andes hàng ngàn dặm. Họ gọi vùng đất ấy là Đất cháy. Nó nằm ở giữa nơi đây và chỗ đó. Nó chủ yếu nằm ở quanh thứ mà họ từng gọi là Xích đạo. Ở Đất cháy chỉ có nắng nóng và bụi, là nơi những kẻ man rợ bị nhiễm Nhật trùng rất nặng cư ngụ. Chúng tôi đang tìm cách vượt qua vùng đất đó, chúng tôi sẽ chiến đấu với VSAT và dừng những thử nghiệm lại. - Cô ta thận trọng nhìn Thomas và Teresa. - Hy vọng các bạn sẽ tham gia cùng chúng tôi. - Nói rồi cô ta quay đi, mắt nhìn xa xăm ngoài của sổ.

Thomas nhhhìn Teresa, nhướng mày dò hỏi. Con bé chỉ khẽ lắc đầu, rồi tựa đầu lên vai Thomas, nhắm mắt lại.

Tớ mệt quá rồi, chẳng muốn nghĩ gì nữa, con bé nói. Hy vọnng là lúc này ta được an toan.

Có lẽ thế, Thomas đáp lại. *Có lẽ.*

Thomas nghe thấy tiếng thở nhẹ nhàng khi Teresa ngủ thiếp đi, nhưng nó biết rằng lúc này mình không thể ngủ được. Nó cảm thấy trong lòng cuộn lên một cơn bão những cảm xúc không xác định được. Nhưng điều đó vẫn còn khá hơn sự trống rỗng đã trải qua lúc nãy. Thomas chỉ có thể ngồi, nhìn ra ngoài cửa sổ, quan sát màn mưa và bóng tối, suy nghĩ về những thứ như

Nhật trùng, bệnh dịch, thử nghiệm, Đất cháy và VSAT. Nó thầm hy vọng rằng bây giờ mọi chuyện sẽ khá hơn so với lúc còn trong Mê cung.

Nhưng trong khi Thomas lắc lư theo những chuyển động của chiếc xe buýt, nhận những cú đập của cái đầu Teresa trên vai khi dằn xóc, và nghe thấy tiếng con bé tỉnh lại rồi tiếp tục ngủ thiếp đi cùng với tiếng rì rầm trò chuyện của những trảng viên khác, những suy nghĩ trong đầu nó lại quay về một thứ.

Chuck.

Hai giờ sau, chiếc xe dừng lại.

Họ đang ở trong một bãi đậu xe lầy lội, bao quanh một tòa nhà không có gì đặc biệt, với nhiều dãy cửa sổ. Nguòi phụ nữ và những người giải cứu khác luà mười chín thằng bé và một con bé qua cửa trước, leo cầu thang lên trên tầng, rồi vaào trong một phòng ngủ tập thể với những chiếc giường tầng sắp thành hàng dọc theo tường. Ở phía đối diện của những chiếc giường là vài cái tủ cất đồ và mấy chiếc bàn. Những ô cửa sổ buông rèm nằm rải rác trên những bức tường của gian phòng.

Thomas nghi ngờ mọi thứ với một sự bâng khuâng câm lặng trong lòng. Giờ đây chắc nó chẳng bao giờ còn bị thứ gì làm cho bất ngờ nữa.

Chỗ này khá là rực rỡ màu sắc. Sơn tường màu vàng nhạt, vải trải tường màu đỏ, màn cửa màu xanh lá cây. Sau hình ảnh xám xịt buồn tẻ của mê cung, chuyện này giiống như thể bọn trẻ đã được chuyển đến một cái cầu vồng sống động. Nhìn thấy tất cả các giường tủ gọn gàng, sạch sẽ, cảm giác về một cuộc sống bình thường lấn át tất cả. Chuyện này tốt đến mức không thể là sự thật được. Minho buông một câu nhận xét chí lý về cuộc sống mới của bọn trẻ:

- Chắc mìnhh đã chết và được lên thiên đường đây.

Thomas thấy khó mà vui mừng được, như thể nó sẽ phản bội Chuck nếu làm như thế. Nhưng ở đây có một cái gì đó. Một cái gì đó.

Người cầm đầu kiêm tài xế giao bọn trẻ cho một nhóm các nhân viên gồm chín hay mười người gì đó, có cả nam lẫn nữ, tất cả mặc quần đen áo trắng, tóc tai gọn gàng, khuôn mặt và tay chân sạch sẽ. Họ mỉm cười.

Màu sắc. Những cái giường. Các nhân viên. Thomas cảm thấy một sự sung sướng vô bờ đang cố gắng len lỏi vào bên trong nó. Tuy vậy, có một cái hố rất lớn há miệng trong đầu nó. Một cảm giác tuyệt vọng u ám sẽ không bao giờ chấm dứt: ký ức về Chuck và cái chết bất ngờ của thằng nhóc. Sự hy sinh của Chuck. Nhưng mặc dù vậy, mặc cho mọi thứ, mặc cho những gì mà người phụ nữ trên xe đã kể với Thomas về cái thế giới mà chúng đang quay lại, lần đầu tiên Thomas cảm thấy được an toàn kể từ lúc chui ra khỏi chiếc Hộp.

Bọn trẻ được phân chia chỗ ngủ, tắm táp và thay quần áo, trước khi bữa tối được dọn lên. Những chiếc pizza. Những chiếc bánh pizza thật ngon. Thomas tận hưởng những miếng bánh, cái đói che lấp tất cả mọi thứ khác. Tâm trạng hài lòng và nhẹ nhõm bao trùm lên chúng. Phần lớn các trảng viên giữ im lặng, có lẽ chúng đang lo rằng nói chuyện sẽ khiến cho mọi thứ biến mất. Nhưng những nụ cười thì hiện diện ở khắp nơi. Đã quen nhìn những khuôn mặt đau khổ, Thomas cảm thấy lo ngại khi nhìn thấy những nét mặt tươi vui và hạnh phúc. Đặc biệt là khi nó khó mà cảm nhận thấy sung sướng lúc này.

Ngay sau khi ăn xong, không đứa nào phản đối khi người lớn bảo bọn trẻ đi ngủ.

Thomas cũng không phản đối chuyện đó. Nó cảm thấy dường như mình có thể ngủ suốt một tháng.

Chương 62

Thomas chia sẻ chiếc giường tầng với Minho. Thằng bé nhất định đòi nằm tầng trên. Newt và Chảo chiên ngủ ngay bên cạnh chúng. Các nhân viên chăm sóc đã tách Teresa sang một phòng riêng, đẩy con bé đi trước cả khi nó kịp chào tạm biệt. Chỉ vài ba giây sau khi Teresa đi, Thomas đã thấy nhớ con bé kinh khủng.

Trong lúc Thomas đang lúi húi chui vào tấm nệm êm ái, nó bị cắt ngang bởi một giọng nói.

- Nè, Thomas. - Minho từ phía trên nói vọng xuống.

- Ừ. - Thomas mệt tới nỗi chỉ có thể thều thào.

- Cậu nghĩ chuyện gì đã xảy ra với những trảng viên còn ở lại?

Thomas chưa hề nghĩ tới điều này. Tâm trí nó toàn bận bịu với Chuck và bây giờ là Teresa.

- Không biết nữa. Nhưng căn cứ vào số thương vong của chúng ta trong lúc trốn ra, thì tôi không muốn là một trrong số những đứa đó chút nào. Chắc là Nhím sâu đã làm thịt tụi nó hết rồi. - Thomas không tin nổi là giọng nói của mình có thể hờ hững đến thế.

- Cậu nghĩ chúng ta sẽ được an toàn với mấy người này hả? - Minho hỏi.

- Ừ, tôi nghĩ tụi mình sẽ an toàn.

Minho còn nói thêm gì đó, nhưng Thomas không nghe. Sự kiệt sức xâm chiếm lấy nó. Tâm trí nó lang thang quay về với khoảng thời gian ngắn ngủi

mà nó đã trải qua trong mê cung, những khi nó được làm Tầm đạo sinh, và ham muốn cháy bỏng được làm chuyện đó ngay từ cái đêm đầu tiên đặt chân tới Trảng. Dường như cả trăm năm đã trôi qua. Giống như một giấc mơ.

Những tiếng thì thầm trò chuyện nổi lên trong phòng, nhưng Thomas tưởng như chúng đến từ một thế giới khác. Nó bắt đầu nhìn vào những tấm vạt giường đan chéo nhau của chiếc giường tầng trên, cảm thấy sức nặng của cơn buồn ngủ. Nhưng vì muốn trò chuyện với Teresa nên nó cưỡng lại.

Phòng cậu thế nào? Thomas hỏi thầm trong đầu. *Ước gì cậu được ở lại đây.*

Vậy hả? con bé đáp. *Với cả đám con trai hôi hám ấy à? Không dám đâu.*

Chắc là câu có lý. Tớ nghĩ Minho xì hơi mấy lần chỉ trong một phút vừa rồi. Thomas thừa biết đó chỉ là một câu chọc cười thảm hại, nhưng đó là tất cả những gì nó có thể làm được.

Nó cảm thấy con bé đang cười, thầm ước giá mình cũng làm được như vậy. Ngừng một lúc lâu. Rồi con bé lại thần giao cách cảm với Thomas. *Tớ rất tiếc về chuyện của Chuck.*

Thomas thấy đau nhói, và nhắm mắt cố vùi mình vào trong giấc ngủ khổ sở. *Có thể cậu ấy lắm trò,* Thomas nói trong đầu, rồi ngừng lại, hồi tưởng về cái đêm mà hai đứa dọa Gally trong phòng tắm, *nhưng đau đớn quá. Giống như là tớ vừa mất một đứa em vậy.*

Tớ biết.

Tớ hứa là...

Thôi, Tom ạ.

Cái gì? Thomas chỉ muốn Teresa làm cho nó cảm thấy khá lên và nói gì đó để làm nguôi ngoai nỗi đau trong lòng nó.

Cậu thôi cái trò hứa hẹn đó đi. Một nửa trong số chúng ta đã thành công. Chúng ta đáng lẽ đã chết hết nếu còn ở lại trong mê cung.

Nhưng Chuck đã không sống sót, Thomas nói. Cảm giác tội lỗi bao trùm lên Thomass, vì nó biết chắc chắn là nó có thể đánh đổi bất cứ thằng bé nào trong phòng này để cứu được Chuck.

Cậu ấy đã chết để cứu cậu, Teresa nói. *Cậu ấy đã tự lựa chọn điều đó. Đừng bao giờ để phí phạm sự hy sinh đó.*

Thomas cảm thấy nước mắt lưng tròng. Một giọt nước mắt trào ra ngoài, lăn xuống thái dương bên phải của nó, rồi biến vào trong tóc. Cả một phút trôi đi trong khi cả hai đứa không nói gì. Rồi nó gọi thầm, *Teresa ơi.*

Ừ.

Thomas rất sợ phải chia sẻ suy nghĩ của mình, nhưng vẫn làm. *Tớ muốn nhớ lại cậu. Nhớ lại chúng ta. Trước đây ấy, cậu biết mà.*

Tớ cũng thế.

Hình như đã từng... Nó không biết phải nói như thế nào, sau tất cả mọi chuyện.

Tớ biết.

Không hiểu ngày mai rồi sẽ ra sao.

Chỉ vài giờ nữa thôi là bọn mình sẽ biết.

Ừ, thôi, chúc cậu ngủ ngon. Nó muốn nói thêm nhiều, nhiều điều nữa, nhưng chẳng nghĩ ra được gì.

Chúc ngủ ngon, con bé đáp lại, đúng lúc ánh đèn tắt phụt.

Thomas lật người lại, thấy mừng vì bóng tối che giấu những gì xuất hiện trên gương mặt của mình.

Đó không chính xác là một nụ cười. Không phải là một sự sung sướng. Nhưng cũng gần như vậy.

Và trong lúc này thì, chỉ gần như thế thôi cũng đủ tốt lắm rồi.

Phần kết

VSAT - Biên bản ngày 232.1.27, lúc 22:45

GỬI: Các cộng sự

TỪ: Ava Paige, Viện trưởng

ND: TỔNG KẾT THỬ NGHIỆM MÊ CUNG, Nhóm A

Bất kể xem xét theo góc độ nào, tôi cũng nghĩ chúng ta đều đồng tình rằng các cuộc thử nghiệm đã thành công. Hai mươi đứa sống sót, tất cả đều xứng đáng cho những gì đã được chúng ta lên kế hoạch. Những đáp án cho các Biến số đều tốt đẹp và đáng khích lệ. Vụ ám sát thằng bé và "cuộc giải

cứu" đúng là một màn kết thúc đầy giá trị. Chúng ta cần phải làm bọn trẻ bất ngờ, để xem xét phản ứng của chúng. Thành thực mà nói, tôi rất kinh ngạc khi cuối cùng sau tất cả mọi chuyện, chúng ta vẫn có thể tập hợp một nhóm đông những đứa trẻ không bao giờ bỏ cuộc.

Lạ một điều, khi nhìn thấy bọn trẻ như thế này, chứng kiến chúng lầm tưởng rằng mọi thứ đã trở nên tốt đẹp, là một khó khăn vô cùng lớn đối với tôi. Nhưng bây giờ không phải là lúc hối tiếc. Vì sự an nguy của mọi người, chúng ta cần phải tiếp tục.

Tôi biết mình đã chọn được đứa lãnh đạo, nhưng tôi chưa muốn nói gì vào lúc này, để tránh gây ảnh hưởng đến bất cứ quyết định nào. Nhưng đối với tôi, đó là một lựa chọn hiển nhiên.

Tất cả chúng ta đều ý thức được nguy hiểm. Nhưng một lần nữa, tôi cảm thấy rất phấn chấn. Còn nhớ điều mà cô bé đã ghi lên tay trước khi mất trí nhớ không? Điều duy nhất mà cô bé đã chọn để khắc cốt ghi tâm là gì? *VSAT là tốt.*

Sau này các đối tượng sẽ nhớ lại và hiểu được mục đích của tất cả những khó khăn mà chúng ta đã gấy ra và lên kế hoạch sẵn cho chúng. Nhiệm vụ của VSAT là phục vụ và bảo tồn nhân loại, bằng bất cứ giá nào. Quả vậy, chúng ta là những người "tốt".

Vui lòng cho tôi biết về đánh giá của mọi người. Các đối tượng nghiên cứu sẽ được ngủ một đêm ngon giấc trước khi bắt đầu Bước hai. Còn lúc này, chúng ta hãy tự cho phép mình được hy vọng.

Kết quả thử nghiệm của nhóm B cũng rất ngoạn mục. Tôi cần thêm thời gian để phân tích các dữ liệu, nhưng chúng ta có thể bàn đến nó vào sáng mai.

Hẹn gặp mọi người ngày mai.

HẾT TẬP MỘT

Lời cảm ơn

Biên tập viên Stacy Whitman, vì đã giúp đỡ tôi nhìn ra những thứ tôi không nhìn thấy.

Anh chàng hâm mộ trung thành Jacoby Nielsen, vì những pphản hồi và sự ủng hộ hết mình.

Các nhà văn đồng nghiệp: Brandon Sanderson, Aprilynne Pike, Julie Wright, J.Scott Savage, Sara Zarr, Emily Wing Smith, và Anne Bowen, vì đã xuất hiện.

Người đại diện của tôi, Michael Bourret, vì đã biến giấc mơ của tôi thành hiện thực.

Xin chân thành cảm ơn Lauren Abramo và mọi người ở Dystel & Goderich.

Và Krista Marino, vì công việc biên tập không lời nào miêu tả được. Cô là một thiên tài, và tên của cô lẽ ra nên nằm trên bìa sách cùng với tên tôi.